

Isabel Allende

ZORRO

ÎNCEPE LEGENDA

COLECTIA WESTERN

ISABEL ALLENDE

ZORRO

Începe legenda

(Aventură, western, capă și spadă)

Traducere din spaniolă de
CORNELIA RĂDULESCU

V.2.0

ISABEL ALLENDE
EL ZORRO. COMIENZA LA LEYENDA
2005
București, Humanitas, 2006

Aceasta este povestea lui Diego de la Vega și a felului în care a devenit el legendarul Zorro. Pot, în sfârșit, să-i dezvălui identitatea, ținută în secret atâția ani și o fac cu oarece ezitare, căci o pagină albă mă intimidază tot atât cât săbiile scoase din teacă de oamenii lui Moncada. Cu aceste pagini încerc s-o iau înaintea celor care se încapățânează să-l defăimeze pe Zorro. Numărul rivalilor noștri e considerabil, cum se întâmplă mai mereu când e vorba de cei care-i apără pe cei slabi, salvează fecioare și umilesc bogătași. Firește, orice idealist își face dușmani, însă noi preferăm să ținem socoteala prietenilor noștri, care sunt mult mai mulți.

Trebuie să istorisesc aceste aventuri pentru că degeaba și-ar pune Diego viața în pericol pe altarul dreptății dacă n-ar afla nimeni. Eroismul este o ocupație prost plătită, care adesea duce la un sfârșit prematur, de aceea atrage atâția fanatici și persoane cu o fascinație maladivă pentru moarte.

Există foarte puțini eroi cu inimă romantică și sânge iute.

S-o spunem de-a dreptul: ca Zorro nu e nimeni.

PARTEA ÎNTÂI

California, 1790 - 1810

Să începem cu începutul, cu o întâmplare fără de care Diego de la Vega nu s-ar fi născut. S-a petrecut în Alta California, la misiunea San Gabriel, în anul Domnului 1790.

Pe atunci misiunea era condusă de părintele Mendoza, un franciscan cu spinare de tăietor de lemne, arătând mai tânăr decât cei patruzeci de ani bine trăiți, energic și poruncitor, pentru care cel mai greu era să imite umilința și blândețea Sfântului Francisc din Assisi. În California se găseau și alți oameni ai Bisericii răspândiți în douăzeci și trei de misiuni, a căror sarcină era să propage doctrina lui Christos printre câteva mii de păgâni din triburile *chumash*, *shoshone* și altele, care n-o primeau mereu de bunăvoie. Băştinaşii de pe coasta Californiei aveau o rețea de troc și comerț care funcționa de mii de ani. Zona era foarte bogată în resurse naturale, iar triburile se specializaseră. Spaniolii erau impresionati de economia atât de complexă a *chumash*-ilor, comparând-o cu cea a chinezilor. Indienii foloseau ca monedă scoicile și organizau periodic sărbători, unde, în afară de schimbul de bunuri, se puneau la cale și căsătoriile.

Indienii erau nedumeriți de misterul omului torturat pe o cruce, pe care alții îl adorau și nu pricepeau avantajul de a o duce rău pe lumea asta pentru a te bucura de o ipotetică bunăstare pe lumea ailaltă. În paradisul creștin ar fi putut sta pe un norișor cântând la harpă împreună cu îngerii, dar de fapt cei mai mulți dintre ei ar fi preferat ca, după moarte, să vâneze urși împreună cu strămoșii lor pe pământurile

Marelui Spirit. Nu pricepeau nici de ce albi înfigeau câte un steag în pământ, trăgeau linii imaginare, declarau că era proprietatea lor și se supărau dacă cineva intra acolo în timp ce urmărea un cerb. Ideea de a poseda pământul li se părea la fel de neverosimilă precum împărțirea mării.

Aflând că mai multe triburi se răsculasera, sub comanda unui războinic cu cap de lup, părintele Mendoza s-a rugat pentru victime, dar nu și-a făcut prea multe griji, fiind sigur că misiunea San Gabriel era la adăpost. Era un privilegiu să aparții unei misiuni, o dovedeau familiile indigene care veneau să ceară protecție în schimbul botezului și rămâneau acolo de bunăvoie; n-avusese niciodată nevoie să apeleze la militari pentru a recruta viitori convertiți. Așa că recenta insurecție, prima care avea loc în Alta California, a pus-o pe seama abuzurilor soldătimii spaniole și a severității confrăților săi misionari. Triburile, răspândite în grupuri mici, aveau obiceiuri diferite și comunicau între ele printr-un sistem de semnale; nu se puseseră nicicând de acord pentru ceva anume, exceptând comerțul și în nici un caz pentru război. După părerea sa, bieții oameni erau mieii nevinovați ai lui Dumnezeu; dacă păcătuiau, o făceau din ignoranță, nu din viciu; trebuie că avuseseră un motiv serios să se ridice împotriva colonizatorilor.

Misionarul muncea fără preget, cot la cot cu indienii, pe câmp, la tăbăcitul pieilor și la măcinatul porumbului. Seara, în timp ce ceilalți se odihneau, el doftoricea rănilor mici sau scotea câte o măsea stricăță. În plus, dădea lecții de catehism și aritmetică, pentru ca neofiții – așa le spunea indienilor convertiți – să poată număra pieile, lumânările și vacile, nu însă și de scris și de citit, cunoștințe lipsite de vreo aplicație practică în aceste locuri. Noaptea făcea vin, ținea socoteli, scria în terfeloagele lui și se ruga. Dimineața trăgea clopotul bisericii ca să-și cheme turma la slujbă, după care supraveghea masa cu o privire atentă, pentru ca nimeni să nu rămână nemâncat. Din toate aceste motive, iar nu din prea mare încredere în sine însuși sau din vanitate, era convins că triburile răsculate n-aveau să-i atace misiunea.

Totuși, cum veștile rele soseau săptămânal, în cele din urmă le-a acordat atenție. Și-a trimis doi oameni de încredere să cerceteze ce se petrecea în regiune; aceștia au dat repede de indienii ridicați la război și au aflat toate amănuntele, fiind primiți frățeste de cei pe care se duseseră să-i spioneze. La întoarcere, i-au relatat misionarului că un erou ivit din adâncul pădurii și posedat de spiritul unui lup reușise să unească mai multe triburi cu scopul de a-i alunga pe spanioli de pe pământul strămoșilor lor, pe care vânaseră dintotdeauna fără să ceară voie. Indienii nu aveau o strategie clară, se mulțumeau să ia cu asalt misiunile și așezările într-un impuls de moment, pârjoleau tot ce le ieșea în cale, după care se retrăgeau la fel de iute cum veniseră. Îi recrutau pe neofiții încă nemoleșiți de umiliința de a-i sluji pe albi și în felul acesta își îngroșau rândurile. I-au mai spus părintelui Mendoza că șeful numit Lupul Cenușiu pusese ochii pe misiunea San Gabriel nu pentru c-ar fi avut ceva cu misionarul căruia n-aveai ce să-i reproșezi, ci pentru că era în drumul lor. Omul Domnului trebuia să ia măsuri. Nu era dispus să piardă rezultatul muncii sale de treizeci de ani, cu atât mai puțin să i se ia indienii, care, lipsiți de tutela sa, s-ar fi întors în păcat și-ar fi trăit iar ca niște sălbatici. I-a scris un mesaj căpitanului Alejandro de la Vega, cerându-i ajutor grabnic. Se temea de ce e mai rău, spunea, căci răsculații erau foarte aproape și gata să atace oricând, iar el nu se putea apăra fără ajutor militar adecvat. A trimis două misive identice la fortul din San Diego, prin doi călăreți care au urmat drumuri diferite, astfel ca dacă unul era prins să ajungă măcar celălalt.

Câteva zile mai târziu, căpitanul Alejandro de la Vega ajungea la misiune în galop. A sărit de pe cal dintr-o mișcare și-a lepădat tunică uniformei, eșarfa și pălăria și-a cufundat capul în albia în care femeile clăteau rufele. Calul era plin de spume, căci își purtase preț de mai multe mile călărețul încărcat cu armele dragonilor din armata spaniolă: lance, sabie, scut dublu din piele și carabină, bașca șaua. De la

Vega era însoțit de doi bărbați și mai mulți cai care duceau provizii. Părintele Mendoza a ieșit să-l primească cu brațele deschise, văzând însă că nu venise decât cu doi soldați zdrențăroși și la fel de epuizați ca patrupedele care-i purtasera, nu și-a ascuns dezamăgirea.

— Îmi pare rău, părinte, dar nu dispun decât de vitejiiăștia doi. Restul detașamentului a rămas la Reina de Los Angeles, așezare amenințată și ea de răscoală, s-a scuzat căpitanul, ștergându-se pe față cu mânecile cămășii.

— Să ne ajute Dumnezeu, dacă Spania n-o face, a răspuns preotul printre dinți.

— Câți indieni o să ne atace?

— Aici prea puțini știu să numere exact, căpitane, dar după cum au constatat oamenii mei, se pare că vreo cinci sute.

— Ceea ce înseamnă nu mai mult de o sută cincizeci, părinte. Putem face față. Pe cine putem conta?

— Pe mine, care înainte de a fi preot am fost soldat și pe încă doi misionari, tineri și curajoși. Mai avem și trei soldați repartizați la misiune, care locuiesc aici. Există câteva muschete și carabine, muniție, două săbii și praful de pușcă pe care-l folosim la cariera de piatră.

— Câți neofiți?

— Fiule, să fim realiști: majoritatea n-o să se bată cu cei de rasa lor. Pot conta cel mult pe vreo șase tineri care au crescut aici și pe câteva femei care să ne ajute la încărcatul armelor. Nu pot risca viața neofiților mei, căpitane, sunt ca niște prunci, am grijă de ei ca de copiii mei.

— Bine, părinte, atunci la treabă cu Dumnezeu înainte. Din câte văd, biserica e clădirea cea mai solidă din toată misiunea. Ne vom apăra de acolo.

În zilele care au urmat nimeni nu s-a odihnit la San Gabriel, până și copiii au fost puși la treabă. Părintele Mendoza, bun cunoscător al sufletului omenesc, nu se putea încrede în loialitatea neofiților, odată ce aceștia s-ar fi văzut înconjurați de indieni liberi. A băgat de seamă cu consternare un fel de sclipire sălbatică în ochii unora, a observat că alții îi

îndeplineau ordinele fără tragere de inimă: pietrele le cădeau din mână, sacii cu nisip se rupeau, frânghiile li se încurcau, li se răsturnau gălețile cu catran. Silit de împrejurări și-a încălcat propriul regulament de compasiune și, fără ezitare, a ordonat ca doi indieni să fie puși la cazne și altuia i-a tras zece bice pe spinare, ca să-i fie învățătură.

Apoi a întărit cu scânduri ușa de la dormitorul femeilor singure, construit precum o închisoare, pentru ca cele mai îndrăznețe să nu iasă noaptea să se plimbe la lumina lunii cu amorezii. Era o clădire rotundă, din ziduri groase, lipsită de ferestre și prezentând avantajul suplimentar de a putea fi zăvorâtă pe dinafară cu un drug de fier și lacăte. Acolo au fost închiși cei mai mulți neofiți bărbați, cu lanțuri la picioare, pentru ca la ceasul bătăliei să nu colaboreze cu dușmanul.

— Indienii se tem de noi, părinte Mendoza. Cred că stăpânim o vrăjitorie mare, spuse căpitanul De la Vega plesnindu-și patul armei.

— Armele de foc le cunosc ei foarte bine, deși încă n-au descoperit cum funcționează. Dacă se tem cu adevărat de ceva, e de crucea lui Christos, răspunse misionarul, arătând spre altar.

— Atunci o să le dăm o mostră din puterea crucii și din cea a prafului de pușcă, răsă căpitanul și se apucă să-i expună planul pe care îl concepuse.

Se găseau în biserică, unde făcuseră baricade din saci cu nisip în fața ușii și plasaseră cuiburi de foc în locuri strategice. Căpitanul era de părere că, atât timp cât îi țineau pe atacanți la distanță, tot încărcându-și carabinele și muschetele, balanța înclina în favoarea lor, dar într-o luptă corp la corp ar fi fost cumplit de dezavantajați, căci indienii îi întreceau în număr și ferocitate.

Părintele Mendoza admira îndrăzneala acestui om. De la Vega avea în jur de treizeci de ani și era deja soldat veteran, călit în războaiele din Italia, de unde se întorsese însemnat cu mândre cicatrici. Era cel de-al treilea fiu al unei familii de hidalgo, a cărei stirpe urca până la El Cid Campeador.

Strămoșii săi luptaseră împotriva maurilor sub stindardul catolic al Isabelei și al lui Ferdinand, însă de pe urma vitejiei înaripate și a sângelui vărsat pentru Spania nu le rămăsese avere, ci doar onoare. La moartea tatălui, fiul cel mare moștenise casa părintească, o clădire centenară din piatră în mijlocul unui pământ arid din Castilia. Cel de-al doilea fiu a urmat chemarea Bisericii, iar cel de-al treilea a ajuns soldat; nu era altă soartă pentru un tânăr cu sângele lui. Ca răsplată pentru curajul arătat în Italia, primise o punguță cu dubloni de aur și autorizația de a pleca în Lumea Nouă să-și caute norocul. Așa ajunsese în Alta California, însoțind-o pe dona Eulalia de Callis, soția guvernatorului Pedro Fages, poreclit Ursul pentru că era tot timpul prost dispus și pentru că vânase cu mâna lui o grămadă de astfel de animale.

Părintele Mendoza auzise bârfe pe seama călătoriei de poveste a doinei Eulalia, o doamnă cu un temperament la fel de înflăcărat ca al bărbatului ei. Caravana a făcut șase luni între Ciudad de Mexico, unde trăia ca o prințesă și Monterrey, neospitaliera fortăreață militară unde o aștepta soțul. Înainta cu pași de broască țestoasă, târând un șir de care trase de boi și nenumărați catări încărcăți cu bagajele; în plus, oriunde făceau popas, organiza o petrecere care ținea câteva zile. Se spunea despre ea că era excentrică, că se spăla cu lapte de măgăriță și își vopsea părul, lung până la călcâie, cu alifiile roșiatice ale curtezanelor din Veneția; că nu din virtute creștină, ci din pură risipă își lepăda rochiile de mătase și brocart pentru a-i înveșmânta pe indienii dezgoliți care îi ieșeau în cale; și, culmea scandalului, se amoretzase de chipeșul căpitan Alejandro de la Vega. Dar cine sunt eu, un biet franciscan, ca s-o judec pe cucoana asta, își spunea părintele Mendoza, uitându-se pe furiș la căpitan și întrebându-se fără să vrea cât adevăr era în bârfele acelea.

În scrisorile trimise directorului misiunilor din Mexic, misionarii se plângeau de faptul că indienii preferau să trăiască în pielea goală, în colibe lor din paie, înarmați cu arc și săgeți, lipsiți de educație, guvernare, religie sau respect

față de autorități și preocupați pe de-a-ntregul să-și satisfacă poftele nerușinate, de parcă apa sfântă a botezului nu le-ar fi spălat defel păcatele. Încăpățânarea indienilor de a se ține de obiceiurile lor pesemne că era lucrarea Satanei, altă explicație nu exista, de aceea îi vânau pe dezertori cu arcanul și-apoi îi biciuiau ca să le bage în cap doctrina iubirii și a iertării. Părintele Mendoza avusese însă o tinerețe destul de zbuciumată înainte de a deveni preot, astfel că ideea satisfacerii unor poftes nerușinate nu-i era străină, drept care îi simpatiza pe indigeni. În plus, admira în taină ideile progresiste ale rivalilor săi, iezuiții. El nu era precum ceilalți preoți, nici măcar precum majoritatea confrăților franciscani, care își făceau din ignoranță o virtute. În urmă cu câțiva ani, pe când se pregătea să ia în primire misiunea San Gabriel, citise plin de interes raportul unui anume Jean-François de la Pérouse, un călător care-i descria pe neofiții din California ca pe niște făpturi triste, fără personalitate, lipsite de spirit, care-i aduseseră aminte de traumatizații sclavi negri de pe plantațiile din Caraibe. Autoritățile spaniole puseseră părerile lui La Pérouse pe seama faptului lamentabil că era francez, însă pe părintele Mendoza îl impresionaseră adânc. În fundul sufletului credea în știință aproape tot atât cât în Dumnezeu, fapt pentru care hotărâse să facă din misiunea sa un exemplu de prosperitate și dreptate. Să atragă adepți prin forța convingerii, nu a arcanului, să-i rețină cu faptele bune, nu cu biciul. Și a reușit în mod spectaculos. Sub conducerea lui, viața indienilor s-a ameliorat atât de mult, că dacă La Pérouse ar fi trecut pe-acolo ar fi căzut în admirație. Părintele Mendoza se putea mândri – deși n-o făcuse nicicând – că San Gabriel își întreise numărul celor botezați întru Domnul și că nici unul nu fugea de tot, puținii fugari se întorceau pocăiți. În ciuda muncii grele și a restricțiilor sexuale, se întorceau pentru că el îi trata cu clemență și niciodată nu avuseseră trei mese pe zi și un acoperiș care să-i apere de furtună.

La misiune veneau călători din America și Spania, atrași atât de departe pentru că voiau să învețe secretul succesului părintelui Mendoza. Erau plăcut impresionați de ogoarele de

cereale și grădinile de legume, de viile care produceau un vin bun, de sistemul de irigație inspirat din apeductele romane, de grajduri și cotețele păsărilor, de turmele care pășteau pe dealuri cât vedeai cu ochii, de beciurile ticsite de piei tăbăcite și putini cu untură. Se minunau de pacea în care treceau zilele și de blândețea neofiților, care începeau să fie celebri dincolo de graniță pentru împletiturile lor fine din nuiiele și produsele din piele. „Fericirea trece prin stomac” era deviza părintelui Mendoza, obsedat de alimentație de când auzise că marinarii ajungeau să moară de scorbut, când și o simplă lămâie putea împiedica boala. E mai ușor să salvezi sufletul dacă trupul e sănătos, își spunea el, drept care primul lucru pe care l-a făcut ajungând la misiune a fost să înlocuiască eterna fiertură de porumb, de bază în dieta de acolo, cu una de carne, legume și unt pentru tortillas. Făcea rost de lapte pentru copii cu prețul unor eforturi uriașe, căci fiecare șiștar cu lichid spumos se obținea în urma unei bătălii cu vacile sălbătice. Era nevoie de trei bărbați zdraveni pentru a mulge o vacă, iar adesea aceasta ieșea învingătoare.

Mendoza trata sila copiilor de lapte la fel cum îi și purga o dată pe lună pentru a-i scăpa de paraziții intestinali: îi apuca zdravăn, îi strângea de nas și le vâra un furtun pe gât. O asemenea tenacitate trebuia să dea rezultate. Grație furtunului, copiii creșteau frumos și aveau o fire blândă. Așezarea San Gabriel era lipsită de paraziți, era singura în care nu bântuiau bolile care decimau alte colonii, doar câte o răceală sau o diaree îi mai trimitea uneori pe neofiți direct pe lumea cealaltă.

Indienii au atacat miercuri la prânz. S-au apropiat tiptil, dar intrați pe teritoriul misiunii s-au văzut așteptați. Prima impresie a războinicilor înfierbântați a fost că locurile erau pustii; în curte erau doar câțiva câini jigăriți și o găină rătăcită. Nici țipenie, nici un glas, nici un fum care să iasă pe coșul colibelor. Indienii erau îmbrăcați în piele și călări, dar majoritatea erau dezbrăcați și pe jos, înarmați cu arcuri și săgeți, cu ghioage și lănci. În frunte galopa șeful cel

misterios, pictat cu dungi roșii și negre, purtând o tunică scurtă din blană de lup și capul aceleuiași animal pe post de sombrero.

Chipul aproape că nu i se vedea, ascuns de colții lupului și de pletele lungi și negre.

În doar câteva minute, atacatorii au dat ocol misiunii, au pus foc colibelor de paie și au făcut praf chiupuri de pământ ars, butoaie, unelte, războaie de țesut și tot ce mai era pe acolo, fără să întâmpine nici o rezistență. Urletele de luptă și graba i-au împiedicat să audă strigătele neofiților, închiși sub lacăt în sălașul femeilor. Încurajați, s-au îndreptat către biserică, slobozind o ploaie de săgeți, dar acestea s-au izbit degeaba de zidurile groase. La un ordin al Lupului Cenușiu, s-au repezit în devălmășie la porțile groase din lemn, care au tremurat sub impact, dar nu au cedat. Zarva și urletele sporeau în intensitate la fiecare nouă încercare de a le doborî, în timp ce câțiva luptători mai atletici și mai îndrăzneți căutau modalitatea de a se cățăra pe ferestrele înguste și pe clopotniță.

În biserică, tensiunea devenea tot mai greu de suportat cu fiecare izbitură în ușa. Apărătorii – patru misionari, cinci soldați și opt neofiți – erau plasați pe laturile naosului, protejați de sacii cu nisip și secondăți de fetele care trebuiau să reîncarce armele. De la Vega le antrenase cât putuse mai bine, dar nu te puteai aștepta la prea mult de la niște fătuci înspăimântate care nu văzuseră niciodată o pușcă de aproape. Sarcina lor consta dintr-o serie de mișcări pe care orice soldat le făcea fără să se gândească, însă căpitanului îi luase ore întregi să le explice. Odată arma pregătită, fata i-o înmâna celui care trebuia să tragă, iar ea pregătea alta. Când apăsai pe trăgaci, o scânteie aprindea explozibilul din magazie care, la rândul său, detona pușca. Pulberea umezită, cremenea uzată și țevile blocate erau la originea multor rateuri, în plus, nu erau deloc rare cazurile în care se uita să se scoată vergeaua înainte de a trage.

„Nu trebuie să vă pierdeți capul, așa-i la război, gălăgie și zarvă. Dacă se blochează o armă, următoarea trebuie să fie

pregătită să tragă și să ucidă”, așa au sunat instrucțiunile lui Alejandro de la Vega.

Într-o încăpere din spatele altarului se găseau celelalte femei și toți copiii misiunii, pe care părintele Mendoza își jurase să-i apere cu prețul vieții. Apărătorii lăcașului, cu degetele înțepenite pe trăgaci și jumătate de față protejată de o batistă muiată în apă cu oțet, așteptau în tăcere ordinul căpitanului, singurul netulburat de hărmălaia indienilor și de izbiturile lor în ușă. Cu sânge rece, De la Vega calcula rezistența lemnului. Succesul planului său depindea de momentul potrivit al intervenției și de coordonarea perfectă.

Nu mai avusese prilejul să lupte de la campania din Italia, de acum câțiva ani, dar era limpede la minte și calm; doar mâncărimea din palme care-l apuca înainte de a trage îi trăda neliniștea.

Curând, indienii s-au plictisit să lovească în ușă și s-au retras să-și recapete puterile și să primească ordine de la șeful lor. O tăcere amenințătoare se lăsă în locul vacarmului de până atunci. Acesta a fost momentul ales de căpitanul De la Vega pentru a da semnalul. Clopotul bisericii a început să bată furios, iar patru neofiți aprindeau cârpe muiate în catran, producând o fumăraie deasă și puturoasă. Ceilalți doi au ridicat drugul solid al ușii. Clopotele le-au redat puterile indienilor, care s-au regrupat pentru atac. De data asta, ușa a cedat la prima încercare și ei au căzut unii peste alții, împiedicându-se de baricada formată din sacii umpluți cu nisip și pietre. Erau orbiți venind de la lumina de afară și pomenindu-se în penumbra și fumăraia dinăuntru. Zece arme au tras la unison de pe laturi, rănind mai mulți indieni care au căzut țipând.

Căpitanul a aprins fitilul și, în câteva secunde, focul a ajuns la săculeții cu praf de pușcă amestecat cu grăsime și proiectile puși în fața baricadei. Explozia a cutremurat biserica din temelii, a aruncat spre indieni o grindină de schije de metal și pietre și a smuls marea cruce de lemn din altar.

Apărătorii au simțit valul de căldură, care i-a împins înapoi, zgomotul puternic i-a asurzit, dar au apucat să vadă trupurile indienilor proiectate ca niște păpuși în mijlocul unui nor roșcat. Apărați de parapete, au avut timp să-și revină, să reîncarce armele și să tragă a doua oară, înainte ca primele săgeți să spintece văzduhul. Mai mulți indieni zăceau pe jos, iar cei care mai stăteau în picioare tușeau și lăcrimau din cauza fumului; nu puteau trage cu arcul, în schimb erau o țintă ușoară pentru gloanțe.

De trei ori și-au reîncărcat muschetele înainte ca Lupul Cenușiu, urmat de războinicii cei mai viteji, să reușească să treacă de baricadă și să pătrundă în naos, unde a fost primit de spanioli. În haosul bătăliei, căpitanul Alejandro de la Vega nu l-a scăpat din ochi pe șeful indienilor; de cum s-a eliberat de vrăjmașii care-l înconjurau, s-a repezit la el, cu un mârâit de fiară și sabia ridicată. A lovit cu toată puterea, dar în gol, pentru că instinctul l-a avertizat pe Lupul Cenușiu de pericol cu o clipă înainte. Din cauza impulsului, căpitanul s-a dezechilibrat, a căzut în genunchi; sabia s-a lovit de sol și s-a rupt în două. Cu un strigăt de triumf, indianul a ridicat lancea cu intenția de a-l străpunge pe spaniol, dar n-a apucat, căci o lovitură dată cu patul unei arme l-a culcat la pământ, lăsându-l nemișcat.

— Dumnezeu să mă ierte! exclamă părintele Mendoza, care lovea cu o plăcere feroce în dreapta și în stânga ținând o muschetă de țeavă.

O baltă întunecată se întindea repede în jurul șefului, iar semețul cap de lup devenea roșu, spre mirarea căpitanului, care se vedea deja mort. Părintele Mendoza și-a încununat entuziasmul nepotrivit cu o lovitură de picior în corpul căzut și inert. Fusesse de ajuns să miroasă praful de pușcă pentru a redeveni soldatul setos de sânge din tinerețe.

A fost o chestiune de minute ca indienii să afle că șeful lor căzuse; au început să dea înapoi, mai întâi ezitant, apoi în goana mare și s-au făcut nevăzuți. Învingătorii, scăldați în sudoare și pe jumătate asfixiați, au așteptat să se așeze praful lăsat de retragerea dușmanului și au ieșit să respire

aer curat. Bătăile nebunești de clopot au fost însoțite de focuri trase în aer și de ovațiile interminabile ale celor rămași în viață, acoperind gemetele răniților și plânsul isteric al femeilor și copiilor, închiși încă în spatele altarului și înconjurați de fum.

Părintele Mendoza și-a suflecat sutana plină de sânge și s-a apucat să redea misiunii un aspect de normalitate, nedându-și seama că-și pierduse o ureche și că sângele era al său, nu al vrăjmașilor. A făcut calculul pierderilor minime și a ridicat spre cer o dublă rugăciune pentru a mulțumi pentru victorie și a cere iertare pentru că, în vâltoarea luptei, uitase de mila creștinească. Doi dintre soldați aveau răni minore, iar unui misionar o săgeată îi străpunsese brațul. Singura moarte pe care au plâns-o a fost cea a uneia din fetele care încărcau puștile, o fetiță indiană de vreo cincisprezece ani care căzuse cu capul zdrobit și o expresie mirată în ochii mari și negri. În timp ce părintele Mendoza își organiza oamenii pentru stingerea incendiilor, îngrijirea răniților și îngroparea morților, căpitanul Alejandro de la Vega, cu altă sabie în mână, căuta în biserică leșul căpeteniei indiene cu intenția de a-i înfige capul într-o sulită plasată în poarta misiunii, pentru a descuraja pe oricine ar fi dorit să-i urmeze exemplul.

Era chiar acolo unde căzuse. O mogâldeată jalnică scăldată în propriul sânge. I-a smuls dintr-o mișcare căpățâna de lup, iar cu piciorul l-a întors cu fața în sus; era mult mai mic decât păruse atunci când mânuia lancea ridicată în aer. Încă orbit de furie și gâfâind după luptă, căpitanul l-a apucat de plete și a ridicat sabia ca să-l decapiteze dintr-o lovitură, dar chiar atunci acela a deschis ochii și s-a uitat la el întrebător.

— Sfântă Fecioară, trăiește! a exclamat De la Vega și a făcut un pas îndărăt.

Nu-l mira atât faptul că dușmanul mai respira, cât frumusețea ochilor de culoarea caramelului, alungiți, umbriți de gene dese, ochi de căprioară pe un chip însângerat și

vopsit cu însemnele războiului. A lăsat sabia jos, a îngenuncheat și l-a ridicat grijuliu, sprijinindu-i ceafa. Ochii de câprioară s-au închis și s-a auzit un geamăt prelung. Căpitanul s-a uitat de jur-împrejur, erau doar ei în acest colț al bisericii, foarte aproape de altar. Primul impuls a fost să ia rănitul în spate, dar acesta era mult mai ușor decât crezuse, așa că l-a luat în brațe ca pe un copil, a ocolit sacii de nisip, pietrele, armele și morții care nu fuseseră încă scoși de acolo și a ieșit la lumina acelei zilei de toamnă, pe care și-o va aminti toată viața.

— E viu, părinte, a spus lăsându-l jos.

— Ghinionul lui, căpitane, că tot va trebui executat, a răspuns părintele Mendoza, care purta o cămașă răsucită în jurul capului ca un turban ca să oprească sângele care-i curgea din urechea tăiată.

Alejandro de la Vega n-a înțeles niciodată de ce, în loc să profite de acea clipă pentru a-și decapita dușmanul, s-a dus după apă și după niște cârpe ca să-l spele de sânge. Ajutat de o neofită, i-a dat pletele la o parte și a spălat rana care, în contact cu apa, a reînceput să sângereze abundant. I-a pipăit craniul: a găsit o umflătură, dar oasele erau întregi. În război văzuse lucruri mult mai rele. A luat un ac încovoiat cu care se coseau saltele și niște fire de păr de cal, pe care părintele Mendoza le pusese în tequilla ca să fie folosite la coaserea tăieturilor și i-a cusut rana. Apoi i-a spălat chipul, constatând că pielea era deschisă la culoare și trăsăturile delicate. Cu pumnalul, i-a spintecat tunică, pentru a verifica dacă nu avea și alte răni, iar în clipa aceea a scos un strigăt speriat:

— E femeie!

Părintele și toți ceilalți au dat fuga și au rămas muți de uimire cu ochii la pieptul feciorelnic al războinicului.

— Acum o să fie mult mai greu să-l ucidem, a suspinat într-un târziu părintele Mendoza.

Se numea Toypurnia și n-avea decât douăzeci de ani. Reușise să-i facă pe luptătorii mai multor triburi s-o urmeze

pentru că era învăluită în legendă. Mama ei era Bufnița Albă, vrăjitoarea și tămăduitoarea unui trib de indieni din San Gabriel, tatăl ei fusese un marinar care dezertase de pe o corabie spaniolă. Omul trăise câțiva ani ascuns printre indieni și murise de pneumonie, pe când fiică-sa era încă adolescentă. De la taică-său Toypurnia învățase bazele limbii spaniole, iar de la maică-sa folosirea plantelor medicinale și tradițiile neamului. Soarta ei ieșită din comun s-a vădit încă de când avea câteva luni, într-o după-amiază în care maică-sa o lăsase dormind sub un copac, în timp ce ea se scălda în râu: un lup s-a apropiat de pruncul înfășurat în blănuri, l-a apucat în colți și l-a târat în pădure. Zile în șir, disperată, Bufnița Albă a mers pe urmele fiarei fără să-și găsească fetița. A și albit în vara aceea. Tribul a continuat s-o caute, până și-au pierdut orice speranță, iar atunci i-au organizat ceremonia menită s-o conducă la întinsele câmpii ale Marelui Spirit. Bufnița Albă a refuzat să ia parte la funeralii și a continuat să scruteze orizontul, pentru că în sinea ei simțea că fiica sa trăia. Și într-o dimineață de iarnă timpurie, din ceață ieșea o făptură costelivă, murdară și despuiată, care mergea în patru labe, cu nasul la pământ. Era copila pierdută, care se întorcea mârâind ca un câine și duhnind a sălbăticiune. Au numit-o Toypurnia, ceea ce în limba tribului înseamnă Fiica Lupului și au crescut-o ca pe băieți, lăsând-o să poarte arc cu săgeți și lance, căci revenise din pădure cu o inimă vitează.

Toate astea Alejandro de la Vega le-a aflat de la indienii luați prizonieri, care-și jeleau rănile și umilința închiși în magaziile misiunii. Părintele Mendoza hotărâse să le dea drumul pe măsură ce se făceau bine, căci nu-i putea ține închiși la infinit; în plus, fără căpetenia lor parcă redeveniseră apatici și docili. Nu i-a biciuit, cum ar fi meritat-o, pentru că pedeapsa nu face decât să producă și mai multă ură și nici n-a încercat să-i convertească, căci nici unul nu părea să aibă vocație de creștin; ar fi fost un fel de mere stricate care ar fi putut contamina puritatea turmei sale. Misionarul a observat și că tânăra Toypurnia exercita o

adevărată fascinație asupra căpitanului De la Vega, care căuta orice pretext pentru a intra în beciul unde se învechea vinul și unde o instalaseră pe captivă. Două motive avusese misionarul pentru a alege beciul drept celulă: se putea încuia cu cheia, iar întunericul i-ar fi dat Toypurniei prilejul de a medita la ceea ce făcuse.

Și pentru că indienii îl asiguraseră că șeful lor se putea transforma oricând în lup și putea să scape, a luat ca precauție suplimentară niște curele din piele cu care a legat-o de scândurile grosolane care-i serveau drept pat. Fata s-a zbatut câteva zile între letargie și coșmaruri, scăldată în sudoare și hrănită cu lingurița de căpitanul De la Vega cu lapte, miere și vin. Uneori se trezea în beznă și se temea că orbise, alteori deschidea ochii la lumina tremurătoare a unei feștile și vedea un chip necunoscut care o chema pe nume.

O săptămână mai târziu, Toypurnia făcea primii pași sprijinită de chipeșul căpitan, care se hotărâse să ignore ordinele lui Mendoza de a o ține legată și în întuneric. Tinerii puteau deja să comunice, căci ea își amintise de castiliana rudimentară învățată de la tatăl ei, iar el se străduise să învețe niște cuvinte din limba ei. Părintele Mendoza i-a surprins ținându-se de mână și a decis că prizoniera se întremase și putea fi judecată. N-avea nici cea mai mică intenție s-o ucidă, nici n-ar fi știut cum, dar era răspunzător de siguranța misiunii și a neofiților; una peste alta, femeia asta era de vină pentru că muriseră niște oameni. I-a reamintit cu tristețe căpitanului că în Spania pedeapsa pentru delictul de rebeliune – Cazul Toypurniei – consta nici mai mult nici mai puțin decât în moartea lentă pe roată, unde osânditul își pierdea răsuflarea pe măsură ce un turnichet de fier îl strângea de gât.

— Dar nu suntem în Spania, s-a cutremurat căpitanul.

— Dar cred că ești de acord cu mine că suntem în pericol cât timp e în viață, pentru că o să scoale din nou triburile împotriva noastră. Sigur, roata de tortură e ceva prea crud, dar, cu durere în suflet, cred că trebuie s-o spânzurăm, nu există altă cale.

— Femeia asta e metisă, părinte, are sânge spaniol în vine.

Dumneata ai putere juridică asupra indienilor pe care-i ai în grijă, nu asupra ei. Numai guvernatorul din Alta California poate s-o condamne.

Părintele Mendoza, pentru care gândul că s-ar fi încărcat cu moartea unei făpturi omenеști i se părea o sarcină prea apăsătoare și-a însușit imediat argumentul. De la Vega s-a oferit să meargă chiar el la Monterrey, unde Pedro Fages avea să hotărască soarta Toypurniei, iar misionarul a răsuflat ușurat.

Alejandro de la Vega a ajuns la Monterrey în mai puțin timp decât i-ar fi luat unui călăreț să străbată în condiții normale distanța, pentru că se grăbea și pentru că trebuia să evite întâlnirea cu indienii răsculați. A călătorit deci singur și numai în galop, oprindu-se la misiunile de pe drum ca să schimbe calul și să doarmă câteva ceasuri. Făcuse drumul de mai multe ori, îl știa bine, dar tot se mai minuna de natura bogată – pădurile nesfârșite, cu mii de animale și păsări, izvoarele și colinele blânde, nisipurile albe de pe plajele Pacificului. N-a avut parte de întâlniri neplăcute cu indienii, căci aceștia rătăceau pe dealuri fără un scop precis, fără șef și demoralizați. Dacă predicțiile părintelui Mendoza erau corecte, avântul li se cam dusesese și-aveau să treacă ani până să se organizeze din nou.

Garnizoana din Monterrey, construită pe un promontoriu izolat, la șapte sute de leghe de Ciudad de Mexico și jumătate de lume depărtare de Madrid, era o clădire funebră ca o închisoare, o monstruoșitate din piatră și mortar în care staționa un mic contingent de soldați, singura companie pentru guvernator și familia sa. Iar ziua umedă și cețoasă sporea parcă zgomotul valurilor care se spărgeau de stânci și zarva pescărușilor.

Pedro Fages l-a primit pe căpitan într-un salon destul de golaș, abia luminat de ferestruicile înguste, prin care însă pătrundea din plin briza înghețată a mării. Pe pereți se găseau capete de urși, săbii, pistoale și blazonul donei

Eulalia de Callis brodat în aur, însă cam ponosit și decolorat. Ca mobilier, o duzină de fotolii de lemn fără tapițerie, un dulap uriaș și o masă militărească. Tavanul înnegrit de fum și podeaua de pământ bătătorit se potriveau perfect unei fortărețe ordinare. Guvernatorul, un munte de om cu un glas colosal, avea rara calitate de a fi imun la lingușeli și corupție. Își exercita puterea cu certitudinea ascunsă că soarta sa era să scoată afurisita de Alta California din barbarie cu orice preț. Se compara cu primii conchistadori spanioli, cu oameni precum Hernán Cortés, care aduseseră atâta pământ imperiului, își îndeplinea obligațiile mânat de un simț istoric, deși în realitate ar fi preferat să se bucure de averea nevestisii la Barcelona, ceea ce ea îi cerea întruna. O ordonanță le-a servit vin roșu în pahare de cristal de Boemia, aduse de departe în cuferele Eulaliei de Callis, ce contrastau cu mobilierul rudimentar al fortului. Bărbații au închinat pentru patria îndepărtată și pentru prietenie, apoi au comentat revoluția din Franța, care ridicase poporul la luptă armată. Faptul se produsese cu mai bine de un an în urmă, dar vestea tocmai sosise la Monterrey. Au căzut de acord că n-avea sens să se alarmeze, precis că între timp ordinea fusese restabilită în țara aia și că regele Ludovic al XVI-lea era din nou pe tron, deși îl considerau un tip slab de înger, nedemn de milă. În definitiv, se bucurau că franțuzii se măcelăreau între ei, însă bunele maniere îi împiedicau să o spună cu glas tare. De undeva le-a ajuns la urechi zvon de glasuri și țipete, auzindu-se tot mai tare, până când a fost imposibil să nu le ia în seamă.

— Iertare, căpitane, probleme muierеști, a spus Pedro Fages făcând un gest enervat.

— Excelența sa, dona Eulalia e bine sănătoasă? a întrebat Alejandro de la Vega, înroșindu-se până la rădăcina părului.

Pedro Fages l-a ținut cu niște priviri de oțel, încercând să-i ghicească intențiile. Era la curent cu bârfele pe seama chipeșului căpitan și a soției sale; surd nu era. Nimeni nu pricepuse, el cu atât mai puțin, de ce donei Eulalia îi luase șase luni să ajungă la Monterrey, când distanța putea fi

străbătută mult mai repede; gura lumii spunea că se lungise atât pentru că cei doi nu voiau să se despartă. La bârfe s-a mai adăugat și versiunea exagerată a unui atac banditesc, ocazie cu care De la Vega își riscase viața ca s-o salveze pe a ei. Adevărul era altul, dar Pedro Fages n-a aflat niciodată. Atacatorii erau vreo șase indieni zăpăciți de alcool și care au luat-o la sănătoasa de cum au auzit primele focuri de armă; cât despre rana de la picior, căpitanul n-o promisese apărând-o pe dona Eulalia, ci fiind împuns de o vacă. Pedro Fages se mândrea că era un bun cunoscător al oamenilor, nu degeaba guverna de atâția ani, așa că după ce s-a uitat bine la Alejandro de la Vega a hotărât că nu merita să-l bănuiască; era sigur că îi adusese nevasta cu onoarea nepătată. Își cunoștea bine nevasta. Dacă cei doi s-ar fi amoretat, nici o putere omenească sau divină n-ar fi convins-o să-și părăsească amantul pentru a se întoarce la soț. Poate c-o fi fost o afinitate platonică între ei, dar nu ceva care să mă facă să nu dorm, a conchis guvernatorul.

El era un om de onoare și îi era recunoscător ofițerului care avusese șase luni s-o seducă pe Eulalia și nu o făcuse. Îi atribuia meritul în întregime, căci era de părere că într-un bărbat te mai poți încrede, dar niciodată în femei, fapteuri nestatornice prin natură, incapabile de fidelitate.

Între timp, hărmălaia produsă de servitoarele care fugeau pe coridoare, trânteau ușile și strigau înfundat continua.

Alejandro de la Vega era la curent, ca toată lumea, cu certurile cuplului și cu împăcărilor la fel de zgomotoase. Auzise că își aruncau cu farfuriile în cap și nu o dată Pedro Fages scosese sabia, dar că după aceea se închideau în cameră zile în șir și făceau dragoste. Trupeșul guvernator a bătut cu pumnul în masă făcând să zdrăngăne paharele și i-a mărturisit oaspetelui că Eulalia stătea de cinci zile închisă în odăile ei, pradă unei crize de nervi.

— Îi lipsește rafinamentul cu care a fost obișnuită, a spus în timp ce un urlet prelung de lunatică străbătea zidurile.

— Poate că se simte puțin singură, excelență, a îngăimat De la Vega.

— I-am promis că în doi ani ne întoarcem în Mexic sau în Spania, dar degeaba. Sunt la capătul răbdării, căpitane. Am s-o trimit la misiunea cea mai apropiată, s-o pună călugării să muncească alături de indieni, poate că așa ajunge să mă respecte, a mârâit Fages.

— Îmi dați voie să schimb câteva cuvinte cu doamna, excelență?

În cele cinci zile de draci, guvernatoarea refuzase să-și vadă chiar și copilul de trei ani. Mucosul bocea ghemuit pe jos și se scăpa pe el când taică-său bătea degeaba în ușă cu bastonul. Doar o indiană îi trecea pragul, aducându-i mâncare și scoțând oala de noapte, dar aflând Eulalia că Alejandro de la Vega venise în vizită și voia s-o vadă, isteria i-a trecut într-o clipă. S-a spălat pe obraz și-a aranjat pletele roșcate și și-a pus o rochie grenă și toate perlele. Pedro Fages a văzut-o intrând la fel de strălucitoare și surâzătoare ca în vremurile bune și a anticipat nerăbdător căldura unei posibile împăcări, deși nu era dispus s-o ierte atât de grabnic, femeia merita totuși o pedeapsă. Seara, în timpul cinei austere, într-o sufragerie tot atât de lugubră ca și sala de arme, Eulalia și Pedro și-au aruncat în față toate reproșurile care le înveninau sufletul, luându-l ca martor pe oaspetele lor. Alejandro de la Vega s-a refugiat într-o tăcere stânjenită, asta până la desert, când a văzut că vinul își făcuse efectul și furia soților începea să scadă și-atunci și-a expus motivul vizitei. Le-a povestit de sângele spaniolesc care curgea în venele Toypurniei, le-a descris curajul și inteligența ei, deși n-a spus nimic despre frumusețea ei și l-a rugat pe guvernator să fie indulgent, pe măsura faimei sale de om milos și în numele prieteniei lor. Pedro Fages nu s-a lăsat rugat, îmbujorarea din decolteul Eulaliei îi atrăgea toată atenția și a fost de acord să comute pedeapsa cu moartea la douăzeci de ani de închisoare.

— Dar la închisoare femeia asta va deveni o martiră pentru indieni. Va fi de-ajuns să i se invoce numele și triburile se vor răscula din nou, a intervenit Eulalia. Am o idee mai bună. Mai întâi, trebuie botezată după legea lui Dumnezeu, pe

urmă mi-o aduci aici și mă ocup eu. Fac pariu că într-un an, pe Toypurnia asta, Fiica Lupului, pe indianca asta sălbatică, ți-o fac o doamnă creștină și spaniolă. În felul ăsta, influența ei asupra indienilor o să dispară definitiv.

— Și-n plus, o să ai companie și o ocupație, a adăugat guvernatorul, bine dispus.

Așa s-a făcut. Alejandro de la Vega a primit sarcina de a o aduce pe prizonieră de la San Gabriel la Monterrey, spre marea ușurare a părintelui Mendoza, care abia aștepta să scape de ea. Fata era ca un vulcan gata să erupă, la misiune neofiții încă nu-și reveniseră după atacul indienilor. Toypurnia a fost botezată Regina Maria de la *Inmaculada Concepción*, nume din care a uitat pe dată cea mai mare parte, rămânând doar cu Regina. Părintele Mendoza a îmbrăcat-o în cămeșoiul de pânză aspră al neofiților, i-a atârnat de gât un medalion cu chipul Fecioarei, a ajutat-o să se urce pe cal, căci avea mâinile legate și a binecuvântat-o. Imediat ce clădirile scunde ale misiunii au rămas în urmă, căpitanul De la Vega i-a dezlegat mâinile și i-a arătat orizontul nesfârșit, invitând-o să fugă.

Regina a cugetat două minute și pesemne că și-a zis că dacă va fi prinsă, de data asta nu va mai fi rost de iertare, așa că a dat din cap că nu. Sau poate n-a fost doar frică, ci același simțământ arzător de care era cuprins spaniolul. Oricum, l-a urmat fără cârtire pe drumul de întoarcere, pe care el l-a lungit cât a putut mai mult, gândindu-se că n-avea s-o mai vadă. Alejandro de la Vega a savurat fiecare pas alături de ea de-a lungul Drumului Regal, fiecare noapte dormită sub cerul liber fără să se atingă, fiecare scaldă în mare, în timp ce se lupta cu dorința și imaginația. Știa că un hidalgo De la Vega, un bărbat de stirpea și onoarea lui nu putea nici în vis să se unească cu o metisă. Dar dacă a crezut că zilele călare alături de Regina prin pustietățile Californiei aveau să-i răcească amorul, s-a înșelat amarnic: ajunși în cele din urmă la fortul din Monterrey, căpitanul era îndrăgostit ca un adolescent. A trebuit să-și pună în joc toată

disciplina de soldat pentru a-și lua rămas-bun de la ea și a-și jura că n-avea s-o mai caute nicicând.

Trei ani mai târziu, Pedro Fages și-a ținut promisiunea făcută soției sale și a renunțat la postul de guvernator de Alta California, cu intenția de a se întoarce în civilizație. În sinea lui era fericit că luase hotărârea asta, exercițiul puterii i se păruse mereu o sarcină ingrată. Și-au încărcat cuferele pe caravanele de catări și căruțele trase de boi și-au strâns oamenii și au pornit spre Mexic, unde Eulalia de Callis își împodobise un palat baroc cu pompa tipică rangului său. Era nevoie să facă popas în fiecare sat și fiecare misiune, ca să-și refacă puterile și să se lase adulați de coloniști. Deși amândoi erau plini de hachițe, familia Fages era iubită: el guvernase drept, iar ea avea faimă de nebună generoasă. Oamenii din La Reina de Los Angeles au pus mână de la mână cu cei de la misiunea San Gabriel, cea mai prosperă din provincie și aflată la doar patru leghe distanță, pentru a le oferi călătorilor o primire demnă. Așezarea, înființată în stilul orașelor coloniale spaniole, era un pătrat cu o piață în mijloc, planificată să crească și să prospere, deși pe atunci n-avea decât patru străzi principale și cam o sută de case de trestie. Mai erau și o cârciumă prelungită cu o prăvălie, o biserică, o închisoare și vreo șase clădiri de zid, piatră și șindrilă unde stăteau autoritățile. În ciuda populației reduse și a sărăciei generalizate, coloniștii erau celebri pentru ospitalitatea lor și pentru petrecerile care se țineau lanț tot anul. Noptile răsunau de sunetul chitarelor, trompetelor, viorilor și pianelor; sâmbăta și duminica se dansa *fandango*. Sosirea guvernatorilor era cel mai bun pretext de a petrece de când exista așezarea.

Au ridicat în jurul pieței arcuri de triumf împodobite cu steaguri și flori de hârtie, au întins mese lungi acoperite cu fețe de masă albe și oricine era în stare să cânte la un instrument a fost chemat la petrecere, chiar și doi arestați au fost scoși de la pârnaie când s-a aflat că știau să zgreptene la chitară.

Pregătirile au durat câteva luni, timp în care nu se vorbea decât despre asta. Femeile și-au făcut rochiile de gală, bărbații și-au lustruit nasturii și cataramele de argint, muzicanții au repetat dansuri aduse din Mexic, bucătarii au trudit la cel mai mare banchet văzut vreodată pe tărâmurile astea. Părintele Mendoza a venit împreună cu neofiții, aducând mai multe butoaie cu vinul lui cel mai bun, două vaci, porci, găini și rațe, care au fost sacrificate pentru ocazie.

În timpul șederii guvernatorilor, căpitanul Alejandro de la Vega s-a ocupat cu păstrarea ordinii. De când afluase de venirea lor, imaginea Reginei îl chinuia fără încetare. Se întreba ce o fi făcut ea în timpul celor trei secole de când avea impresia că n-o mai văzuse, cum trăise în fortăreața cea sumbră din Monterrey, dacă și-o mai aduce aminte de el. Toate îndoielile i s-au spulberat în seara petrecerii, când, la lumina torțelor și în timp ce orchestra cânta, a văzut o tânără superbă, îmbrăcată și pieptănată după moda europeană, recunoscând pe dată ochii de culoarea zahărului ars. L-a zărit și ea în mulțime și a venit direct la el, cu expresia cea mai serioasă de pe lume. Cu inima cât un purice, căpitanul a întins mâna ca s-o invite la dans, dar în loc de asta a întrebat-o bâlbâindu-se dacă vrea să se mărite cu el. Nu fusese un impuls necontrolat, se gândea la asta de trei ani de zile și ajunsese la concluzia că mai bine își păta stirpea impecabilă decât să trăiască fără ea. Era conștient că n-o va putea prezenta niciodată familiei sau societății din Spania, dar n-avea importanță, pentru ea era gata să se stabilească în California și să nu mai părăsească nicicând Lumea Nouă. Regina l-a acceptat pentru că-l iubea în taină încă de pe vremea când o readusese la viață, pe când agoniza în pivnița de vinuri a părintelui Mendoza.

Și astfel, strălucitoarea vizită a guvernatorilor la Reina de Los Angeles a fost încununată de nunta căpitanului cu misterioasa doamnă de companie a Eulaliei de Callis. Părintele Mendoza, care-și lăsase părul să crească până la umeri ca să ascundă cicatricea oribilă a urechii tăiate, a oficiat ceremonia, nu înainte de a încerca până în ultima

clipă să-l facă pe căpitan să se răzgândească. Nu-l deranja că mireasa era metisă, mulți spanioli se căsătoreau cu indience, dar bănuia că dincolo de aspectul impecabil de domnișoară europeană al Reginei se ascundea intactă Toypurnia, Fiica Lupului. Pedro Fages în persoană a condus mireasa la altar pentru că era convins că ea îi salvase căsnicia; ocupată să-i facă educația, Eulalia se împlânzise și nu mai avea crize de isterie. Socotind și că îi datora lui Alejandro de la Vega salvarea nevesti-sii, conform zvonurilor și-a zis că avea tot dreptul să se arate generos. Dintr-un foc, a semnat noului cuplu titlul de proprietate pentru o fermă și pentru câteva mii de capete de vită, căci avea dreptul să împartă pământ coloniștilor. A tras conturul pe hartă lăsându-se în voia creionului; ulterior, s-a constatat că teritoriul real al proprietății cuprindea multe leghe de pășuni, dealuri, păduri, râuri și plajă. Aveai nevoie de câteva zile ca s-o străbați călare, era cea mai mare și mai bine plasată din regiune.

Fără s-o fi cerut, Alejandro de la Vega a devenit un om bogat. După câteva săptămâni, când lumea începea să-i spună don Alejandro, a renunțat la armata regală și s-a dedicat întru totul prosperității pe noul pământ. Un an mai târziu a fost ales primar al așezării Reina de Los Angeles.

De la Vega și-a înălțat o locuință mare, solidă și fără pretenții, din zid, cu acoperiș de olane și dușumele de gresie.

A umplut-o cu mobilier greoi, făcut în sat de un dulgher spaniol, neinteresat defel de estetică, doar de trăinicie. Locul era privilegiat, foarte aproape de plajă, la puține mile de Reina de Los Angeles și de misiunea San Gabriel. Casa, în stilul celor mexicane, era așezată pe un promontoriu și oferea o vedere panoramică asupra coastei și mării. Nu departe erau sinistrele zăcămintele naturale de catran, de care nu se apropia nimeni de bunăvoie pentru că acolo rătăceau sufletele celor care muriseră înghițiți. Iar între plajă și casă se găsea un labirint de peșteri, loc sacru pentru indieni, la fel de temut ca și bălțile de catran. Indienii nu se duceau acolo din respect pentru strămoși, spaniolii nici atât, de teama

deselor prăbușiri și pentru că era ușor să te rătăcești înăuntru.

De la Vega a instalat mai multe familii de indieni și vâcari metiși pe proprietate și-a marcat vitele și și-a propus să crească cai de rasă pornind de la niște exemplare aduse din Mexic. Între timp, a făcut o făbriță de săpun și s-a apucat să experimenteze formula perfectă de a afuma carnea condimentată cu chili. Dorea să obțină o carne uscată dar gustoasă, care să țină luni de zile. Experimentul îi lua multe ore și umplea cerul de un fum vulcanic, pe care vântul îl purta mai multe mile în larg și zăpăcea balenele. Socotea că, dacă reușea să obțină echilibrul potrivit între gustul bun și durabilitatea produsului, putea vinde carnea asta armatei și vapoarelor. I se părea o risipă uriașă să folosești doar pielea și grăsimea vitelor și să arunci tone de carne bună. În timp ce bărbatul ei înmulțea vitele, oile și caii fermei, conducea politica urbei și făcea negoț cu vapoarele comerciale, Regina avea grijă de indienii de pe proprietate. N-o interesa defel viața socială din colonie și răspundea cu o indiferență olimpiacă comentariilor care circulau pe seama ei. Pe la spate, lumea vorbea de firea ei aspră și disprețuitoare, de originea ei mai mult decât îndoielnică, de escapadele ei călare și băile în mare dezbrăcată. Dar fiindcă apăruse aici sub protecția guvernatorilor, minuscule societate a așezării, care-și scurtase denumirea și se numea simplu Los Angeles, a primit-o fără să-și pună întrebări, ea a fost cea care s-a autoexclus. Curând, rochiile pe care le purtase sub influența Eulaliei de Callis au fost mâncate de molii în dulapuri. Se simțea mai în largul ei desculță și îmbrăcată în straiul grosolan al neofiților și așa umbla toată ziua. Seara, când socotea că Alejandro trebuia să vină acasă, se spăla, își răsuca pletele într-un fel de coc și-și puneă o rochie simplă care o făcea să semene cu o novice. Bărbatul, orbit de amor și ocupat până peste urechi, evita să vadă semnele care vorbeau despre starea ei sufletească; dorea s-o vadă fericită și n-o întreba niciodată dacă chiar era, de teamă să nu afle adevărul. Îi puneă ciudățeniile pe seama faptului că era

proaspăt căsătorită și avea o fire ermetică. Prefera să nu se gândească la faptul că doamna cu purtări alese care stătea cu el la masă era totuna cu războinicul vopsit pe față care atacase misiunea San Gabriel în urmă cu puțini ani. Credea că maternitatea avea s-o vindece de ultimele urme ale trecutului, dar în ciuda activității frecvente și prelungite din patul lor cu patru stâlpi, copilul dorit n-a venit decât în 1795.

În timpul lunilor de sarcină, Regina a devenit și mai tăcută și sălbatică. Pretextând că era mai comod pentru ea, a renunțat să se mai îmbrace și să se pieptene europenește. Se scălda în mare cu delfinii, care veneau cu sutele să se împerecheze în apropierea plajei, împreună cu o neofită dulce, pe nume Ana, pe care părintele Mendoza i-o trimisese de la misiune.

Ana era și ea însărcinată, dar n-avea bărbat și refuzase cu îndârjire să mărturisească identitatea seducătorului. Misionarul nu dorea un exemplu rău pentru indienii lui, dar nici n-avea inimă s-o gonească, drept care a trimis-o ca servitoare familiei De la Vega. A fost o idee bună, căci între Regina și Ana s-a născut imediat o complicitate tăcută, în beneficiul ambelor femei: cea dintâi avea companie, cea de-a doua primea protecție. Ana a avut inițiativa scaldei cu delfinii, fapte sacre care înoată în cerc pentru a păstra lumea în ordine și siguranță. Nobilele animale știau că femeile erau însărcinate și le atingeau în trecere cu corpurile lor catifelate, ca să le dea putere și curaj în clipa când vor naște.

În luna mai, Ana și Regina au născut în cursul aceleiași săptămâni, săptămână care a coincis cu cea a incendiilor și e trecută în cronica din Los Angeles drept cea mai catastrofală de la întemeierea așezării. Oamenii se resemnaseră să vadă cum vara lua foc câteva păduri de la o scânteie căzută pe iarba uscată. Nu era grav, așa se curăța mărăcinișul și se făcea loc pentru puietii noi din primăvara viitoare, însă de data asta incendiile au început devreme și, în opinia părintelui Mendoza, au fost pedeapsa lui Dumnezeu pentru

prea multele păcate fără pocăință din colonie. Flăcările au pârlolit ferme întregi, au distrus case și acareturi, au ars vitele care n-aveau unde să fugă. Duminică, vântul și-a schimbat direcția și focul s-a oprit la un sfert de leghe de casa De la Vega, semn pe care indienii l-au interpretat ca de bun augur pentru cei doi nou-născuți din casă.

Spiritul delfinilor a ajutat-o la naștere pe Ana, nu și pe Regina. Dacă prima și-a născut pruncul în patru ore, ghemuită pe o pătură pe dușumea, doar cu ajutorul unei adolescente indiene care servea în bucătărie, Regina s-a chinuit cincizeci de ceasuri, supliciu pe care l-a suportat cu stoicism și cu o bucată de lemn între dinți. Disperat, Alejandro de la Vega a trimis după moașa din Los Angeles, care s-a dat însă bătută constatând că pruncul se așezase de-a curmezișul în pântecul Reginei și nu mai avea forță să lupte. Atunci, Alejandro a apelat la părintele Mendoza, persoana care semăna cel mai mult cu un medic pe meleagurile acestea. Misionarul le-a spus servitoarelor să se roage, a stropit-o pe Regina cu apă sfințită și s-a apucat să scoată pruncul cu mâna. L-a apucat orbește de picioare și l-a tras spre lumină fără să stea pe gânduri, căci timpul presa. Bebelușul a ieșit albastru și cu cordonul ombilical înfășurat în jurul gâtului, însă cu ajutorul rugăciunilor și al palmelor aplicate la fund părintele Mendoza l-a făcut să respire.

— Cum o să-l cheme? a întrebat în timp ce-l puneă în brațele tatălui.

— Alejandro, ca pe mine, ca pe tata și ca pe bunicul.

— O să-l cheme Diego, a spus Regina, epuizată de febră și de sângele care curgea întruna și îmbiba cearșafurile.

— De ce Diego? Nimeni nu se numește așa în familia De la Vega.

— Pentru că acesta e numele lui.

Alejandro suferise alături de ea și se temea să n-o piardă.

Vedea cum se golește de sânge și n-a avut curaj s-o contrazică; dacă alesese acest nume pentru primul născut pe patul de agonie, o fi avut motivele ei. Așa că l-a autorizat pe părintele Mendoza să-l boteze pe loc, căci pruncul părea tot

atât de plătând ca și maică-sa și risca să ajungă în limbă dacă murea fără să primească sfântul sacrament.

Săptămâni întregi a durat până ca Regina să-și revină după nașterea cea grea și asta numai grație maică-sii, Bufnița Albă, care și-a făcut apariția, desculță și purtând desaga cu plante medicinale, exact când se pregăteau lumânările de înmormântare. Tămăduitoarea indiană nu-și văzuse fiica de șapte ani, de când aceasta se dusese în pădure să ridice la luptă indienii din alte triburi. Alejandro a pus apariția soacră-sii pe seama sistemului poștal indigen, un mister pe care alții nu-l puteau dezlega. Un mesaj trimis din fortul Monterrey avea nevoie de două săptămâni ca să ajungă în Baja California, iar când ajungea era de mult cunoscut de indieni, care-l primiseră ca prin magie cu zece zile în urmă. Nu exista altă explicație pentru faptul că femeia venea nechemată, chiar când era mai multă nevoie de ea. Bufnița Albă și-a impus prezența fără să scoată un cuvânt. Avea puțin peste patruzeci de ani, era înaltă, puternică, frumoasă și tăbăcită de soare și de muncă. Chipul tânăr, cu ochii de culoarea mierii, ca ai fiică-sii, era încadrat de o coamă sălbatică de culoarea fumului, de unde și numele. A intrat fără să ceară voie, l-a împins cât colo pe Alejandro de la Vega care voia să afle cine era, a străbătut fără ezitare complicata geografie a conacului și s-a oprit la căpătâiul fiicei sale. A strigat-o pe numele ei adevărat, Toypurnia și i-a vorbit în limba strămoșilor până când aceasta a deschis ochii. Apoi a scos din desagă niște ierburi medicinale, le-a fiert într-o oală pe *brasero* și i-a dat să bea. Toată casa mirosea a salvie.

Între timp, Ana, plină de bun-simț, pusese la sân pe pruncul Reginei, care urla de foame; astfel, Diego și Bernardo și-au început viața cu același lapte și legănați de aceleași brațe, ceea ce i-a făcut frați de suflet pentru toată viața.

În momentul în care Bufnița Albă s-a asigurat că fiică-sa se putea ridica în picioare și mânca fără silă și-a strâns plantele în desagă, a aruncat o privire către Diego și

Bernardo, care dormeau în același leagăn, fără să manifeste nici cea mai mică curiozitate pentru a afla care din ei era nepotu-său și a plecat fără a-și lua rămas-bun. Alejandro de la Vega a fost ușurat văzând că pleacă. Îi era recunoscător că o salvase pe Regina de la o moarte sigură, dar prefera s-o știe departe; în preajma ei se simțea stânjenit, în plus, indienii de la fermă se purtau insolent. Dimineaua veneau la muncă vopsiți pe față, noaptea dănțuiau ca somnambulii în sunetul lugubrelor ocarine, îi ignorau ordinele, de parcă ar fi uitat brusc spaniola.

Pe măsură ce Regina își redobândea sănătatea, lucrurile intrau în normal. În primăvara următoare toți, cu excepția lui Alejandro, uitaseră că ea fusese cu un picior în groapă. Nu era nevoie de studii de medicină pentru a ghici că n-avea să mai facă copii. Pe nesimțite, faptul acesta a început să-l îndepărteze pe Alejandro de nevastă-sa. El visa la o familie numeroasă, așa cum aveau alți seniori din regiune. Un amic de-al său zămislise treizeci și șase de copii legitimi, plus bastarzii care nu intrau la socoteală. Avea douăzeci din prima căsătorie, cea din Mexic și șaisprezece din a doua, ultimii cinci născuți în Alta California, unul pe an. Teamă ca acest fiu de neînlocuit să nu pățească ceva rău, așa cum păteau atâția prunci care nici nu învățaseră să meargă, îl trezea pe Alejandro în crucea nopții, își făcuse obiceiul să se roage cu glas tare, în genunchi în fața leagănului copilului, cerând protecția Cerului. Din prag, cu brațele încrucișate pe piept și într-o atitudine arogantă, Regina se uita la soțul ei care se umilea astfel. Credea că-l urăște în asemenea momente, dar apoi se reîntâlneau în așternut, unde căldura și mireasma intimității îi împăcau pentru câteva ceasuri. În zori, Alejandro se îmbrăca și cobora la el în birou, unde o indiană îi servea ciocolata groasă și amară, așa cum îi plăcea. Ziua începea cu vechilul, căruia îi spunea ce era de făcut la fermă, după care trecea la numeroasele sarcini pe care le avea de îndeplinit în calitate de primar. Cei doi soți își petreceau ziua fiecare cu treburile sale, se vedeau abia la asfințit. Vara luau cina pe terasa cu panseluțe, acompaniați

de câțiva muzicanți care le cântau cântecele preferate; iarna, mâncau în camera de cusut, unde nimeni nu cususe niciodată nici măcar un nasture, dar numele-i rămăsese de la un tablou cu o olandeză care broda la lumina unei lumânări. Adesea, Alejandro rămânea peste noapte la Los Angeles, întârziind la câte o petrecere sau la jocul de cărți. Petrecherile cu dans, jocul de cărți, seratele muzicale și alte adunări se țineau zi de zi, pe tot timpul anului, căci altceva tot nu era de făcut; mai erau și sporturile în aer liber, pe care le practicau și bărbații și femeile. La nimic din toate astea nu lua parte Regina; era o fire solitară și n-avea încredere în spanioli din principiu, în afară de bărbatul ei și de părintele Mendoza. N-o interesa nici să-l însoțească pe Alejandro în călătorii sau să meargă la vapoarele americane care făceau contrabandă, nu urca la bord ca să negocieze cu marinarii. Cel puțin o dată pe an, Alejandro făcea o călătorie de afaceri în Mexic, lipsea și două luni atunci și se întorcea încărcat de cadouri și de idei novatoare, care n-o impresionau cine știe ce pe nevastă-sa.

Regina s-a întors la lungile plimbări călare, acum cu fiul ei purtat într-un coș în spate și a renunțat la treburile casnice, rămase pe seama Anei. Și-a reluat vechiul obicei de a merge la indieni, chiar și la cei care nu făceau parte din proprietatea lor, cu gândul să le cunoască problemele și, pe cât posibil, să le rezolve. Când își împărțiseră pământurile și subjugaseră triburile din regiune, albi stabiliseră un sistem de serviciu obligatoriu, care se deosebea de sclavie doar prin aceea că indienii erau și ei supușii regelui Spaniei și, teoretic, beneficiau de anumite drepturi. Practic, erau săraci lipiți și munceau pentru mâncare, băutură, tutun și pentru dreptul de a crește ceva animale. De obicei, latifundiarii erau niște patriarhi binevoitori, ocupându-se mai mult de plăcerile și pasiunile lor decât de pământ și peoni¹, deși mai erau și din aceia afurisiți, iar atunci „indienimea”, cum îi spuneau,

¹ Muncitori agricoli din America Latină, aflați într-o dependență înrobitoare față de moșieri. (N. ed.)

suferea de foame sau de bătaie. Neofiții de la misiune erau la fel de săraci, trăiau cu familiile în colibe rotunde din nuiele și paie, munceau din zori și până-n noapte și depindeau în totalitate de călugări. Alejandro de la Vega încerca să fie un stăpân bun, dar îl enerva că Regina cerea tot mai mult pentru indieni. Îi spusese de mii de ori că nu putea exista o diferență între felul în care erau tratați ai lui și cei de pe alte domenii, căci asta ar fi dat naștere la probleme în colonie.

Părintele Mendoza și Regina, uniți de același impuls de a-i proteja pe indieni, au sfârșit prin a deveni prieteni: el a iertat-o că atacase misiunea, ea îi era recunoscătoare că-l adusese pe Diego pe lume. Erau temuți, căci misionarul avea autoritate morală, iar ea era soția primarului. Atunci când Regina pornea într-o campanie de dreptate, se îmbrăca spaniolește, își strângea părul într-un conci sever și folosea o trăsură elegantă, cadou de la soț, iar nu iapa nărăvașă pe care de obicei o încăleca fără șa. Era primită rece, nu era de-a lor. Nici un latifundiar nu admitea că are strămoși indigeni, toți se declarau de stirpe pur spaniolă, de rasă albă și sânge curat. Nu-i iertau Reginei că nici măcar nu încerca să-și ascundă originea, cu toate că părintele Mendoza tocmai asta admira mai mult la ea. Când s-a aflat cu certitudine că era din mamă indiană, colonia spaniolă i-a întors spatele, dar nimeni n-a îndrăznit s-o jignească în față, din respect pentru poziția și averea bărbatului ei. Au continuat s-o poftească la petreceri și seri de dans, știind că n-aveau s-o vadă, că bărbatul ei avea să vină singur.

De la Vega n-avea mult timp pentru familie, ocupat până peste cap cu treburile satului și ale fermei, cu afacerile și conflictele dintre săteni pe care trebuia să le tranșeze. Marțea și joia se ducea la Los Angeles ca să-și îndeplinească sarcinile politice, o funcție prestigioasă cu mai multe bătaie de cap decât satisfacții, dar la care nu renunța din spirit de datorie.

Nu era lacom și nici nu abuza de putere. Avea un dar nativ pentru autoritate, însă nu era un mare vizionar. Arareori pune la îndoială ideile moștenite din străbuni, chiar dacă

nu prea se potriveau cu realitățile din America. Pentru el, totul se reducea la o problemă de onoare, la orgoliul lui de hidalgo catolic fără de pată și reproș, care-l făcea să țină fruntea sus. Nu-i convenea că Diego, prea lipit de fustele maică-sii, de Bernardo și de slujitorii indieni, nu-și asuma poziția care-i revenea prin naștere, dar își zicea că avea tot timpul să-l îndrepte pe calea cea bună, era doar un copil. Și-a propus deci să-i orienteze formația bărbătească de cum ar fi fost posibil, moment care se tot amâna, erau alte treburi mai urgente. Uneori, dorința de a-și proteja fiul și de a-l face fericit îl mișca până la lacrimi. Iubirea pentru copil era atât de mare, că-l durea ca o lovitură de spadă. Croia planuri mărețe pentru acest fiu: va fi viteaz, bun creștin și credincios regelui, ca orice gentilom din familia De la Vega și mai bogat decât oricare din rudele sale, stăpânind pământuri întinse și roditoare, într-o climă temperată și cu apă din belșug, unde natura era generoasă și viața dulce, nu ca pe meleagurile pustii și aspre pe care le avea familia în Spania. Va avea mai multe turme de vite, oi și porci decât regele Solomon, va crește cei mai buni tauri de luptă și cei mai eleganți cai arabi, va deveni omul cel mai influent din Alta California, va ajunge guvernator. Dar asta avea să fie mai târziu, mai întâi trebuia să se călească la universitate sau la școala militară din Spania. Spera ca atunci când Diego va ajunge la vârsta călătoriilor, Europa se va fi liniștit cumva. La pace nu era cazul să te aștepți, de asta n-avusese niciodată parte bătrânul continent, dar era de presupus că lumea s-a mai înțeleptit. Veștile erau dezastruoase. Toate astea i le explica Reginei, dar ea nu-i împărtășea preocupările în legătură cu fiul lor și nici problemele de dincolo de mare. Pentru ea, lumea nu se întindea mai departe de unde ajungea călare, iar ce se întâmpla în Franța o lăsa și mai rece. Bărbatul ei îi spusese că în 1793, chiar în anul în care se căsătoriseră, regele Ludovic al XVI-lea fusese decapitat la Paris în fața unei gloate averse de răzbunare și sânge. José Diaz, un căpitan de vapor prieten cu Alejandro, îi dăruise o ghilotină în miniatură, jucărie feroasă care servea la retezatul capetelor

de havană; prilej cu care îi explica felul în care zburau capetele nobililor din Franța, un exemplu teribil care, după părerea sa, putea adânci Europa în haos absolut. Reginei i se părea tentantă ideea; presupunea că dacă indienii ar fi avut la dispoziție o astfel de mașinărie, alții le-ar fi arătat respect; avea însă bunul-simț de a nu-i împărtăși soțului aceste cugetări. Aveau ei destule motive de amărăciune, n-avea rost să mai adauge încă unul. Se mira ea însăși de cât de mult se schimbaseră, nu mai găsea în oglindă nici urmă din Toypurnia de pe vremuri, vedea doar o femeie cu priviri dure și buzele strânse. Împrejurarea de a trăi în afara mediului ei și de a evita problemele o făcuse prudentă și ascunsă; nu-și înfrunta soțul deschis, prefera să acționeze pe la spatele lui. Alejandro de la Vega nici nu bănuia că îi vorbea lui Diego în limba ei, drept care a avut o surpriză neplăcută auzind că primele cuvinte pe care le-a rostit băiatul erau indiene. Iar dac-ar fi știut că nevastă-sa profita de orice absență de-a lui pentru a-și duce copilul în tribul maică-sii, i-ar fi interzis-o.

Când Regina apărea în satul indian împreună cu Diego și Bernardo, bunica Bufnița Albă își lăsa baltă treburile și li se dedica pe de-a-ntregul. Tribul se micșorase ca urmare a bolilor mortale și a lipsei bărbaților recrutați de spanioli. Rămăseseră abia douăzeci de familii și-o duceau tot mai rău.

Indianca le umplea băieților capul cu legende și mituri, le curăța sufletul cu fumul dulce al pastei de plante pe care o folosea la ceremonii și îi lua la cules de ierburi magice. De cum au fost în stare să se țină pe picioare și să apuce un băț, bărbații tribului i-au învățat să se lupte. Au învățat să pescuiască împungând peștii cu o țepușă ascuțită și să vâneze.

Pentru asta, au primit în dar o piele de cerb întreagă, cu cap și cu coarne, cu care să se acopere în timpul vânătorii; astfel atrăgeau căprioarele; așteptau nemișcați ca vânatul să se apropie, apoi slobozeau săgețile. Venirea spaniolilor îi făcuse pe indieni ființe supuse, dar în prezența Toypurniei-Regina sângele li se înfierbânta la amintirea războiului de

onoare condus de aceasta, iar marele respect pe care i-l purtau se traducea în dragostea pentru Diego și Bernardo. Credeau că amândoi sunt copiii ei.

Bufnița Albă i-a dus pe copii în peșterile din apropierea conacului De la Vega, i-a învățat să descifreze simbolurile gravate de mii de ani în pereți și, cu ajutorul lor, să se orienteze.

Le-a explicat că peșterile erau împărțite în cele Șapte Direcții Sacre, harta fundamentală pentru călătoriile spirituale, drept care pe vremuri inițiații se duceau acolo ca să-și caute propriul centru, care trebuia să coincidă cu centrul lumii, de unde izvora viața. Iar când lucrul ăsta se întâmpla, din pământ se isca o flacără incandescentă ce dănuia în aer, scaldând inițiatul într-o lumină și o căldură supranaturale. Le-a mai spus că peșterile erau temple naturale și că erau apărate de o energie superioară; de aceea nu puteai intra în ele decât cu sufletul curat.

— Pe cei ce vin cu gânduri necurate, peșterile îi înghit și-apoi le scuipă oasele.

A mai adăugat că, după vrerea Marelui Spirit, dacă cineva îi ajută pe ceilalți, i se deschide în trup un loc pe unde primește binecuvântarea, e singura modalitate de a te pregăti pentru *Okahué*.

— Înainte de venirea albilor mergeam la peșteri să căutăm armonia și să ajungem la *Okahué*, dar acum nu se mai duce nimeni.

— Ce-i aia *Okahué*, a vrut să știe Diego.

— Sunt cele cinci virtuți esențiale: onoare, dreptate, respect, demnitate și curaj.

— Eu le vreau pe toate, bunico.

— Pentru asta ai de trecut multe încercări fără să plângi, i-a răspuns sec Bufnița Albă.

Din aceeași zi, Diego și Bernardo s-au apucat să exploreze singuri peșterile. Până să ajungă să țină minte semnele săpate în piatră, așa cum îi îndemnase bunica, își marcau drumul cu pietricele. Își inventau propriile ceremonii,

imitând cele auzite sau văzute în trib și poveștile Bufniței Cenușii.

Se rugau de Marele Spirit al indienilor și de Dumnezeuul părintelui Mendoza să le fie permis să ajungă la *Okahué*, dar nici o flacăra nu ieșea din pământ să dănuiască în jurul lor, așa cum se așteptau. În schimb, curiozitatea i-a condus la un pasaj natural, pe care l-au descoperit întâmplător, mișcând din loc niște pietre pentru a face o Roată Magică pe pământ, după modelul celei pe care o desena bunica: treizeci și șase de pietre așezate în cerc și una în mijloc, din care porneau patru drumuri drepte. Deplasând ei o piatră rotundă, numai bună de pus în mijlocul Roții, s-au pornit să cadă o grămadă, lăsând vederii o mică deschidere. Mai subțire și mai agil, Diego s-a târât înăuntru și a descoperit un tunel care se lărgea destul de mult să stai în picioare. Au revenit cu lumânări, târnăcop și sapă și, după câteva săptămâni de treabă, tunelul era pus la punct. Într-o zi, târnăcopul mănuit de Bernardo a făcut o gaură prin care se vedea lumină; încântați, copiii descopereau că ajunseseră chiar în uriașul șemineu din salonul mare al conacului De la Vega. Au fost salutați de bătăile funebre ale pendulei. După mulți ani aveau să afle că Regina sugerase locul viitoare casei tocmai ca să fie aproape de peșterile sacre.

După această descoperire, copiii au întărit tunelul cu scânduri și pietre, pentru că argila se mărunțea și cădea întruna și au făcut o ușiță ascunsă între cărămizile căminului care să facă legătura între peșteră și casă. Căminul era atât de înalt, lat și adânc, că puteai frige o vacă întreagă înăuntru, după cum cerea un astfel de salon, numai că acesta nu era niciodată folosit pentru oaspeți; arareori, găzduia ședințele politice ale lui Alejandro de la Vega. Mobilierul grosolan și incomod, așa cum era de fapt în toată casa, aliniat de-a lungul pereților, de parcă ar fi fost scos la vânzare, strângea tot praful și mirosea a vechi. Sărea în ochi o enormă pictură în ulei a Sfântului Anton, bătrân de-acum și numai piele și os, zdrențăros și plin de bube, respingând ispitele Satanei, una din operele care se comandau la metru

pătrat în Spania și foarte apreciate în California. La loc de cinste, pentru a fi admirate, erau expuse bastonul și însemnele de primar pe care stăpânul casei le folosea la ocazii oficiale. Ocazii care mergeau de la probleme importante, de pildă trasarea străzilor, până la mărunțișuri precum autorizarea serenadelor, căci dacă această activitate ar fi fost lăsată pe seama junilor înamorați nimeni n-ar fi reușit să doarmă în tot satul. Din tavanul de deasupra unei mese mari din lemn de mezquite, atârna un candelabru de fier cu o sută cincizeci de lumânări intacte, căci nimeni n-avea curajul să coboare dihania asta și să le aprindă; în rarele ocazii când se folosea salonul aprindeau niște lămpi cu ulei. Nu se făcea nici foc în cămin, cu toate că trunchiurile groase stăteau gata pregătite. Diego și Bernardo și-au făcut obiceiul de a scurta drumul spre plajă direct prin peșteri. Foloseau tunelul secret pentru a apărea precum fantomele direct în fundul întunecat al șemineului. Juraseră, cu tonul solemn al copiilor absorbiți de joc, să nu încredințeze nimănui secretul. De asemenea, îi promisese ră Bufoi Albe că în peșteri n-aveau să coboare decât cu sufletul curat, nu pentru joacă, căci totul făcea parte din antrenamentul menit a-i conduce la *Okahué*.

Cam în perioada în care Bufoa Albă se străduia să alimenteze originea indigenă a copiilor, Alejandro de la Vega începea să-l educe pe Diego ca pe un hidalgo. Era anul când au ajuns și cele două cutii cu daruri trimise din Europa de Eulalia de Callis. Fostul guvernator Pedro Fages murise în Mexic, fulgerat de un acces de furie. Se prăbușise ca un sac la picioarele nevastă-sii, în timp ce se certau, stricându-i definitiv sănătatea, căci ea se învinovăța de a-l fi omorât. După o viață petrecută în certuri, Eulalia a fost cuprinsă de o imensă tristețe, abia acum, ca văduvă, simțind cât îi lipsea rubicondul ei bărbat. Știa că nimeni nu-l putea înlocui pe omul minunat, vânător de urși și soldat de vază, singurul care fusese în stare s-o înfrunte fără să-și plece grumazul. Toată duioșia pe care nu i-o arătase cât timp trăise cu el a

copleșit-o dintr-odată văzându-l pe năsălie și a continuat s-o chinuie mereu, cu amintiri tot mai înfrumusețate cu trecerea timpului.

În cele din urmă, sătulă de atâta plâns, urmasese sfatul prietenilor și confesorului și se întorsese cu fiul ei la Barcelona, orașul natal, unde avea avere și o familie bine situată. Din când în când, își amintea de Regina, pe care o considera protejată ei și îi trimitea scrisori pe hârtie egipteană și cu blazonul ei gravat în aur. Dintr-una din aceste misive au aflat că fiul lor murise de ciumă, lăsând-o pe Eulalia și mai distrusă. Cele două cufere au ajuns destul de hărtănite, căci plecaseră din Barcelona cu un an și jumătate în urmă și navigaseră pe multe mări până a ajunge la Los Angeles. Unul era plin de rochii luxoase, pantofi cu toc, pălării cu pene și tot felul de zorzoane pe care Regina nu prea avea când să le poarte. Celălalt, destinat lui Alejandro de la Vega, conținea o mantie neagră căptușită cu mătase și nasturi de argint lucrată după moda din Toledo, câteva sticle cu cel mai bun vin de Xeres spaniolesc, două pistoale de duel cu încrustații de sîdef, o floretă italiană și *Tratatul de scrimă și îndreptarul pentru dueluri* al maestrului Manuel Escalante. După cum se putea citi pe prima pagină, era un compendiu al „celor mai folositoare instrucțiuni pentru a nu ezita niciodată când e vorba să te bați pentru onoare cu spada spaniolească sau floreta”.

Eulalia de Callis n-ar fi putut trimite un cadou mai potrivit. Alejandro nu mai pusese mîna pe spadă de ani de zile, însă grație manualului și-a îmborsărit cunoștințele și s-a apucat să-l învețe scrima pe fiul său, care încă nu știa să se șteargă la nas. I-a confecționat o floretă, un plastron căptușit și o mască în miniatură și îl antrena două ore pe zi. Diego a dovedit pentru scrimă același talent înăscut pe care-l avea pentru orice activitate athletică, numai că n-a luat-o în serios cum dorea taică-său; era doar un joc în plus, din multele pe care le împărțea cu Bernardo. Complicitatea permanentă dintre cei doi copii îl îngrijora pe Alejandro de la Vega, i se părea o dovadă de slăbiciune din partea fiului său

care-ar fi trebuit să-și asume de-acum destinul. Bernardo îi era drag, era altfel decât indienii care munceau pentru el, asistase la nașterea sa, nu uita însă diferențele care îi separă pe oameni. Fără aceste diferențe, lăsate de Dumnezeu cu un scop limpede, pe lume ar domni haosul, obișnuia să spună el. Exemplul predilect era Franța, unde toate erau cu susul în jos din vina revoluției ticăloase. În țara aia nu mai știai cine este cine, puterea trecea din mână-n mână, ca o monedă. Alejandro se ruga să nu se întâmple niciodată așa ceva în Spania. Deși o serie de monarhi inepti scufunda fără drept de apel imperiul în ruină, nu pusese nicicând la îndoială sacra legitimitate a monarhiei, tot așa cum nu pune sub semnul întrebării ordinea ierarhică în care se formase și superioritatea absolută a rasei, națiunii și credinței sale. Considera că Diego și Bernardo se născuseră deosebiți, n-aveau nicicând să fie egali și cu cât mai repede pricepeau asta, cu atât mai puține probleme aveau să aibă în viitor. Bernardo își asumase condiția fără să fi fost îndoctrinat de cineva, dar subiectul îi storcea lacrimi lui Diego când tatăl lui i-l pomenea. Departe de a-și secula soțul în aceste demersuri educative, Regina continua să-l trateze pe Bernardo ca pe copilul ei. La ea în trib nimeni nu era mai presus de altul prin naștere, doar prin curaj sau înțelepciune, iar după părerea ei era încă prea devreme pentru a ști care din cei doi va fi mai curajos sau mai înțelept.

Diego și Bernardo se despărteau doar la ora de culcare, când fiecare se ducea să doarmă cu mama lui. Au fost mușcați de același câine, i-au înțepat albinele aceluiași stup, au avut pojar în același timp. Dacă unul din ei făcea vreo trăsnaie, nimeni nu se ostenea să afle vinovatul; erau puși să stea unul lângă altul și primeau același număr de nuiiele la fund, pedeapsă pe care ei o primeau fără să protesteze, căci li se părea a fi drept. Toți, în afară de Alejandro de la Vega, îi considerau frați, nu doar pentru că erau nedespărțiți, dar și pentru că semănau la prima vedere. Soarele îi bronzase în aceeași nuanță de lemn ars, Ana le croia pantaloni identici

din pânză, Regina îi tunde la fel, în stil indian. Trebuia să te uiți atent ca să vezi că Bernardo avea trăsături nobile de indian, în timp ce Diego era înalt și delicat și avea ochii caramel ca ai maică-sii. În anii care au urmat au deprins să mânuiască floreta după atât de utilele învățături ale maestrului Escalante, să galopeze fără șa, să folosească lasoul și biciul, să stea atârnați cu capul în jos de streșina casei, ca liliecii. De la indieni au învățat să se scufunde în ocean și să culeagă de pe stânci fructe de mare, să urmărească vânatul zile în șir până să-l prindă, să-și facă arcuri și săgeți, să îndure durerea și oboseala fără a se plânge.

Alejandro de la Vega îi lua cu el la rodeo la marcatul vitelor, fiecare cu lasoul și frânghia lui, ca să-l ajute. Aceasta era singura ocupație manuală pe care o putea face un hidalgo, de fapt, mai mult un sport decât o corvoadă. Se adunau toți latifundiarilor din regiune împreună cu fiii lor, cu vâcarii și indienii, înconjurau animalele, le despărteau și le însemnau, după care vitele erau înscrise într-un registru, pentru a se evita confuziile și furturile. Tot atunci se făceau tăierile, se adunau pieile, se puneau carnea la sărat și se topea grăsimea.

Casapii, călăreți excepționali, în stare să ucidă dintr-o lovitură în ceafă un taur în plină fugă, erau vedetele rodeoului și erau angajați cu un an înainte. Veneau din Mexic și de pe pășunile americane, aducându-și caii special antrenați și cuțitele lungi cu tăiș dublu. Pe măsură ce vitele cădeau la pământ, erau luate în primire de cei care le jupuiau de piele, scoțând-o întreagă în câteva minute, apoi de cei care tranșau carnea, în fine de indience, a căror umilă sarcină era să adune grăsimea, s-o topească în cazane uriașe și-apoi s-o depoziteze în burdufuri confecționate din bășici, mațe sau piei cusute. Tot ele trebuiau să tăbăcească pieile, să le răzuiască cu niște pietre ascuțite, o muncă interminabilă făcută în genunchi. Mirosul de sânge înnebunea vitele, nu lipseau caii luați în coarne care mureau cu mațele pe-afară sau câte un văcar călcat în copite sau

împuns. Trebuia să vezi făptura monstruoasă cu mii de capete suflând și pufnind în mijlocul unui nor de praf; trebuia să admiri vâcarii cu pălării albe, lipiți de bidiviii lor, cu lasourile dansând deasupra capetelor și cuțitele scânteietoare la brâu; trebuia să auzi trepidația solului sub copitele vitelor, strigătele bărbaților înfierbântați, nechezatul cailor, lătratul câinilor; trebuia să miroși duhoarea animalelor, sudoarea vâcarilor, mireasma caldă și tainică a indiențelor, care-i tulbura definitiv pe bărbați.

Când lua sfârșit rodeoul, satul sărbătorea treaba bine făcută într-un chef ce dura zile întregi, la care participau săraci și bogați, albi și indieni, tineri și puținii bătrâni ai coloniei.

Mâncarea și băutura curgeau în valuri, se dansa până se cădea pe jos în cântecele muzicanților veniți din Mexic, se făceau pariuri pentru luptele între bărbați, pentru bătăile de șobolani, cocoși, câini sau între urși și tauri. Într-o singură noapte puteai pierde tot ce-ai câștigat la rodeo. Serbarea se termina după trei zile printr-o slujbă celebrată de părintele Mendoza, care-i mîna pe bețivi cu bățul la biserică și-i obliga, cu pușca în mână, pe seducătorii tinerelor neofite să se însoare, căci învățase de-acum că la nouă luni de la rodeo se nășteau o grămadă de prunci cu tată necunoscut.

Într-un an secetos a fost nevoie să fie sacrificați caii sălbatici ca să ajungă iarba pentru vite. Diego a mers cu vâcarii, dar de data asta Bernardo a refuzat să vină; știa despre ce era vorba și n-ar fi suportat. Caii au fost înconjurați, speriați cu focuri de armă și cu câinii, urmăriți în galop în direcția prăpastiei, de pe marginea căreia se prăbușeau orbește. Cădeau cu sutele, unii peste alții, frângându-și gâtul sau picioarele pe fundul abisului. Cei mai norocoși mureau pe loc, ceilalți agonizau zile în șir într-un nor de muște și o duhoare de carne putrezită ce atrăgea urșii și vulturii hoitari.

De două ori pe săptămână Diego se ducea la misiunea San Gabriel pentru a primi de la părintele Mendoza noțiuni

elementare de educație. Bernardo venea cu el, astfel că misionarul l-a primit și pe el în clasă, cu toate că i se părea nenecesar, ba chiar periculos să educe prea mult un indian, cine știe ce idei îndrăznețe îi intrau în cap. Puștiul nu era la fel de iute la minte ca Diego, rămânea în urmă, dar era încăpățânat și nu crâcnea, chiar dacă repeta noaptea pârbindu-și genele la lumânare. Era un copil rezervat și liniștit, spre deosebire de veselul și explozivul Diego. Își urma prietenul cu o lealitate fără drept de apel în toate năzdrăvăniile care-i treceau prin minte, iar dacă era cazul, se resemna fără crâcnire să fie pedepsit pentru ceva ce nu fusese ideea lui, ci a lui Diego. De când ajunsese să se țină pe picioare își asumase rolul de a-și apăra fratele de lapte, pe care-l credea menit unor mărețe fapte de arme, aidoma războinicilor din repertoriul mitologic al Bufniței Albe.

Diego, pentru care a sta potolit și închis în casă era un adevărat chin, făcea ce făcea și fugea de sub tutela părintelui Mendoza. Lecțiile îi intrau pe o ureche, le recita grăbit, apoi îi ieșeau pe cealaltă. Cu vioiciunea asta reușea să-l păcălească pe părintele Mendoza, însă pe urmă trebuia să-l învețe pe Bernardo, astfel că, tot repetând, învăța și el. Era la fel de pasionat de joacă pe cât era Bernardo doritor să învețe. Așa că după multe târguieli au stabilit ca Diego să-l învețe pe Bernardo, iar acesta să se întreacă cu el în mânăuirea lasoului, a biciului și a spadei.

— Nu văd de ce trebuie să ne chinuim să învățăm lucruri care n-o să ne servească la nimic, s-a jeluît Diego într-o zi după ce repetaseră ore în șir aceeași placă în latină.

— Totul e folositor, mai devreme sau mai târziu. E la fel ca o spadă. Probabil că n-am să ajung niciodată dragon, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să învăț s-o folosesc.

Foarte puțini știau să citească și să scrie în Alta California, cu excepția misionarilor, oameni aspri, aproape toți de origine țărănească, dar care aveau măcar o spoială de cultură. Nu existau cărți, iar când sosea, arareori, o scrisoare, precis că aducea vești proaste, așa că destinatarul nu se prea grăbea să ajungă cu ea la un călugăr care să i-o

descifreze. Alejandro de la Vega avea însă chemarea educației și s-a luptat câțiva ani să aducă un învățător din Mexic. Pe atunci, Los Angeles nu mai era cătunul cu patru străzi pe care-l văzuse născându-se; devenise un loc de popas obligatoriu pentru călători, un loc de odihnă pentru marinarii marinei comerciale și centrul comercial al provinciei. Monterrey, capitala, era atât de departe că majoritatea treburilor guvernamentale se rezolvau în Los Angeles. În afară de autorități și de oficialitățile militare, populația era amestecată și se considera a fi pătura mai importantă, pentru a se deosebi de indienii puri și de servitorime.

O clasă aparte erau spaniolii de stirpe curată. Așezarea își avea de-acum arena de tauri și un bordel nou-nouț, compus din trei metise cu virtute negociabilă și o mulătră opulentă din Panama cu preț fix și destul de mare. Mai era și o clădire specială pentru ședințele pe care le ținea primarul cu consilierii comunali, edificiu care slujea și ca tribunal și teatru; se reprezentau zarzuele, piese morale și scene patriotice. În Piața Armelor s-a ridicat un chioșc pentru muzicanții care animau plimbările de seară, când tinerii de ambele sexe, sub privirile părinților, defilau în grupuri, fetele mergând într-un sens, băieții în altul. În schimb, hotel încă nu exista, aveau să mai treacă zece ani până să apară unul; călătorii trăgeau în casele celor bogați, unde nu lipseau paturile și mâncarea pentru cei care cereau ospitalitate. La așa progres, Alejandro de la Vega a socotit că era musai nevoie și de o școală, deși nimeni nu-i împărtășea preocuparea. Pe banii lui, singur și tenace, a înființat prima școală din provincie, care timp de mulți ani avea să fie și singura.

Școala și-a deschis porțile exact când Diego împlinea nouă ani, iar părintele Mendoza îi trimisese vorbă că-l învățase tot ce știa, minus să țină slujba și să exorcizeze diavoli. Era un șopron la fel de întunecos și de prăfuit ca și închisoarea, situat în piața principală, înzestrat cu o duzină de bănci de fier și un bici cu șapte cozi atârnat lângă tablă. Învățătorul s-a dovedit a fi unul dintre acei omuleți șterși, pe care cel mai

mic dram de autoritate îi transformă într-o brută. Diego a avut ghinionul de a fi unul din primii săi elevi, alături de o mână de băieți din localitate, odrasle ale familiilor onorabile. Bernardo n-a fost primit, în ciuda rugămintelor fierbinți ale lui Diego către taică-său. Lui Alejandro de la Vega i se părea lăudabilă ambiția lui Bernardo, însă a decis că nu se puteau face excepții; dacă era primit, trebuia să admită și pe alții ca el, iar învățătorul își declarase cu limpezime intenția de a pleca dacă vreun pui de indian își băga nasul în „demnul lăcaș al cunoașterii”, cum își numea el școala. Drept care nevoia de a-l învăța pe Bernardo a făcut, mai mult decât biciul cu șapte cozi, ca Diego să fie atent la ore.

Printre elevi se număra și García, fiul unui soldat spaniol și al cârciumăresei, un copil lipsit de haz, grăsan, cu platfus și zâmbet tâmp, victima preferată a învățătorului, care-l șicana întruna. Dintr-o pornire justițiară pe care nici el nu și-o putea explica, Diego a devenit apărătorul lui, fapt pentru care și-a câștigat admirația fanatică a bufleiului.

Ocupat cu vitele, cultivarea pământului și creștinatul indienilor, părintele Mendoza a neglijat cu anii repararea acoperișului bisericii, avariat când cu atacul Toypurniei, prilej cu care ripostaseră cu o explozie care zguduise zdravăn clădirea. Ori de câte ori ridica ostia în timpul slujbei, misionarul dădea cu ochii de bârnele șubreze și, alarmat, își promitea să le repare negreșit, înainte să cadă în capul miciei sale turme, dar pe urmă avea altceva de făcut și uita până la slujba următoare. Între timp, termita au ros lemnul și până la urmă s-a întâmplat lucrul de care se temea el. Din fericire, biserica era goală, altfel ar fi fost o catastrofă. S-a produs în timpul unuia din dese cutremure care aveau loc în zona aceea, nu degeaba râul din apropiere se numea Isus al Cutremurărilor. Astfel că acoperișul s-a prăbușit peste o singură victimă, părintele Alvear, un om sfânt care venise tocmai din Peru ca să vadă misiunea San Gabriel. Zgomotul prăbușirii și norul de praf i-au atras pe neofii care au venit

în mare grabă și s-au apucat imediat să dea la o parte molozul ca să-l dezgroape pe vizitatorul ghinionist. L-au găsit strivit ca un gândac sub bârna principală. Logic, ar fi trebuit să fie mort, treaba durase niște ore bune, timp în care bietul om se golea de sânge; însă Dumnezeu a făcut o minune, după cum a explicat părintele Mendoza, căci în clipa când l-au scos din ruine omul încă respira. Părintelui Mendoza i-a fost de-ajuns o privire pentru a-și da seama că modestele sale cunoștințe de medicină nu l-ar fi salvat pe rănit, oricât de mult l-ar fi ajutat și puterea divină. Astfel că, fără a mai sta pe gânduri, a trimis un neofit s-o aducă pe Bufnița Albă. În anii ăștia constatase că venerația pe care indienii o aveau pentru ea era absolut îndreptățită.

Întâmplător, Diego și Bernardo au ajuns la misiune chiar a doua zi după cutremur, aducând niște armăsari pursânge pe care Alejandro de la Vega îi dăruia misionarilor. Cum nimeni nu a ieșit să-i primească sau să le mulțumească, căci erau toți ocupați să curețe după nenorocire și să-l vegheze pe părintele Alvear, copiii au priponit caii și s-au alăturat spectacolului inedit. Așa că erau de față când a sosit în galopul calului Bufnița Albă, urmată de neofitul care plecase în căutarea sa.

Deși chipul ei era mai ridat și pletele și mai albe, se schimbaseră foarte puțin în toți acești ani, era aceeași femeie puternică și veșnic tânără care venise acum zece ani la conacul De la Vega pentru a-și salva fiica de la moarte. Acum avea o misiune similară și-și aducea desaga cu plante medicinale. Dat fiind că refuzase să învețe castiliana, iar părintele Mendoza avea un vocabular mai mult decât sumar în limba indienilor, Diego s-a oferit să traducă. Pacientul fusese întins pe masa mare din lemn negeluit din trapeză, în jurul căreia se buluceau toate sufletele din San Gabriel. Bufnița Albă a examinat atent rănila, pe care părintele Mendoza le bandajase, dar nu îndrăznise să le coasă, căci oasele erau țândări. Tămăduitoarea a pipăit cu degetele ei experte trupul rănitului și a făcut inventarul reparațiilor necesare.

— Spune-i albului că totul are leac în afară de piciorul ăsta, care putrezește. Mai întâi îl tai, apoi mă ocup de rest, i-a comunicat nepotului.

Diego a tradus fără să-i treacă prin cap să vorbească încet, oricum părintele Alvear era aproape mort; dar de cum a auzit diagnosticul bunicii, muribundul a deschis niște ochi ca de foc și a rostit limpede:

— Mai bine mor, blestemat să fie...

Bufnița Albă nu l-a luat în seamă. Părintele Mendoza deschidea în timpul acesta gura bietului om, la fel cum obișnuia s-o facă în cazul copiilor care refuzau să bea lapte și-i vârî pe gât celebrul furtun, prin care a turnat câteva linguri dintr-un sirop gros de culoarea ruginei, pe care indianca l-a scos din traistă. Până să spele cu leșie un fierăstrău de tăiat lemne și să pregătească bandajele, părintele Alvear era cufundat într-un somn adânc, din care avea să se trezească zece ore mai târziu, lucid și liniștit, cu un mont care încetase de-acum să sângereze. Bufnița Albă îi cârpise celelalte răni cu o duzină de cusături, apoi le înfășurase în pânză de păianjen, alifii misterioase și bandaje. În ce-l privește, părintele Mendoza își pusese neofiții să se roage neîncetat, zi și noapte, pentru însănătoșirea rănitului. Metoda a dat rezultate. În ciuda tuturor așteptărilor, părintele Alvear și-a revenit destul de repede, iar după șapte săptămâni ajungea într-o litieră la vaporul care avea să-l ducă în Peru.

Bernardo n-avea să uite nicicând spaima produsă de piciorul tăiat al părintelui Alvear, iar Diego – puterea fabuloasă a siropului bunicii. Luni de zile a tot vizitat-o în satul ei și a rugat-o să-i dezvăluie secretul poțiunii miraculoase, însă ea refuza mereu, cu argumentul logic că un leac magic nu trebuia să ajungă pe mâinile unui ștregar, care precis că l-ar fi folosit într-un scop rău. Într-un impuls ca atâtea altele pentru care primea apoi bătaie, Diego a șterpelit un șip cu licoarea somnului, spunându-și solemn că n-avea s-o folosească pentru a amputa picioare de om, ci

doar cu scopuri bune, însă de cum s-a văzut cu comoara în mână a început să croiască planuri de a-i da o folosință. Ocazia s-a prezentat într-o după-amiază fierbinte de iulie când se întorcea împreună cu Bernardo de la înot, singurul sport la care acesta din urmă era mult mai bun decât el, fiind mai rezistent, mai calm și mai puternic.

Căci dacă Diego își irosea repede puterile gâfâind în lupta cu valurile, Bernardo își păstra cu orele o respirație regulată și se lăsa în voia curenților misterioși de pe fundul mării.

Dacă veneau delfinii, îl înconjurau imediat pe Bernardo, așa cum făceau și caii, chiar și cei mai nărkvași. Pentru că atunci când nimeni nu îndrăznea să se apropie de un cal sălbatic, el era singurul care venea încet, își lipea capul de urechea bidiviului și-i șoptea cuvinte tainice, reușind să-l liniștească.

Nimeni nu reușea să domesticească mai repede caii decât băiatul indian. Întorcându-se deci de la scaldă, au auzit de departe țipetele înspăimântate ale lui García, chinuit din nou de bătaușii școlii. Erau cinci, conduși de Carlos Alcazar, un elev mai mare și cel mai temut dintre toți. Avea tot atâta capacitate intelectuală cât un păduche și o folosea ca să născocească metode de tortură originale. De data asta, îl dezbrăcaseră pe García, îl legaseră de un copac și-l unseseră cu miere. Copilul urla cât îl țineau plămânii în timp ce călăii contemplau fascinați roiul de țânțari și coloanele de furnici care începeau să-l atace. Diego și Bernardo au evaluat rapid situația: erau în dezavantaj net. Nu se puteau bate cu Carlos și cu gașca, nu se puteau duce nici după ajutor, căci ar fi picat de lași. Diego s-a apropiat zâmbind, în timp ce în spatele său Bernardo strângea din dinți și din pumni.

— Ce faceți? a întrebat de parcă lucrurile n-ar fi fost limpezi.

— Nimic de care să-ți pese, doar dacă nu vrei să ajungi și tu ca el, a răspuns Carlos, stârnind râsetele bandei de bătauși.

— Sigur că nu-mi pasă, însă mă gândeam să-l folosesc pe grasu' pe post de momeală pentru urși. E păcat să iroșiți bunătate de osânză pe furnici.

— Ce urși? a mârâit Carlos.

— Dă-mi-l pe Garcí a și-ți dau în schimb un urs, a propus Diego indiferent, curățându-și unghiile cu un bețigaș.

— Și de unde faci tu rost de un urs?

— Asta-i treaba mea. O să-l aduc viu și cu pălărie pe cap. Dacă vrei, ți-l fac cadou, Carlos, dar pentru asta am nevoie de Garcí a.

Băieții s-au consultat în șoaptă, Garcí a suferea chinurile iadului, iar Bernardo își zicea că de data asta Diego cam exagerase. Ca să prinzi un urs viu pentru luptele cu tauri era nevoie de forță, îndemânare și cai buni. Mai mulți călăreți prindeau animalul cu lasoul, îl imobilizau cu ajutorul cailor, în timp ce un văcar mergea înainte, pe post de momeală. Astfel era adus în țarc, dar distracția costa scump, pentru că se întâmpla ca ursul să fie mai iute decât caii, să se elibereze și să se repeadă la om.

— Și cine o să te ajute?

— Bernardo.

— Indianul ăsta tâmpit?

— Putem s-o facem, cu condiția să-l avem pe Garcí a ca momeală.

Târgul s-a făcut în două minute, răii au plecat, iar băieții noștri l-au dezlegat pe Garcí a și l-au ajutat să se spele de miere și mucii.

— Cum crezi c-o să prindem un urs viu? s-a interesat Bernardo.

— Nu știu încă, trebuie să mă gândesc, a zis Diego, iar fratele de lapte a fost sigur că avea să găsească o soluție.

În zilele următoare au pregătit cele necesare pentru ispravă. Să găsești un urs era lucrul cel mai simplu, căci se adunau cu zecile în locurile unde erau ucise vitele, atrași de miros, dar ideea era să se înfrunte cu unul singur și nu cu o ursoaică cu pui. Trebuia găsit un urs singuratic, nici asta nu era greu, vara se găseau din belșug. Garcí a s-a dat bolnav și

câteva zile n-a mai ieșit din casă, dar Diego și Bernardo l-au silit să meargă cu ei, servindu-i argumentul imbatabil că dacă refuză o să intre iar pe mâinile găștii lui Carlos Alcazar. Glumind, Diego i-a repetat că rolul lui era de momeală, dar văzând că i se înmoaie genunchii s-a îndurat să-i expună planul pe care-l urzise împreună cu Bernardo.

Cei trei băieți și-au anunțat mamele că vor petrece noaptea la misiune, unde părintele Mendoza sărbătorea, ca în fiecare an, noaptea de Sânziene. Au plecat devreme, într-o șaretă trasă de doi catări bătrâni, înarmați cu frânghii. Garcíá mort de frică, Bernardo îngrijorat, Diego fluierând. Imediat cum au lăsat în urmă casa, au părăsit drumul principal și au luat-o pe Cărarea cu Așchii, pe care indienii o considerau vrăjită.

Drumul accidentat și bătrânețea catărilor îi obligau să avanseze destul de încet, așa că aveau timp să se orienteze după urmele de pe jos și creștăturile din scoarța copacilor. Ajunseseră aproape de fabrica de cherestea a lui Alejandro de la Vega, care furniza lemn pentru case și pentru reparatul corăbiilor când răgetele animalelor speriate le-au indicat prezența unui urs. Tăietorii de lemne erau plecați la sărbătoare și nu vedeai țipenie prin preajmă, doar fierăstraiele și topoarele părăsite și stivele de lemne de lângă o șandrama din scânduri. Au deshamat catării și i-au adăpostit cu forța în șopron, după care Diego și Bernardo s-au apucat să așeze cursa, în timp ce Garcíá stătea de pază lipit de adăpost. Își adusese cu el o grămadă de mâncare și, pentru că nervii produc foame, nu se oprise din mâncat de când plecaseră. Din ascunzătoarea sa, a asistat la ce făceau cei doi; treceau frânghiile pe deasupra unor crengi mai groase, așezau lațurile așa cum îi văzuseră procedând pe vâcari, iar în mijloc puneau crengi acoperite cu pielea de cerb pe care o luau la vânatoare cu indienii. Sub piele, carnea proaspătă a unui iepure și un gogoloi îmbibat cu siropul adormitor. După care au venit la șopron și s-au înfruptat și ei din proviziile lui Garcíá.

Erau pregătiți să petreacă acolo vreo două zile, dar n-a fost nevoie să aștepte atât de mult; ursul a apărut ceva mai

târziu, anunțat de răgetele catârilor. Era un urs bătrân și destul de mare. Înainta ca un maldăr tremurător de grăsime și blană întunecată, legănându-se neașteptat de agil și de grațios. Băieții nu s-au lăsat înșelați de aparențele de blândă curiozitate a animalului, știau de ce putea fi în stare și s-au rugat ca vântul să nu bată dinspre ei; nici o ușă n-ar fi rezistat dacă ursul s-ar fi proptit în ea. Ursul s-a învârtit o vreme pe-acolo până a dat cu ochii de ceea ce părea să fie un cerb nemișcat. S-a ridicat în două labe și s-a întins; era un uriaș înalt de opt picioare. A scos un răget fioros și-a agitat amenințător labele din față și s-a repezit la pielea de cerb, strivind sub greutatea sa armătura ușoară care o susținea. S-a pomenit trântit la pământ fără să știe cum, dar s-a ridicat imediat și a atacat din nou cu ghearele vânatul fals, descoperind repede momeala ascunsă dedesubt, pe care a devorat-o într-o clipită. A sfâșiat apoi pielea, căutând un aliment mai consistent, s-a ridicat iar, nedumerit. A făcut un pas înainte și a călcat pe lațuri, punând în acțiune cursa. Într-o secundă, frânghiile s-au întins și ursul a rămas atârnat cu capul în jos între cei doi copaci.

Băieții s-au bucurat prea devreme, greutatea dihaniei a rupt crengile. Speriați, cei trei s-au repezit în șopronul în care erau catării și-au căutat ceva cu care să se apere, în timp ce afară ursul căzut la pământ încerca să-și scoată laba dreaptă din lațul de care se mai ținea o creangă ruptă. S-a chinuit o vreme, tot mai încurcat și mai furios, n-a reușit și a pornit-o târând creanga după el.

— Și acum? a întrebat Bernardo, încercând să pară calm.

— Acum așteptăm, a spus Diego.

Constatând că între picioare îi curgea ceva cald și o pată începea să i se întindă pe pantaloni, García și-a pierdut capul și a început să urle. Bernardo s-a repezit la el și i-a astupat gura, dar era deja prea târziu: ursul auzise. A venit spre șopron și-a început să scuture construcția fragilă, din care începeau să curgă scândurile. Înăuntru, Diego aștepta cu biciul în mână, iar Bernardo ridicase un fier găsit acolo. Norocul lor a fost că dihania era amestecată de căzătură și

stânjenită de creanga legată de labă. Așa că a mai lovit o dată în ușă, nu foarte convinsă și s-a depărtat spre pădure, dar n-a ajuns departe, pentru că creanga s-a prins de trunchiurile stivuite. Copiii nu mai vedeau acum ursul, doar îl auzeau; o vreme, a urlat și a mârâit, dar pe urmă răgetele s-au transformat într-un fel de suspine resemnate, în cele din urmă s-a făcut liniște.

— Iar acum? a întrebat Bernardo din nou.

— Acum trebuie să-l urcăm în șaretă.

— Ai înnebunit? Nu putem ieși de aici! a scâncit García, acum cu pantalonii încheiați și puturoși.

— Nu știi cât timp o să doarmă. E mare de tot și bănuiesc că poțiunea de somn a bunică-mii e calculată pentru oameni. Așa că trebuie să ne mișcăm repede, că dacă se trezește am încurcat-o, a stabilit Diego.

Bernardo l-a urmat ca de obicei, fără să ceară explicații, dar García a rămas pe loc, smiorcăindu-se deasupra propriei mizerii. Ursul era căzut cu labele în sus, așa cum îl secerase efectul drogului, câțiva pași mai încolo. Planul lui Diego fusese ca ursul să adoarmă atârnat de copaci, astfel ar fi adus șareta și i-ar fi dat drumul să cadă în ea. Acum dihania uriașă trebuia ridicată. L-au atins de departe cu un băț și, văzând că nu se mișcă, au îndrăznit să se apropie. Era mai bătrân decât crezuseră; îi lipseau două gheare de la o labă, avea mai mulți dinți ruși, era plin de rosături și cicatrici vechi. Duhoarea de fiară i-a izbit din plin, dar nu mai puteau da înapoi, așa că i-au legat botul și labele cu frânghii. La început, au acționat cu o precauție care n-ar fi folosit la nimic dacă fiara s-ar fi trezit, dar i-a apucat graba constatând că ursul era ca mort.

L-au imobilizat, apoi au adus catării paralizați de spaimă.

Bernardo le-a aplicat metoda de a le șopti ceva la ureche, cum proceda și cu caii năvălași și s-au liniștit. A venit și García, precaut, după ce s-a convins că ursul sforăia de zor, dar tremura tot și putea atât de tare, că l-au trimis să se spele și să-și clătească nădragii la pârâu. Bernardo și Diego au recurs la metoda pe care o foloseau văcarii pentru a ridica

butoaiele; au trecut două frânghii pe după șareta înclinată, apoi pe sub corpul ursului, le-au ridicat pe partea cealaltă, au legat capetele de catări și i-au pus să tragă. Au reușit la a doua încercare și, cu greu, l-au aburcat în șaretă. Abia mai respirau după efort, dar izbândiseră. S-au îmbrățișat ținându-se ca nebunii, mândri cum nu fuseseră nicicând. Au înhămat catării și erau gata s-o pornească spre sat, dar înainte de asta Diego a scos un borcan cu catran din bălțile din apropierea casei, cu care i-au lipit ursului pe cap un sombrero mexican adus special. Erau epuizați, asudați și duhneau a fiară.

În ceea ce-l privește, García era un ghem de nervi, abia se ținea pe picioare, încă mai putea a cocină și era ud flească. Aventura le luase o bună parte a după-amiezii, dar când au intrat pe Cărarea cu Așchii tot mai aveau vreo două ore de lumină.

Au grăbit pasul și au ajuns pe Drumul Regal înainte de a se întuneca, iar de-acolo catării experimentați au continuat drumul instinctiv, în timp ce ursul răsufla greu încarcerat între frânghii. Se trezise din letargia provocată de drogul Bufniței Albe, dar era încă zăpăcit.

Au intrat în Los Angeles pe întuneric. La lumina unor lămpi cu ulei, au eliberat etichetele din spate ale ursului, lăsându-l legat doar la cele din față și la bot, l-au făcut să coboare din șaretă și să se ridice în două picioare, amețit, dar cu furia neștirbită.

Au dat glas, lumea a ieșit din case, cu lămpi și torțe. Strada s-a umplut de curioșii care admirau un spectacol nemaivăzut: Diego de la Vega trăgând după el un urs de o mărime neobișnuită, care se bălângănea pe etichete dindărăt, în timp ce Bernardo și García îl împungeau din spate. Aplauzele și ovațiile le-au răsunat săptămâni întregi în urechi celor trei băieți, când avuseseră de-acum destul timp să măsoare gravitatea faptei lor nesăbuite și să-și revină după pedeapsa meritată de care nu scăpaseră. Dar nimic nu putea umbri victoria aventurii. Carlos și gașca lui nu i-au mai deranjat niciodată.

Isprava cu ursul, exagerată și înfrumusețată până la limite imposibile, a mers din gură în gură, cu timpul a trecut strâmtoarea Behring, purtată de negustorii de blană de nutrie, a ajuns până în Rusia. Chiar dacă Diego, Bernardo și García au mâncat bătaie de la părinți, nimeni nu le-a luat titlul de campioni. Sigur, au avut grijă să nu pomenească de poziunea de dormit a Bufniței Albe. Trofeul a rămas câteva zile în curte, expus glumelor și pietrelor aruncate de curioși, în timp ce i se căuta un taur pe măsură cu care să se lupte, dar Diego și Bernardo s-au milostivit de prizonier și cu o noapte înainte de luptă l-au eliberat.

În octombrie, când satul încă mai vorbea de isprava cu ursul, au atacat pirații. Au năvălit pe neașteptate, având experiența multor ani de blestemății, s-au strecurat nevăzuți de-a lungul coastei cu o bergantină prevăzută cu paisprezece tunuri ușoare, venind din America de Sud pe lângă insulele Hawaii, ca să profite de vântul care i-a dus spre Alta California. Scopul lor era să vâneze corăbiile încărcate cu comori din America, menite a ajunge în vistieriile regale spaniole. Nu atacau decât rareori orașele de pe uscat – cele importante erau în stare să se apere, celelalte erau prea sărace – însă navigau de o bună bucată de vreme fără să fi dat nici o lovitură și aveau nevoie de apă proaspătă și să-și cheltuiască energia. Căpitanul a hotărât să se abată prin Los Angeles, deși nu se aștepta să găsească altceva decât alimente, băutură și ceva distracție pentru băieții lui. Nu se așteptau să întâmpine rezistență, căci erau precedați de o faimă proastă pe care tot ei aveau grijă s-o răspândească; istorii înfricoșătoare pline de sânge și distrugerii, cu oameni tăiați în bucăți, femei însărcinate despicate, copii luați în cange și atârnați de catarg pe post de trofee.

Reputația de barbari le convenea de minune. Când atacau, era de ajuns să tragă câteva salve de tun sau să-și facă apariția urlând ca nebunii: populația o rupea la goană, iar ei adunau prada fără să fie nevoie să lupte. Așa că au lăsat ancora și s-au pregătit de asalt. De data asta, tunurile s-au

dovedit inutile, nu băteau până la Los Angeles. S-au urcat în bărci, cu cuțitul în dinți și sabia în mână, o adevărată hoardă diavolească.

La jumătatea drumului, au dat de conacul De la Vega. Casa mare și solidă, cu acoperiș roșu, florile care se cățărau pe ziduri, livada de portocali și atmosfera plăcută de prosperitate și pace li s-au părut irezistibile navigatorilor necivilizați, plictisiți de regimul de apă verzuie, carne imputită și pesmeți plini de gărgărițe și tari ca piatra. Degeaba a urlat căpitanul că obiectivul lor era satul; pirații au năvălit în curte dând în câini și trăgând în indienii care avuseseră ghinionul de a se afla acolo.

Alejandro de la Vega se afla la Ciudad de Mexico, unde se dusesese să cumpere niște mobilă mai frumoasă decât aceea greoaie de acasă, catifea aurie pentru draperii, tacâmuri din argint masiv, farfurii englezești și cristaluri austriece. Cu asemenea daruri demne de un faraon spera s-o convingă pe Regina să renunțe la obiceiurile de indiană și să îmbrățișeze rafinamentul european pe care-l dorea pentru familia sa. Afacerile îi mergeau de minune, așa că-și putea permite în sfârșit să trăiască după gustul unuia de stirpea sa. Nu putea să bănuiască că-n timp ce se tocmea pentru niște covoare turcești, casa lui era prădată de treizeci și șase de descreierați.

Regina a fost trezită de lătratul disperat al câinilor. Odaia ei se găsea într-un mic donjon, singura îndrăzneală arhitectonică a clădirii greoaie și plate. Lumina palidă și portocalie a zorilor intra pe geamul fără perdele sau obloane. Și-a pus pe umeri un șal și a ieșit desculță în balcon să vadă ce pățiseră câinii, exact când primii atacatori forțau poarta grădinii. Nu i-a trecut prin minte că ar fi fost vorba de pirați, nu văzuse așa ceva niciodată și nici n-a stat să le afle identitatea. Diego, care la zece ani mai dormea în camera maică-sii atunci când Alejandro era plecat, a văzut-o ieșind în fugă și doar în cămașă de noapte. Din zbor, a luat de pe perete un pumnal lung și o sabie, nefolosite de când bărbatul ei renunțase la militărie, dar care se ascuțeau periodic și a

coborât scările strigând după servitori. Diego a sărit și el din pat și a venit după ea. Ușile de la intrare erau din stejar și, în absența stăpânului, se asigurau pe dinăuntru cu un drug gros de fier. Avântul piraților s-a lovit de acest obstacol invulnerabil, timp în care Regina a apucat să împartă armele de foc și să organizeze apărarea.

Încă nedezmeticit complet, Diego s-a pomenit în fața unei necunoscute, cu un aer vag familiar. Maică-sa se transformase în câteva clipe în Fiica Lupului. Păr zburlit, o strălucire feroce în ochi, dinți rânjiți, spumă în colțul buzelor, precum un câine turbat, ordine date în limba ei maternă. Ținea sabia într-o mână și pumnalul în cealaltă. Atunci obloanele ferestrelor au cedat și primii pirați au dat năvală în casă. În ciuda hărmălaiei, Diego a auzit un urlat, mai curând de bucurie decât de spaimă, care părea să iasă din pământ, să cutremure trupul maică-sii și să zguduie pereții. Când au dat cu ochii de femeia abia acoperită de pânza subțire a cămășii de noapte, care îi primea ridicând două arme cu o forță neobișnuită, atacatorii au rămas încremeniți câteva secunde, pe care cei din casă le-au folosit pentru a trage. Doi pirați au căzut, un al treilea a fost rănit, dar n-au mai avut timp să încarce armele, căci alți vreo zece intrau pe geam. Diego a înșfăcat un sfeșnic greu de fier și s-a repezit să-și apere mama, care se retrăgea spre salon. Își pierduse sabia, acum ținea pumnalul cu ambele mâini și lovea orbește în vandalii care o înconjurau. Diego l-a izbit pe unul între picioare cu sfeșnicul, trântindu-l la pământ, dar în secunda următoare un picior tras în piept l-a lipit de perete. N-a știut niciodată cât timp a stat acolo leșinat, căci versiunile ulterioare asupra atacului s-au dovedit contradictorii; unii spuneau că durase ore, alții susțineau că în doar câteva minute pirații răniseră și omorâseră ce putuseră, distruseseră ce nu putuseră fura și, înainte de a porni mai departe spre Los Angeles, dăduseră foc mobilierului.

Diego s-a trezit când răufăcătorii încă nu părăsiseră casa și fumul incendiului se strecura pretutindeni. S-a ridicat cu o

durere groaznică în piept, care-l silea să respire cu grijă și a făcut câțiva pași împiedicați, tușind și strigându-și mama.

A găsit-o sub masa mare din salon, cu cămașa din batist îmbibată de sânge, dar lucidă și cu ochii deschiși. „Ascunde-te, fiule”, i-a spus înainte de a leșina. Diego a luat-o în brațe și, cu un efort titanic, căci avea coastele rupte, a tras-o cu greu spre cămin. A reușit să deschidă ușița secretă, de care aveau cunoștință doar el și Bernardo și a târât-o în tunel. A închis ușa și a rămas în întuneric, cu capul mamei pe genunchi, strigând-o și rugându-se lui Dumnezeu și spiritelor tribului să n-o lase să moară.

Bernardo era și el în pat când a început atacul. Dormea cu maică-sa într-o cameră de servitori din extremitatea opusă a conacului. Camera lor era mai mare decât cămăruțele lipsite de ferestre ale celorlalți servitori, pentru că acolo era și călcătoria, ocupație pe care Ana n-o lăsa altcuiva. Alejandro de la Vega avea pretenția ca plastroanele cămășilor să fie perfecte, iar ea se mândrea să le calce personal. În afară de patul cu saltea de paie și o ladă hârtănită în care-și țineau puținele lucruri, în odaie se mai aflau o masă lungă pe care călca, un cazan de fier pentru jar și două coșuri mari cu rufele curate pe care Ana le avea de călcat a doua zi. Dușumeaua era de pământ bătut, un poncho de lână atârnat de buiandrug ținea loc de ușă, aerul și lumina intrau prin două ferestruici.

Bernardo n-a fost trezit de urletele piraților, nici de focurile trase în partea cealaltă a casei, ci de Ana, care-l scutura. Și-a zis că o fi cutremur, mai avuseseră parte de așa ceva, dar n-a avut timp să cugete; Ana l-a ridicat pe sus și dintr-un pas l-a dus în partea opusă a odăii, unde l-a vârat cu forța într-unul din coșurile mari. „Orice s-ar întâmpla, de aici să nu te miști, ai înțeles?” Tonul era categoric, i s-a părut că aude a ură necunoscută până atunci. N-o văzuse niciodată așa pe maică-sa; Ana era de o blândețe legendară, tot timpul ascultătoare și mulțumită, cu toate că n-avea prea multe motive de fericire. Nu făcea decât să-și adore fiul și să-și

slujească stăpânii, cu existența ei umilă și împăcată, fără neliniști; totuși, în această clipă, ultima pe care avea s-o petreacă cu Bernardo, era tare ca o bucată de gheață. L-a acoperit cu un teanc de rufe, împingându-l în fundul coșului. De acolo, învăluit într-o ceață albă, sufocat de amidon și de frică, Bernardo a auzit strigătele, injurăturile și hohotele bărbaților care au intrat în camera în care Ana aștepta, cu moartea scrisă pe frunte, hotărâtă să facă orice ca ei să nu-i găsească fiul.

Pirații erau grăbiți și le-a fost de-ajuns o privire ca să vadă că acolo nu era nimic de preț. Poate că ar fi făcut cale întoarsă, însă acolo era o indigenă tânără, care-i sfida cu mâinile în șold și o hotărâre sinucigașă, cu chipul ei rotund, cu vălul negru al pletelor, cu șoldurile ei generoase și sâni tari.

De un an și patru luni băteau oceanul fără pauză și fără să fi văzut o femeie. Li s-a părut că e vorba de un miraj, ca acelea care-i chinuiau pe mare, dar atunci le-a ajuns la nări parfumul dulce al Anei și au uitat că erau grăbiți. I-au smuls cămașa și s-au repezit la ea. Ana n-a clipit. A îndurat într-o tăcere mormântală tot ce i-au făcut. Trântită la pământ, cu capul aproape lipit de coșul în care se afla Bernardo, care i-a auzit gemetele slabe acoperite de găfâielile atacatorilor.

Băiatul nu s-a clintit din loc, a trăit de acolo tot supliciu maică-sii, paralizat de groază. Stătea ghemuit în coș, cu mintea golită de orice gând, scuturat de greață. După mult timp și-a dat seama că era liniște și mirosea a fum. A mai stat puțin, dar se sufoca. A strigat-o încetișor pe Ana. N-a răspuns nimeni. A mai chemat-o de două ori, în sfârșit a îndrăznit să scoată capul. Pe ușă intrau vălătuci de fum, dar incendiul nu ajunsese până aici. Înțepenit de încordare și nemișcare, Bernardo a ieșit cu greu din coș. Și-a văzut mama acolo unde suportase asaltul bărbaților, goală, cu pletele negre împrăștiate în evantai în jurul ei și gâtul spintecat dintr-o parte în alta.

S-a ghemuit lângă ea și a luat-o de mână, tăcut. Mulți ani de-acum încolo n-avea să scoată un cuvânt.

Așa a fost găsit, mut și plin de sângele maică-sii, câteva ore mai târziu, când pirații erau de mult pe mare. Așezarea Los Angeles își număra morții și își stingea incendiile, nimănui nu i-a venit ideea să vadă ce se petrecuse la conacul De la Vega. Numai părintele Mendoza, fulgerat de o premoniție atât de puternică încât nu o putu ignora, a venit cu vreo șase neofiți să vadă ce era acolo. Flăcările arseseră mobilierul și linseseră niște bârne, dar casa era solidă și focul se stingea acum singur. Erau câțiva răniți și cinci morți, inclusiv Ana, pe care au găsit-o așa cum o lăsaseră asasinii.

— Dumnezeu să ne apere, a grăit părintele Mendoza în fața acelei tragedii.

A acoperit-o pe Ana cu o pătură și l-a ridicat pe Bernardo în brațele sale puternice. Copilul era ca de piatră, cu privirile fixe și un spasm care-i încheșta maxilarele.

— Unde sunt Regina și Diego? l-a întrebat misionarul, dar băiatul nu părea să audă.

L-a lăsat pe mâinile unei indience, care l-a legănat la piept ca pe un prunc, cântând o litanie în limba ei, iar el a străbătut din nou conacul, strigându-i pe cei care lipseau.

Timpul trecea neschimbat în tunel, căci acolo nu pătrundea lumina zilei și nu puteai ține socoteala orelor în beznă.

Diego nu putea ghici ce se petrece în casă, căci acolo nu ajungea nici un zgomot și nici fumul incendiului. A așteptat prin urmare, fără a ști ce anume, în timp ce Regina, extenuată, leșina și se trezea. Nemișcat, ca să n-o deranjeze, cu dureri la fiecare respirație și picioarele amorțite chinuitor, băiatul aștepta. În răstimpuri, era doborât de oboseală, dar se trezea imediat, în tenebre, amețit de durere. Simțea că îngheață, a încercat de câteva ori să-și întindă picioarele, însă moleșeala îl cuprindea repede și recădea într-o ceață ca de vată. A petrecut în letargie o bună parte din zi, până când Regina a scos un geamăt și s-a mișcat, făcându-l să tresară speriat. Văzând că maică-sa trăia, un val de fericire l-a cuprins pe dată și a început s-o sărute cu toată speranța

renăscută. I-a luat cu infinită grijă capul înghețat și a întins-o pe jos. I-a luat câteva minute bune să scape de amorțeala picioarelor, după care a căutat pe pipăite lumânările pe care le ascunsese acolo cu Bernardo, menite invocațiilor pentru a ajunge la *Okahué*. Glasul bunică-sii l-a întrebat atunci în limba indienilor care erau cele cinci virtuți esențiale, iar el nu și-a amintit decât curajul.

La lumina lumânării, Regina a deschis ochii și a văzut că se găsea îngropată într-o peșteră împreună cu fiul ei. N-a avut putere să întrebe ce se petrecuse, nici să-l consoleze cu vorbe mincinoase, i-a arătat doar prin gesturi să rupă o fâșie din cămașă și să-i bandajeze rana de la piept. Diego s-a executat cu degete tremurătoare, constatând abia atunci că era vorba de o lovitură adâncă de cuțit care pornea de sub umăr.

După care a așteptat.

— Mi se scurge viața, Diego, trebuie să pleci după ajutor, a șoptit într-un târziu Regina.

Copilul a socotit că ar fi putut ajunge la plajă străbătând peșterile, dar i-ar fi luat prea mult timp. A hotărât într-o clipită că merita să riște întoarcerea prin șemineu și să vadă ce era acasă. Ușița era bine ascunsă în spatele trunchiurilor din cămin, așa că putea să arunce o privire, chiar dacă era lume în salon.

Deschizând-o, a fost izbit de un miros acru de pârlit și de un val de fum, care l-a făcut să dea îndărăt, dar apoi și-a zis că fumul l-ar fi făcut nevăzut. Tăcut ca o pisică, a ieșit prin ușița secretă și s-a ascuns printre lemne. Jilțurile și covoarele erau scrum, pictura în ulei a Sfântului Anton arsease toată, pereții și tavanul de bârne fumegau, dar focul se stinsese. În casă domnea o liniște anormală; a crezut că nu mai rămăsese nimeni acolo și a îndrăznit să iasă. S-a strecurat precaut de-a lungul zidurilor, lăcrimând și tușind, a străbătut pe rând toate odăile. Nu știa ce se întâmplase, dacă muriseră toți sau reușiseră să scape. În vestibul a văzut un fel de haos pătat cu sânge, dar nici un cadavru al celor pe care-i zărise căzând de dimineață. Zăpăcit și-a zis că era în

mijlocul unui coșmar, din care avea să-l trezească glasul mângâios al Anei, chemându-l la masă. A continuat să exploreze mergând spre aripa servitorilor, sufocat de fumul cenușiu care năvălea peste el când deschidea ușile sau cotea pe coridoare. I-a venit în minte imaginea mamei, murind lipsită de ajutor și-atunci și-a zis că nu mai avea ce pierde și a luat-o la fugă pe culoarele lungi ale conacului, aproape orbește, până s-a izbit de un trup solid și a fost oprit de două brațe puternice. A urlat de frică și de durerea coastelor rupte, i s-a făcut rău, a fost pe punctul de a leșina. „Diego! Lăudat fie Domnul!”, l-a auzit el pe părintele Mendoza, a simțit mirosul sutanei vechi și obrazul neras care i se lipea de frunte, s-a abandonat ca un copil ce era și a început să plângă și să vomite.

Părintele Mendoza trimisese supraviețuitorii la misiunea San Gabriel. Absența Reginei și a fiului ei a pus-o pe seama piraților: probabil că fuseseră răpiți, deși era ceva nemaiauzit pe aceste meleaguri. Știa că pe alte mări era obiceiul de a lua ostatici pentru a obține răscumpărarea sau pentru a-i vinde ca sclavi, dar nimic din toate astea nu se făcea pe acest țărm izolat al Americii. Se întreba cum avea să-i dea teribila veste lui Alejandro de la Vega. Ajutat de cei doi franciscani de la misiune, făcuse tot posibilul să-i ajute pe răniți și să-i consoleze pe ceilalți. A doua zi trebuia să se ducă la Los Angeles, unde îl aștepta sarcina dificilă de a înmormânta morții și a inventaria pagubele. Era extenuat, dar neliniștea îl făcuse să nu plece încă la misiune, ci să rămână să verifice încă o dată tot conacul. Asta era situația când se pomenise cu Diego în brațe.

Regina a supraviețuit pentru că părintele Mendoza a învelit-o în pături și a adus-o la misiune în căruța sa hodorogită. N-a fost timp să fie adusă Bufnița Albă, din tăietura adâncă sângele continua să se reverse în clăbuci și Regina pierdea văzând cu ochii. La lumina lumânărilor, misionarii au îmbătat-o mai întâi cu rom, apoi i-au spălat rana și au extras, cu foarfeca de tăiat sârma, vârful pumnalului pirateresc înfipt în osul claviculei. După care au

cauterizat rana cu un fier încins la roșu, în timp ce Regina mușca o bucată de lemn, așa cum făcuse și la naștere. Diego își astupa urechile ca să nu-i audă gemetele înfundate, chinuit de vina și rușinea de a fi irosit într-o ispravă de puști cretin poțiunea adormitoare, care ar fi scăpat-o pe Regina de cazne. Durerea mamei a fost pedeapsa lui pentru furtul leacului magic.

Când i-au scos cămașa, au constatat că lovitura cu piciorul îi învinetise lui Diego carnea de la gât până la vintre. Părintele Mendoza a ajuns la concluzia că avea mai multe coaste rupte; i-a confecționat singur un corset din piele de vacă întărit cu liane, pentru a-l imobiliza. Copilul nu putea să se aplece și nici să-și ridice brațele, dar mulțumită corsetului a putut respira normal după câteva săptămâni. În schimb, Bernardo nu s-a vindecat, loviturile lui erau mult mai serioase decât cele ale lui Diego. A rămas zile întregi în aceeași stare de încremenire în care-l găsisese părintele Mendoza, cu privirea fixă și fălcile atât de încheștate, încât a fost nevoie să se recurgă la celebrul furtun pentru a-l hrăni cu terci de porumb. A asistat la funeraliile colective ale victimelor piraților și a privit fără să verse o lacrimă cum maică-sa era coborâtă în groapă într-o ladă de lemn. În clipa în care ceilalți și-au dat seama că Bernardo nu rostise nici un cuvânt de săptămâni întregi, Diego, care stătea cu el zi și noapte și nu-l lăsa singur nici un moment, era deja sigur că n-avea să mai vorbească niciodată. Indienii ziceau că-și înghițise limba. Părintele Mendoza l-a obligat să facă gargară cu vin de împărțășanie și miere de albine; apoi i-a uns gâtul cu borax, i-a pus prișnițe calde pe gât și i-a dat să înghită cărăbuși pisați. Nimic n-a dat rezultate, așa că a decis soluția extremă: exorcizarea. Încă n-avusese ocazia să scoată diavoli din om și, cu toate că știa metoda, nu se simțea în stare de o astfel de sarcină istovitoare, dar era singurul care știa s-o facă în regiunea asta. Ca să găsești un exorcist autorizat de Inchiziție, trebuia să mergi până în Mexic, iar misionarul nostru a considerat sincer că nu merita osteneala. A studiat

temeinic textele potrivite, a ținut post două zile ca să se pregătească, apoi s-a închis cu Bernardo în biserică să se lupte cu Satana.

N-a folosit la nimic. Învins, părintele Mendoza a conchis că trauma prin care trecuse îl tâmpise definitiv pe bietul copil și a renunțat. A însărcinat o neofită să-l hrănească cu furtunul și s-a întors la ale lui. Era ocupat cu treburile misiunii, avea misiunea spirituală de a ajuta oamenii din Los Angeles să-și revină după nenorocire, era prins în treburile birocratice pe care i le cereau superiorii săi din Mexic – partea cea mai rea dintre toate. Lumea îl considera de-acum pe Bernardo idiotizat fără leac, când Bufnița Albă a apărut la misiune ca să-l ia în satul ei. Misionarul i l-a încredințat cu dragă inimă, căci nu mai știa ce să-i facă, deși nu credea că indianca avea să vindece ceea ce nu reușiseră exorcismele. Diego tare ar fi vrut să-și însoțească fratele de lapte, dar nu putea s-o părăsească pe mama lui, care era încă la pat; în plus, părintele Mendoza i-a interzis să se urce pe cal cu corsetul. Pentru prima dată de când se născuseră, băieții s-au despărțit.

Bufnița Albă a constatat că Bernardo nu-și înghițise limba – o avea intactă în gură – și a diagnosticat că muțenia lui era o formă de doliu: nu vorbea pentru că nu voia. A constatat și că sub furia surdă a copilului se ascundea un ocean de tristețe. N-a încercat să-l consoleze sau să-l vindece, căci era de părere că Bernardo avea tot dreptul să rămână mut, însă l-a învățat să comunice cu spiritul maică-sii privind stelele, iar cu oamenii prin limbajul semnelor, așa cum făceau indienii din triburi diferite pentru a face comerț. L-a mai învățat și să cânte la un fluier subțire de trestie. Cu timpul, avea să ajungă să scoată din instrumentul simplu aproape la fel de multe sunete ca și cele produse de glasul omenesc. De cum a fost lăsat în pace, Bernardo s-a deșteptat. Primul semn a fost o foame de câpcăun, acum nu mai era nevoie de furtun, cel de-al doilea a fost prietenia timidă cu Fulgerul Noptii. Fetița era cu doi ani mai mare decât el și purta acest nume pentru că se născuse într-o noapte vijelioasă. Era

micuță pentru vârsta ei și avea o expresie plăcută de veveriță. L-a primit pe Bernardo firesc, fără să fie deranjată de faptul că nu vorbea și a devenit prietena lui permanentă, înlocuindu-l fără să știe pe Diego. Se despărțeau numai când se duceau la culcare, el în coliba Bufniței Albe, ea în cea a familiei sale. Fulgerul Noptii îl ducea la râu, unde se despuia complet și sărea în apă cu capul înainte, în timp ce el încerca să n-o privească direct, căci, la cei zece ani ai lui, învățăturile părintelui Mendoza despre ispitele cărnii îl impresionaseră. Astfel că Bernardo o urma fără să-și lepede nădragii, uimit de rezistența ei de a înota ca un pește în apa înghețată.

Fulgerul Noptii știa pe dinafară istoria mitică a neamului ei și nu ostenea s-o tot povestească, așa cum el nu se plictisea s-o asculte. Glasul copilei era un adevărat balsam pentru Bernardo, asculta vrăjit, neștiind că, pe nesimțite, dragostea pentru ea începea să-i topească gheața din inimă. A reînceput să se poarte ca orice băiat de vârsta lui, deși nu vorbea și nici nu plângea. O însoțeau amândoi pe Bufnița Albă, o ajutau la treburile ei de vindecătoare și șaman, la adunatul plantelor de leac și pregătirea licorilor. Iar când Bernardo a zâmbit în sfârșit, bunica a socotit că nu mai avea ce face pentru el și era cazul să-l trimită acasă. Mai ales că venise timpul să se ocupe de riturile și ceremoniile care aveau să marcheze prima menstruație a Fulgerului Noptii, care intrase în adolescență. Schimbarea bruscă nu a îndepărtat-o pe fată de Bernardo, dimpotrivă, parcă a apropiat-o și mai mult. În chip de despărțire, l-a mai luat o dată la râu și, cu sângele menstrual, a desenat pe o stâncă două păsări în zbor. „Suntem noi doi, vom zbura mereu împreună”, i-a explicat apoi. Dintr-o pornire, Bernardo a sărutat-o pe obraz și a luat-o la goană, arzând tot.

Diego, care-l așteptase trist ca un copil orfan, l-a văzut de departe și a fugit tipând de fericire să-i ureze bun venit, dar ajuns în fața lui și-a dat seama că fratele lui de lapte era alt om. Venea călare pe un cal de împrumut, era mai înalt și mai călit, avea păr lung, aspect de indian adult și o lumină inconfundabilă în ochi, semn al unei iubiri secrete. S-a oprit

intimidat, dar Bernardo a descălecat și l-a îmbrățișat, ridicându-l în aer și-au fost din nou gemenii nedespărțiți dintotdeauna.

Diego a știut că-și redobândise jumătatea cealaltă de suflet.

Nu-i păsa defel că Bernardo nu vorbea; ei n-avuseseră nicio nevoie de cuvinte pentru a ști ce gândește celălalt.

Bernardo a fost uimit să constate că în aceste luni casa arsă de incendiu fusese reconstruită complet. Alejandro de la Vega voise să șteargă orice urmă a trecerii piraților și să profite de nenorocire pentru a face casa și mai rezistentă. Reîntorcându-se în Alta California după șase săptămâni de la atac, cu încărcătura de obiecte de lux menite s-o impresioneze pe Regina, se mirase nevăzând nici un câine care să-i iasă în cale; conacul era părăsit, conținutul scrum, iar familia absentă. Doar părintele Mendoza era acolo, l-a pus la curent cu cele întâmplate și l-a dus la misiune, unde Regina făcea primii pași de convalescență, acoperită încă de bandaje și cu un braț în atele. Faptul că văzuse moartea cu ochii o făcuse să-și piardă orice urmă de prospețime; Alejandro lăsase o nevastă tânără, acum vedea o femeie de doar treizeci și cinci de ani, însă maturizată, cu șuvițe albe în păr și căreia nu-i păsa nici cât negru sub unghie de covoarele turcești sau de tacâmurile de argint pe care el le cumpăraseră.

Veștile erau rele, dar, după spusele părintelui Mendoza, ar fi putut fi cu mult mai rele. Așa că Alejandro de la Vega a decis că pagina trebuia întoarsă; n-avea cum îi pedepsi de ticăloșii care pesemne se găseau de-acum în Marea Chinei, mai bine se apuca de treabă și pune conacul pe picioare. Văzuse în Mexic cum trăiau cei de teapa lui și s-a hotărât să-i imite, nu dintr-o înfumurare fără rost, ci pentru ca mai târziu Diego să moștenească această casă și s-o umple cu nepoți, cum spunea, scuzându-se cumva pentru risipă. A comandat materiale de construcție și a trimis în Mexic după meseriași – fierari, ceramiști, tâmplari, zugravi – care, în scurt timp, au adăugat încă un etaj, galerii lungi cu arcade, dușumele de plăci de ceramică, un balcon în continuarea

sufrageriei și un chioșc în curte pentru muzicanți, mici fântâni maure, grilaje de fier forjat, uși din lemn sculptat, ferestre cu geamuri pictate. În grădina principală s-au pus statui, bănci de piatră, colivii cu păsări, mari vase cu flori și o fântână de marmură încununată de Neptun și de trei sirene pe care indienii sculptori le-au copiat întocmai după o pictură italiană. La sosirea lui Bernardo, conacul era deja acoperit cu olane roșu, se dăduse a doua mână de vopsea pe pereții de nuanța piersicii și începeau să se deschidă lăzile aduse din Mexic pentru a o împodobi cum se cuvine. „Cum se face bine Regina, cum inaugurăm casa cu o petrecere despre care se va vorbi o sută de ani”, a declarat Alejandro de la Vega; dar ziua aceea s-a tot amânat, căci femeia a găsit diferite pretexte ca s-o lase pe altă dată.

Bernardo l-a învățat pe Diego limbajul indian al semnelor, pe care ei l-au îmbogățit cu semnale proprii și-l foloseau atunci când telepatia sau muzica flautului nu făceau față.

Uneori, când era vorba de chestii mai complicate, apela la tăbliță și cretă, însă pe furiș, ca să nu se creadă că-și luase nasul pe sus. Cu ajutorul biciului cu șapte cozi, învățătorul îi alfabetiza pe câțiva băieți privilegiați din localitate, dar până la a citi cursiv era cale lungă și, oricum, nici un indian nu era primit la școală. Împotriva voinței sale, Diego a sfârșit prin a deveni un elev de frunte, înțelegând în fine mania pentru educație a tatălui său. A început să citească tot ce-i pica în mână. *Tratatul de scrimă și îndreptarul pentru dueluri* al maestrului Manuel Escalante i s-a părut a fi un compendiu de idei teribil de asemănător ceremonialului *Okahué* al indienilor: și aici era vorba de onoare, dreptate, respect, demnitate și curaj. Până atunci se mulțumise să învețe scrima cu tatăl său și să imite mișcările desenate în manual, dar citind și-a dat seama că scrima nu înseamnă doar să știi să mânuiești floreta, spada sau sabia, ci e vorba și de o artă a spiritului. Tocmai atunci căpitanul José Diaz i-a făcut cadou lui Alejandro de la Vega o ladă cu cărți uitată de un pasager care coborâse de pe vas în Ecuador. Odată

descuiată, lada s-a dovedit a fi o comoară de poeme epice și romane, în volume îngălbenite, trecute prin multe mâini și mirosind a miere și a ceară. Diego le-a devorat cu sete, cu toate că taică-său disprețuia romanele, un gen minor, caracterizat prin lipsă de consistență, greșeli fundamentale și drame personale pentru care n-avea nici un interes. Însă cărțile au devenit un adevărat drog pentru Diego și Bernardo, care le-au citit de mai multe ori, sfârșind prin a le ști pe de rost. Lumea în care trăiau le devenea prea strâmtă, începeau să viseze la țări și aventuri care le depășeau orizontul imediat.

La treisprezece ani, Diego era încă un copil, în timp ce Bernardo, ca mulți copii din rasa lui, crescuse cât adultul ce avea să fie. Expresia neînfricată a chipului arămiu se îndulcea în momentele de complicitate cu Diego, când mângâia un cal și în multele dați când fugea s-o viziteze pe Fulgerul Noptii. Fata nu crescuse prea mult în perioada asta, era mică de statură și subțire, dar avea un chip de neuitat. Frumusețea și firea ei veselă o făcuseră cunoscută, iar după ce-a împlinit cincisprezece ani cei mai buni războinici din mai multe triburi începuseră să și-o dispute. Bernardo era îngrozit la gândul că într-o bună zi n-avea s-o mai găsească, că avea să plece cu altul. Aspectul lui era înșelător, nu era nici prea înalt, nici prea musculos, dar avea o forță neașteptată și o rezistență de bivol pentru munca fizică. Înșelătoare îi era și muțenia; lumea îl credea cam tâmpit și, în orice caz, trist. Nu era așa, dar oamenii care aveau acces la intimitatea lui, care-l cunoșteau bine și îi auziseră râsul se numărau pe degetele de la o mână. Purta hainele de pânză ale neofiților, își strângea mijlocul cu un brâu, iar pe timp de iarnă purta un poncho multicolor. O bandă pe frunte îi ținea părul împletit în cozi care-i ajungeau până la jumătatea spatelui. Era mândru de rasa lui.

În schimb, Diego avea aspectul înșelător al unui domnișor, în ciuda mișcărilor atletice și a pielii arse de soare. De la maică-sa moștenise culoarea ochilor și firea rebelă, iar de la taică-său, membrele lungi, trăsăturile cizelate, eleganța

naturală și setea de cunoaștere. Iar de la amândoi, o îndrăzneală impulsivă, vecină cu nebunia; nu se știe însă de unde moștenise grația jucăușă, căci nimeni dintre strămoșii săi, oameni mai curând taciturni, nu fusese așa. Spre deosebire de Bernardo, care era de o seninătate uluitoare, Diego nu putea sta locului; îi veneau mai multe idei în același timp, n-ar fi ajuns o viață să le aplice pe toate. Deja era mai bun decât tatăl său la scrimă și era cel mai tare la mânuirea harapnicului, pe care i-l făcuse Bernardo din piele împletită de taur și pe care-l purta încolăcit la brâu. Nu pierdea nici o ocazie; cu vârful acestui bici putea smulge o floare fără s-o strice sau stinge o lumânare; ar fi putut să-i ia țigara din gură lui taică-său fără să-i atingă fața, numai că asemenea îndrăzneală nici nu i-a trecut prin minte. Relația sa cu Alejandro de la Vega era de respect temător, îi vorbea cu „domnia ta” și nu-l contrazicea în față, deși făcea tot cum voia el, dar pe la spate, nu atât din spirit de contradicție, cât din pură ștregărie, pentru că-și admira orbește tatăl și ținuse minte lecțiile lui despre onoare. Se mândrea că se trage din El Cid Campeador, că era hidalgo de rasă pură, însă nu-și renega sângele indian, fiind mândru și de trecutul războinic al mamei. Dacă Alejandro de la Vega, conștient de clasa sa socială și de puritatea sângelui, încerca să ascundă că fiu-său era metis, Diego își afișa metisajul cu fruntea sus. Relația cu mama lui era caldă și drăgăstoasă, dar pe ea n-o putea păcăli ca pe tata; femeia parcă avea un al treilea ochi în ceafă și o tărie de stâncă pentru a se face ascultată.

Funcția de primar îl obliga pe Alejandro să călătorească des în capitală, la Monterrey. Regina a profitat de una din aceste absențe pentru a-i duce pe băieți în satul Bufniței Albe, considerând că venise vremea ca ei să devină bărbați; nu i-a spus soțului, ca să evite problemele, așa cum făcuse și în alte ocazii. Cu anii, deosebirile dintre ei se accentuaseră, îmbrățișările nocturne nu mai ajungeau să-i împace. Rămâneau împreună doar în amintirea vechii lor iubiri, dar trăiau în lumi diferite și aveau tot mai puține a-și spune. În primii ani, avântul amoros al lui Alejandro era atât de mare,

că odată s-a întors din drum și a galopat mai multe leghe doar ca să mai petreacă două ore cu nevastă-sa. Nu se sătura de frumusețea ei regală, care-i înflăcăra spiritul și-i puneă pe jar dorința, deși condiția ei de metisă îl făcea să se rușineze. Orgolios, se prefăcea că nu vede că societatea colonială o respingea, dar mai târziu o învinuia chiar pe ea; de ce nu făcea nimic ca să i se ierte sângele amestecat, de ce era colțoasă și sfidătoare? La început, Regina se străduise să se acomodeze cu obiceiurile soțului, cu limba lui plină de consoane aspre, cu ideile lui fixe, cu religia lui întunecată, cu zidurile groase ale casei, cu hainele strânse pe corp și botinele din piele de căprioară, dar s-a dovedit o muncă herculeană și în cele din urmă s-a dat bătută. Încercase, din dragoste, să renunțe la originea ei și să devină spaniolă, nu reușise, căci continua să viseze în limba ei. Nu le-a spus băieților de ce se duceau în satul indienilor; n-a vrut să-i sperie prea devreme, dar ei au ghicit că era vorba de ceva special și secret, ceva ce nu trebuia împărtășit nimănui, cu atât mai puțin lui Alejandro de la Vega.

Bufnița Albă îi aștepta la jumătatea drumului. Tribul fusese nevoit să plece mai departe, împins spre munți de albi care acaparau în continuare pământuri. Coloniștii erau tot mai mulți și mai nesătui. Imensul teritoriu din Alta California începea să nu le mai ajungă pentru atâtea vite și atâtea lăcomie. Înainte vreme, pământul era acoperit de pășuni mereu verzi, cu iarba înaltă cât un stat de om, peste tot vedeai ape și izvoare, primăvara câmpul era smălțuit de flori, însă vacile bătătoriseră pământul și apele secaseră. Bufnița Albă citise viitorul în riturile ei șamanice, știa că nu era chip să-i oprești pe invadatori, că în curând neamul ei avea să dispară. I-a sfătuit pe indieni să caute alte pășuni, departe de omul alb și și-a condus satul câteva leghe mai departe.

Pentru Diego și Bernardo, bunica pregătise un ritual mai complicat decât încercările de bravură ale războinicilor. N-a găsit de cuviință să-i lege de un copac cu curele petrecute peste piept, căci erau prea tineri pentru așa ceva și nu era

vorba să li se testeze curajul. În loc de asta și-a propus să-i pună în legătură cu Marele Spirit, ca să-și afle soarta. Regina și-a luat rămas bun de la băieți cu sobrietatea ei obișnuită, spunându-le că avea să vină să-i ia peste șaisprezece zile, când vor fi îndeplinit cele patru etape ale inițierii.

Bufnița Albă și-a pus pe umăr desaga meseriei, plină cu instrumente muzicale, pipe, plante medicinale și relicve magice și a pornit cu pas întins de călător spre pădurea virgină. Purtând cu ei doar niște pături de lână, băieții au urmat-o fără a pune întrebări. În prima etapă a călătoriei au mers patru zile prin pădurea deasă, ținându-se doar cu câte o gură de apă, până când foamea și oboseala le-au dat o stare anormală de luciditate. Natura li s-a arătat în toată măreția ei misterioasă, pentru prima dată au perceput diversitatea uriașă a pădurii, freamătul vântului, prezența apropiată a sălbăticiunilor, care uneori îi însoțeau o bucată de drum. La început au suferit din cauza zgârieturilor lăsate de crengi, de osteneala supraomenească pe care o simțeau în oase, de golul din stomac, însă în a patra zi pluteau ca prin ceață. Atunci bunica a socotit că erau pregătiți pentru faza a doua a ritului și le-a poruncit să sape o groapă adâncă cât o jumătate de om și cu diametrul cât ei. În timp ce ea aprindea un foc la care să încălzească pietrele, băieții au tăiat și curățat niște crengi nu prea groase, pe care le-au așezat în chip de acoperiș peste groapă, acoperindu-le cu pături. În acest adăpost rotund, simbol al Pământului Mamă, trebuiau ei să se purifice și să meargă în căutarea viziunii, călăuziți de spirite. Ea a aprins un Foc Sacru înconjurat de pietre, reprezentare a forței creatoare a vieții. Toți trei au băut apă, au mâncat o mână de nuci și fructe uscate, apoi bunica le-a spus să se dezbrace și, în sunetul tobei, i-a făcut să danseze frenetic ore în șir, până au căzut lați. I-a condus la refugiul în care pusese pietrele încinse și le-a dat să bea o fiertură de *toloache*. Băieții s-au lăsat învăluiți de aburii pietrelor umede, de fumul de pipă, parfumul ierburilor magice și de imaginile produse de drog. În următoarele patru zile au ieșit

doar ca să ia o gură de aer proaspăt, să mențină Focul Sacru, să reîncălzească pietrele și să înghită câteva boabe. Uneori adormeau, scăldați în sudoare.

Diego visa că înoată în apele reci alături de delfini, Bernardo visa răsul molipsitor al Fulgerului Noptii. Bunica îi ajuta cu rugăciuni și cântări, afară spiritele tuturor timpurilor bântuiau în jurul colibei. Ziua veneau cerbi, iepuri, pume și urși; noaptea urlau lupii și coioții. O acvilă plana pe cer, veghindu-i neîncetat, până au fost gata pentru a treia parte a ritualului, când s-a făcut nevăzută.

Bunica le-a dat câte un cuțit, le-a dat voie să-și ia păturile și i-a trimis în direcții opuse, unul spre răsărit, celălalt spre apus; aveau să mănânce tot ce găseau sau reușeau să vâneze, în nici un caz ciuperci și trebuiau să se întoarcă după patru zile. Dacă se învoiește Marele Spirit, le-a spus, vă veți afla viziunea acum, dacă nu, va fi altă dată, după alți patru ani. La întoarcere aveau să folosească ultimele patru zile pentru a se odihni și a se întrema pentru o viață normală, apoi se vor întoarce în sat. Primele etape ale ritualului îi topiseră în așa hal că, ieșiți la lumina zilei, Diego și Bernardo nu s-au recunoscut. Erau deshidratați, cu ochii înfundați în orbite, cu priviri de halucinați, cu pielea cenușie întinsă pe oase și aveau un aer atât de dezolant încât, cu toată tristețea despărțirii, au pufnit în râs. S-au îmbrățișat înduioșați și au luat-o care încotro.

Au mers fără țel, fără să știe ce caută, flămânzi și speriați, hrănindu-se cu rădăcini fragede și semințe, iar apoi, când foamea le-a dat ghes și-au confecționat arcuri și săgeți și au vânat șoareci și păsări. Când se înnopta, aprindeau un foc și adormeau zgribuliți, înconjurați de spirite și de jivine. Se trezeau cu brumă pe ei și înțepenți, dar clarvăzători din cauza epuizării duse la limită.

După ce a mers preț de câteva ore, Bernardo și-a dat seama că era urmărit, dar când se întorcea, nu vedea decât copacii, ca niște uriași tăcuți. Se găsea în inima pădurii, încurcat între ferigi cu frunze strălucitoare, înconjurat de stejari rătăciți și brazi înmiresmați, într-un spațiu verde și

tăcut, pătruns de dăre de lumină filtrate prin frunziș. Era un loc sacru.

Avea să treacă mult până ca timidul său însoțitor să se lase văzut. Era un mânz fără mamă, plătând încă de nu se putea ține bine pe picioare, negru ca noaptea. Deși proaspăt fătat și singur ca un orfan, ghiceai deja exemplarul splendid care avea să fie. Bernardo a înțeles că era vorba de un animal magic. Caii umblă în herghelii și nu părăsesc pășunile, ce căuta ăsta singur în pădure? L-a chemat cu cele mai dulci sunete ale flautului, dar mânzul stătea departe, neîncrezător, cu nările fremătând și picioarele tremurătoare. Băiatul a cules un pumn de iarbă reavănă, s-a așezat pe o piatră, a mestecat iarbă și i-a oferit-o apoi mânzului, întinzând mâna.

A trecut un timp înainte ca mânzul să se apropie cu pași ezitanți. A întins gâtul, mirosind pasta verzuie și cercetând băiatul cu ochii lui castanii, gata să se retragă dacă ar fi fost cazul.

I-a plăcut pesemne ce vedea, pentru că botul catifelat a atins mâna întinsă și a mâncat alimentul ciudat. „Nu e ca laptele maică-tii, dar merge”, a șoptit Bernardo. Erau primele cuvinte pe care le rostea de trei ani încoace. Simțea cum fiecare cuvânt i se forma în rărunchi, urca precum un smoc de vată în gât, se învârtea puțin în gură, apoi ieșea printre dinți gata mestecat, exact ca mâncarea mânzului. Parcă i s-a rupt ceva în piept, ca un ulcior greu de gresie, iar toată furia, toată vina și toate jurămintele de răzbunare s-au revărsat într-un șuvoi de neoprit. A căzut în genunchi, vomitând ceva verde și amar, cutremurat de amintirea vie a acelei dimineți fatidice când își pierduse mama și, cu ea și copilăria. A rămas cu stomacul gol și curat. Speriat, mânzul s-a dat înapoi, dar n-a plecat, iar când Bernardo s-a liniștit, s-a sculat și s-a dus să se spele într-un ochi de apă, l-a urmat îndeaproape. De-atunci nu s-au mai despărțit în următoarele trei zile. Bernardo l-a învățat să scurme cu copita după iarbă fragedă, l-a ajutat să se țină bine pe picioare și să meargă la trap, a dormit cu el în brațe ca să nu-i fie frig și i-a cântat la flaut. „Te va chema Tornado, dacă-ți place numele ăsta, ca să

alergi ca vântul”, i-a propus cu sunetul flautului, căci după fraza aceea a tăcut din nou. Și-a spus că-l va domestici și i-l va face cadou lui Diego, căci nu vedea altă soartă mai bună pentru nobila făptură, dar în a patra zi, când s-a trezit, mânzul plecase. Ceața se ridicase și soarele mângâia natura cu lumina albă a dimineții. Degeaba l-a căutat, degeaba l-a strigat cu glasul răgușit de nefolosință; a priceput în sfârșit că animalul nu venise la el ca să caute un stăpân, ci ca să-i arate drumul pe care trebuia să-l urmeze în viață. A ghicit că spiritul său însoțitor era calul și că trebuia să-și dezvolte calitățile acestuia: lealitate, putere și rezistență. Și-a mai spus că planeta sa va fi soarele, iar elementul natural vor fi colinele, acolo unde Tornado se întorcea acum în mijlocul hergheliei.

Diego nu avea un simț de orientare atât de bun ca Bernardo (s-a rătăcit imediat) și era mai puțin priceput la vânătoare (n-a prins decât un șoricel minuscul, din care au rămas doar câteva oscioare jalnice după ce l-a jupuit de piele). A fost nevoit să devoreze furnici, gândaci și șopârle. Era mort de foame și epuizat de încercările celor opt zile precedente, n-avea putere să se apere de pericolele care pândeau la tot pasul, dar era hotărât să nu dea înapoi. Bufnița Albă îi explicase că scopul acestei probe grele era să lase în urmă copilăria și să devină bărbat; doar nu era să-și dezamăgească bunica la jumătatea drumului, deși îi venea să plângă și să renunțe.

Nu știa ce înseamnă să fii singur. Crescuse alături de Bernardo, înconjurat de prieteni și de oameni care-i arătau iubire, nu-i lipsise niciodată prezența mamei. Iar acum era pentru prima oară singur și tocmai în mijlocul sălbăciei. I-a fost teamă că nu va găsi drumul de întoarcere la mica tabără a bunicii, i-a trecut prin minte să petreacă următoarele patru zile așezat la tulpina aceluiași copac, dar neastâmpărul lui nativ l-a împins înainte. S-a trezit curând în plin necunoscut. A găsit un izvor, a băut apă și s-a spălat, pe urmă a mâncat niște fructe necunoscute smulse dintr-un copac. Trei corbi,

păsări venerate în tribul maică-sii, au zburat de mai multe ori deasupra capului său, foarte jos; și-a zis că era un semn favorabil și a prins curaj să meargă mai departe. Când s-a lăsat noaptea, a găsit un adăpost între două stânci, a aprins focul, s-a învelit în pătură și a adormit pe dată, după ce s-a rugat ca steaua lui bună să nu-l părăsească – steaua aceea care îl lumina mereu, după cum spunea Bernardo – căci n-ar fi avut nici un haz să sfârșească în ghearele unei pume după ce ajunsese atât de departe. S-a trezit în plină noapte, cu arsuri acre de la fructele mâncate și în urletele coioților din apropiere. Din foc mai rămăsese puțin jar, peste care a pus imediat niște bețe, temându-se că focul n-avea să fie destul de mare ca să țină fiarele la respect. Și-a amintit că în zilele din urmă văzuse tot felul de animale, care le dădeau târcoale fără să-i atace și iar s-a rugat să n-o facă nici acum, când era singur. Dar chiar atunci a văzut limpede la lumina flăcărilor doi ochi roșii care-l priveau cu o fixitate spectrală.

A pus mâna pe cuțit, crezând c-o fi vreun lup prea îndrăzneț, dar după ce s-a ridicat a văzut că era un vulpoi². I s-a părut ciudat că nu se clintește din loc, parcă era un motan încălzindu-se la foc. L-a chemat, animalul n-a venit la el și s-a dat înapoi când băiatul a vrut să se apropie, păstrând aceeași distanță între ei. Diego a mai pus lemne pe foc, dar i s-a făcut somn și a adormit, în ciuda urletelor coioților.

S-a trezit de mai multe ori, neștiind unde se află; ochii ciudatului vulpoi erau mereu acolo, precum cei ai unui spirit veghetor. În sfârșit, noaptea interminabilă a lăsat locul zorilor, care desenau profilul munților. Vulpoiul dispăruse.

În zilele care au urmat nu s-a întâmplat nimic ce-ar fi putut fi interpretat ca un semn, ca o viziune, cu excepția vulpoiului, care se înființa la căderea nopții și rămânea până-n zori, atent și liniștit. În cea de-a treia zi, plictisit și mort de foame, a încercat să găsească drumul de întoarcere, dar i-a fost imposibil să se orienteze. Și-a zis că nu va reuși să

² Zorro, în limba spaniolă. (N. tr.)

ajungă la Bufnița Albă, dar dacă va coborî de pe dealuri, mai devreme sau mai târziu va ajunge la mare, iar acolo va găsi Drumul Regal. A pornit-o la drum, imaginându-și supărarea mamei și a bunicii când vor afla că tot efortul peste măsură al acestor zile nu-i adusese o viziune revelatoare asupra destinului care-l aștepta, ci doar un abandon și s-a întrebat dacă Bernardo fusese mai norocos. N-a ajuns departe; trecând peste un trunchi căzut la pământ, a călcat pe un șarpe. A simțit o înțepătură în călcâi, de-abia după două secunde a auzit sunetul inconfundabil al șarpelui cu clopoței și a priceput ce pățise. Nu era loc de îndoială; jivina avea un gât lunguiet, capul triumghiular și pleoapele încruntate. Spaima l-a lovit în stomac la fel de puternic ca piciorul piratului. A făcut câțiva pași încercând să recapituleze tot ce știa (puțin) despre șarpele cu clopoței. Știa că veninul nu e întotdeauna mortal, depinde de cantitatea primită, însă el era slăbit și departe de orice posibilitate de ajutor; dacă nu murea de venin, precis murea de inaniție. Și-a amintit de un văcar trimis pe lumea cealaltă de o asemenea reptilă; omul se întinsese sub un șopron să-și doarmă beția și nu se mai trezise. După opinia părintelui Mendoza, Dumnezeu îl chemase la dreapta Sa, de unde n-avea să-și mai bată nevasta, grație combinației perfecte între venin și alcool. Și-a amintit și de tratamentul extrem în astfel de cazuri; se făcea o tăietură adâncă cu cuțitul sau ardea rana cu un tăciune aprins. A observat că piciorul i se învinețea, a simțit gura umplându-i-se de salivă, avea mâncărimi pe față și mâini și era scuturat ca de friguri. Și-a dat seama că dacă se lăsa pradă panicii era pierdut, trebuia să ia o decizie repede, înainte ca mintea să i se tulbure; dacă se mișca, veninul viperei i-ar fi circulat mai repede prin corp, dacă stătea locului, ar fi murit acolo. A preferat s-o ia din loc, cu toate că i se îndoiau genunchii și pleoapele i se umflaseră că aproape nu mai vedea. A luat-o în jos, chemându-și bunica cu un firicel de voce, pierzându-și treptat ultimele puteri.

Până a căzut cu fața în jos. Cu greu, s-a răsucit cu fața spre cer, în soarele strălucitor al dimineții. Gâfâia, chinuit de

o sete năprasnică, transpira abundant, deși dărdăia cuprins parcă de frigul morții. L-a blestemat pe Dumnezeuul creștin pentru că-l părăsise, cât și pe Marele Spirit, care în loc să-l răsplătească cu o viziune își bătea joc de el în mod nedemn.

A pierdut contactul cu realitatea, dar i-a trecut și frica. A început să plutească ca purtat de un vânt cald, de parcă niște curenți misterioși l-ar fi ridicat în spirală către lumină. Brusc, posibilitatea morții l-a entuziasmat și i s-a abandonat într-o pace infinită. Vârtejul fierbinte care-l ridica n-a ajuns la cer, vântul s-a schimbat, trântindu-l ca pe o piatră în fundul unei prăpăstii. Înainte de a leșina, a apucat să zărească ochii roșu ai vulpoiului care-l privea din pragul morții.

În orele care au urmat, Diego s-a bălăcit în apele măloase ale coșmarului, iar când a ieșit la suprafață nu-și amintea decât de setea îngrozitoare și de ochii nemișcați ai vulpoiului. Era acoperit cu o pătură, întins lângă un foc și lângă el se găseau Bufnița Albă și Bernardo. A mai durat puțin până să-și găsească corpul, să-și inventarieze durerile și să ajungă la o concluzie.

— M-a omorât șarpele cu clopoței, a rostit într-un târziu.

— Nu, copile, n-ai murit, dar nici n-a lipsit mult, a zâmbit Bufnița Albă.

— N-am trecut proba, bunico.

— Ba ai trecut-o, Diego, l-a informat femeia.

Fusese găsit de Bernardo, care-l adusese înapoi. Indianul era pe drumul de întoarcere, când în față i-a apărut un vulpoi. A fost sigur că acela era un semn; era ciudat ca un animal nocturn să i se încurce în picioare în plină zi. În loc să-și urmeze instinctul de vânător, s-a oprit să vadă ce face. Vulpoiul n-a fugit, a făcut câțiva pași și s-a întors spre el, cu urechile ciulite și boticul tremurător. În orice altă împrejurare, Bernardo s-ar fi mulțumit să ia notă de purtarea neobișnuită a sălbăticiunii, dar acum era într-o stare vecină cu halucinația, cu simțurile în alertă și inima deschisă prevestirilor. Fără să stea pe gânduri, a mers după vulpoi până a dat de trupul inert al lui Diego. A văzut piciorul

monstruos de umflat și și-a dat imediat seama ce se întâmplase. Nu trebuia să piardă nici o clipă, așa că l-a luat în spate ca pe un sac și a mers în marș forțat până la sălașul Bufniței Albe, care i-a înfășurat piciorul în niște ierburi și l-a făcut să transpire toată otrava.

— Vulpoiul te-a salvat. Este animalul tău totemic și ghidul tău spiritual. Trebuie să fii ca el de abil, de isteț și de inteligent. Mama ta e luna, casa ta e peștera. Precum vulpoiul, va trebui să descoperi ce e ascuns în întuneric, să te ascunzi ziua și să acționezi noaptea.

— De ce? a întrebat Diego nedumerit.

— Într-o zi ai să afli, nu trebuie să zorești Marele Spirit. Până atunci, pregătește-te ca să fii gata când va veni ziua aceea, l-a sfătuit indianca.

Din prudență, băieții au ținut secret ritul prin care îi purtase Bufnița Albă. Colonia spaniolă considera tradițiile indienilor fapte descreierate de ignoranță, dacă nu chiar de sălbăticie. Diego n-avea chef să afle taică-său. Reginei i-a mărturisit experiența ciudată cu vulpoiul, dar fără să dea mai multe detalii. Pe Bernardo nu l-a întrebat nimeni nimic, căci muțenia îl făcuse invizibil, împrejurare nebănuită de avantajoasă. Oamenii vorbeau și se comportau de față cu el de parcă n-ar fi existat, dându-i astfel posibilitatea să observe și să tragă învățăminte asupra condiției umane. A deprins astfel să citească expresia corporală și a descoperit că nu întotdeauna cuvintele corespund intențiilor. A priceput că bătașii sunt îndeobște ușor de învins, că cei mai vorbăreți sunt și cei mai puțin sinceri, că aroganța e tipică ignoranților, că lingușitorii sunt niște javre. Prin observații sistematice și disimulate a ajuns să descifreze caracterul celorlalți, cunoaștere care-i folosea ca să-l apere pe Diego, care era încrezător din fire și-i era greu să creadă că alții pot avea defecte care lui îi erau străine. Băieții n-au revăzut nici mânzul cel negru și nici vulpoiul. Uneori, Bernardo avea impresia că-l zărește pe Tornado în mijlocul unei herghelii de cai sălbatici, iar Diego a dat în plimbările lui de o vizuină în

care se găseau niște pui de vulpe proaspăt fătați, dar n-au pus aceste întâmplări în legătură cu viziunile atribuite Marelui Spirit.

Oricum, ritul la care-i supusese Bufnița Albă a marcat o etapă. Simțeau că trecuseră de un prag și lăsaseră în urmă copilăria. Încă nu se simțeau bărbați adevărați, știau însă că făceau primii pași pe drumul greu al virilității. Dorința carnală i-a împuns în același timp; era ceva mult mai urgent și mai greu de suportat decât dulcea și vaga atracție pe care Bernardo o simțea de la zece am pentru Fulgerul Noptii. Dar nu le-a dat prin gând să-și potolească dorința cu ajutorul docilelor indience din tribul Bufniței Albe, unde nu domneau restricțiile pe care misionarii le impuneau neofiților, pentru că Diego îi purta bunicii un respect absolut, iar Bernardo suspina după Fulgerul Noptii. Nu spera ca ea să-l iubească la rândul ei, era totuși o femeie în toată regula, curtată de vreo șase bărbați care veneau de departe și-i aduceau daruri, pe când el era un adolescent împiedicat, n-avea ce să-i ofere și-n plus era mut ca un iepure. Băieții n-au apelat nici la metisele sau la mulatra cea frumoasă de la tractirul din Los Angeles, căci se temeau de ele mai ceva ca de un taur lăsat liber; erau făpturi dintr-o altă rasă, cu buzele lor vopsite în roșu și răspândind un parfum pătrunzător de iasomie moartă. La fel ca toți ceilalți băieți de vârsta lor – mai puțin Carlos Alcazar, care se lăuda că trecuse proba – se uitau la femeile astea de departe, cu venerație și spaimă. Împreună cu alți băieți de familie bună, Diego ieșea la plimbare în Piața Armelor. La fiecare întoarcere în punctul de pornire se încrucișau cu fetele de vârsta lor și din clasa lor socială; se uitau cu coada ochiului, abia de zâmbeau, pe jumătate ascunse de evantai sau de mantilă, în timp ce ei asudau în hainele de duminică și visau amoruri imposibile. Nu-și vorbeau, dar unii mai îndrăzneți îi cereau voie primarului să cante serenade sub balcoanele fetelor, idee care pe Diego îl paraliza de rușine, mai ales că primarul era chiar taică-său. Totuși, nu excludea ipoteza de a apela vreodată la această metodă, drept care exersa zilnic melodii romantice la mandolină.

Alejandro de la Vega constata cu enormă satisfacție că fiul său, pe care-l credea un zăbăuc incorigibil, se transforma finalmente în urmașul la care visa de când se născuse. A reluat deci proiectele menite a-l educa precum un cavaler, care însă au fost amânate din cauza lucrărilor de renovare.

S-a gândit să-l trimită la un colegiu religios din Mexic, dat fiind că situația din Europa era tot instabilă, de data asta din vina lui Napoleon Bonaparte, dar Regina n-a admis să se despartă de Diego și nu s-a mai vorbit de asta timp de doi ani, timp în care Alejandro și-a instruit fiul în administrarea domeniului, constatând că era mult mai bun decât ai fi zis după notele obținute la școală. Nu numai că descifra de la prima privire încurcătura de însemnări și cifre din registrele de contabilitate, dar a ajuns chiar să sporească veniturile familiei perfecționând formula săpunului și rețeta afumării cărnii, la care tatăl său ajunsese după nenumărate încercări.

Diego a eliminat soda caustică din fabricarea săpunului, a adăugat în schimb frișcă și a sugerat să fie dat spre încercare doamnelor din colonie, care cumpărau acest articol de la marinarii americani, încălcând restricțiile impuse de Spania comerțului din colonii. Că era vorba de contrabandă, n-avea importanță, toți închideau ochii, inconvenientul consta în faptul că vapoarele se lăsau așteptate prea mult. Săpunul cu lapte s-a dovedit un succes, tot așa și carnea afumată, după ce Diego a reușit să-i elimine duhoarea de catâr. Alejandro de la Vega începea să-l privească plin de respect pe fiu-său și să-i ceară sfatul în diverse privințe.

Într-o zi Bernardo i-a povestit lui Diego, în limbajul lor secret de semne și însemnări pe tăbliță, că unul dintre latifundiarilor, Juan Alcazar, tatăl lui Carlos, își extinsese pământurile dincolo de granița înscrisă în acte. Spaniolul invadase cu turmele lui munții unde se refugiase unul din triburile împinse acolo de coloniști. S-au dus acolo împreună și au ajuns tocmai când vătafii, secondați de un detașament de soldați, dădeau foc colibelor. Din sat nu rămăsese decât scrumul. Fără se vorbească, Diego și Bernardo s-au repezit ca un singur om și s-au interpus între caii agresorilor și

victime. Ar fi fost zdrobiți de copitele cailor dacă cineva nu l-ar fi recunoscut pe fiul lui Alejandro de la Vega. Dar tot i-au gonit cu bicele. De la distanță, băieții au văzut îngroziți cum puținii indieni recalcitranti erau potoliți cu lovituri de bici, iar căpetenia lor, un bătrân, era spânzurat de un copac, ca să le fie învățătură celorlalți. Bărbații buni de muncă la câmp sau pentru armată au fost duși legați precum vitele. Bătrânii, femeile și copiii au fost lăsați să rătăcească prin păduri, flămânzi și deznădăjduiți. Nu era ceva nou, lucrurile astea se petreceau tot mai des și nimeni n-avea curaj să intervină, în afară de părintele Mendoza, dar protestele sale se loveau de surzenia greoaiei și îndepărtatei birocrății din Spania. Documentele ajungeau după ani de navigație pe mare, se rătăceau în sertarele prăfuite ale unor judecători care nu puseseră niciodată piciorul în America, se încurcau în chichițe judecătorești și, în cele din urmă, chiar dacă magistrații le dădeau dreptate indigenilor, n-avea cine să aplice justiția de partea asta a oceanului. La Monterrey, guvernatorul ignora orice reclamație pentru că indienii nu erau prioritatea lui. Gaz peste foc turnau și ofițerii care conduceau închisorile, căci își puneau soldații la dispoziția coloniștilor albi; nu puneau la îndoială superioritatea morală a spaniolilor, care, ca și ei, veniseră de foarte departe cu scopul de a civiliza și a creștina acest tărâm sălbatic. Diego s-a dus să stea de vorbă cu taică-său. L-a găsit, ca de obicei seara, studiind în hârtoage vechi bătălii, singurul lucru care mai amintea de ambițiile militare ale tinereții sale. Pe o masă lungă își desfășura armatele de soldaței de plumb, conform descrierii din text, pasiune pe care n-a reușit în nici un chip să i-o inculce și lui Diego. Pe nerăsuflăte, băiatul i-a relatat scena la care asistase împreună cu Bernardo, dar toată indignarea lui s-a făcut țandări în fața indifferenței lui Alejandro de la Vega.

— Și ce vrei să fac, fiule?

— Domnia ta ești primarul...

— Împărțirea pământurilor nu ține de jurisdicția mea, Diego, în plus, n-am nici o autoritate în fața soldaților.

— Dar domnul Alcazar a omorât și a sechestrat indienii! Iartă-mi insistența, dar cum poate domnia ta să permită asemenea abuzuri? a bâiguit Diego sufocat.

— Am să vorbesc cu don Juan Alcazar, dar mă îndoiesc că o să mă asculte, i-a răspuns Alejandro, deplasând o linie de soldăței pe masă.

Într-adevăr, s-a ținut de cuvânt. Mai mult decât să stea de vorbă cu latifundiarul, s-a plâns la garnizoană, a scris un raport către guvernator și a trimis un denunț în Spania. Și-a ținut fiul la curent cu fiecare demers, căci o făcea doar pentru el. Cunoștea prea bine sistemul de clase pentru a spera cumva îndreptarea relilor. Presat de Diego, a încercat să ajute victimele, ajunse pe drumuri, oferindu-le protecție pe domeniul său. Așa cum bănuia, demersurile către autorități n-au avut nici un rezultat. Juan Alcazar și-a anexat teritoriul indienilor, tribul a dispărut fără urmă și nu s-a mai vorbit de treaba asta.

Diego de la Vega însă n-a uitat lecția; gustul rău al nedreptății i-a rămas mereu ascuns în memorie, de unde avea să tot izbucnească, determinându-i mai târziu cursul vieții.

Prima mare petrecere la conac a avut loc când Diego a împlinit cincisprezece ani. Regina, care refuzase tot timpul să primească, a hotărât că asta era ocazia perfectă pentru a le închide gura țăpaelor care o disprețuiseră în toți acești ani.

Nu numai că a fost de acord ca soțul ei să invite pe cine voia, dar s-a ocupat ea însăși de organizarea serbării. A vizitat pentru prima dată în viață vapoarele care făceau contrabandă și a târguit cele necesare, a pus șase femei la cusut și brodat.

Diego a remarcat că era și ziua lui Bernardo, dar Alejandro i-a explicat că, deși băiatul era ca un membru al familiei, nu-i putea jigni pe invitați așezându-l la masă alături de ei; de data asta, Bernardo trebuia să stea cu indienii. Subiectul n-a dat naștere la alte discuții în contradictoriu pentru că Bernardo a scris pe tăbliță că avea de gând s-o viziteze pe

Buñița Albă în sat la ea. Diego n-a încercat să-l facă să se răzgândească: știa că fratele lui de lapte voia s-o vadă pe Fulgerul Noptii. Oricum, nu trebuia să întindă prea tare coarda, mai ales că taică-său fusese de acord ca Bernardo să-l însoțească în Spania.

Planul de a-l trimite la un colegiu în Mexic căzuse odată cu scrisoarea venită de la Tomás de Romeu, cel mai vechi prieten al lui Alejandro. În tinerețea lor făcuseră împreună războiul din Italia și de douăzeci de ani încoace își scriau sporadic. Dacă Alejandro își împlinise destinul în America, Tomás se căsătorise cu o bogată moștenitoare catalană și se pusese pe trai bun, până când femeia a murit la naștere; atunci n-a avut încotro și s-a ocupat de cele două fiice și de ce mai rămăsese din zestrea nevesti-sii. În scrisoare, Tomás de Romeu îi spunea că Barcelona continua să fie orașul cel mai interesant din Spania și că țara asta oferea unui tânăr cea mai bună educație posibilă. Erau vremuri fascinante. În 1808 Napoleon invadase Spania cu cinci sute cincizeci de mii de oameni, îl răpise pe regele legitim și-l silise să abdice în favoarea propriului său frate, Joseph Bonaparte; era vorba de niște evenimente care lui Alejandro i se păreau extrem de jignitoare, dar asta până a citit scrisoarea. Prietenul Tomás îi spunea că doar patriotismul unei gloate ignorante, ațâțată de cler și de o mână de fanatici, se opunea ideilor liberale ale francezilor, care își propuneau să pună capăt feudalismului și oprimirii religioase. Influența franceză, mai zicea, era precum o boare răcoroasă și înnoitoare, care mătura instituțiile medievale, precum Inchiziția și privilegiile nobilimii și ale militarilor. În scrisoarea sa, Tomás de Romeu se oferea să-l găzduiască pe Diego în casa lui, unde ar fi fost îngrijit și iubit ca un fiu, pentru a-și completa educația la Colegiul de Umamoare, care deși religios – iar el nu era defel prietenul sutanelor – avea o reputație excelentă. Adăuga – și asta era cireașa de pe tort – că băiatul ar avea și ocazia să studieze cu celebrul maestru de scrimă Manuel Escalante, stabilit la Barcelona după ce străbătuse Europa toată predându-și arta.

Asta i-a fost de ajuns lui Diego pentru a-și implora tatăl cu asemenea tenacitate, încât Alejandro a cedat mai mult obosit decât convins; nici un argument adus de prietenul Tomás nu era în stare să-i șteargă supărarea de a-și ști patria invadată de străini. Atât tatăl, cât și fiul au avut însă mare grijă să nu-i sufle o vorbă Reginei că, în plus, Spania era bântuită de gherile, o formulă crudă de luptă dusă de popor împotriva trupelor napoleoniene, care, chiar dacă nu folosea la redobândirea teritoriului, îl înțepa precum viespile pe inamic, topindu-i forțele și răbdarea.

Petrecerea aniversară a început cu o slujbă ținută de părintele Mendoza, cu alergări de cai și o coridă (în care Diego a făcut și el câteva figuri cu capa, înainte de intrarea matadorului profesionist), a continuat cu un spectacol acrobatic dat de o trupă ambulantă și a culminat cu focuri de artificii și bal. A fost mâncare pentru trei zile și cinci sute de persoane, despărțiți după clasa socială: spaniolii puri la mesele principale așternute cu fețe de masă brodate în Tenerife și așezate la umbra bolților încărcate de struguri, cei de nivel mai jos, gătiți în ce-aveau mai bun, la mesele de pe lături și tot la umbră, indienii în curți și în plin soare, acolo unde se frigea carnea, se coceau *tortillas* și fierbeau oalele cu *chili* și *mole*. Musafirii au venit din cele patru vânturi și pentru prima dată în istoria provinciei a avut loc un ambuteiaj de trăsurile pe Drumul Regal. N-a lipsit nici măcar una din fetele de familie bună, căci mamele toate puseseră ochii pe unicul moștenitor al lui Alejandro de la Vega, în ciuda faptului că avea un sfert de sânge indian. Printre acestea era și Lolita Pulido, nepoata lui Juan Alcazar, o codană de paisprezece ani, dulce și cochetă, total diferită de văru-său Carlos, care o iubea încă din copilărie. Cu toate că Alejandro nu putea să-l sufere pe Juan Alcazar de când cu povestea cu indienii, a trebuit să-l invite cu toată familia pentru că făcea parte din notabilitățile așezării. Diego nu l-a salutat nici pe el și nici pe fiu-său Carlos, dar cu Lolita a fost atent, considerând că fata n-avea nici o vină pentru păcatele unchiului.

În plus, ea îi trimitea de un an de zile bilete de amor prin guvernanta ei, răvașe cărora el nu le răspunsese atât din timiditate, cât și pentru că prefera să stea cât mai departe de oricine din familia Alcazar, chiar dacă era vorba de o nepoată.

Foarte dezamăgite au fost mamele fetelor de măritat constatând că Diego nu se gândea nici pe departe la o logodnică și că era mult mai copil decât cei cincisprezece ani ai lui. La o vârstă la care alți fii de seniori își aranjau mustața și cântau serenade, Diego nici măcar nu se bărbierea, iar în fața unei fete îi pierdea graiul.

Venise de la Monterrey și guvernatorul, aducându-l cu sine pe contele Orlov, înrudit cu țarina și însărcinat cu teritoriul Alaska. Măsura șase picioare înălțime, avea ochii de un albastru imposibil și era gătit cu uniforma husarilor, stacojie, cu tunica tivită cu blană albă, ceaprazuri aurii peste piept și bicorn împodobit cu pene. Neîndoielnic, era bărbatul cel mai frumos care se văzuse vreodată pe aceste meleaguri. Auzise la Moscova de doi urși albi pe care Diego de la Vega îi prinsese vii și-i îmbrăcase în rochiile femeiești pe când avea doar opt anișori. Diego ar fi preferat să nu-l dezamăgească, însă Alejandro, cu pasiunea lui absolut inutilă pentru exactitate, s-a grăbit să-i explice că nu fuseseră doi, ci doar unul și nu alb, ci brun, că numai din ăștia trăiau în California, că Diego nu-l prinsese singur, ci împreună cu doi prieteni, că-i lipiseră pe cap doar o pălărie și că atunci ștrengarul avea zece ani, nu opt, cum spunea legenda. Carlos și gașca lui, deveniți de-acum niște bătăuși în toată regula, au trecut neobservați în puhoiul de invitați, nu însă și García, care băuse un pahar în plus și plângea neconsolat pentru plecarea iminentă a lui Diego. Între timp, fiul cârciumarului se îngrășase cât un bivoli, dar continua să fie același copil dintotdeauna și să-l admire orbește pe Diego. Prezența superbului nobil rus și belșugul petrecerii au potolit o vreme gurile rele din colonie. Regina a avut satisfacția să vadă că mutrele înfumurate care o disprețuiseră se înclinau acum să-i sărute mâna.

Alejandro de la Vega, străin de asemenea mărunțișuri, se plimba printre oaspeți mândru de poziția sa socială, de domeniul și de fiul său, iar de data asta și de nevastă-sa, care era îmbrăcată ca o ducesă, cu o rochie albastră de catifea și o mantilă de dantelă de Bruxelles.

Bernardo fugise de două zile spre munți, la sălașul tribului, pentru a-și lua rămas-bun de la Fulgerul Noptii. Fata îl aștepta, căci poșta indiană răspândise vestea plecării băieților. L-a luat de mână și l-a dus la râu, unde l-a întrebat ce era dincolo de mare și când avea de gând să se întoarcă. Băiatul i-a făcut un fel de desen cu un bețișor pe pământ, dar n-a reușit s-o facă să înțeleagă distanța uriașă care despărțea așezarea ei de mitica Spanie pentru că nici el nu înțelegea prea bine. Părintele Mendoza îi arătase un glob pământesc, însă bila pictată nu prea l-a lămurit. Cât despre întoarcere, i-a spus prin semne, nu era sigur, oricum vor trece niște ani.

„În cazul ăsta, vreau să ai o amintire de la mine”, a spus Fulgerul Noptii. Cu ochii în flăcări și o privire de o înțelepciune milenară, fata și-a lepădat șiragurile din semințe și pene, centura roșie, cizmele din blană de iepure și tunică din piele de căprioară, rămânând goală în lumina aurie care se filtra printre copaci. Bernardo simțea că sângele i se oprește în vine, că se sufocă de uimire și fericire, că începe să suspine.

Nici nu știa ce să facă cu făptura extraordinară, atât de deosebită de el, atât de frumoasă, care i se oferea ca un dar nemaipomenit. Fulgerul Noptii i-a luat o mână și i-a așezat-o pe un sân, iar pe cealaltă pe talie, apoi a ridicat brațele și și-a despletit părul, care i-a căzut pe umeri precum o cascadă de pene de corb. Bernardo a suspinat și i-a rostit numele, primele cuvinte pe care fata le auzea de la el. I le-a cules de pe buze cu un sărut și i-a scăldat chipul cu lacrimi premature, căci nici nu plecase și deja îi era dor de el. După câteva ore, trezit din fericirea absolută în care-l scufundase dragostea, i-a sugerat fetei un lucru de neconceput: să rămână împreună pentru totdeauna. Fata i-a răspuns

hohotind vesel și i-a reamintit că nu era decât un puști, poate că voiajul avea să-l facă bărbat.

Bernardo a petrecut câteva săptămâni cu tribul, timp în care s-au întâmplat evenimente esențiale pentru el, dar n-a vrut să mi le povestească. Puținul pe care-l știu îl știu de la Fulgerul Noptii. Cu toate că-mi pot imagina restul poveștii, n-am s-o fac, din respect pentru firea rezervată a lui Bernardo; nu vreau să-l ofensez. S-a întors la conac la timp ca să-l ajute pe Diego la făcutul bagajelor, aceleași cutii trimise cu mulți ani în urmă de Eulalia de Callis. De cum l-a văzut, Diego și-a dat seama că în viața fratelui său de lapte se schimbaseră ceva esențial, dar întrebările lui s-au lovit de o privire de gheață. A ghicit singur că taina avea legătură cu Fulgerul Noptii și n-a mai întrebat nimic. Pentru prima dată, exista ceva ce nu putea fi împărtășit.

Alejandro de la Vega comandase în Mexic o zestre princiară pentru fiu-său, la care a adăugat pistoalele de duel cu înkrustații de fildeș și mantia neagră căptușită cu mătase și nasturi de argint lucrat în stil toledan, primite de la Eulalia.

Diego și-a luat și mandolina, un instrument util în cazul că și-ar fi învins timiditatea față de femei, floreta care fusese a tatălui său, harapnicul din piele de taur și cartea maestrului Manuel Escalante. Spre deosebire de el, bagajul lui Bernardo se limita la hainele de pe el, câteva schimburi, o pătură neagră de Castilia și o pereche de cizme pe măsura picioarelor sale late, cadou de la părintele Mendoza, care era de părere că în Spania nu era cazul să mergi desculț.

Cu o zi înainte de plecarea lor a venit să-și ia rămas-bun Bufnița Albă. N-a vrut să intre în casă; știa că lui Alejandro de la Vega îi era rușine cu soacră-sa și prefera s-o scutească pe Regina de o discuție. A stat cu băieții în curte, departe de urechi indiscrete și le-a dat darurile. Lui Diego, un flacon mare plin cu siropul adormitor, cu observația că trebuia să-l folosească numai pentru a salva vieți omenești. Diego și-a dat seama că bunica știa că-i furase poțiunea magică în urmă cu cinci ani și, roșu până-n sprâncene de rușine, a asigurat-o că putea fi liniștită, învățase lecția, avea să

păzească licoarea ca pe o comoară și n-avea să mai fure. Lui Bernardo, indianca i-a dăruit o punguță din piele în care era o șuviță neagră.

I-o trimitea Fulgerul Noptii împreună cu un mesaj: să se ducă în pace și să nu se grăbească să ajungă bărbat, căci ea avea să-l aștepte cu dragostea neștirbită, chiar de-ar trece multe luni. Mișcat până-n măduva oaselor, Bernardo și-a întrebat bunica prin semne cum se făcea că fata cea mai frumoasă din univers îl voia tocmai pe el, care era un păduche, la care femeia i-a răspuns că nu știa, femeile sunt ciudate. După care a adăugat, cu o clipire din ochi, că orice femeie s-ar pierde în fața unui bărbat care vorbește doar pentru ea. Bernardo și-a atârnat punguța de gât, sub cămașă, lipită de inimă.

Soții De la Vega împreună cu servitorii, părintele Mendoza cu neofiții lui au venit să-i petreacă pe băieți până la malul mării. Acolo au fost duși cu o barcă la goeleta *Santa Lucia*, cu trei catarge, condusă de căpitanul José Diaz, care promisese să-i ducă nevătămați la Panama, prima etapă a călătoriei lungi spre Europa. Ultima imagine pe care au văzut-o Diego și Bernardo a fost silueta mândră a Bufniței Albe, cu mantia ei de blană de iepure și pletele fluturând în bătaia vântului, spunându-le adio cu mâna ridicată pe un promontoriu stâncos de lângă peșterile sacre ale indienilor.

PARTEA A DOUA – Barcelona, 1810-1812

Dacă ați citit până aici, mă încumet să continui cu inima ușoară. Ceea ce urmează e mai important decât ce-a fost până acum. Copilăria nu e tocmai ușor de relatat, dar trebuia s-o fac ca să aveți o idee corectă despre Zorro. Copilăria e o perioadă nefericită, plină de temeri nejustificate, precum frica de monștri imaginari și de ridicol. Din punct de vedere literar, nu are suspans, căci, cu rarissime excepții, copiii sunt cam prostuți. În plus, nici n-au putere, adulții decid pentru ei și-o fac aiurea, le bagă în cap ideile lor greșite despre existență, după care copiii luptă o viață întreagă pentru a scăpa de ele. N-a fost, totuși, cazul lui Diego de la Vega, Zorro al nostru, care de timpuriu a făcut cam ce a avut el chef. Noroc că adulții din preajma sa, ocupați cu treburile și pasiunile lor, l-au lăsat mai slobod. Astfel, a ajuns la cincisprezece ani fără a avea mari defecte sau mari calități, cu excepția unei dorințe nemăsurate de dreptate, care nu știu dacă face parte din prima categorie sau din a doua; să zicem doar că face parte inseparabilă din caracterul lui. Aș mai spune că altă trăsătură ar fi vanitatea, dar ar însemna să anticipez prea mult, căci aceasta i s-a dezvoltat mai târziu, când și-a dat seama că i se înmulțeau dușmanii, ceea ce e un semn bun, dar și admiratorii, mai cu seamă de genul feminin. Acum e un bărbat în putere – cel puțin mie așa mi se pare – dar la cincisprezece ani, când a ajuns la Barcelona, era un puștan cu urechi clăpăuge, a cărui voce era încă în schimbare. Problema urechilor i-a dat ideea să folosească o mască; îndeplinește dubla funcție de a-i ascunde atât identitatea, cât și urechile de faun. Dacă Moncada ar fi văzut urechile lui Zorro și-ar fi dat seama imediat că detestatul său rival era Diego de la Vega.

Iar acum, cu permisiunea voastră, să continui povestea, care din acest moment devine interesantă, cel puțin pentru

mine, căci cuprinde perioada în care l-am cunoscut eu pe eroul nostru.

Vasul comercial *Santa Lucia* – pe care marinarii îl botezaseră Adelita, căci erau sătui de ambarcațiuni care purtau nume de sfinți – a făcut distanța între Los Angeles și Panama într-o săptămână. Căpitanul José Diaz bătea de opt ani coasta americană a Pacificului, timp în care făcuse o mică avere, cu care avea de gând să-și găsească o nevastă cu treizeci de ani mai tânără și să se retragă în satul lui din Murcia.

Alejandro de la Vega îi încredințase fiul destul de temător, căci îl socotea un om cu morala flexibilă; se zvonea că-și făcuse averea din contrabandă și trafic de femei vesele. Panameza cea fenomenală, a cărei uriașă bucurie de a trăi lumina nopțile bărbaților din Los Angeles, sosise la bordul vasului *Santa Lucia*, dar acum nu era cazul să caute nod în papură și-a zis Alejandro, mai bine să fie Diego pe mâna unei persoane cunoscute, oricât de ticăloase, decât să străbată lumea singur. Băieții erau unicii pasageri, pesemne că José Diaz o să aibă grijă de ei ca de ochii din cap. Goeleta era condusă de un echipaj format din doisprezece marinari iscusiți, împărțiți în două ture, numite „babord” și „tribord” pentru a-i deosebi, deși în cazul ăsta numele nu însemnau nimic.

În timp ce o echipă își făcea tura de patru ore, cealaltă se odihnea și juca cărți. După ce băieților le-a trecut răul de mare și s-au obișnuit cu navigația, au început să participe la viața de pe vas. S-au împrietenit cu marinarii, care-i tratau cu o prietenie protectoare și au făcut ce făceau și aceștia. Căpitanul stătea mai mult închis în cabina sa, unde se zbenguia cu o metisă și habar n-avea că junii lăsați în grija lui se cățarau precum maimuțele pe catarg, riscând să-și rupă gâtul.

Diego și-a dovedit talentul atât pentru acrobații, stând atârnat cu o singură mână sau un singur picior de odgoane, cât și pentru jocul de cărți. Alegea cărțile cele mai mari și

avea o dibăcie uluitoare la trișat. Cu mutra lui inocentă i-ar fi curățat pe jucătorii cei hărșiți, asta dacă ar fi jucat pe bani, iar nu pe boabe de mazăre sau scoici. Bani erau interziși la bord, tocmai pentru ca echipajul să nu se masacreze pentru datoriile la cărți. Bernardo a avut astfel revelația unui aspect necunoscut al fratelui său de lapte.

— N-o să facem foamea în Europa, Bernardo, întotdeauna va fi cineva pe care să-l bat la jocul de cărți și-atunci va li pe dubloni de aur, nu pe boabe de mazăre, ce zici? Și nu te uita așa la mine, omule, ce Dumnezeu, doar nu sunt un criminal. Vezi tu, ești prea habotnic... Nu-ți dai seama că-n sfârșit suntem liberi? Acum nu mai e părintele Mendoza să ne trimită în iad, râdea Diego, obișnuit să vorbească cu Bernardo și să-și răspundă singur.

Pe când au ajuns în dreptul localității Acapulco, marinarii au început să-l bănuiască pe Diego că-și bătea joc de ei și l-au amenințat că-l aruncă în apă fără știrea căpitanului, dar n-au mai apucat, căci au venit balenele. Erau cu zecile, făpturi uriașe care-și cântau dragostea în cor și răscoleau apa cu loviturile din coadă. Apăreau brusc la suprafață, înconjurau *Santa Lucia* atât de aproape, că puteai să le vezi crustaceele gălbui și pietroase prinse de spinare. Pe pielea întunecată și plină de coji puteai citi istoria acestor giganti și a strămoșilor lor. Dintr-odată, una se ridica în aer, se răsucea ca un tirbușon și cădea grațios înapoi, stropind vasul cu o ploaie fină și răcoroasă. Prinși cu spectacolul balenelor și al portului Acapulco, marinarii l-au iertat pe Diego, dar l-au avertizat să aibă grijă, căci mai ușor se moare ca trișor decât ca luptător în război. În plus, Bernardo nu-l slăbea cu scrupulele lui telepatice, așa c-a fost silit să-i promită că nu se va folosi de acest nou talent pentru a se îmbogăți pe seama altora, cum plănuise.

Aspectul cel mai folositor al călătoriei, în afară de faptul că-i ducea la destinație, a fost libertatea lor de a se antrena în isprăvi atletice pe care doar marinarii experimentați și acrobații de circ le pot face. Copii fiind, se atârnavau de streășina casei cu capul în jos, ținându-se cu picioarele,

sport de care Regina și Ana încercau să-i vindece inutil cu lovituri de mătură. Pe vapor n-avea cine să le interzică să riște, drept care au profitat pentru a-și perfecționa un talent latent și care avea să le fie tare util pe lumea asta. Făceau sărituri de trapezist, se cățărau pe frânghii precum păianjenii, se legănau la optzeci de picioare înălțime, coborau din vârful catargului ținându-se de un odgon, alunecau printre vele. Nimeni nu le dădea atenție, nimănui nu-i păsa că și-ar fi putut zdrobi craniul căzând. Marinarii le dăduseră câteva lecții sumare: să facă diverse tipuri de noduri, să cânte ca să aibă mai multă forță, să scoată gărgărițele din pesmeți izbindu-i de masă, să nu fluiere niciodată în larg ca să nu se schimbe vântul, să doarmă iepurește și în etape scurte, precum nou-născuții, să bea rom cu praf de pușcă pentru a-și dovedi bărbăția. Ultima încercare n-au trecut-o, lui Diego i-a fost rău, iar Bernardo a plâns toată noaptea, căci i se arătase maică-sa în vis. Secundul vasului, un scoțian pe nume McFerrin, mult mai experimentat în materie de navigație decât căpitanul, le-a dat sfatul cel mai important: „O mână ca să navighezi, alta pentru viața ta”. În permanență, chiar pe mare liniștită, trebuiau să se țină bine de ceva. Timp de o clipă, în timp ce se apleca la pupă ca să vadă dacă îi urmăresc rechinii, Bernardo a uitat de sfat. Nu se vedeau rechini, dar apăreau ca din semn atunci când bucătarul arunca resturile în mare. Se uita astfel la suprafața oceanului, când o mișcare neașteptată a vasului l-a aruncat peste bord. Era un foarte bun înotător și, din fericire, cineva îl văzuse căzând și a dat alarma, căci altfel acolo ar fi rămas, pentru că nici măcar atunci n-a reușit să strige.

S-a iscat un incident neplăcut. Căpitanul José Diaz a fost de părere că n-avea sens să se oprească, să trimită o barcă după el și să piardă timp. Dacă ar fi fost vorba de fiul lui Alejandro de la Vega, n-ar fi stat la îndoială, dar era vorba doar de un indian mut și tont pe deasupra, după părerea lui. Că dacă n-ar fi fost, n-ar fi căzut peste bord, a fost argumentul pe care l-a dat. În timp ce căpitanul mai ezita,

presat de McFerrin și de restul echipajului, pentru care a salva un nenorocit căzut în mare era un principiu inalienabil al navigației, Diego a sărit după fratele său. A închis ochii și a sărit fără să se gândească prea mult, înălțimea părea enormă. Nu uitase nici de rechini; chiar dacă acum nu se vedeau, prea departe n-aveau cum fi. Contactul cu apa l-a zăpăcit câteva clipe, dar în două mișcări Bernardo a ajuns lângă el și l-a ținut cu nasul deasupra apei. La gândul că pasagerul principal risca să fie mâncat dacă nu se mișca repede, căpitanul a autorizat măsurile de salvare. Scoțianul cu încă trei oameni coborâse de-acum barca, când s-au arătat primii rechini, care au început un dans vesel în cerc în jurul naufragiaților. Diego urla din toate puterile și înghițea apă în timp ce Bernardo, calm, înota cu un singur braț, iar cu celălalt își ținea prietenul. McFerrin a tras cu pistolul în rechinul cel mai apropiat, imediat apa s-a înroșit în jurul lui, ceea ce i-a făcut pe ceilalți să se repeadă la rănit cu intenții clare de a-l folosi pe post de masă de prânz, timp în care marinarii au avut răgaz să salveze băieții. Manevra a fost salutăată de un cor de aplauze și fluierături.

Cu coborâtul bărcii de salvare, plesnitul rechinilor mai îndrăzneți cu vâslele și întoarcerea la bord a trecut ceva timp.

Căpitanul vedea ca o insultă personală faptul că Diego sărise în apă, forțându-i mâna; drept represalii, i-a interzis să se mai cațere pe catarg, dar era prea târziu; se găseau aproape de Panama, unde pasagerii debarcau. Tinerii s-au despărțit cu părere de rău de echipaj, apoi au coborât pe uscat cu bagajele, bine înarmați cu pistoalele, spada și harapnicul lui Diego, la fel de periculos ca o pușcă, ca să nu mai vorbim de cuțitul lui Bernardo, o armă cu întrebuințări multiple, de la curățatul unghiilor și tăiatul pâinii, până la vânatoarea de animale mari. Alejandro de la Vega îi avertizase că nu trebuiau să se încreadă în nimeni. Băștinașii aveau faimă de hoți, așa că trebuiau să doarmă cu rândul și să nu scape cuferele din ochi.

Orașul Panama li s-a părut magnific băieților, căci în comparație cu sătucul Los Angeles, orice altă așezare chiar așa și era. Pe acolo treceau, de trei secole încoace, bogățiile din America în drum spre vistieriile regale din Spania. Erau transportate pe caravane de catări peste munți, apoi în bărci pe râul Chagres până la Marea Caraibilor. Importanța acestui port, ca și a lui Portobelo, de pe coasta atlantică a istmului, scăzuse proporțional cu diminuarea aurului și argintului din colonii. Se putea ajunge dinspre Oceanul Pacific, ocolind continentul pe la extremitatea lui sudică, Capul Horn, dar ajungea să îți arunci o privire pe hartă ca să-ți dai seama că era un traseu interminabil. Așa cum le spusese părintele Mendoza băieților, Capul Horn se găsește la capătul lumii lui Dumnezeu, acolo unde începe lumea fantomelor. Dacă treci prin îngustul istm Panama, călătoria durează doar două zile, economisești luni de navigație, drept care împăratul Carlos I visa încă la 1534 să deschidă un canal care să unească cele două oceane, idee trăsnită, ca atâtea altele care le trec prin cap unor monarhi. Inconvenientul major al locului erau miasmele sau emanațiile gazoase care ieșeau din vegetația putredă a selvei și din mlaștinile râurilor, producătoare de boli groaznice. Un număr copleșitor de călători murea secerat de febră galbenă, holeră sau dizenterie. Nu lipseau nici cei care-și pierdeau mințile, dar presupun că era vorba de oameni cu prea multă imaginație, nepregătiți să umble de capul lor la tropice. Mureau atâția cu ocazia epidemiilor, că groparii nici nu mai acopereau gropile comune în care se îngâmădeau cadavrele, știind că vor urma alții în orele următoare.

Pentru a-i proteja pe Diego și pe Bernardo de astfel de pericole, părintele Mendoza le dăruise câte o medalie a Sfântului Cristofor, patronul călătorilor și al navigatorilor. Talismanele au dat rezultate miraculoase; au supraviețuit amândoi.

Cu atât mai bine, căci altfel n-am fi avut povestea de față.

Zăduful îi făcea să respire cu greutate, erau copleșiți de țăntari, dar în rest n-au avut probleme. Diego era încântat de

orașul unde nu se uita nimeni după ei și existau atâtea tentații. Doar habotnicia lui Bernardo l-a determinat să nu ajungă într-un tripou clandestin și în brațele unei femei binevoitoare și de reputație proastă, unde poate că s-ar fi procopsit cu un pumnal în inimă sau cu vreo boală exotică. Bernardo n-a închis ochii toată noaptea, nu atât ca să se ferească de bandiți, cât să-l păzească pe Diego.

Frații de lapte au cinat într-o cârciumă din port și au petrecut noaptea în dormitorul comun al unui han, unde călătorii se culcau cum puteau pe niște saltele direct pe jos.

Plătind dublu, au făcut rost de hamacuri prevăzute cu niște perdele soioase, măcar au fost la adăpost de șoareci și gândaci. A doua zi au trecut munții spre Cruces, pe un drum pietruit, lat cât doi catări, căruia spaniolii, lipsiți de inventivitate în privința numelor, îi ziceau Drumul Regal. Pe înălțimi aerul era mai puțin dens și umed decât jos, iar sub privirile lor se întindea un adevărat paradis. În verdele absolut al selvei sclipeau, precum tușele unui pictor prodigios, păsări de culoarea pietrelor prețioase și fluturi multicolori. Băștinașii s-au dovedit a fi oameni de treabă; în loc să profite de inocența tinerilor noștri călători, după cum le mersese faima, le-au oferit pește cu banane prăjite, iar noaptea i-au adăpostit într-o colibă în care mișunau tot felul de goange, dar cel puțin nu i-a plouat. I-au mai sfătuit să se ferească de tarantule și de o specie de broaște verzi, care te scuipă direct în ochi și rămâi orb, cât și de un soi de nuci care distrug smalțul dinților și provoacă niște colici mortale la stomac.

Râul Chagres era ba mlăștinos, ba limpede. Se naviga în bărci joase sau în canoe, în care încăpeau opt sau zece pasageri cu bagajele lor. Băieții au așteptat o zi întreagă până s-au strâns oamenii care să umple ambarcațiunea. Au vrut să se scalde în râu ca să se răcorească – zăpușeala zăpăcise până și șerpii și amuțise maimuțele – dar de cum și-au băgat un picior în apă s-au trezit caimanii, care dormitau ascunși în nămolul cu care se confundau. Au sărit repede înapoi, în râsetele indigenilor. N-au avut curaj să bea apa verzuie cu

mormoloci oferită de amabilii lor amfitrioni și au răbdat de sete până când ceilalți călători, negustori și aventurieri, le-au dat din vinul și berea lor. Au primit fericiți și au băut cu atâta poftă, că mai târziu n-au fost în stare să-și amintească nimic din această parte a traseului, în afară de modul curios de navigație al indigenilor. Șase bărbați, prevăzuți cu prăjini lungi, pășeau pe două pasarele situate pe ambele laturi ale ambarcațiunii. Începând de la pupa, înfingeau vârful prăjinilor în albia râului și mergeau cât puteau mai repede la prova, împingând cu tot corpul și astfel barca avansa, chiar și contra curentului. Din cauza căldurii, erau goi-pușcă.

Drumul a durat mai bine de optsprezece ceasuri, pe care Diego și Bernardo le-au petrecut într-o stare de halucinație etilică, răscrăcărați sub copertina care-i apăra de soarele de lavă arzândă. Ajunși la destinație, ceilalți călători i-au împins afară, râzând și dându-și coate. Așa au pierdut ei, în cele douăsprezece leghe de drum între vărsarea râului și Portobelo, unul din cufere în care se găsea o mare parte din zestrea princiară cumpărată de Alejandro de la Vega pentru fiul său. Norocul lui, pentru că în California încă n-ajunsese ultima modă europeană. Hainele lui Diego n-ar fi făcut decât să stârneasă râsul.

Portobelo, întemeiat la 1500 în golful Darien, era un oraș esențial, căci acolo se imbarcau comorile pentru Spania și ajungeau mărfurile europene pentru America. Căpitanii vechi susțineau că nu exista în toate Indiile un port mai bun și mai sigur. Era prevăzut cu câteva forturi de apărare, bașca recifurile de netrecut. Spaniolii ridicaseră aceste fortărețe cu coralul scos din mare, maleabil cât timp era ud, dar atât de rezistent după ce se usca, încât ghiulelele de tun abia de-l zgâriau. O dată pe an, când sosea Flota Tezaurului, se organiza o sărbătoare care dura patruzeci de zile, iar atunci populația creștea cu mii și mii de vizitatori. Diego și Bernardo auziseră că la Tezaurul Regal lingourile de aur erau stivuite precum lemnele de foc, dar au fost dezamăgiți; în ultimii ani orașul decăzuse, în parte datorită atacurilor piraților, însă

mai ales pentru că aceste colonii din America nu mai erau așa de rentabile pentru Spania ca înainte. Casele din lemn și piatră erau decolorate de ploii, clădirile publice și bodegile erau năpădite de bălării, fortărețele dormitau într-o siestă fără sfârșit. Totuși, în port se găseau mai multe vase, un roi de sclavi încărcă metale prețioase, bumbac, tutun, cacao și descărca marfă pentru colonii. Printre vapoare sărea în ochi *Madre de Dios*, pe care băieții aveau să traverseze Atlanticul.

Nava, construită în urmă cu cincizeci de ani, dar încă în stare excelentă, avea trei catarge și vele pătrate. Era mai mare, mai înceată și mai grea decât goeleta *Santa Lucia* și mai potrivită pentru drumuri pe ocean. Era împodobită cu un spectaculos mascaron de prova în formă de sireună. Marinarii credeau că sâni goi potoleau marea, iar cei ai sirenei erau opulenți. Căpitanul, Santiago de León, s-a dovedit a fi un om cu o personalitate deosebită. Era scund, slăbănog, cu niște trăsături parcă tăiate cu cuțitul într-un chip tăbăcit de mersul pe mare. Șchiopăta ca urmare a unei operații nereușite, menită a-i extrage un glonț din piciorul stâng, pe care chirurgul nu reușise să-l scoată, în schimb îl lăsase schilod și cu dureri pentru toată viața. Căpitanul nu era genul care să se plângă, strângea din dinți, se trata cu laudanum și încerca să-și omoare timpul cu colecția sa de hărți fanteziste. Găseai în ele locuri pe care călătorii tenaci le căutaseră fără succes secole de-a rândul, precum El Dorado, cetatea aurului pur; sau Atlantida, continentul scufundat, ai cărei locuitori sunt oameni prevăzuți cu branhii, precum peștii; sau insulele misterioase Luquebaralideaux, din Marea Sălbatică, populate cu un fel de cârnați cu dinți ascuțiți, dar lipsiți de oase, care circulă în cârduri și se alimentează cu spuma care plutește pe anumite râuri și despre care se spune că poate vindeca rănila cele mai grave. Căpitanul se distra copiind hărțile și adăugând locuri de el inventate, cu explicații detaliate; apoi le vindea cu preț bun anticarilor din Londra. Nu voia să înșele lumea, le semna și adăuga o frază enigmatică, pe care cunoscătorii o înțelegeau: „Operă numerotată din *Enciclopedia Dorințelor*, versiune integrală”.

Vineri încărcătura era la bord, dar *Madre de Dios* n-a ridicat ancora pentru că Christos murise într-o zi de vineri.

Era o zi nefastă pentru a porni la drum. Sâmbătă, cei patruzeci de oameni din echipaj au refuzat să plece pentru că se întâlniseră pe chei cu un tip cu părul roșu și pentru că un pelican căzuse mort pe puntea vasului, două semne rele. În fine, duminică Santiago de León a decis ridicarea velelor. Singurii pasageri erau Diego, Bernardo, un judecător militar care se întorcea în patrie din Mexic și fiica sa de treizeci de ani, urâtă și jeluitoare. Duduia s-a amoresat pe rând de toți marinarii, care fugeau de ea ca de dracu', căci toată lumea știe că o femeie cinstită la bord atrage vremea rea și alte calamități. Au dedus că era cinstită nu atât din virtute nativă, cât din lipsa posibilităților de a păcătui. Cei doi dispuneau de o cabină mică, dar Diego și Bernardo, la fel ca echipajul, dormeau în hamacuri atârinate pe puntea inferioară urât mirositoare. Cabina căpitanului de la pupa slujea drept birou, cabină de comandă, sufragerie și sală de distracție pentru ofițeri și pasageri. Ușa și mobilierul se pliau după necesități, la fel ca mai toate obiectele de pe vapor, unde spațiul era cel mai mare lux. Pe parcursul săptămânilor petrecute în larg, băieții n-au avut nici o clipă de intimitate, până și funcțiile cele mai elementare se îndeplineau sub ochii tuturor, într-o găleată, dacă erau valuri, sau pe o scândură cu o gaură în mijloc deasupra apei, dacă era mare calmă. Nimeni nu știa cum proceda pudica fiică a judecătorului, căci nimeni n-o văzuse ieșind cu o oală de noapte. Marinarii făceau pariuri pe tema asta, mai întâi morți de răs, dar apoi îngrijorați și speriați. O constipație atât de îndelungată era o chestie care ținea de vrăjitorie. În afară de legănarea permanentă și de promiscuitate, celălalt lucru notabil era zgomotul; lemnăria scârțâia, metalele se loveau între ele, butoaiele se rostogoleau și apa se izbea de navă. Pentru băieții noștri, obișnuiți cu singurătatea, spațiul și tăcerea din California, n-a fost ușor.

Lui Diego i-a venit ideea să se așeze pe umerii mascaronului de prova, un loc perfect pentru a scruta linia

infinită a orizontului, a se lăsa stropit de apa sărată și a saluta delfinii. Stătea ținând în brațe capul femeii de lemn și sprijinindu-și tălpile de sâni ei. Constatând că băiatul avea condiție fizică bună, căpitanul s-a mulțumit să-i ceară să se lege de mijloc cu un odgon; dacă ar fi căzut în apă, nava ar fi trecut peste el. Însă mai târziu, văzându-l cățarat în vârful catargului cel mare, la peste o sută de picioare înălțime, nu i-a mai zis nimic. Dacă îi era scris să moară tânăr, nu putea să-l împiedice. Activitatea pe navă era permanentă, chiar și noaptea, deși grosul treburilor se făcea pe timp de zi. Primul cart se anunța cu bătăi de clopot la miezul zilei, când soarele era la zenit și căpitanul făcea primele măsurători. Tot atunci, bucătarul distribuia tuturor o cană cu limonadă, pentru a preveni scorbutul, iar ofițerul secund repartiza rom și tutun, singurele vicii permise la bord – pariurile pe bani, bătăile, îndrăgostitul și chiar înjuratul erau interzise. La asfințitul marin, ceasul acela misterios al înserării când stelele apar pe cer, dar linia orizontului e încă vizibilă, căpitanul făcea alte măsurători cu sextantul, își consulta cronometrele și catastiful cu stele, care-i spunea unde se află astrele la orice oră. Lui Diego operațiunea geometrică i s-a părut fascinantă, pentru că toate stelele i se păreau la fel și oriunde se uita nu vedea decât aceeași mare de culoarea oțelului și același cer alb, dar în curând a început să privească cu ochi de navigator. Căpitanul era dependent și de barometru, căci schimbările de presiune anunțau furtună și tot atunci piciorul îl durea mai rău.

În primele zile au avut lapte, carne și verdețuri, dar după nici o săptămână au fost siliți să se mulțumească cu legume, orez, fructe uscate și eternii pesmeți tari ca piatra și colcăind de gărgărițe. Mai aveau și carne sărată, pe care bucătarul o ținea în apă cu oțet două zile înainte de a o găti, ca să nu mai fie tare precum o șa. Diego și-a zis că taică-său ar fi putut face o afacere grozavă cu carnea lui afumată, însă Bernardo i-a comunicat că să aduci la Portobelo o cantitate suficientă era un vis. La masa căpitanului, unde Diego, judecătorul și fiică-sa erau invitați mereu, nu însă și Bernardo, se mai

servea și limbă de vacă marinată, măslina, brânză și vin. Căpitanul le-a pus la dispoziție pasagerilor jocul de șah, cărțile de joc, precum și un teanc de cărți, care l-au interesat numai pe Diego; a găsit printre ele două eseuri despre independența coloniilor. Diego admira exemplul nord-americanilor care se eliberaseră de jugul englez, însă, până să citească publicațiile căpitanului, nu-i trecuse prin minte că aspirațiile de libertate ale coloniilor erau și ele demne de toată lauda.

Santiago de León s-a dovedit un interlocutor atât de interesant, încât Diego a renunțat de bună voie la acrobațiile pe corzi ca să stea de vorbă cu el și să-i studieze hărțile fantastice. Iar căpitanul, om singuratic, a descoperit plăcerea de a-și împărtăși cunoștințele unei minți tinere și cercetătoare.

Era un cititor neobosit, căra după el lăzi cu cărți pe care le schimba cu altele în fiecare port, făcuse ocolul lumii de mai multe ori, cunoștea locuri la fel de ciudate precum cele descrise în hărțile fabuloase și trecuse pe lângă moarte de atâtea ori că nu-i mai era frică de viață. Lucrul cel mai însemnat pentru Diego, obișnuit cu adevărurile absolute, a fost că acest om cu mentalitate renașcentistă se îndoia de aproape tot ceea ce reprezenta baza intelectuală și morală a lui Alejandro de la Vega, a părintelui Mendoza și a învățătorului de la școală. Uneori și lui Diego îi venea să pună sub semnul întrebării schemele rigide care i se băgaseră cu forța în cap încă de când se născuse, dar nu îndrăznea să le sfideze cu glas tare. Iar dacă regulile îl incomodau prea tare, le încălca pe furiș, nu se revolta în mod deschis. Cu Santiago de León a avut curaj să vorbească despre subiecte niciodată abordate cu tatăl său. A descoperit, plăcut surprins, că exista o infinitate de feluri de a gândi. Căpitanul i-a dezvăluit că nu numai spaniolii se considerau superiori față de restul omenirii, toate popoarele sufereau de același miraj; că la război spaniolii comiteau exact aceleași atrocități ca și francezii sau oricare altă armată; violau, furau, torturau, asasinau; creștinii, maurii și evreii susțineau

că Dumnezeu lor e singurul adevărat și disprețuiau altă religie. Căpitanul era partizanul abolirii monarhiei și al independenței coloniilor, două concepte revoluționare pentru Diego, care fusese crescut în credința că regele era sacru, iar obligația firească a oricărui spaniol era să cucerească și să creștineze alte pământuri. Santiago de León apăra cu exaltare principiile egalității, libertății și fraternității promovate de Revoluția franceză; totuși, nu era de acord cu francezii care invadaseră Spania. Aici arăta un patriotism feroce; prefera să-și vadă patria scufundată în obscurantismul Evului Mediu, decât să asiste la triumful ideilor moderne, dacă erau impuse de străini. Nu-i ierta lui Napoleon că-l obligase pe regele Spaniei să abdice și că pusese în locul lui pe fratele său, Joseph Bonaparte, pe care poporul îl poreclise Pepe Sticloanță.

— Orice tiranie e detestabilă, tinere. Napoleon e un tiran. La ce-a servit revoluția dacă regele a fost înlocuit cu un împărat? Țările trebuie guvernate de un consiliu de bărbați luminați, răspunzători în fața poporului pentru acțiunile lor.

— Dar autoritatea regilor e de origine divină, căpitane, a replicat destul de timid Diego, repetând cuvintele tatălui său și neînțelegând tocmai bine ce era asta.

— Cine spune asta? Din câte știu eu, tinere De la Vega, Dumnezeu nu s-a pronunțat în privința asta.

— Conform Cărților Sfinte...

— Le-ai citit? l-a întrerupt înfierbântat Santiago de León. Nicăieri nu se spune acolo că Bourbon trebuie să domnească în Spania sau Napoleon în Franța. În plus, Cărțile Sfinte n-au nimic sfânt, au fost scrise de oameni, nu de Dumnezeu.

Era noapte și ei se plimbau pe punte. Marea era calmă și peste scârțăiturile lemnului se auzea extrem de clar flautul lui Bernardo care-o căuta pe Fulgerul Noptii și pe mama sa printre stele.

— Crezi că Dumnezeu există? a întrebat căpitanul.

— Sigur că da!

Santiago de León a arătat cu un gest amplu cerul întunecat presărat de constelații.

— Dacă Dumnezeu există, precis că nu-l preocupă să desemneze regii astrelor de pe cer...

Diego a scos un strigăt de spaimă. A te îndoi de Dumnezeu era ultimul lucru care i-ar fi trecut prin minte, de mii de ori mai rău decât să te îndoiești de mandatul divin al monarhiei. Pentru lucruri mult mai puțin grave Inchiziția arsesese oameni pe rug, temă care părea să nu-l intereseze defel pe căpitan.

Plictisit să tot câștige boabe de mazăre și scoicuțe bătând marinarii la cărți, lui Diego i-a venit ideea să-i sperie cu istorii înspăimântătoare inspirate din cărțile căpitanului și din hărțile fantastice, îmbogățite cu fantezia lui nemărginită, povești în care mișunau caracatițe uriașe în stare să distrugă cu tentaculele lor o navă precum *Madre de Dios*, salamandre carnivore mari cât balenele și sirene ce de departe păreau femei senzuale, dar de fapt erau niște monștri cu limbă de șarpe. Nu trebuia în nici un chip să te apropii de ele, i-a avertizat, pentru că-și întindeau brațele catifelate către cel imprudent, îl sărutau și-atunci limba lor aducătoare de moarte pătrundea în nefericita victimă și-o devorau pe dinăuntru, de rămânea doar scheletul acoperit de piele.

— Ați văzut luminițele acelea care ard pe mare și se numesc focuri vii? Știți, desigur, că anunță prezența morților-vii. E vorba de marinari creștini care au naufragiat în urma atacurilor piraților turci. N-au apucat să primească iertarea păcatelor și sufletele lor nu-și găsesc drumul spre purgatoriu. Sunt prinși în navele distruse de pe fundul mării și nu știu că au murit. În nopți precum aceasta, sufletele rătăcite ies la suprafață. Dacă un vapor are ghinionul să se găsească chiar acolo, morții-vii se cațără la bord și fură tot ce le pică în mână, ancora, cârma, instrumentele căpitanului, frânghiile, chiar și catargele. Și asta încă n-ar fi nimic, prieteni, dar au nevoie și de marinari. Dacă-i prind, îi târăsc în fundul mării ca să-i ajute să-și salveze ambarcațiunea și să navigheze spre țărmurile creștine. Sper să nu pățim așa ceva în călătoria noastră, dar trebuie să fim vigilenți. Dacă vedeți vreo siluetă neagră care se furișează, fiți convinși că e

un mort-viu. O să-l recunoașteți după mantia cu care-și ascunde scheletul.

Satisfăcut, a constatat că elocvența sa producea groază tuturor. Își depăna poveștile seara, după cină, la ora când oamenii își savurau romul și mestecau tutun; pe întuneric îi era mult mai ușor să-i facă să se cutremure de groază. După ce-a pregătit terenul timp de câteva zile cu relatările lui fioroase, a fost gata să le dea lovitura de grație. Îmbrăcat în negru de sus până jos, cu mânuși și mantia cu nasturi de Toledo, își făcea scurte apariții în colțurile cele mai întunecate. Astfel înveșmântat devenea aproape invizibil, doar fața i se vedea, însă Bernardo a avut ideea să i-o acopere cu o cârpă tot neagră, în care a făcut două găuri pentru ochi. Mai mulți marinari au văzut cel puțin un mort-viu. Imediat s-a zvonit că vaporul era sub o putere vrăjitoarească, iar vinovatul nu putea fi decât fiica judecătorului, precis că era îndrăcită, din moment ce nu folosea oala de noapte. Zvonul a ajuns la fata bătrână și nervoasă, producându-i o migrenă atât de puternică, încât căpitanul s-a văzut silit s-o potolească cu o doză generoasă de laudanum. După care Santiago de León a adunat marinarii pe punte și i-a amenințat că le suprimă rația de băutură și tutun dacă nu încetează cu prostiile. Le-a explicat că focurile vii erau un fenomen natural provocat de gazele emenate de algele în descompunere, iar fantomele pe care le vedeau erau produsul autosugestiei. Nu l-a crezut nimeni, dar căpitanul a reușit să restabilească ordinea. Pe urmă l-a luat pe Diego în cabină și, între patru ochi, l-a avertizat că dacă mai bântuie vreun mort-viu pe *Madre de Dios* n-o să ezite să-i dea o bătaie zdravănă.

— Pe vasul meu am drept de viață și de moarte, prin urmare și de o bătaie de ținut minte. Ne-am înțeles, tinere De la Vega? a șuierat printre dinți, accentuând fiecare cuvânt.

Era limpede ca lumina zilei, însă Diego n-a zis nimic, pentru că atenția sa se îndreptase spre un medalion de aur și argint, gravat cu simboluri ciudate, pe care căpitanul îl purta atârnat de gât. Atunci căpitanul și-a încheiat repede nasturii,

ascunzând medalionul, iar Diego n-a mai îndrăznit să-l întrebe ce semnificație avea bijuteria. Pe urmă, Santiago de León s-a împlânzit:

— Dacă avem noroc de vânt bun și nu ne întâlnim cu pirații, mai avem cam șase săptămâni. Timp berechet ca să te plictisești. Îți sugerez ca în loc să-mi înspăimânți oamenii în jocuri copilărești să studiezi. Viața e scurtă și niciodată mi e destul timp ca să înveți.

Diego și-a făcut socoteala că citise cam tot ce se găsea pe vapor, că știa să folosească sextantul, nodurile maritime și velele, dar s-a arătat de acord, căci de-acum îi venise altă idee.

S-a dus în cala înăbușitoare, unde bucătarul pregătea desertul duminical, o budincă făcută din melasă și nuci, pe care echipajul îl aștepta nerăbdător toată săptămâna. Era un genovez care se imbarcase în marina comercială ca să scape de închisoarea în care l-ar fi aruncat justiția pentru că-și ucisese nevasta cu toporul. Avea un nume neobișnuit pentru un marinar: Galileo Tempesta. Înainte de a ajunge bucătar pe *Madre de Dios* fusese scamator și-și câștiga pâinea prin târguri și iarmarocuri. Avea un chip expresiv, ochi dominatori și degete ca niște tentacule. Știa să facă să dispară o monedă cu atâta talent, că era imposibil să-ți dai seama cum făcea, chiar stând lângă el. Profita de clipele de pauză ca să exerseze, iar când nu se ocupa cu monede, cărți de joc sau pumnale, cosea compartimente secrete în pălării, cizme, căptușeli și mâneci, unde ascundea șaluri colorate și iepuri vii.

— Domnule Tempesta, m-a trimis căpitanul ca să mă înveți tot ce știi.

— Păi nu știu prea multe despre bucătărie, băiete.

— Mă refeream la scamatorii...

— Dar asta se învață făcând, nu vorbind.

Așa că în restul călătoriei l-a învățat toate trucurile, din același motiv pentru care căpitanul îi arăta hărțile și îi povestea călătoriile făcute; niciodată oamenii aceștia nu avuseseră parte de atâta atenție ca aceea pe care le-o arăta

Diego. La capătul drumului, după patruzeci și una de zile, Diego era în stare, printre alte scamatorii, să înghită un dublon de aur și să-l scoată intact dintr-una din urechile lui clăpăuge.

Madre de Dios a părăsit orașul Portobelo și, profitând de curentul golfului, a luat-o spre nord de-a lungul coastei. În dreptul Bermudelor a început să traverseze Atlanticul, după câteva săptămâni s-a oprit în insulele Azore să facă aprovizionarea cu apă și alimente proaspete. Arhipelagul, format din nouă insule vulcanice, posesiune portugheză, era popasul obligatoriu al balenierelor de toate naționalitățile. Au aruncat ancora în insula Flores, nume foarte potrivit, căci e plină de hortensii și trandafiri, chiar într-o zi de sărbătoare națională. Echipajul s-a îmbuibat cu vin și cu sățioasa supă locală, apoi s-a distrat o vreme întrecându-se în luptă cu vânătorii de balene americani și norvegieni, iar sfârșitul de săptămână a fost încununat de alergarea de tauri, unde lumea ieșise în masă. Populația masculină a insulei, plus marinarii în trecere au luat-o la goană în fața taurilor pe străzile abrupte ale localității, urlând înjurăturile pe care căpitanul Santiago de León le interzicea la bord. Frumoasele femei ale locului, gătite cu flori în păr și decoltate, strigau vorbe de încurajare la o distanță prudentă, în timp ce preotul și două călugărițe pregăteau bandaje și rugăciuni pentru răniți și muribunzi. Diego știa că orice taur aleargă mai iute decât omul, dar poate fi păcălit pentru că se năpustește orbit de furie.

Văzuse atâția în scurta lui viață că nu se temea prea tare. De aceea l-a salvat la mustață pe Galileo Tempesta, exact când două coarne erau gata să i se înfigă în spate; a lovit taurul cu un băț ca să-l oblige să-și schimbe direcția, timp în care scamatorul se arunca într-o tufă de hortensii în râsetele și aplauzele asistenței. După care a fost rândul lui Diego s-o ia la sănătoasa, cu taurul pe urme. Au fost destui răniți, dar de data asta nimeni n-a murit luat în coarne. Era prima dată când se întâmpla așa, iar locuitorii nu știau dacă era un semn bun sau rău. Rămânea de văzut. Oricum, Diego

ajunsesse un erou. Recunoscător, Galileo Tempesta i-a dăruit un pumnal marocan prevăzut cu un resort grație căruia puteai ascunde lama în mânecă.

Nava și-a continuat drumul alte săptămâni, a ajuns în Spania trecând prin dreptul orașului Cádiz și s-a îndreptat spre strâmtoarea Gibraltar, poartă de acces spre Mediterana, controlată de englezi, aliații Spaniei și dușmanii lui Napoleon.

A continuat să navigheze de-a lungul coastei, fără evenimente, fără să se oprească în nici un port și a ajuns în sfârșit la Barcelona unde călătoria lui Diego și a lui Bernardo se termina. Vechiul port catalan li s-a așternut în fața ochilor precum o pădure de catarge și velaturi. Erau acolo ambarcațiuni din toate țările, de toate formele și dimensiunile. Dacă pe băieții noștri îi impresionase atât de mult mica așezare Panama, imaginați-vă cum li s-a părut Barcelona. Orașul se desena superb și impunător pe fundalul unui cer plumburiu, cu toate zidurile, clopotnițele și turnurile lui. Văzut de pe apă părea splendid, dar s-a întunecat și n-au putut debarca decât a doua zi, când Santiago de León a lăsat la apă bărcile pentru transportul pasagerilor și al bagajelor. Sute de astfel de ambarcațiuni circulau printre vapoare pe o mare unsuroasă, mii de pescăruși umpleau văzduhul cu țipetele lor.

Diego și Bernardo și-au luat rămas-bun de la căpitan, de la Galileo Tempesta și de la ceilalți oameni din echipaj, care se împingeau să-și ocupe cât mai repede locul în bărci, grăbiți să-și cheltuiască banii pe băutură și femei, în timp ce judecătorul își sprijinea fiica leșinată de duhoarea din aer.

Aveau și de ce. Îi aștepta un port frumos și îmbelșugat, însă insalubru, plin de gunoaiele mișunând de șobolani cât câinii, care se încurcau printre picioarele mulțimii zorite. Prin rigole se scurgea o apă murdară, în care se bălăceau copii desculți, de la ferestrele de la etaj se goleau direct în stradă oalele de noapte, cu anunțul preventiv „vine apa!”. Trecătorii se adăposteau iute, ca să nu se pomenească scăldați în urină. Cu cei o sută cincizeci de mii de locuitori, Barcelona era unul din orașele cel mai dens populate din lume. Încinsă

de ziduri groase, vegheată de sinistrul fort La Ciudadela și înghesuită între mare și munți, nu avea cum să se întindă decât în sus. Caselor li se adăugau mansarde, încăperile se împărțeau în odăițe minuscule, fără aer și fără apă curată, în care se înghesuiau chiriașii. Pe chei umblau de colo-colo, în straie de toate felurile și certându-se în limbi de neînțeles marinari cu bonete frigiere și papagali pe umăr, docheri reumatici de atâta cărat, negustori ambulanți de pastramă și pesmeți, cerșetori buboși pe care mișunau păduchii, criminali cu pumnalul la vedere și ochi demenți. Nu lipseau prostituatele de două parale; cele de nivel înalt se plimbau în trăsuri și se întreceau în frumusețe cu doamnele distinse. Soldații francezi mergeau în grupuri și împungeau trecătorii cu patul muschetelor doar ca să provoace. În spatele lor, femeile făceau gesturi de blestem și scuipau pe jos. Totuși, nimic nu reușea să diminueze eleganța incomparabilă a orașului scăldat în lumina argintie a mării. Punând piciorul în port, Diego și Bernardo aproape că au căzut în nas, la fel cum pățiseră în insula Flores, căci își pierduseră obișnuința de a păși pe uscat.

S-au ținut unul de altul până le-a trecut tremuratul genunchilor și și-au mai revenit.

— Și-acum ce facem, Bernardo? De acord cu tine, căutăm o trăsură și încercăm să ajungem acasă la don Tomás de Romeu. Zici că mai întâi să recuperăm ce ne-a mai rămas din bagaje? Sigur, ai dreptate...

Așa și-au făcut drum cum au putut, Diego vorbind singur și Bernardo cu un pas în urmă, atent ca distratului său frate să nu i se șterpelească punga. Au trecut de piață, unde niște zdrahoance vindeau produsele mării într-o baltă de măruntaie și capete de pește care putrezeau pe jos într-un nor de muște. Exact atunci au fost opriți de un bărbat înalt, cu profil de pasăre de pradă, înveșmântat în albastru și care, date fiind galoanele aurite ale tunicii și tricornul pus peste o perucă albă, era pesemne amiral, a socotit Diego. L-a salutat deci cu o plecăciune adâncă, măturând caldarâmul cu pălăria lui californiană.

— Domnul Diego de la Vega? a întrebat necunoscutul, vizibil stânjenit.

— La ordinele dumneavoastră, cavalerie, a răspuns Diego.

— Nu sunt cavaler, sunt Jordi, vizitiul lui don Tomás de Romeu. Am venit să vă iau. Mă întorc mai târziu după bagaje, a grăit omul pe un ton cam îmbufnat, crezând că puștiul ăsta din Indii își bătea joc de el.

Diego s-a înroșit până în vârful urechilor și și-a pus pălăria pe cap, în timp ce Bernardo se topea de râs. Jordi i-a condus la o trăsură cam dărăpănată trasă de doi cai, unde erau așteptați de majordomul familiei. Au străbătut străzi întortocheate și pietruite, au lăsat portul în urmă și curând au ajuns într-un cartier de conace senioriale. Apoi au pătruns în curtea locuinței lui Tomás de Romeu, un căsoi cu trei etaje, ridicat între două biserici. Majordomul a făcut observația că de-acum nu mai erau deranjați de clopotele care băteau când ți-era lumea mai dragă, pentru că francezii le scosese ră limbile în chip de represalii împotriva preoților care comunicau astfel cu gherila. Intimidați de dimensiunile casei, Diego și Bernardo nici n-au observat cât era de dărăpănată. Jordi l-a dus pe Bernardo în aripa servitorilor, majordomul l-a condus pe Diego pe scara exterioară la primul nivel, numit și cel nobil. Au străbătut saloane întunecate și coridoare reci, unde atârneau tapiserii zdrențuite și arme de pe vremea cruciadelor. În fine, au ajuns într-o bibliotecă prăfuită, luminată slab de câteva lumânări și de focul cam anemic din cămin. Acolo aștepta Tomás de Romeu, care l-a primit pe Diego cu o îmbrățișare paternă, de parcă l-ar fi cunoscut dintotdeauna.

— Sunt onorat că bunul meu prieten Alejandro mi l-a încredințat pe fiul său. Din această clipă faci parte din familia mea, don Diego. Fiicele mele și cu mine vom avea grijă să te simți bine și mulțumit.

Era un tip sangvin și burtos, la vreo cincizeci de ani, cu glas tunător, favoriți și sprâncene stufoase. Un zâmbet involuntar îi îndulcea aspectul oarecum trufaș. Fuma o havană și ținea în mână un pahar cu vin de Xeres. I-a pus

câteva întrebări de politețe despre călătorie și familia rămasă în California, apoi a tras de cordonul de mătase ca să-și cheme majordomul, căruia i-a poruncit în catalană să conducă oaspetele în camerele sale.

— Cinăm la ora zece. Nu-i nevoie să te îmbraci după etichetă, vom fi în familie.

Seara, în sufragerie, o încăpere uriașă cu mobilier vetust care slujise mai multor generații, Diego le-a cunoscut pe fetele lui Tomás de Romeu. I-a fost de-ajuns o privire pentru a hotărât că Juliana, fiica cea mare, era cea mai frumoasă femeie de pe lume. Exagera pesemne; în orice caz, fata era printre frumusețile Barcelonei, așa cum fusese la vremea ei celebra madame de Recamier la Paris, după cum se zicea. Ținuta elegantă, trăsăturile clasice, contrastul între părul negru, pielea ca laptele și ochii verzi ca de jad erau ceva de neuitat.

Avea atâția pretendenți, că familia și curioșii le pierduseră socoteala. Gurile rele susțineau că toți fuseseră refuzați pentru că ambițiosul ei tată spera să urce pe scara socială măritând-o cu un prinț. Greșeau, Tomás de Romeu era incapabil de asemenea calcule. În afară de calitățile fizice admirabile, Juliana era cultă, virtuoasă și sentimentală, cânta la harpă cu degete de zână și făcea opere de caritate pentru săraci. Când a intrat în sufragerie în rochia ușoară și albă de muselină în stil Empire, cu o panglică de catifea albastră sub sâni, lăsând vederii gâtul lung și brațele de alabastru, încălțată cu papuci de atlas și o diademă de perle în buclele negre ca noaptea, Diego a simțit că i se moaie picioarele și-și pierde mințile. S-a înclinat să-i sărute mâna și, zăpăcit, i-a udat-o cu salivă.

Îngrozit, a bâiguit o scuză, în timp ce Juliana surâdea îngereste și-și ștergea mâna pe ascuns de rochia de nimfă.

În schimb, Isabel nu era deloc spectaculoasă, parcă nici n-ar fi fost de același sânge cu strălucitoarea ei soră. Avea unsprezece ani, era încă destul de urâțică, parcă nici nu-i crescuseră dinții și i se vedeau oasele. Mai era și sașie de un ochi, ceea ce-i dădea o expresie distrată și de o dulceață

înșelătoare, căci avea o fire mai curând sărată. Părul castaniu era o claiie rebelă, abia disciplinată de vreo șase panglici; rochia galbenă îi rămăsese mică, iar aspectul de orfană era încununat de niște botine. Cum avea să-i spună Diego lui Bernardo mai târziu, săraca Isabel era ca un schelet cu patru coate și destul păr cât să ajungă pentru două capete. Abia de s-a uitat la ea toată seara, vrăjit de Juliana, însă Isabel l-a cercetat pe față, făcând un inventar riguros al hainelor sale demodate, al accentului bizar, al purtărilor sale la fel de învechite precum straiile și, desigur, al urechilor clăpăuge. A ajuns la concluzia că băiatul ăsta din Indii trebuia să fie nebun dacă-și imagina c-o poate impresiona pe soră-sa, după cum rezulta limpede din purtarea sa comică. A suspinat, zicându-și că Diego era un proiect pe termen lung, trebuia să se schimbe aproape în întregime, dar din fericire avea o materie primă bună; era simpatic, avea un corp bine proporționat și ochi de culoarea ambrei.

Cina a constatat din supă de ciuperci, un fel succulent de *mar i muntanya*, în care peștele rivaliza cu carnea, salate, brânzeturi, iar ca desert cremă catalană, totul stropit cu un vin negru din podgoriile familiei. Diego a dedus că printr-o astfel de dietă Tomás de Romeu n-avea să trăiască până la adânci bătrâneți, iar fetele aveau să se îngrășe precum tatăl lor. Erau ani în care poporul Spaniei făcea foamea, dar mesele bogaților erau bine aprovizionate. După masă au trecut într-unul din saloanele inospitaliere, unde Juliana i-a delectat până a trecut de miezul nopții cu harpa, acompaniată cât de cât de gemetele pe care Isabel le scotea dintr-un clavecin dezacordat.

La ceasul acela, devreme pentru Barcelona și târziu pentru Diego, a intrat Nuria, guvernanta fetelor, sugerându-le că era timpul să se retragă. Era o femeie la vreo patruzeci de ani, cu spinarea dreaptă și trăsături nobile, urâtită însă de duritatea gesturilor și îmbrăcămintea extrem de severă. Purta o rochie neagră cu guler scrobit și o mantilă de aceeași culoare, legată sub bărbie cu un șnur de satin. Foșnetul fustelor, clinchetul

cheilor și scârțâitul botinelor o anunțau cu anticipație. L-a salutat pe Diego cu o reverență abia vizibilă, după ce l-a examinat din cap până-n picioare cu o expresie reprobatoare.

— Ce trebuie să fac cu cel numit Bernardo, indianul din America? l-a întrebat pe stăpânul casei.

— Dacă se poate, domnule, aș dori ca Bernardo să împartă odaia cu mine. De fapt, suntem frați, a intervenit Diego.

— Desigur, tinere. Nuria, dă dispozițiile necesare, a poruncit De Romeu, destul de mirat.

După plecarea Julianei, Diego a simțit brusc toată oboseala acelei zile și greutatea cinei în stomac, dar a trebuit să mai stea un ceas ascultând ideile politice ale amfitrionului său.

— Joseph Bonaparte e un om luminat și sincer; trebuie să-ți spun că a învățat să vorbească spaniola și asistă la coride.

— Dar a uzurpat tronul regelui legitim al Spaniei – a sărit Diego.

— Regele Carol al IV-lea s-a dovedit un descendent nedemn de strămoșii săi. Regina e frivolă, iar moștenitorul, Ferdinand, un idiot în care n-au încredere nici măcar părinții lui. Ei nu merită să domnească. Pe de altă parte, francezii au adus idei moderne. Dacă i-ar permite lui Joseph I să domnească, în loc să-i fi declarat război, țara asta ar ieși din înapoiere. Armata franceză e imbatabilă, în schimb a noastră e pe butuci, nu există cai, arme, cizme, soldații se țin cu pâine și apă...

— Cu toate astea, poporul spaniol a rezistat ocupației timp de doi ani, l-a întrerupt Diego.

— Bande de civili înarmați duc o gherilă nebunească. Sunt incitați de fanatici și de clerul ignorant. Gloata luptă orbește, n-are idei, doar ranchiună.

— Mi s-a povestit de cruzimea francezilor...

— Se comit atrocități în ambele tabere, tinere De la Vega.

Spaniolii omoară nu doar francezi, dar și pe civilii conaționali care refuză să-i ajute. Catalanii sunt cei mai răi, nici nu-ți închipui de ce cruzime sunt în stare. Maestrul

Francisco de Goya a pictat aceste orori. Ați auzit de el în America?

— Nu cred, domnule.

— Trebuie să-i vezi tablourile, don Diego, ca să înțelegi că în războiul ăsta nu există buni, ci numai răi, a suspinat De Romeu, continuând pe același subiect până ce lui Diego i s-au închis ochii de somn.

În lunile care au urmat Diego de la Vega și-a făcut o idee despre situația din Spania, care devenise schimbătoare și complexă și și-a dat scama cât de în urmă erau ei cu veștile. Tatăl lui reducea politica la alb și negru, pentru că așa era în California, dar în Europa cea confuză predominau tonurile de gri. În prima scrisoare trimisă acasă i-a povestit călătoria și impresiile despre Barcelona și catalani, pe care i-a descris ca pe niște oameni setoși de libertate, cu temperament exploziv, susceptibili în ce privește onoarea și muncitori precum vitele de povară. Spuneau despre ei înșiși că ar fi zgârciți, de fapt erau generoși. A mai adăugat că nimic nu-i enervează mai mult decât impozitele, cu atât mai mult cu cât trebuiau plătite francezilor. I-a descris și familia De Romeu, omițând amorul lui nesăbuit pentru Juliana, care ar fi putut fi interpretat ca un abuz al ospitalității cu care fusese primit. În cea de-a doua scrisoare a încercat să-i explice evenimentele politice, deși bănuia că peste câteva luni, când avea să ajungă misiva, totul va fi fost schimbat.

Domnia ta tată,

Eu sunt bine și învăț mult, mai ales filozofie și latină la Colegiul de Umamoare. Te vei bucura să afli că maestrul Manuel Escalante m-a primit în Academia sa și mă onorează cu prietenia lui, o onoare nemeritată, firește. Permite-mi să-ți spun câte ceva despre situația de aici. Bunul prieten al domniei tale, don Tomás de Romeu, este un franțuzit. Mai sunt și alți liberali ca el, care împărtășesc aceleași idei politice, dar îi detestă pe francezi. Se tem ca Napoleon să nu transforme

Spania într-o anexă a Franței, lucru pe care pare-se că don Tomás de Romeu l-ar vedea cu ochi buni.

Așa cum domnia ta mi-a poruncit, am vizitat-o pe Excelența Sa dona Eulalia de Callis. Am aflat de la ea că nobilimea, la fel ca Biserica Catolică și poporul, așteaptă întoarcerea regelui Ferdinand al VII-lea, supranumit Cel Dorit. Poporul, care n-are încredere nici în francezi, nici în liberali, nici în nobili și nici în schimbare, vrea să-i gonească pe invadatori și luptă cu tot ce-i pică în mână: topoare, băte, cuțite, sulite și sape.

Despre asemenea subiecte interesante se vorbea întruna la Colegiul de Umamoare și în casa lui Tomás de Romeu, dar pe Diego nu-l preocupau din cale-afară. El avea alte treburi, mai ales s-o contemple pe Juliana. În căsoiul enorm, imposibil de luminat și de încălzit, familia folosea doar câteva saloane de la nivelul principal și o aripă de la etajul superior.

Bernardo l-a surprins nu o dată pe Diego atârnat ca o muscă de balcon ca s-o spioneze pe Juliana în timp ce cosea cu Nuria sau își făcea lecțiile. Fetele părăsiseră mănăstirea în care erau educate fetele de familie bună din cauza antipatiei pe care tatăl lor o nutrea față de popi. Tomás de Romeu obișnuia să spună că dincolo de grilajul mănăstirilor biete fete erau la cheremul călugărițelor, care le împuiau capul cu tot felul de diavoli și al clericilor perversi, care le pipăiau sub pretextul împărtășaniei. Le adusese un tutore, un tip pipernicit cu fața mâncată de vărsat, care leșina când o vedea pe Juliana și pe care Nuria, ca un uliu, nu-l slăbea din ochi.

Isabel asista și ea la ore, deși învățătorul n-avea ochi pentru ea și nici nu știa cum o cheamă.

Pentru Juliana, Diego era un fel de frate mai mic și mai aiurit. Îl chema pe numele mic și-l tutuia, urmând exemplul soră-sii, care se purtase cu el de la bun început prietenește și apropiat. Mult mai târziu, când viața tuturor a trecut prin tot felul de complicații, l-a tutuit și Nuria, care ajunsese să țină la el ca la un nepot, dar deocamdată îi spunea „don Diego”, căci tutuitul se practica doar între rude sau pentru a te

adresa unui inferior. Câteva săptămâni Juliana habar n-a avut că-i frânsese inima lui Diego, ca și nefericitului tutore. Când Isabel a informat-o, a izbucnit în hohote de râs; din fericire, Diego n-a aflat decât după câțiva ani.

Nu i-a luat prea mult timp lui Diego să descopere că Tomás de Romeu nu era nici atât de nobil și nici atât de bogat cum i se păruse la început. Conacul și pământurile fuseseră ale defunctei sale soții, unica moștenitoare a unei familii de burghezi care se îmbogățiseră din industria mătăsii. După moartea socrului, Tomás rămăsese în fruntea afacerilor, dar pentru că nu avea inițiative comerciale a început să tot piardă din moștenire. Contrar reputației catalanilor, cheltuia voios, dar nu știa să câștige. An după an, profitul scăzuse, iar în ritmul ăsta în curând s-ar fi văzut silit să vândă casa și să coboare pe scara socială. Printre numeroșii pretendenți ai Julianei era și Rafael Moncada, un nobil cu o avere considerabilă. O alianță cu el ar fi rezolvat problemele lui Tomás de Romeu, însă trebuie să spunem spre onoarea sa că niciodată n-a făcut presiuni asupra fiică-sii ca să-l accepte pe Moncada.

Diego a socotit că domeniul patern din California avea o valoare de câteva ori mai mare decât proprietățile lui Tomás de Romeu și și-a pus întrebarea dacă Juliana ar fi fost dispusă să meargă cu el în Lumea Nouă. I-a împărtășit acest gând lui Bernardo, care i-a sugerat, în limbajul său personal, să se grăbească dacă nu voia ca un candidat mai matur, mai chipeș și mai interesant să-i sufle domnița. Obișnuit cu sarcasmele fratelui de lapte, Diego nu s-a demoralizat, dar a hotărât să-și perfecționeze cât mai repede educația. De-abia aștepta să fie un hidalgo în toată regula. S-a familiarizat cu catalana, o limbă ce i se părea deosebit de melodioasă, se ducea la Colegiu și zilnic la Academia de Scrimă pentru Instruirea Nobililor și Cavalerilor a maestrului Manuel Escalante.

Părerea pe care și-o făcuse despre celebrul maestru de scrimă nu se potrivea defel cu realitatea. După ce tocise până la ultima virgulă manualul scris de el și-l imagina ca pe

Apolo, o sumă de virtuți și frumusețe virilă. Escalante s-a dovedit însă a fi un omuleț antipatic, meticulos, dichisit, cu chip ascetic, buze disprețuitoare și mustăți dominate, pentru care scrima era singura religie de luat în considerație. Elevii săi erau nobili pursânge, cu excepția lui Diego, pe care-l acceptase nu atât pentru că era recomandat de Tomás de Romeu, cât pentru faptul că trecuse cu brio examenul de admitere.

— *En garde, monsieur!* îi ordonase maestrul.

Diego adoptase poziția a doua; piciorul drept la mică distanță de stângul, cu vârfurile formând un unghi drept, genunchii ușor îndoiti, ținuta corectă, privirea înainte, brațele relaxate.

— Schimbă garda înainte! Atac! Schimbă garda înapoi! Unghiile înăuntru! Garda a treia! Brațul întins! *Coupe!*

În curând renunțase la comenzi. Au trecut repede la lupta cu figuri, ca un dans violent și macabru. Diego se încălzise și se lupta de parcă viața lui ar fi depins de asta, cu un elan care se apropia de furie. Escalante simțea pentru prima dată după mulți ani că șiroia de sudoare. Era mulțumit și pe buzele subțiri începea să-i apară un surâs. Nu obișnuia să împartă laude, dar acest băiat îl impresionase cu iuțea, precizia și forța sa.

— Și unde ziceai că ai învățat scrima, cavaliere? l-a întrebat după ce și-au încrucișat floretele.

— Cu tatăl meu, în California.

— California?

— La nord de Mexic...

— Nu trebuie să-mi explici, am văzut și eu o hartă, i-a tăiat-o scurt Manuel Escalante.

— Scuze, maestre. V-am studiat cartea și am practicat ani în șir...

— Văd, văd. Se pare că ești un elev talentat. Mai trebuie să-ți controlezi nerăbdarea și să dobândești eleganță. Ai un stil de corsar, dar asta are leac. Prima lecție: calm. Niciodată să nu lupți cu furie. Fermitatea și stabilitatea oțelului depind de liniștea spiritului. Nu uita. Am să te primesc de luna

până sâmbăta dimineța la opt fix; dacă lipsești o singură dată, nu mai e nevoie să revii. Bună seara, cavalerie.

Asta a fost tot. Diego a făcut eforturi să nu țipe de bucurie, dar odată ajuns pe stradă a început să țopăie în jurul lui Bernardo, care-l așteptase afară cu caii.

— Vom ajunge cei mai buni spadasi de pe lume, Bernardo. Da, da, ai auzit bine, ai să înveți la fel ca și mine. De acord, maestrul n-o să te primească, e un chițibușar. Dacă ar ști că am un sfert de sânge indian, m-ar scoate în pumni din academia lui. Dar nu-ți face griji, am să te învăț tot ce știu. Zice maestrul că-mi lipsește stilul. Ce-o mai fi și asta?

Manuel Escalante și-a ținut promisiunea de a-l cizela pe Diego, iar acesta l-a învățat la rândul său pe Bernardo. Exersau zilnic într-unui din marile saloane pustii din casa lui Tomás de Romeu, asistați aproape mereu de Isabel. Fata asta, susținea Nuria, avea o curiozitate drăcească pentru treburi de bărbați, dar îi ierta năzdrăvăniile pentru că o crescuse de când își pierduse mama la naștere. Isabel i-a convins pe băieți s-o învețe să mânuiască floreta și să încalce bărbătește pe cal, așa cum făceau femeile în California. Cu manualul lui Escalante în mână, exersa singură în fața oglinzii, sub privirile răbdătoare ale soră-sii și ale Nuriei, care în timpul ăsta brodau goblenuri în cruciulițe. Diego s-a resemnat cu compania fetei din pur interes; Isabel îi sugerase că avea să pună o vorbă bună pentru el pe lângă Juliana, lucru pe care nu l-a făcut niciodată. Dar Bernardo era încântat de prezența ei.

Bernardo ocupa un loc neprecizat în ierarhia casei, unde locuiau în jur de optzeci de suflete, servitori, angajați, secretari și apropiați, cum li se spunea rudelor sărace pe care Tomás de Romeu le adăpostea sub acoperișul său. Dormea într-una din odăile lui Diego, dar n-avea acces în saloanele familiei, unde intra doar dacă era chemat și mânca în bucătărie. Nu avea un rol clar și avea timp din belșug să umble prin Barcelona. A ajuns astfel să cunoască temeinic diversele chipuri ale orașului, de la conacele senioriale ale

nobililor catalani până la locuințele mizere pline de șobolani și păduchi ale sărăcimii, unde izbucneau mai tot timpul bățai și epidemii; de la cartierul vechi al catedralei, clădit peste ruinele romane, cu labirintul de străduțe întortocheate pe unde cu greu putea trece un măgar, până la piețele populare, prăvăliile meșteșugarilor, dughenele vânzătorilor de mărunțișuri și cheiurile ticsite de o mulțime multicoloră. Duminica, după slujbă, rătăcea în jurul bisericilor și se uita la grupurile care dansau delicatul dans catalan sardana, care i se părea o expresie desăvârșită a solidarității, ordinii și lipsei de ostentație a barcelonezilor. Ca și Diego, a învățat catalana ca să înțeleagă ce se petrece. Limbile folosite erau spaniola și franceza pentru guvern și societatea înaltă, latina pentru treburi academice și religioase, catalana pentru restul populației. Și-a câștigat respectul celor din casă grație tăcerii și atitudinii sale demne. Servitorii, care-l numeau cu simpatie indianul, n-au stat să vadă dacă era sau nu surd, l-au considerat ca atare, drept care vorbeau liber de față cu el fără probleme, astfel că a aflat multe lucruri. Pentru Tomás de Romeu nici nu exista, pentru el servitorii erau invizibili. Pe Nuria o intriga faptul că era indian, era primul pe care-l vedea în viața ei.

Crezând că nu aude, la început i se adresa cu schime simiești și gesturi teatrale, abia mai târziu a început să-i vorbească.

Iar după ce-a aflat că era și botezat, i-a fost chiar simpatic.

Niciodată nu avusese un ascultător mai atent. Convinsă că Bernardo nu i-ar fi trădat confidențele, s-a apucat să-i povestească visele, adevărate epopei fantastice, apoi l-a invitat să asculte lecturile cu glas tare ale Julianei la ora când se servea ciocolata. În ce-o privește, Juliana îl trata cu aceeași dulceață cu care se purta cu toată lumea. Înțelesese că nu era slujitorul lui Diego, ci fratele lui de lapte, dar nu s-a străduit să comunice cu el, presupunând că nu prea aveau ce să-și spună. În schimb, pentru Isabel, Bernardo a devenit cel mai bun prieten și aliat. Fata a învățat limbajul indian al

semnelor, a ajuns să-i descifreze sunetele flautului, însă n-a reușit să înțeleagă dialogul telepatic pe care-l purta cu Diego.

Oricum, neavând nevoie de cuvinte, se înțelegeau perfect. Au ajuns să se îndrăgească atât de mult, că mai târziu Isabel rivaliza cu Diego pentru locul al doilea în inima lui Bernardo. Primul era ocupat dintotdeauna de Fulgerul Noptii.

Primăvara, când aerul orașului mirosea a mare și a flori, studenții ieșeau să delecteze lumea cu cântecele lor, iar îndrăgostiții își făceau serenadele, vegheați de la distanță de soldații francezi, căci până și această distracție nevinovată ar fi putut ascunde intenții periculoase ale gherilei. Diego exersa la mandolină, însă ar fi fost de-a dreptul caraghios să se instaleze sub fereastra Julianei ca să-i cante o serenadă, doar trăiau în aceeași casă. A vrut s-o acompanieze la concertele ei de harfă, dar cânta la fel de prost la mandolină ca și Isabel la clavecin, așa că se lăsa cu dureri de cap. S-a mulțumit s-o distreze cu scamatoriile învățate de la Galileo Tempesta, completate și perfecționate în luni de practică. În ziua în care a înghițit pumnalul marocan dăruit de Galileo Tempesta, Julianei i s-a făcut rău și era gata să leșine, dar Isabel a cercetat arma, căutând butonul care ascundea tăișul în teacă. Nuria l-a avertizat că dacă mai repetă asemenea trucuri de necromant o să-i vâre cu mâna ei pumnalul pe gât.

Încă din primele săptămâni îi declarase un război surd lui Diego, pricepând cumva că era metis. I se părea ceva nemaiauzit că stăpânul îl primise în intimitatea familiei pe tânărul de sânge impur care, culmea, avusese și neobrăzarea să se înamoreze de Juliana. Cu toate astea, imediat ce Diego și-a propus să cucerească inima aspră a guvernantei, a reușit; cu mici atenții, o bucată de marțipan, o stampă cu figura unui sfânt, un trandafir care apărea pe neașteptate în mâna lui. Și chiar dacă femeia nu renunțase la mutre și sarcasme, îi era imposibil să nu râdă pe ascuns la bufoneriile lui.

Într-o seară, Diego a avut neșansa să-l audă pe Rafael Moncada cântând o serenadă pe stradă, acompaniat de un

grup de muzicanți. Indignat, a constatat că rivalul avea un glas mângâios de tenor, iar în plus cânta în italiană. A încercat să-l ridiculizeze în fața Julianei, dar n-a avut succes; pentru prima dată fata părea să fie emoționată. Moncada îi inspira sentimente confuze, un amestec de neîncredere instinctivă și de curiozitate ascunsă. Când era de față, se simțea jenată și lipsită de apărare, totuși era atrasă de siguranța pe care omul o emana. Nu-i plăcea expresia de dispreț sau chiar de cruzime care i se citea uneori pe chip și care nu se potrivea cu generozitatea cu care arunca bani cerșetorilor postati în fața bisericii. În orice caz, tânărul avea douăzeci și trei de ani și o curta de luni de zile, așa că trebuia în curând să-i dea un răspuns. Era bogat, dintr-o familie impecabilă și producea o impresie bună tuturor, cu excepția surorii Isabel, care-l detesta pe față și fără nici o explicație. În favoarea acestui pretendent atârnavau argumente solide, însă o oprea un sentiment inexplicabil, de nenorocire. Între timp, el continua asediul plin de delicatețe, temându-se să n-o sperie cu o insistență exagerată. Se vedeau la biserică, la concerte și piese de teatru, la plimbările prin parcuri și pe străzi. Îi făcea des cadouri și-i trimitea misive tandre, dar fără un angajament ferm.

Încă nu reușise ca Tomás de Romeu să-l poftască acasă și nici ca mătușa lui, Eulalia de Callis, să-l includă pe De Romeu printre obișnuiții seratelor ei. Îl avertizase însă, în felul ei direct, că Juliana nu era o alegere bună. „Taică-său e un trădător, un franțuzit, familia asta n-are nici rang, nici avere, n-are ce oferi”, sunase verdictul lapidar. Numai că el pusese de mult ochii pe Juliana, o văzuse înflorind și hotărâse că era singura femeie demnă de el. Cu timpul, își spunea, mătușa Eulalia va ceda în fața calităților de netăgăduit ale Julianei, totul era să rezolve afacerea asta cu diplomație. N-avea de gând să renunțe la fată, dar nici la moștenire și nu se îndoia că avea să le dobândească pe ambele.

Rafael Moncada nu avea vârsta potrivită pentru serenade și era prea orgolios pentru acest gen de exhibiții, dar a găsit

formula de a o face cu umor. Ieșind în balcon, Juliana l-a văzut deghizat în prinț florentin, îmbrăcat din cap până-n picioare în brocart și mătase, cu caftan tivit cu blană de nutrie, pene de struț la pălărie și o lăută în mână. Câțiva servitori îl luminau cu felinare elegante de sticlă, iar alături muzicienii gătiți precum pajii de operetă scoteau sunete suave din instrumente. Neîndoielnic, elementul forte al spectacolului era vocea extraordinară a lui Moncada. Ascuns în spatele perdelei, Diego a înghițit umilința, știind că în balconul ei Juliana compara trilurile perfecte ale lui Moncada cu acordurile șchioape de mandolină cu care încerca s-o impresioneze. Bombănea și blestema cu jumătate de voce, când a intrat Bernardo și i-a făcut semn să-și ia spada și să-l urmeze. L-a dus în aripa servitorilor, unde Diego nu fusese încă, deși locuia în casa asta de aproape un an, iar de acolo au ieșit în stradă printr-o porțiță de serviciu. Lipiți de ziduri, au ajuns în locul unde rivalul lui se dădea mare cu baladele lui italienești. Bernardo i-a arătat un intrând în spatele lui Moncada și Diego a simțit că furia i se transformă într-o satisfacție diabolică; nu Moncada era cel care cânta, ci alt bărbat ascuns în întuneric.

Au așteptat să se termine serenada. Grupul s-a împrăștiat și a plecat în două trăsuri, un servitor i-a dat niște bani adevăratului cântăreț. După ce-au fost siguri că tenorul rămăsese singur, Diego și Bernardo au năvălit peste el. Necunoscutul a scos un șuierat ca de șarpe și-a vrut să pună mâna pe cuțitul încovoiat de la brâu, dar Diego îi pusese vârful spadei la gât. S-a dat înapoi cu o iuțeață neașteptată, însă Bernardo i-a pus o piedică și l-a trântit la pământ. O înjurătură i-a scăpat de pe buze când a simțit oțelul ascuțit pe grumaz. La lumina slabă a lunii și a ferestrelor au putut constata că era vorba de un țigan brunet și puternic, numai mușchi, fibră și os.

— Ce naiba vreți de la mine? a mârâit el cu o expresie feroce.

— Numele tău, nimic mai mult. Poți să-ți păstrezi banii câștigați în mod necinstit, răspunse Diego.

— De ce vrei să-mi știi numele?

— Numele tău! spune Diego, apăsând vârful spadei până au ieșit câteva picături de sânge.

— Pelayo, spuse țiganul.

Diego și-a retras spada, omul s-a ridicat și a dispărut în beznă, tăcut și iute ca o felină.

— Să nu uităm acest nume, Bernardo, cred c-o să ne mai întâlnim cu șmecherul ăsta. Nu pot să-i spun nimic Julianei, ar crede c-o fac din meschinărie sau gelozie. Va trebui să găsim altă modalitate ca să afle că vocea nu e a lui Moncada. Ai vreo idee? Dacă-ți vine una, mă anunți.

Unul din vizitatorii asidui ai casei De Romeu era însărcinatul cu afaceri al lui Napoleon la Barcelona, cavalerul Roland Duchamp, căruia i se spunea pur și simplu Chevalier.

Era umbra cenușie din spatele autorității oficiale; mai influent, se spunea, decât regele Joseph I însuși. Napoleon îi diminuase puterea fratelui său pentru că nu mai avea nevoie de el ca să perpetueze dinastia Bonaparte; avea acum un fiu, un plod plâpând poreclit l'Aiglon³ și împovărat încă de la o vârstă fragedă cu titlul de rege al Romei. Chevalier controla o vastă rețea de spioni care-l informau despre planurile inamicilor, încă înainte ca acestea să prindă formă. Avea rang de ambasador, dar de fapt îi dădeau socoteală chiar și capii armatei.

Viața sa în orașul în care francezii erau detestați nu era plăcută, înalta societate îi întorcea spatele, cu toate că el măgulea familiile avute cu baluri, recepții și reprezentării de teatru; încerca să se pună bine și cu plebea, împărțind pâine și permițând luptele de tauri, până atunci interzise. Nimeni n-avea chef să fie văzut de partea francezilor. Nobilii, de exemplu Eulalia de Callis, n-aveau curajul să nu-i răspundă la salut, dar nici nu-i onorau invitațiile. În schimb, Tomás de Romeu se mândrea cu prietenia lui pentru că admira tot ce venea din Franța, de la ideile filozofice și rafinamentul acestei

³ Pui de vultur (fr.) (N. ed.)

țări până la Napoleon însuși, pe care-l compara cu Alexandru cel Mare.

Știa că Chevalier avea legături cu poliția secretă, totuși nu da crezare zvonurilor cum c-ar fi fost răspunzător de torturile și execuțiile din La Ciudadela. I se părea imposibil ca o persoană atât de fină și cultă să fie amestecată în barbariile puse pe seama militarilor. Ei vorbeau despre artă, literatură, despre noile descoperiri științifice și progresele astronomiei, sau comentau situația din coloniile din America, din Venezuela, Chile și altele, care-și declaraseră independența.

În timp ce domnii petreceau ceasuri plăcute agrementate de cupele cu coniac franțuzesc și țigările de foi cubaneze, Agnes Duchamp, fiica lui Chevalier, se întreținea cu Juliana citind romane franțuzești pe ascuns de Tomás de Romeu, care n-ar fi admis asemenea lecturi. Fetele sufereau la amorurile nefericite ale personajelor și suspinau ușurate dacă finalul era fericit. Romantismul nu era încă la modă în Spania, iar până s-o cunoască pe Agnes, Juliana n-avusese acces decât la anumiți autori clasici din biblioteca familiei, aleși de tatăl ei după criteriul didactic. Isabel și Nuria asistau și ele la lectură. Prima râdea de se prăpădea, dar nu pierdea nici un cuvânt, cea de a doua plângea de sărea cămașa pe ea. I se explicase că toate astea nu erau adevărate, ci doar invenții ale autorului, dar tot nu credea. Nefericirile personajelor o îngrijorau în așa hal, că fetele schimbau subiectul romanelor ca să nu-i amărase viața. Guvernanta nu știa să citească, dar avea un respect sacru pentru orice tipăritură. Își cumpăra din salariu niște foiletoane ilustrate despre viața martirilor, adevărate colecții de cruzimi, pe care fetele i le citeau de mai multe ori. Nuria era convinsă că martirii erau cu toții compatrioți de-ai ei care avuseseră ghinionul să fie chinuiți de maurii din Granada. Era inutil să-i explici că la Roma se găsea Colosseumul roman, după cum îi era numele. Credea de asemenea că Christos murise pe cruce pentru omenire în general, dar mai ales pentru Spania. Iar defectul de neiertat al lui Napoleon și al francezilor era ateismul lor, drept care stropea cu apă sfințită

fotoliul pe care șezuse Chevalier după fiecare vizită a acestuia. Că nici stăpânul ei nu credea în Dumnezeu era din pricina faptului că-și pierduse soția, pe mama fetelor, în mod prematur, dar era sigură că era o fază trecătoare; pe patul de moarte don Tomás precis că avea să-și recapete uzul rațiunii și-avea să cheme grabnic un confesor, care îl va ierta de păcate; în definitiv, așa făceau toți, chiar dacă se declarau atei cât timp erau bine sănătoși.

Agnes era mărunțică, veselă și vioaie, cu un ten diafan, privire malițioasă și gropițe în obraji, la degete și coate. Romanele o maturizaseră înainte de vreme, iar la vârsta la care altele nici nu ieșeau din casă, ea ducea o viață de femeie adultă. Se îmbrăca după moda cea mai îndrăzneță adusă de la Paris și își însoțea tatăl la evenimentele mondene. Venea la bal cu rochia udă, astfel ca țesătura să i se lipească de trup, pentru ca nimănui să nu-i scape linia șoldurilor rotunde și desenul sânilor de fecioară obraznică. De cum l-a văzut, a și pus ochii pe Diego, care între timp lăsase în urmă sârbezeala adolescenței și se lungise zdravăn, era la fel de înalt ca Tomás de Romeu, iar grație dietei catalane sățioase și a răsfățurilor Nunei pusese carne pe el. Trăsăturile i se definitivaseră și, la sugestia lui Isabel, își lăsase părul să crească pentru a-i acoperi urechile. Lui Agnes nu i se părea rău deloc, avea un aer exotic și-l imagina în sălbăticiunea Americii, printre indieni supuși și despuiți. Îl întreba neobosit despre California, pe care o confunda cu o insulă misterioasă și caldă, precum aceea unde se născuse inefabila Josephine Bonaparte, pe care încerca s-o imite cu rochiile ei transparente și parfumul de violete.

O cunoscuse la Paris, la curtea lui Napoleon, pe când era o copilită de zece ani. În timpul absențelor împăratului, Josephine îi arătase cavalerului Duchamp o prietenie foarte apropiată de dragoste. Agnes avea întipărită în memorie imaginea femeii nici tinere, nici frumoase, dar care părea să fie și una și alta prin mersul ei legănat, prin glasul parcă adormit și parfumul suav pe care-l răspândea. Asta fusese cu mai bine de patru ani înainte. Josephine nu mai era

împărăteasa Franței, Napoleon o înlocuise cu o prințesă austriacă insipidă, a cărei singură calitate, după părerea lui Agnes, era că avusese un fiu. Mare lucru, fertilitatea! Iar aflând că Diego era unicul moștenitor al lui Alejandro de la Vega, stăpân pe un domeniu de mărimea unei țări mici, nu i-a fost deloc greu să se vadă castelana fabulosului teritoriu. A așteptat un moment potrivit și i-a șoptit, ascunsă în spatele evantaiului, că-l aștepta la ea în vizită ca să poată vorbi între patru ochi, căci în casa Romeu Nuria era tot timpul cu ochii pe ei; la Paris nimeni n-avea guvernanta, asta era demodat la culme, a mai adăugat. A pecetluit invitația cu o batistă fină brodată de călugărițe cu numele ei complet și parfumată cu violete. Diego n-a știut ce să spună.

Timp de o săptămână a încercat s-o facă geloasă pe Juliana, vorbind de Agnes și fluturând batista în aer, dar efectul a fost taman pe dos; Juliana s-a oferit cu amabilitate să-l ajute s-o cucerească pe fată. Iar Isabel și Nuria au râs de el fără pic de milă, așa că batista a ajuns la gunoi. Bernardo a scos-o de acolo, conform principiului că totul poate sluji la ceva la un moment dat.

Diego se întâlnea des cu Agnes Duchamp, căci fata devenise un musafir asiduu. Era mai mică decât Juliana, dar o întrecea în vioiciune și experiență. În alte condiții, Agnes nu s-ar fi coborât să caute prietenia unei fete atât de simple precum Juliana, dar poziția tatălui ei îi închisese multe uși și o privase de prietenii feminine. În plus, Juliana avea faimă de fată frumoasă; deși, inițial, Agnes evitase o astfel de competiție și-a dat repede seama că numele Julianei de Romeu atrăgea interesul pretendenților și profita și ea. Ca să scape de insinuările sentimentale, tot mai dese și mai intense, ale tinerei Duchamp, Diego a încercat să schimbe imaginea pe care și-o formase despre el. Nici gând de bogatul și bravul latifundiar galopând cu sabia la brâu pe văile Californiei; vorbea însă de niște ipotetice scrisori ale tatălui său prin care acesta îi anunța, printre alte calamități, iminenta ruină economică a familiei. Nici nu știa Diego cât de aproape de adevăr vor fi aceste minciuni peste câțiva ani... Pe

deasupra, se apucase să imite purtările delicate și să poarte pantaloni ajustați ca ai profesorului de dans al fetelor, iar privirilor romanțioase ale Agnesei le răspundea cu izmeneli și migrene neașteptate, până când fata a început să bănuiască că era cam efeminat.

Era un joc care se potrivea perfect cu personalitatea histrionică a lui Diego. „De ce faci pe idiotul?”, l-a întrebat Isabel, care-l tratase de la bun început cu o sinceritate brutală. Doar Juliana, din lumea romanelor ei, nu observa cum se schimbă Diego când era Agnes de față. În comparație cu Isabel, pentru care jocul lui de teatru n-avea secrete, Juliana era de o inocență dezolantă.

Tomás de Romeu începuse să-l invite pe Diego la un digestiv după cină, împreună cu Chevalier, văzând că acesta se interesa de tânărul său oaspete. Chevalier îl întreba de activitățile studenților de la Colegiul de Umamoare, de tendințele politice ale tineretului, de zvonurile din oraș și de ce spuneau servitorii; dar Diego îi cunoștea reputația și avea mare grijă ce spune. Dacă ar fi spus adevărul, multă lume ar fi avut de suferit, mai ales colegii și profesorii lui, dușmani înverșunați ai francezilor, chiar dacă majoritatea erau de acord cu reformele impuse de aceștia. Din precauție, a început să se poarte de față cu Chevalier la fel de afectat și făcând pe idiotul ca și în prezența fiică-sii, cu atâta succes, că Duchamp a ajuns la concluzia că era o secătură lipsită de șira spinării. Nu pricepea ce găsisese Agnes la De la Vega; după părerea sa, averea ipotetică a tânărului nu-i compensa inconsistența copleșitoare. Chevalier era un om de fier – altminteri n-ar fi putut gătui Catalonia cum o făcea – și s-a plictisit repede de stupiditățile lui Diego. Nu l-a mai întrebat nimic, dar făcea de față cu el niște comentarii pe care mai bine le-ar fi evitat.

— Ieri, venind de la Gerona, am văzut oameni tăiați în bucăți și spânzurați de copaci sau trași în țeapă de luptătorii din gherilă. Vulturii hoitari se delectau. Mai simt și acum duhoarea...

— De unde știți că nu e vorba de soldații francezi? a întrebat Tomás de Romeu.

— Sunt bine informat, prietene. În Catalonia gherila e feroce. Prin oraș trec mii de arme de contrabandă, există arsenale chiar și în confesionalele bisericilor. Luptătorii ăștia opresc aprovizionarea și lumea face foame, căci nu ajunge nici pâinea, nici verdețurile.

— Atunci să mănânce cozonac, a zis Diego zâmbind, repetând faimoasa frază a reginei Maria Antoaneta, după care a luat o bomboană cu migdale.

— Situația e serioasă, nu e cazul să glumești, tinere, a spus supărat Chevalier. Chiar de mâine interzic folosirea felinarelor pe timp de noapte, ca să nu-și facă semne cu ele, cât și a capelor, căci sub ele se pot ascunde puști și pumnale. Ca să nu vă mai spun, domnilor, că există planuri de a infecta cu variolă prostituatele care servesc trupele francezel!

— Se poate, cavaliere Duchamp! a exclamat Diego cu o mutră scandalizată.

— Femeile și preoții ascund arme sub haine, copiii duc mesaje și aprind pulberăriile. Trebuie să percheziționăm și spitalul, se ascund arme chiar și sub patul lăuzelor.

Un ceas mai târziu, Diego de la Vega reușea să-l pună în gardă pe directorul spitalului de sosirea iminentă a francezilor. Grație informațiilor aflate de la Chevalier, a reușit să salveze câțiva colegi de la Colegiul de Umamoare și nu un singur vecin care era în pericol. Mai mult, i-a trimis o notă anonimă lui Chevalier după ce-a aflat că pâinea destinată unei garnizoane fusese otrăvită. Intervenția lui a făcut să eșueze atentatul și a salvat viețile a treizeci de soldați inamici. Diego nu stătea să despice firul în patru; detesta orice formă de trădare, dar îi plăcea să se joace și să riște. Îi era silă în aceeași măsură de metodele luptătorilor de gherilă și de cele ale trupelor de ocupație.

— N-are sens să cauți dreptatea aici, Bernardo, ea nu se găsește de nici o parte. Tot ce putem face este să evităm și

mai multă violență. M-am săturat de atâta oroare, de toate atrocitățile astea. Războiul nu e nici glorios, nici nobil.

Gherila îi hărțuia neîncetat pe francezi și punea poporul pe jar. Țărani, brutari, zidari, meșteșugari, negustori, oameni obișnuiți și normali pe timp de zi, începeau să lupte cum se lăsa noaptea. Populația civilă îi proteja, îi ajuta cu aprovizionarea, cu informațiile, transmiterea mesajelor, cu spitalele și cimitirele clandestine. Rezistența populară tenace slăbea trupele de ocupație, dar în același timp țara era ruinată, căci îndemnului spaniolesc „război cu cuțitul în dinți” francezii îi răspundeau așijderi.

Lecțiile de scrimă constituiau activitatea cea mai importantă a lui Diego, care nu întârzia niciodată, de frică să nu fie dat afară. La opt fără un sfert era la ușa academiei, cinci minute mai târziu, un servitor îi deschidea, iar la opt fix era cu floreta în mână în fața maestrului. După lecție, acesta îl poftea să mai rămână câteva minute și vorbeau despre noblețea artei scrimei, mândria de a încinge o spadă, gloriile militare ale Spaniei și imperioasa necesitate a oricărui cavaler de onoare de a se bate în duel ca să-și apere numele, deși duelul era interzis. Treceau apoi la alte teme mai profunde, iar atunci omulețul arogant, scrobit și pretențios ca un fante, absurd când era vorba de propria onoare și demnitate, își arăta altă față. Manuel Escalante era fiu de negustor, dar scăpase de soarta modestă a fraților săi pentru că era un adevărat geniu al spadei. Scrima l-a ridicat în rang, i-a creat o nouă personalitate și l-a făcut să străbată Europa și să aibă de-a face cu nobili și cavaleri. Obsesia lui nu erau fanteziile istorice și nici titlurile nobiliare, așa cum puteai crede, ci dreptatea. A ghicit că Diego avea același impuls, deși era încă prea crud ca să înțeleagă. Iar atunci a știut că are în sfârșit un țel înălțător în viață; să-l facă pe acest tânăr să-i urmeze pașii, ajungând un paladin al cauzelor drepte. Predase scrima câtorva sute de cavaleri, însă nici unul nu se dovedise demn de așa ceva. Le lipsea flacăra incandescentă pe care a recunoscut-o imediat la Diego, pentru că o avea și el. Nu s-a lăsat însă orbit de entuziasmul inițial, a hotărât

să-l cunoască mai bine și să-l pună la încercare înainte de a-l face părtaș la secretele sale. În aceste scurte discuții la o cafea îl tatona, Diego, deschis din fire, i-a povestit despre copilăria sa din California, despre năzdrăvănia cu ursul cu pălărie, despre atacul piraților, muțenia lui Bernardo și incendierea satului indienilor. Îi tremura glasul amintindu-și cum l-au spânzurat soldații pe bătrânul șef de trib, cum au biciuit oamenii și i-au luat să muncească pentru albi.

La una din vizitele de curtoazie pe care le făcea la micul palat al Eulaliei de Callis, Diego l-a întâlnit pe Rafael Moncada, unde venea din când în când nu atât din proprie inițiativă, cât îmboldit de părinții săi. Reședința se găsea pe strada Sfânta Eulalia, iar Diego a crezut inițial că strada fusese numită așa în cinstea acestei doamne. Abia după un an a aflat cine era mitica Eulalia, sfânta preferată a Barcelonei. O fecioară martirizată, căreia, spunea legenda, înainte de a fi crucificată i se tăiaseră sânii și-o chinuiseră într-un butoi plin de cioburi de sticlă. Casa fostei soții a guvernatorului din California era una din bijuteriile arhitectonice ale orașului, iar interiorul era de un lux excesiv care-i șoca pe sobrii catalani, pentru care ostentația era indubitabil un semn de prost-gust. Dar Eulalia trăise mult timp în Mexic și se molipsise de încărcătura barocă. Curtea ei era formată din mai multe sute de persoane, care trăiau practic de pe urma culturii de cacao. Înainte de a muri subit în Mexic, bărbatul donei Eulalia pusese pe picioare un negoț în Antile pentru a aproviziona fabricile de ciocolată din Spania, lucru care a sporit averea familiei. Eulalia nu era dintr-o familie foarte nobilă sau foarte veche, însă banii completau lipsa blazonului. În timp ce nobilimea își pierdea averile, privilegiile, pământurile și sinecurele, ea se îmbogățea întruna mulțumită râului aromatizat și neîntrerupt care curgea din America direct în buzunarele ei. În alte timpuri, nobilii de stirpe înaltă, care-și puteau dovedi sângele albastru încă dinainte de anul 1400, o disprețuiseră pe Eulalia, care aparținea plebei nobiliare, dar acum vremea mofturilor aristocratice trecuse. Acum banii contau mai mult

decât blazonul, iar ea avea mulți. Alți moșieri se plâneau că țăranii lor refuzau să plătească dările, dar ea nu avea problema asta; se baza pe un grup bine ales de tipi hotărâți care aveau grijă să încaseze ce trebuia; în plus, majoritatea veniturilor sale veneau din străinătate.

Eulalia devenise unul din personajele cele mai ilustre din oraș.

Chiar și când se ducea la biserică, se deplasa cu o suită de servitori și câini care ocupau mai multe trăsură. Servitorii ei se deosebeau prin livreaua albastră și pălăriile cu pană, pe care le desenase ea însăși, inspirându-se în costumele de la operă. Anii trecând, se îngrășase și se schimbase mult, devenind o matroană în doliu etern, mândricioasă, înconjurată de preoți, femei habotnice și căței chihuahua, jivine asemănătoare unor șobolani jupuiți și care făceau pipi pe draperii. Trecute erau plăcerile superbe tinereți, când își vopsea părul în roșu și se scălda în lapte. Acum n-o mai interesa decât să-și apere familia, să vândă ciocolată, să-și asigure un loc în rai după moarte și să sprijine prin toate mijloacele întoarcerea lui Ferdinand al VII-lea pe tronul Spaniei. Detesta reformele liberale.

Așa că la ordinele tatălui său și din recunoștință pentru cât de bine se purtase cu Regina, maică-sa, Diego de la Vega își propusese s-o viziteze periodic pe Eulalia, deși i se părea un sacrificiu. N-avea ce vorbi cu văduva dincolo de patru fraze politicoase și niciodată nu știa în ce ordine trebuia să folosească lingurile și furculițele de pe masă. Mai știa și că Eulalia nu-l putea suferi pe Tomás de Romeu din două motive serioase; pentru că se dăduse cu francezii și pentru că era tatăl Julianei, de care, din nefericire, nepotul ei preferat și principal moștenitor, Rafael Moncada, se îndrăgostise. Eulalia o văzuse pe Juliana la biserică și trebuia să admită că nu era urâtă deloc, însă ea avea planuri mult mai ambițioase pentru nepotul ei. Pe ascuns, negocia discret o alianță cu una din fiicele ducelui de Medinaceli. Singurul lucru pe care Diego îl avea în comun cu Eulalia era dorința de a evita căsătoria lui Rafael cu Juliana.

La a patra sa vizită la pălăţelul donei Eulalia, la câteva luni după incidentul cu serenada cântată sub balconul Julianei, Diego l-a cunoscut mai bine pe Rafael Moncada. Se mai ciocniseră şi înainte la evenimente mondene sau sportive, dar în afară de un salut cu o uşoară înclinare din cap n-aveau nici un fel de relaţii. Moncada îl considera un puşti neinteresant, notabil doar pentru că locuia sub acelaşi acoperiş cu Juliana de Romeu. Nu merita osteneala să-l cunoşti. În seara aceasta, Diego a constatat uimit că palatul era luminat ca ziua şi curtea era plină de caleşti. Până atunci nu participase decât la nişte întâlniri cu artiştii şi la o cină intimă, la care îl întrebase de Regina. Diego avea impresia că doamna se ruşina cu el, nu atât pentru că venea din colonii, ci pentru că era metis. În California, Eulalia se purtase foarte frumos cu Regina, cu toate că aceasta era mai mult indiancă decât albă, dar de când locuia în Spania se molipsise şi ea de dispreţul arătat locuitorilor din Lumea Nouă; se spunea că, din cauza climei şi a amestecului cu indigenii, creolii aveau o predispoziţie nativă pentru barbarie şi perversiune. Înainte de a-l prezenta prietenilor ei aleşi, Eulalia voise să se asigure în privinţa lui, ca să nu se păcălească. Dar băiatul părea cât se poate de alb, se îmbrăca bine şi se purta cum trebuie.

De data asta Diego a fost condus într-un salon superb, în care se adunase crema nobilimii catalane. Instalată într-un fotoliu cu baldachin episcopal, prezida stăpâna casei, îmbrăcată în catifea neagră, în doliu etern după Pedro Fages, dar şiroind de diamante. Alte văduve îşi îngropau viaţa în vâluri negre care le acopereau orice bucatică de piele, nu era însă cazul ei. Eulalia îşi etala bijuteriile pe un decolteu opulent de găină îndopată, lăsând vederii o parte din sânii enormi, precum pepenii, de la care Diego nu-şi lua ochii, ameţit de strălucirea diamantelor şi abundenţa cărnii. Doamna i-a întins o mână durdulie, pe care el a sărutat-o cum se cădea, l-a întrebat ce-i fac părinţii şi, fără a aştepta răspuns, i-a făcut semn că e liber.

Domnii vorbeau de politică şi afaceri în alt salon, iar perechile tinere dansau în sunetele orchestrei, sub privirile

mamelor fetelor. În alt salon erau mai multe mese de joc, distracția cea mai curentă la curțile Europei, unde nu era alt chip să lupți împotriva plictiselii, asta dacă nu punem la socoteală intrigile, vânătoria și amorurile fugare. Se puneau în joc averi, jucătorii profesioniști luau la rând palatele ca să-i jupoaie pe nobilii trândavi care, dacă nu găseau parteneri de teapa lor, își pierdeau banii prin tripouri ordinare, care erau cu sutele la Barcelona. La una din mese Diego l-a văzut pe Rafael Moncada, care juca douăzeci și unu cu alți cavaleri. Unul dintre aceștia era contele Orlov. Diego l-a recunoscut imediat după ținuta magnifică și ochii albaștri care înfierbântaseră imaginația atâtor femei pe vremea când fusese la Los Angeles, dar nu se aștepta ca nobilul rus să-l recunoască la rândul său.

Îl văzuse o singură dată, când era încă un copil. „De la Vega!” a exclamat însă Orlov, ridicându-se și îmbrățișându-l călduros. Uluit, Rafael Moncada și-a ridicat privirile de la cărți și și-a dat parcă abia acum seama că Diego exista. L-a măsurat de sus până jos, în timp ce contele povestea în gura mare că tânărul acesta vânase urși pe când era doar un ștrengar de câțiva ani. Acum Alejandro de la Vega nu era de față ca să-i corecteze versiunea epică. Bărbații au aplaudat amabil și s-au întors la jocul de cărți, iar Diego s-a postat lângă o masă ca să se uite, neîndrăznind să ceară permisiunea de a participa, deși erau jucători mediocri, pentru că nu dispunea de banii necesari. Taică-său îi trimitea bani regulat, dar nu era un generos; considera că privațiunile călesc caracterul omului. În cinci minute Diego a constatat că Rafael Moncada trișa (știa perfect cum se procedează), după alte cinci a hotărât că dacă nu putea să-l dea în vileag fără să provoace un întreg scandal pe care dona Eulalia nu i l-ar fi iertat, putea măcar să-l împiedice. Tentația de a-și umili rivalul era irezistibilă.

Așa că s-a proțăpit chiar lângă Moncada și l-a privit atât de intens, încât acesta s-a simțit stânjenit.

— De ce nu te duci în celălalt salon să dansezi cu fetele acelea frumoase? l-a întrebat fără a-și ascunde insolența.

— Pentru că mă interesează în mod deosebit felul atât de special al jocului domniei voastre, excelență, din care cu siguranță am ce învăța, a răspuns Diego, zâmbind la fel de insolent.

Contele Orlov s-a prins imediat de intenția ascunsă în spatele acestor cuvinte; l-a privit fix în ochi pe Moncada și i-a comunicat cu un glas înghețat precum stepele rusești că norocul său la cărți era un lucru de adâncă mirare. Rafael Moncada n-a zis nimic, dar n-a mai trișat, pentru că toți jucătorii erau cu ochii pe el. O oră întreagă, până s-a terminat partida, Diego nu s-a clintit din loc. Contele Orlov a salutat pocnindu-și călcâiele și s-a retras cu o mică avere în buzunare, pentru a-și termina seara la dans. Știa bine că toate femeile îi remarcaseră ținuta elegantă, ochii ca safirul și spectaculoasa uniformă imperială.

Între timp, în noaptea plumburie, rece și umedă a Barcelonei, Bernardo îl aștepta pe Diego în curte, împărțind o sticlă cu vin și o bucată de brânză tare cu Joanet, unul dintre lacheii care păzeau echipajele. Își încălzeau picioarele tropăind pe caldarâm. Joanet, un vorbăreț incorigibil, își găsise în fine omul dispus să-l asculte fără să-l întrerupă. Se recomandase ca servitor al lui Rafael Moncada, lucru pe care Bernardo îl știa, drept care-l și abordase și s-a apucat să trângănească fără pauză, timp în care Bernardo clasifica și ținea minte tot felul de detalii și bârfe. Știa de-acum că orice informație, chiar cea mai banală, tot poate sluji vreodată. Tocmai atunci a ieșit Rafael Moncada, extrem de prost dispus și a cerut trăsura.

— Ți-am interzis să stai de vorbă cu ceilalți servitori, l-a repezit pe Joanet.

— Dar asta nu-i decât un indian din America, excelență, servitorul lui don Diego de la Vega.

Dintr-un impuls de a se răzbuna pe Diego, care-i zădărniciise planurile la masa de joc, Moncada s-a întors din drum, a ridicat bastonul și i-a tras câteva lovituri zdrene pe spinare lui Bernardo, care a căzut în genunchi, mai mult de sperietură decât de altceva, auzind apoi că-i poruncea lui

Joanet să-l caute de Pelayo. Moncada n-a apucat să se urce în trăsură, pentru că între timp ieşise în curte şi Diego şi asistase la cele întâmplate. L-a împins cât colo pe lacheu, a pus mâna pe portiera caleştii şi l-a înfruntat pe Rafael Moncada.

— Ce doreşti? a întrebat acesta nedumerit.

— L-ai lovit pe Bernardo! a exclamat Diego, livid de furie.

— Pe cine? A, e vorba de indianul ăla. A fost nepoliticos cu mine, a ridicat glasul.

— Bernardo nu poate ridica glasul nici la dracu', e mut. Îi datorezi scuze, cavalerie.

— Asta e o nebunie, ți-ai pierdut mințile!

— Lovindu-l pe Bernardo, m-ai jignit pe mine. Ori îți ceri scuze, ori îți trimit martorii pentru duel.

Rafael Moncada a izbucnit în râs, era imposibil ca un creol lipsit de educație și de clasă să se bată cu el. A trântit portiera și trăsura a plecat. Bernardo l-a apucat pe Diego de un braț și l-a făcut să se oprească, n-avea sens să facă atâta scandal, trebuia să se liniștească, dar Diego tremura de indignare. A încălecat și-a pornit în galop spre locuința lui Manuel Escalante.

În ciuda orei târzii din noapte, Diego a bătut cu bastonul în ușa până când i-a deschis bătrânul servitor care le servea cafeaua după lecție. L-a condus la etaj, unde a așteptat o jumătate de oră apariția maestrului. Manuel Escalante dormea, dar s-a înfățișat la fel de dichisit ca de obicei, într-un halat și cu mustățile pomădate. Diego i-a spus pe nerăsuflăte ce se întâmplase și l-a rugat să-i fie martor la duel. Dispunea de douăzeci și patru de ore pentru a formaliza duelul și asta trebuia făcut cu discreție, fără ca autoritățile să prindă de veste, căci duelul se pedepsea la fel ca orice omor. Doar aristocrații se puteau bate fără urmări, căci crimele lor aveau oarece impunitate.

— Duelul e o treabă serioasă, care ține de onoarea unui gentilom. Are o etichetă și niște norme foarte stricte. Un cavaler nu poate să se dueleze pentru un servitor, l-a informat Escalante.

— Bernardo e fratele meu, nu servitorul meu, maestre. Dar chiar dacă ar fi, nu e drept ca Moncada să lovească o persoană lipsită de apărare.

— Nu e drept, zici? Chiar crezi că viața e dreaptă, domnule De la Vega?

— Nu, maestre, dar am de gând să fac tot ce-mi stă în putință ca să devină.

Procedeu l-a dovedit mai complicat decât bănuia Diego.

Mai întâi, Manuel Escalante l-a pus să scrie o scrisoare în care cerea explicații, pe care a dus-o personal acasă la ofensor. Pe urmă, a stat de vorbă cu martorii lui Moncada, care au făcut tot posibilul ca să nu se ajungă la duel, după cum le era datoria; nici unul din adversari n-a vrut să dea înapoi. În afară de martorii principali ai ambelor părți, mai era nevoie de un medic și de niște asistenți imparțiali, cu sânge rece și buni cunoscători ai regulamentului, pe care Manuel Escalante s-a îngrijit să-i găsească.

— Câți ani ai dumneata, don Diego?

— Aproape șaptesprezece, maestre.

— Asta e sub vârsta la care poți să te bați.

— Vă rog, maestre, să nu facem din țânțar armăsar, ce contează câteva luni în plus sau în minus? În joc e onoarea mea, asta nu ține de vârstă.

— Bine, dar trebuie să știe și don Tomás de Romeu, ar fi o jignire să nu afle, mai ales că te onorează cu încrederea și ospitalitatea sa.

Astfel a ajuns De Romeu să fie al doilea martor al lui Diego. A încercat și el din răspuțuri să-l facă să se răzgândească – dacă deznodământul ar fi fost fatal, cum avea să-i explice lui Alejandro de la Vega? – dar n-a reușit. Asistase la două lecții de scrimă la academia lui Escalante și avea încredere în dibăcia tânărului, însă această liniște relativă s-a dus dracului în clipa când martorii lui Moncada l-au anunțat că acesta își scrântise glezna și nu mai putea să se bată cu spada. Duelul va fi cu pistolul.

S-au întâlnit în pădurea de la Montjuic la cinci dimineața, oră la care era ceva lumină și se putea circula prin oraș,

interdicția fund ridicată de-acum. O ceață fină se ridica din pământ și lumina palidă a zorilor se filtra printre copaci. Peisajul era atât de liniștitor că lupta apărea și mai grotescă; nimeni, în afară de Bernardo, nu părea însă să-și dea seama de asta.

În calitatea sa de servitor, indianul stătea mai departe, neparticipând la ritualul riguros. Conform protocolului, adversarii s-au salutat, apoi martorii i-au controlat să nu aibă pe ei apărătoare contra gloanțelor. Au tras la sorți cine va sta cu fața la soare; Diego a pierdut, dar și-a zis că avea vederea destul de bună ca să compenseze dezavantajul. Fiind cel ofensat, Diego a ales pistoalele, chiar cele pe care Eulalia de Callis le trimisese tatălui său în California cu mulți ani în urmă și pe care Diego le curățase și unsese pentru această ocazie. A zâmbit la gândul că ar fi fost culmea ca însuși nepotul ei să le folosească primul. Martorii și asistenții au verificat armele și le-au încărcat. Stabiliseră că duelul n-avea să se oprească la prima rană; adversarii puteau continua, chiar răniți fiind, dacă medicul era de acord. Moncada a ales primul pistolul, pentru că armele nu erau ale sale, apoi s-a tras din nou la sorți pentru a vedea cine trage primul – din nou a câștigat Moncada – și s-au măsurat cei cincisprezece pași legiuți.

Și iată-i în fine înfruntându-se. Nici Moncada, nici Diego nu erau lași, dar erau palizi și cămășile li se lipiseră de corp, ude de o sudoare înghețată. Diego de la Vega ajunsese aici din furie, Rafael Moncada din orgoliu; iar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi. Își dădeau seama că își puneau viața în joc fără să știe bine de ce. Bernardo îi dăduse de înțeles lui Diego că nu bastoanele primite în spinare erau motivul adevărat al duelului, ci Juliana; Diego a negat vehement, dar în fond știa că era adevărat. O trăsură închisă aștepta ceva mai departe; avea să transporte cât mai discret posibil cadavrul celui învins. Diego nu s-a gândit nici la părinți, nici la Juliana; În clipa în care lua poziția pentru duel, în profil ca să ofere o suprafață cât mai mică adversarului său, Bufnița Albă i s-a arătat limpede, alături

de Bernardo. Ciudata bunică purta aceeași manta din blană de iepure pe care o avea când se despărțise de ei în California; și-a ridicat toiagul de șaman și l-a agitat în aer. Atunci Diego s-a simțit invulnerabil, frica i-a dispărut fără urmă și-a fost în stare să-l privească pe Moncada în ochi.

Martorul care conducea lupta a bătut o dată din palme: ridicăți armele. Diego a respirat adânc și a înfruntat fără să clipească pistolul adversarului. Acum s-au auzit două bătăi din palme: Moncada țintea. S-au auzit trei bătăi din palme, iar Diego a văzut lumina, a auzit explozia prafului de pușcă și a simțit în brațul stâng o durere arzătoare.

Băiatul s-a clătinat, părea gata să cadă, iar mâneca i se îmbiba de sânge. În dimineața cețoasă, ca o acuarelă delicată în care siluetele copacilor și ale oamenilor păleau, pata roșie avea o strălucire de lac. I s-a spus că are la dispoziție un minut pentru a trage. Diego a făcut semn că a înțeles și și-a trecut pistolul în mâna dreaptă; cealaltă atârna inertă. În fața lui, Moncada amuțise și se întorcea în profil, cu ochii închiși.

O bătaie din palme: Diego a ridicat pistolul; două bătăi: a țintit. Trei. La cincisprezece pași mai încolo, Rafael Moncada a auzit zgomotul armei și a simțit că e lovit. A căzut în genunchi. De-abia după câteva secunde bune și-a dat seama că e nevătămat. Diego trăsesese în pământ. Atunci a vomitat, tremurând ca de febră. Rușinați, martorii lui s-au apropiat, l-au ajutat să se ridice și l-au rugat să se controleze.

Între timp Bernardo și Manuel Escalante îl ajutau pe medic să sfâșie mâneca lui Diego, care stătea liniștit în picioare.

Glonțul atinsese brațul fără a atinge osul și mușchiul rămăsese destul de întreg. Medicul l-a bandajat ca să-i oprească sângele, mai târziu avea să curețe rana și s-o coasă. Conform protocolului, adversarii și-au dat mâna. Își spălaseră onoarea, jignirea rămăsese în urmă.

— Mulțumesc cerului că rana e ușoară, cavalerie, a rostit Moncada, care își revenise complet. Și-mi cer scuze că ți-am bătut servitorul.

— Accept scuzele, domnule și vă reamintesc că Bernardo e fratele meu.

Bernardo l-a sprijinit de brațul sănătos și l-a ajutat să urce în trăsură. Mai târziu, Tomás de Romeu l-a întrebat de ce-l mai provocase pe Moncada la duel dacă n-avea de gând să tragă în el. Diego a răspuns că nu voise niciodată să aibă un mort pe conștiință și să nu poată dormi din cauza asta; își propusese doar să-l umilească.

Au stabilit să nu le spună nimic fetelor despre duel, asta era o treabă de bărbați, n-avea rost să rănești sensibilitatea feminină, numai că nici Juliana, nici Isabel n-au crezut că Diego căzuse de pe cal. Iar Isabel l-a bătut atâta la cap pe Bernardo, că până la urmă băiatul i-a povestit prin semne ce se petrecuse. „N-am să înțeleg niciodată povestea asta cu onoarea bărbaților. Trebuie să fii tâmpit ca să-ți riști viața pentru o prostie”, a comentat fătucă, dar se vedea că era impresionată, pentru că se uita cruciș. Acum ambele fete, ba chiar și Nuria, se întreceau care să-i ducă mâncarea la pat lui Diego. Medicul îi recomandase repaus total timp de câteva zile, pentru a evita complicațiile. Au fost cele mai fericite patru zile din viața lui, cu dragă inimă s-ar fi bătut în duel o dată pe săptămână doar ca să se bucure de atenția Julianei.

Când ea intra, camera lui se umplea de o lumină cerească. O aștepta într-un halat elegant, așezat într-un fotoliu, cu o carte de sonete în poală, prefăcându-se că citește; de fapt, număra minutele, iar brațul îl durea atât de tare, că Juliana trebuia să-i dea supă cu lingura în gură, să-i șteargă fruntea cu apă de flori de portocal și să-i cânte la harpă cu orele, să-i citească și să joace cu el dame.

Preocupat de rana lui Diego, mai mult săcâitoare decât gravă, Bernardo a uitat că-l auzise atunci pe Moncada pomenind de Pelayo; și-a amintit de-abia după câteva zile, aflând de la servitori că în seara petrecerii de la Eulalia de Callis, contele Orlov fusese atacat. Nobilul rus rămăsese la petrecere până târziu, după care se urcase în trăsură pentru a ajunge la reședința închiriată pentru scurta ședere în

Barcelona. Pe drum, niște tâlhari înarmați cu flinte au oprit trăsură într-o fundătură, i-au pus la respect fără probleme pe cei patru lachei și l-au ușurat pe conte de pungă, bijuterii și de mantia din blană de șinșila, după o lovitură zdravănă în moalele capului. Atacul a fost pus pe seama gherilei, deși era ceva inedit pentru felul în care operau acești luptători, iar lumea comenta că nu mai era urmă de ordine în oraș. La ce mai servea să ai permis de liberă trecere după ora la care era interzisă circulația dacă oamenii de treabă nu puteau merge pe stradă? Asta era culmea; francezii nu erau în stare să mențină o siguranță cât de mică! Bernardo i-a reamintit lui Diego că punga rusului conținea aurul de care-l curățase pe Moncada la jocul de cărți.

— Ești sigur că l-ai auzit pe Moncada pomenindu-l pe Pelayo? Știu, știu: ești convins că Moncada e amestecat în tâlhăria asta. E o acuzație cam gravă, nu crezi? N-avem dovezi, dar sunt de acord cu tine că e cam mare coincidența. Și chiar de n-ar fi amestecat, oricum rămâne un trișor. Nu vreau să-l văd pe lângă Juliana, dar nu știu cum să-l împiedic, se jeluia Diego.

În luna martie a anului 1812, spaniolii au votat în orașul Cádiz o Constituție liberală bazată pe principiile Revoluției franceze, dar cu deosebirea că proclama catolicismul ca religie oficială a țării și interzicea oricare alta. Cum spunea Tomás de Romeu, n-avea rost să te lupți atâta cu Napoleon dacă în definitiv erau de acord cu lucrurile esențiale. „O să rămână doar pe hârtie, Spania nu e pregătită pentru ideile iluministe”, a sunat comentariul lui Chevalier, care a mai adăugat enervat că Spania mai avea nevoie de cincizeci de ani ca să ajungă în secolul al XIX-lea.

În timp ce Diego învăța în sălile vetuste ale Colegiului de Umamoare, făcea scrimă și născocea alte scamatorii menite s-o seducă pe implacabila Juliana, care, de când i se vindecase rana, îl trata iarăși ca pe un frate, Bernardo bătea Barcelona târându-și cizmoaiele de la părintele Mendoza, cu care nu se obișnuise defel. Purta mereu la piept punga cu

cosița Fulgerului Noptii; avea de-acum căldura și mirosul corpului său, făcea parte din el, din inima lui. Muțenia pe care și-o impusese îi ascuțise celelalte simțuri, se orienta după miros și auz. Era singuratic din fire, faptul că era străin îl făcea și mai singur, dar îi plăcea. Mulțimea nu-l deranja, găsea întotdeauna un locșor liniștit pe gustul său. Îi era dor de spațiile deschise în care trăise, dar nu-i displăcea nici orașul ăsta cu patina lui seculară, cu străduțele înguste, clădirile de piatră, bisericile întunecoase care-i aduceau aminte de credința părintelui Mendoza. Prefera totuși cartierul portului, unde putea să privească marea și să comunice cu delfinii de departe. Mergea fără țel, tăcut, invizibil, pierdut în mulțime, luând pulsul Barcelonei și al țării. Într-una din aceste peregrinări l-a reîntâlnit pe Pelayo.

La ușa unei taverna se proțăpise o țigancă murdară și frumoasă, care trăgea de oameni ca să le ghicească în cărți sau în palmă, după cum declara într-o spaniolă butucănoasă. Tocmai îi spusese unui marinar beat criță, pentru a-l consola, că pe o plajă de departe îl aștepta o comoară, deși văzuse în palma lui crucea morții. După câțiva pași, omul și-a dat seama că-i dispăruse punga cu bani și-a bănuț-o pe țigancă. S-a întors să-și redobândească avutul. Avea ochii ca cenușa și spumega de furie ca un câine turbat, a apucat-o pe hoța bănuțită de plete și s-a apucat s-o scuture. La urletele și blestemele lui, din cârciumă au ieșit oamenii și s-au apucat să-i țină partea și să-l încurajeze, căci dacă era ceva care-i unea pe toți, aceasta era ura oarbă împotriva țiganilor; în plus, în anii aceștia de război era de ajuns un pretext oricât de mic pentru ca lumea să fie gata de violență. Așa că au acuzat-o de toate ticăloșiile posibile, inclusiv de furtul copiilor spanioli ca să fie vânduți în Egipt. Iar bătrânii își aminteau animatele serbări populare în care Inchiziția pune pe foc la grămadă eretici, vrăjitoare și țigani. Exact când marinarul scotea cuțitul ca să cresteze obrazul țigăncii, Bernardo l-a împins cu putere, trântindu-l la pământ, unde a și rămas în aburii alcoolului băut mai

devreme. Înainte ca cineva să reacționeze, Bernardo a înșfăcat-o de braț și-au luat-o la sănătoasa în josul străzii.

S-au oprit de-abia în La Barceloneta, departe de mulțimea furibundă. Acolo Bernardo i-a dat drumul și a vrut să-și vadă de drum, însă femeia a insistat s-o urmeze preț de câteva străzi, până au ajuns pe o străduță laterală, în fața unei căruțe pictate cu arabescuri și semne zodiacale, la care era înhămat un cal de povară mare și trist. Pe dinăuntru, vehiculul scorjit și uzat de mai multe generații de nomazi era un bazar întreg; obiecte stranii, șaluri de toate culorile, clopoței, almanahuri și imagini religioase lipite de tavan. Totul mirosea a patchouli și a cârpe murdare. O saltea pe care erau perne cu fețe de brocart destul de pretențioase, dar decolorate era tot mobilierul. I-a făcut semn lui Bernardo să stea jos, apoi s-a așezat și ea în fața lui, privindu-l atent. A scos o sticlă, a tras un gât, i-a întins-o și lui, agitată încă după fugă. Era smeadă, cu trup musculos, ochi sălbatici și mândri și părul cănit cu lemn-câinesc. Desculță, cu două sau trei fuste lungi cu volane, o bluză decolorată, o vestă scurtă încheiată cu șnururi, un șal cu franjuri pe umeri și o basma pe cap, semn al femeilor căsătorite, deși era văduvă. La mâini purta vreo zece brățări zornăitoare, la glezne clopoței de argint, pe frunte, monede de aur cusute de basma.

Pentru *gadgii*, adică pentru cei care nu erau țigani, se numea Amalia. Când se născuse, maică-sa îi dăduse alt nume, pe care-l știa doar ea și care avea menirea de a goni spiritele rele, păstrând adevărata identitate a copilei în secret. Mai avea și un al treilea nume, pe care-l folosea printre membrii șatrei. Ramon, bărbatul vieții sale, fusese omorât în bătaie de niște țărani în piața de la Lenda, acuzat că furase găini.

Îl iubise de mică. Ambele familii stabiliseră ca ei să se căsătorească pe când ea avea doar unsprezece ani. Socrii ei plătiseră un preț bun, căci era sănătoasă și tare, bună la treabă și, în plus, era *drabardi*, adică avea din naștere darul de a ghici soarta și a vindeca rănilor cu ierburi și farmece. Pe

atunci era doar o mătă jigărită, dar nu frumusețea conta la alegerea unei soții. Mult s-a bucurat bărbatul ei când din mâna aia de oase a ieșit o femeie atrăgătoare; o supărare însă tot a fost, căci Amalia nu putea să aibă copii. Copiii erau socotiți o binecuvântare printre ai ei, un pântec sterp era motiv de divorț, dar Ramon o iubea prea mult. Moartea lui a cufundat-o într-un doliu prelungit, nu și-a mai revenit niciodată. Nu trebuia să rostească numele mortului, ca să nu-l cheme de pe lumea cealaltă, dar îl plângea noapte de noapte.

Poporul ei rătăcea de secole prin lume, persecutat și urât.

Strămoșii șatrei ei veniseră din India acum o mie de ani, străbătuseră toată Europa și Asia până a ajunge în Spania, unde erau la fel de prost tratați ca peste tot, dar clima era mai potrivită pentru viața lor nomadă. Se stabiliseră în sud, unde rămăseseră puține familii nomade, precum a ei. Trecuse prin atâtea dezamăgiri, că nu mai avea încredere nici în umbra ei, așa că intervenția neașteptată a lui Bernardo o mișcase. Cu *gagii* n-avea voie să aibă decât relații de comerț, ca să nu pună în pericol puritatea rasei și a tradițiilor. Dintr-o prudență elementară, ȣiganii stăteau izolați, n-aveau încredere în străini și erau leali doar clanului lor, totuși ea avea impresia că tânărul acesta nu era chiar un *gadje*, venea parcă de pe altă lume, era și el un străin. Poate că era un ȣigan dintr-un trib necunoscut.

Amalia era sora lui Pelayo, după cum avea să descopere Bernardo când acesta a intrat în căruță. Pelayo nu l-a recunoscut; în seara în care fusese surprins cântând în italiană la ordinul lui Moncada, n-avusese ochi decât pentru Diego, a cărui sabie îi gădila gâtul. Amalia i-a explicat cele petrecute lui Pelayo în *romani*, limba lor cu sunete sparte, care se trăgea din sanscrită. I-a cerut iertare pentru că încălcase tabuul de a nu avea de-a face cu străinii. Greșeala era gravă, de natură s-o condamne la *marimé*, adică la statutul de impuritate și la alungarea din comunitate, dar ea se baza pe faptul că, de când cu războiul, normele se relaxaseră. Clanul suferise mult în anii ăștia, familiile se

împrăștiaseră. Pelayo a ajuns la aceeași concluzie și-n loc să-și certe sora, cum ar fi fost normal, i-a mulțumit simplu lui Bernardo. Era la fel de mirat ca ea de bunătatea indianului, căci nici un străin nu se purtase frumos cu ei. Frații și-au dat seama că Bernardo era mut, dar n-au făcut greșeala obișnuită să-l socotească și surd sau înapoiat.

Făceau parte dintr-un grup care-și câștiga cu greu existența făcând tot felul de munci, de obicei vânzând sau împlânzind cai, sau vindecându-i dacă se îmbolnăveau sau se răneau.

Aveau mici fierării, lucrau metalele, fierul, aurul, argintul.

Făceau de la potcoave la bijuterii și săbii. Războiul îi ducea de colo-colo, dar le convenea, căci ocupați să se măcelărească reciproc și francezii și spaniolii îi lăsau în pace.

Duminica și în zilele de sărbătoare, ridicau un cort peticit în piețe și dădeau reprezentații de circ. Bernardo i-a cunoscut curând și pe ceilalți membri ai grupului, printre care sărea în ochi Rodolfo, un uriaș plin de tatuaje care-și încolăcea în jurul gâtului un șarpe mare și ridica un cal în brațe. Trecuse de șaizeci de ani, era cel mai bătrân din numeroasa familie și cel mai autoritar. Petrina făcea numărul cel mai tare al jalnicei reprezentații; era o fetiță slabă de nouă ani, care se îndoia ca o batistă și intra într-un chiup de măline. Pelayo făcea acrobații călare pe unul sau doi cai, ceilalți distrau publicul aruncând pumnale cu ochii legați. Amalia vindea bilete de tombolă, citea horoscopul și ghicea norocul în clasicul glob de sticlă și nimerea atât de bine că se speria de propria ei luciditate; știa că darul de a ghici viitorul e o pacoste, căci dacă nu poți schimba soarta, mai bine te faci că nu vezi.

Cum a aflat că Bernardo se împrietenise cu ȣiganii, Diego a insistat să-i cunoască și el, pentru că voia să afle ce pune la cale Rafael Moncada cu Pelayo. Nu și-a imaginat ce bine avea să se simtă printre ei. Pe atunci, cea mai mare parte a romilor, cum își spuneau ȣiganii, trăiau în Spania în mod sedentar, își așezau taberele în afara localităților. Treptat,

începeau să facă parte din peisaj, localnicii se obișnuiau cu ei și nu-i mai hărțuiau, dar nici nu-i acceptau. Dar în Catalonia romii din zonă erau nomazi. Tribul lui Pelayo și al Amaliei a fost primul care s-a instalat cu intenția să rămână, deja erau aici de trei ani. Diego a priceput repede că nu era cazul să le pună întrebări în legătură cu Moncada sau cu orice altceva, căci oamenii aveau motivele lor să fie neîncredători și să-și păstreze tainele. După ce cicatricea de pe braț i s-a vindecat complet și Pelayo l-a iertat pentru înțepătura de sabie, băieții au primit permisiunea de a participa la circul improvizat. Au făcut o scurtă demonstrație, care n-a avut chiar succesul scontat, căci Diego avea încă brațul slăbit, destul însă pentru a fi primiți ca acrobați. Au întins, ajutați de ceilalți, o complicată încrengătură de stâlpi, corzi și trapeze, inspirându-se din cordajul de pe *Madre de Dios*. Apăreau în arenă cu cape negre, pe care și le scoteau cu un gest olimpien, rămânând în tricouri de aceeași culoare. În această ținută zburau prin aer fără mari precauții, doar făcuseră asta pe velatura corăbiei, la o înălțime de două ori mai mare și legănându-se deasupra valurilor. Diego mai făcea să dispară și o găină moartă, pe care o scotea apoi vie din decolteul Amaliei, sau stingea cu vârful harapnicului o lumânare pe care uriașul Rodolfo o ținea pe cap, fără să-i clinească nici un fir de păr.

Isprăvile nu se comentau în afara mediului romilor, pentru că toleranța lui Tomás de Romeu era limitată și n-ar fi fost de acord. Multe lucruri nu știa el despre tânărul său oaspete.

Într-o duminică, uitându-se de după perdeaua artiștilor, Bernardo le-a văzut în public pe Juliana și pe Isabel, însoțite de guvernantă. Ieșind de la slujbă, unde Nuria le ducea deși tatăl lor nu prea era de acord, fetele zăriseră cortul circului și insistaseră să meargă. Cortul, făcut din velele care se aruncau în port, avea o arenă centrală acoperită cu paie, niște banchete pentru spectatorii mai de soi și un spațiu în spate pentru gloata care stătea în picioare. În arenă, uriașul ridica în brațe calul, Amalia o vâra pe Petrina în chiup, iar Diego și Bernardo se cățărau la trapez. Tot acolo, noaptea se

țineau luptele de cocoși pe care le organiza Pelayo. Nu era un loc unde Tomás de Romeu ar fi vrut să-și vadă fiicele, dar Nuria era incapabilă să spună nu dacă ele-și puneau ceva în cap.

— Dacă don Tomás prinde de veste cu ce ne ocupăm noi aici, ne trimite în California cu primul vas, a șoptit Diego văzând și el fetele în public.

Atunci Bernardo și-a amintit de măștile folosite pentru a-l băga în sperieți pe marinarii de pe *Madre de Dios*. A făcut două găuri pentru ochi în niște șaluri ale Amaliei și și-au acoperit fețele, rugându-se ca surorile De Romeu să nu-i recunoască. Diego a renunțat la scamatorii, căci le făcuse de atâtea ori în fața lor. Chiar și așa, a avut impresia că-l recunoscuseră, asta până seara, când a surprins-o pe Juliana povestindu-i Agnesei Duchamp spectacolul. În șoaptă, ca să nu audă Nuria, îi povestea despre curajoșii acrobați în negru care-și riscau viața la trapez și i-ar fi sărutat pe amândoi doar ca să le vadă chipul.

Diego n-a avut același noroc cu Isabel. Tocmai se bucura cu Bernardo de păcăleala reușită, când fetița a intrat în cameră fără să bată, ca de obicei, în ciuda interdicției tatălui.

S-a proțăpit în fața lor cu mâinile în șolduri și i-a anunțat că știa cine sunt trapeziștii și era gata să-i dea în vileag, dacă nu o luau duminica următoare la circ să cunoască trupa. Voia să verifice dacă tatuajele uriașului erau adevărate, păreau doar pictate și să vadă dacă șarpele era viu sau îmbălsămat.

În lunile următoare, sângele neastâmpărat al lui Diego, care ardea cu tot avântul celor șaptesprezece ani ai săi și-a găsit ușurarea în brațele Amaliei. Se întâlneau pe ascuns și riscul era imens; femeia ar fi putut plăti scump faptul că făcea dragoste cu un gadje, încălca astfel un tabu fundamental. Se căsătorise de fată mare cu bărbatul ei, după obiceiul neamului și îi fusese credincioasă până la moarte. Văduvia o prinsese tânără încă, deși acum era tratată ca o bunică, până când Pelayo avea să-i găsească un nou soț, după ce se termina doliul. În clanul lor se trăia la vedere,

Amalia n-avea nici timp, nici spațiu pentru a fi singură, reușea însă uneori să-i dea întâlnire lui Diego într-o fundătură izolată, unde-l lua în brațe grăbită să nu fie descoperiți. Nu era timp de povești romantice; uciderea brutală a bărbatului ei o făcuse să se resemneze cu singurătatea. Avea dublul vârstei lui Diego, fusese măritată mai bine de douăzeci de ani, dar nu era deloc expertă în amor. Pentru Ramon avusese o mare tandrețe lipsită de mari pasiuni. Se căsătoriseră conform unui rit simplu: împărțind un codru de pâine udat cu sângele lor. Nu era nevoie de mai mult. Simplul fapt de a hotărî să trăiască împreună consfințea unirea, totuși ei au făcut o nuntă frumoasă, cu muzică și dans, care a ținut trei zile. După care își găsiseră un colțisor în cortul cel mare și rămăseseră împreună.

Bătuseră drumurile Europei, făcuseră foamea în perioadele de restriște, fugiseră din calea agresiunilor și se bucuraseră de vremurile bune. După cum singură îi spunea lui Diego, avusese o viață frumoasă. Când văzuse trupul sfâșiat de sapele și târnăcoapele asasinilor, flacăra care o lumina interior se stinsese și nu se mai gândise de-atunci la bucuria simțurilor, la mângâierea unei îmbrățișări. Pe Diego îl chemase în căruță din pură prietenie; vedea că suferă de lipsa unei femei și se hotărâse să-l aline, atât. Există riscul ca spiritul lui Ramon să apară, transformat în *muló* și s-o pedepsească pentru infidelitatea postumă, însă ea spera ca el să înțeleagă; n-o făcea din dezmăț, ci din generozitate. S-a dovedit a fi o amantă pudică, făcea dragoste pe întuneric și fără să se dezbrace.

Uneori plângea tăcut. Atunci Diego îi ștergea lacrimile cu sărutări blânde, adânc mișcat. Astfel a învățat să descifreze câte ceva din misterele inimii unei femei. În ciuda severelor norme sexuale dictate de tradiție, Amalia i-ar fi făcut aceleași favoruri lui Bernardo, dacă acesta i-ar fi dat de înțeles, din aceeași simpatie, dar n-a fost cazul; cu el era în permanență amintirea Fulgerului Noptii.

Manuel Escalante a lăsat să treacă mult timp până să-i vorbească lui Diego de la Vega despre subiectul cel mai important. Inițial, firea simpatică și exuberantă a tânărului îl pusese în gardă. Pentru el, care era de o seriozitate funebră, vioiciunea lui Diego putea fi un semn de superficialitate, dar și-a schimbat părerea după ce-a asistat la duelul cu Moncada.

Căci scopul duelului nu este să învingi, ci să înfrunți moartea cu noblețe pentru a-ți descoperi înălțimea sufletului. Pentru maestrul de scrimă, arta scrimei și cu atât mai mult un duel, era o modalitate infailibilă pentru a cunoaște oamenii.

În febra luptei ieșeau la vedere trăsăturile esențiale ale personalității; degeaba erai expert în mânuirea săbiei dacă nu aveai curajul și calmul necesar în fața pericolului. Dar iată că în cei douăzeci și cinci de ani de când își preda arta încă nu avusese nici un elev precum Diego. Fuseseră și alții la fel de talentați, dar nici unul care să aibă inima la fel de tare ca pumnul care strângea mânerul spadei. Admirația sa pentru Diego s-a transformat în dragoste paternă, iar orele de scrimă erau un pretext pentru a-l vedea zilnic. Îl aștepta pregătit cu mult înainte de ora opt, dar din disciplină și orgoliu nu intra în sală mai devreme. Lecția propriu zisă se desfășura în tăcere, dar după aceea îi împărtășea ideile și aspirațiile sale intime. Lecția odată terminată, se ștergeau cu un prosop ud, își schimbau hainele și urcau la etaj, unde era locuința maestrului. Stăteau într-o odaie modestă și întunecoasă, pe scaune incomode din lemn cioplit și înconjuțați de rafturi cu cărți și arme lustruite prinse pe pereți. Același bătrân servitor, care vorbea singur, de parcă s-ar fi jeluit tot timpul, le aducea cafea neagră în ceșcuțe de porțelan rococo. Treceau repede de la subiectele legate de scrimă la altele. Familia maestrului, spaniolă și catolică de patru generații, nu se putea lăuda cu un sânge pur, căci era de origine evreiască. Străbunicii lui se convertiseră la catolicism și-și schimbaseră numele pentru a scăpa de persecuții. Au reușit să scape de Inchiziție, e adevărat, dar

au pierdut averea adunată în mai bine de o sută de ani de afaceri profitabile și trai moderat. Când se născuse Manuel, abia se mai știa de amintirea unui trecut plin de belșug și rafinament; nu mai rămăsese nimic din proprietăți, opere de artă și bijuterii. Tatăl avea o mică prăvălie în Asturias, doi frați erau meșteșugari, al treilea dispăruse undeva în nordul Africii. Se rușina că rudele sale apropiate se ocupau cu comerțul sau cu meserii manuale. Credea că singurele ocupații demne de un senior erau cele neproductive. Nu era singurul. În Spania acelor ani nu munceau decât țăranii; fiecare ținea în spate mai bine de treizeci de oameni care nu făceau nimic. Diego a aflat toate astea mult mai târziu; când maestrul i-a vorbit despre societatea „Dreptate” și i-a arătat medalionul; nu i-a spus nimic de originea sa evreiască. În ziua aceea stăteau, ca de obicei, la cafea. Manuel Escalante și-a scos de la gât un lăntșor de care atârna o cheiță, a deschis un sipet din bronz care se afla pe masa de scris și i-a arătat ce era înăuntru: un medalion de aur și argint.

— Am mai văzut așa ceva, maestre, a murmurat Diego, recunoscându-l pe dată.

— Unde?

— Purtat de don Santiago de León, căpitanul vasului care m-a adus în Spania.

— Îl cunosc. Ca și mine, face parte din „Dreptate”.

Aceasta era una dintre numeroasele societăți secrete care funcționau pe atunci în Europa. Fusese creată în urmă cu două sute de ani ca reacție împotriva puterii Inchiziției, temutul braț al Bisericii, care începând cu anul 1478 apăra unitatea spirituală a catolicilor prigonindu-i pe evrei, luterani, eretici, sodomiți, blasfematori, vrăjitori, ghicitori, astrologi și alchimiști, cât și pe cei care citeau cărți interzise. Averile celor condamnați treceau în mâinile acuzatorilor, astfel că mulți au sfârșit pe rug doar pentru că erau bogați, nu din alt motiv. Timp de mai bine de trei secole, fervoarea religioasă a poporului a celebrat aceste ruguri, orgii publice de cruzime în care condamnații erau executați, dar în secolul al XVIII-lea Inchiziția a început să decadă. Procesele au mai

continuat o vreme, dar cu ușile închise, până la abolirea Inchiziției. Misiunea „Dreptății” era salvarea acuzaților, scoțându-i din țară și ajutându-i să înceapă o viață nouă în altă parte. Împărțeau alimente și haine, procurau documente false, când era posibil plăteau răscumpărarea. În perioada în care Manuel Escalante l-a recrutat pe Diego, orientarea „Dreptății” se modificase; nu mai lupta doar împotriva fanatismului religios, ci și cu alte forme de opresiune, precum a francezilor în Spania sau sclavia din alte țări. Avea o organizare ierarhică și se conducea după o disciplină militară; femeile nu erau admise. Gradele de inițiere se marcau cu simboluri și culori, ceremoniile aveau loc în locuri secrete și singura modalitate de a fi primit era prin intermediul altui membru, care acționa pe post de naș. Participanții jurau să-și pună viața în slujba nobilelor cauze ale „Dreptății”, să nu accepte nici o plată pentru ce făceau, să păstreze secretul cu orice preț și să asculte de ordinele superiorilor. Jurământul era de o simplitate elegantă: „Jur să caut dreptatea, să-i hrănesc pe cei flămânzi, să-i îmbrac pe cei goi, să apăr văduvele și orfanii, să-i adăpostesc pe străini și să nu vărs sânge nevinovat”.

Nu i-a fost greu lui Manuel Escalante să-l convingă pe Diego să intre în societatea numită „Dreptate”. Misterul și aventura reprezentau pentru el tentații irezistibile; singura lui îndoială se lega de ascultarea oarbă, dar odată convins că nimeni nu i-ar fi ordonat ceva împotriva principiilor sale, s-a liniștit. A studiat textele cu cheie pe care i le-a dat maestrul și a început să se antreneze pentru o formă singulară de luptă, care cerea agilitate mentală și o dibăcie fizică extraordinară. Consta dintr-o serie exactă de mișcări cu sabia și pumnalul care se desfășurau într-un loc marcat pe jos și numit „Cercul Maestrului”. Același desen era reprodus pe medalioanele din aur și argint prin care se identificau membru organizației. Mai întâi Diego a învățat ordinea și tehnica de luptă, apoi a exersat luni de zile cu Bernardo, până când a ajuns să lupte fără să se gândească. După cum îi spusese Manuel Escalante, avea să fie pregătit în

momentul în care ar fi fost în stare să prindă o muscă din zbor cu o mișcare întâmplătoare. Doar atunci putea învinge un membru vechi al „Dreptății”, condiție pentru a fi primit în ea.

Și a sosit ziua ceremoniei de inițiere. Maestrul de scrimă l-a condus pe Diego prin locuri ignorate chiar și de arhitecții și constructorii care se lăudau că știu orașul ca-n palmă.

Barcelona crescuse peste straturi succesive de ruine; pe aici trecuseră fenicienii și grecii, fără să lase prea multe urme, veniseră apoi romanii, care-și impuseseră stilul, urmaseră goții, în sfârșit arabii, care rămăseseră aici timp de mai multe secole. Fiecare contribuise la complexitatea orașului, Barcelona era ca o prăjitură *mille-feuilles*. Evreii săpaseră locuințe, coridoare și tuneluri pentru a se ascunde de agenții Inchiziției.

Abandonate de evrei, aceste tuneluri deveniseră ascunzișul bandiților, dar treptat „Dreptatea” și alte grupări secrete se înstăpâniseră pe măruntaiele orașului. Diego și maestrul de scrimă au străbătut un labirint de străduțe întortocheate, au pătruns în cartierul vechi, au trecut prin porți ascunse, au coborât scări mâncate de vreme, au pătruns în subteran, în ruine cavernoase, au traversat canale prin care curgea nu apă, ci un lichid vâscos și negru care mirosea a fructe putrezite. În cele din urmă, au ajuns în fața unei porți gravate cu semne cabalistice, care s-a deschis după ce maestrul a dat parola, ajungând într-o sală cu pretenții de templu egiptean.

Diego s-a pomenit înconjurat de vreo douăzeci de bărbați înveșmântați în frumoase tunici colorate și împodobite cu tot felul de semne. Cu toții purtau medalioane la fel ca acelea pe care le aveau Escalante și Santiago de León. Se găsea în tabernacolul sectei, în chiar inima „Dreptății”.

Ritul a durat toată noaptea, ore în care Diego a trecut pe rând toate probele. Într-o incintă alăturată, poate ruinele unui templu roman, se găsea Cercul Maestrului trasat pe jos. Un bărbat s-a apropiat ca să se lupte cu Diego, ceilalți s-au

așezat împrejur, ca martori. S-a prezentat ca Iulius Caesar, numele său cifrat. Amândoi și-au lepădat cămășile și încălțările, rămânând doar în pantaloni. Lupta cerea precizie, rapiditate și sânge rece. Se înfruntau cu niște pumnale lungi și ascuțite, de parcă ar fi vrut să se rănească mortal; loviturile erau autentice, numai că, în ultima fracțiune de secundă, trebuiau oprite în aer; cea mai mică zgârietură pe corpul adversarului te elimina imediat. N-aveau voie să iasă din cercul desenat.

Câștiga cel care reușea să-l pună pe adversar cu amândoi umerii la pământ, chiar în centrul cercului. Diego se antrenase luni în șir și se știa agil și rezistent, însă și-a dat seama de cum a început lupta că avea un adversar de nădejde. Iulius Caesar avea cam patruzeci de ani, era slab și mai scund decât Diego, dar foarte puternic. Țintuit cu picioarele și brațele depărtate, cu toți mușchii torsului și brațelor la vedere, cu gâtul întins și pumnalul sclipindu-i în mâna dreaptă, dar cu chipul perfect calm, era un adversar de temut. La un semn, au început să se învâртеască în interiorul cercului, căutând cel mai bun unghi de atac. Diego a atacat primul, dar celălalt a făcut un salt înapoi, s-a răsucit în aer și i-a picat în spate, astfel că Diego abia a avut timp să se întoarcă și să evite arma celuilalt. După câțiva pași, Iulius Caesar și-a trecut pumnalul în stângă. Diego era și el ambidextru, dar până acum nu luptase cu unul la fel și a avut o clipă de ezitare, de care adversarul a profitat pentru a-l lovi cu piciorul în piept și a-l trânti la pământ. Diego s-a ridicat imediat și, în același elan, i-a atins gâtul – dacă lupta ar fi fost adevărată, l-ar fi decapitat – dar mâna i s-a oprit la timp. Cei de pe margine n-au spus nimic, așa că a bănuț că nu-l rănise, dar n-a avut timp să verifice, că adversarul se și năpustea asupra lui. S-au luptat corp la corp, ferindu-se de mâna înarmată a celuilalt, încercând să-și doboare adversarul cu brațul liber și cu picioarele și să-l întoarcă cu fața în sus. Diego a reușit să se elibereze și au început din nou să se rotească unul în jurul celuilalt, pregătindu-se pentru o nouă confruntare. Diego ardea tot, se înroșise și

transpirase, în timp ce adversarul lui nici măcar nu gâfâia și era la fel de calm ca la început. Atunci și-a amintit de sfatul lui Manuel Escalante: „Niciodată nu trebuie să te lupți cu furie”. A respirat adânc de două ori ca să se liniștească, nepierzându-l din ochi pe Iulius Caesar. Minte i s-a limpezit; dacă el nu se așteptase să înfrunte un luptător ambidextru înseamnă că nici omul „Dreptății” nu se aștepta. Și-a schimbat deci arma în mâna cealaltă cu iuțeala scamatoriilor învățate de la Galileo Tempesta și l-a atacat pe neașteptate. Luat prin surprindere, a făcut un pas înapoi, atunci Diego i-a pus piedică și l-a făcut să-și piardă echilibrul. Văzându-l la pământ, s-a dus peste el și i-a apăsât pieptul cu dreapta, în timp ce cu stânga se ferea de pumnal. Timp de un minut lung s-au luptat din răspuțeri, cu mușchii întinși precum cablurile de oțel, ochi în ochi și strângând din dinți. Diego nu trebuia doar să-l țină la sol, ci să-l și ducă în mijlocul cercului, lucru pe care acela n-avea de gând să-l permită. A măsurat cu coada ochiului distanța, care i s-a părut imensă, niciodată un metru nu i se păruse atât de lung. Avea o singură soluție. S-a rostogolit, astfel că Iulius Caesar era acum deasupra lui. Omul a scos un strigăt de triumf, crezând că lupta se terminase. Cu un efort supraomnesc, Diego s-a răsucit încă o dată, iar adversarul să găsea acum exact în locul marcat din centrul cercului. Pe chipul acestuia a trecut abia o umbră, dar a fost de-ajuns pentru ca Diego să știe că învinsese.

Cu un ultim efort, l-a apăsât cu umerii la pământ.

— Bine lucrat, a spus zâmbind Iulius Caesar și a aruncat pumnalul.

Pe urmă Diego a trebuit să înfrunte cu spada alți doi luptători. I s-a legat o mână la spate, pentru a da avantaj adversarilor, dar nimeni nu era atât de bun la scrimă ca el. Manuel Escalante îl pregătise foarte bine, astfel că i-a învins în mai puțin de zece minute. Au urmat probele intelectuale. După ce a dovedit că știa bine istoria „Dreptății”, i-au pus întrebări complicate, cărora trebuia să le dea soluții originale, care necesitau viclenie, curaj și cunoaștere. Iar la urmă,

după ce-a trecut cu succes toate examenele, a fost condus în fața unui altar. Acolo erau expuse simbolurile pe care trebuia să le venereze: o bucată de pâine, o balanță, o sabie, un potir și o roză. Pâinea însemna datoria de a-i ajuta pe săraci; balanța reprezenta hotărârea de a lupta pentru dreptate; sabia simboliza curajul; potirul conținea elixirul milei, iar trandafirul le amintea membrilor societății secrete că viața nu e doar sacrificiu și luptă, este și frumusețe, din acest motiv merită apărată. La încheierea ceremoniei, în calitate de naș, maestrul Manuel Escalante i-a pus medalia la gât.

— Care-ți va fi numele secret? l-a întrebat Sublimul Apărător al Templului.

— Zorro, a răspuns fără ezitare Diego.

Nu se gândise la asta, dar în clipa aceea și-a amintit extrem de limpede de ochii roșii ai vulpoiului, din alt rit de inițiere, cu ani în urmă, undeva în pădurile Californiei.

— Bun venit, Zorro, a rostit Sublimul Apărător al Templului, iar ceilalți i-au repetat numele în cor.

Diego de la Vega era atât de euforic după încercările pe care le trecuse, atât de zăpăcit de solemnitatea membrilor organizației și atât de amețit de ceremonia complicată și de numele răsunătoare ale celor din ierarhie – Cavalerul Soarelui, Templierul Nilului, Maestrul Crucii, Păzitorul Șarpelui – că nu mai putea judeca limpede. Era de acord cu postulatele organizației și se simțea onorat că fusese primit. De-abia mai târziu, amintindu-și amănuntele și relatându-i-le lui Bernardo, ritualul i s-a părut cam infantil. Încerca să rădă de el însuși că luase totul atât de în serios, numai că fratele său n-a râs deloc, ci l-a făcut să vadă cât de mult se asemanau principiile „Dreptății” cu cele *Okahué* ale tribului său.

La o lună după primirea sa în societatea secretă, Diego și-a surprins maestrul cu o idee trăsnită: să elibereze un grup de ostatici. Fiecare atac al gherilelor declanșa represalii imediate din partea francezilor; luau un număr de ostatici – de patru ori mai mulți decât victimele – pe care îi spânzurau sau îi

împușcau într-un loc public. Metoda expeditivă nu-i descuraja pe spanioli, nu făcea decât să le alimenteze ura, însă bietele familiei implicate în conflict sufereau teribil.

— De data asta e vorba de cinci femei, doi bărbați și un copil de opt ani, care vor trebui să plătească pentru uciderea a doi soldați francezi, maestre. Pe preotul parohiei l-au omorât deja chiar în pragul bisericii. Îi țin închiși în fort și-o să-i împuște duminică la prânz.

— Știu, don Diego, am văzut și eu afișele din oraș.

— Trebuie să-i salvăm, maestre.

— Dar e o nebunie. Ciudadela e inexpugnabilă. Și să zicem că reușești, fii sigur că francezii vor executa un număr dublu sau triplu de ostatici.

— Ce face „Dreptatea” într-o situație ca aceasta, maestre?

— Uneori trebuie să te resemnezi în fața inevitabilului. În război mor mulți nevinovați.

— Am să țin minte.

Diego nu era dispus să se resemneze, printre altele pentru că în grup se afla și Amalia și nu putea s-o lase în voia sorții. Dintr-o greșală a destinului, de care cărțile uitaseră s-o avertizeze, țiganka se găsea pe stradă în timpul raziei și a fost luată împreună cu alți nevinovați. Bernardo i-a dat vestea cea rea, iar Diego nu s-a gândit la piedici, ci doar la necesitatea intervenției și la plăcerea irezistibilă a aventurii.

— Păi, dacă e imposibil să pătrund în Ciudadela, o să intru în locuința cavalerului Duchamp, Bernardo. Să am cu el o conversație privată. Ce zici? Văd că nu-ți place ideea, dar alta n-am. Știu ce gândești: că e o bravadă ca aia cu ursul, când eram copii. Nu, acum e ceva serios, e vorba de vieți omenești. Nu putem admite ca Amalia să fie împușcată, e prietena noastră. Mă rog, în cazul meu e mai mult decât o prietenă, dar nu de asta e vorba. Din păcate, nu mă pot bizui pe cei din „Dreptate”, astfel că voi avea nevoie de ajutorul tău, frate. E periculos, dar nu atât de mult pe cât pare. Ascultă...

Bernardo a ridicat mâinile în semn că se predă și s-a pregătit să i se alăture, ca întotdeauna. Se gândea uneori, în clipele de oboseală și singurătate, c-ar fi fost cazul să se

întoarce în California și să admită faptul irevocabil că pentru amândoi copilăria luase sfârșit, deși Diego părea să fie un adolescent etern. Era de mirare că, deși atât de deosebiți, se iubeau atât de mult; în timp ce el simțea în spate greutatea sorții, fratele lui zbura ca o ciocârlie. Amalia, care putea descifra tainele astrilor, le explicase de ce aveau personalități opuse. Erau din zodii diferite, chiar dacă se născuseră în același loc și în aceeași săptămână; Diego era Gemeni și Bernardo era Taur, de aici temperamentele diferite. A ascultat deci planul lui Diego cu răbdarea dintotdeauna, fără să-și arate îndoielile, căci avea încredere în norocul incredibil al fratelui său. A contribuit și el cu niște idei și s-au pus pe treabă.

Bernardo a reușit mai întâi să se împrietenească cu un soldat francez, apoi să-l îmbete criță; i-a scos uniforma – cazacă, albastru-închis, cu guler înalt stacojiu, pantalon și pieptar alb, jambiere negre și chipiu înalt – și s-a îmbrăcat cu ea. A intrat astfel în grădina reședinței ducând de capăstru doi cai și nefiind băgat în seamă de gărzile de noapte. Paza nu era foarte strictă la reședința lui Chevalier, până acum nu-i venise nimănui ideea să-l atace. La lăsarea întunericului, străjile își ocupau locul, luminați de felinare, dar pe măsură ce treceau orele se plictiseau și parcă nu mai aveau tragere de inimă.

Îmbrăcat în costumul negru de acrobat, cu capă și mască, costumație pe care o numea deghizarea lui de Zorro, Diego a profitat de beznă și s-a apropiat de clădire. Într-o clipă de inspirație, își lipise și o mustață neagră falsă pescuită de la circ. Maska îi acoperea doar partea de sus a feței și s-a temut că Chevalier l-ar putea recunoaște, mustața avea dublul rol de a distra atenția și de a crea confuzie. Cu ajutorul harapnicului s-a cățarat pe balconul de la etaj, de unde nu i-a fost greu să ajungă în aripa unde erau odăile familiei, pentru că le însoțise de câteva ori în vizită pe Juliana și Isabel. Era spre ora trei dimineața, când servitorii dormeau, iar străjile picoteau la locul lor. Conacul n-avea nimic din sobrietatea spaniolă, era mobilat în stil francez și plin de

draperii, mobilier, plante și statui, pe lângă care Diego s-a strecurat nevăzut. A trebuit să străbată o mulțime de coridoare și să deschidă vreo douăzeci de uși până să ajungă în iatacul lui Chevalier, de o simplitate neobișnuită pentru cineva de rangul și demnitatea sa.

Reprezentantul lui Napoleon dormea pe un pat soldătesc tare, într-o cameră aproape goală, luminată de un sfeșnic cu trei brațe. Din sporovăielile lui Agnes Duchamp, Diego știa că tatăl ei avea insomnii și lua opiu ca să poată dormi. Cu un ceas mai devreme, un valet îl ajutase să se dezbrace, îi adusese un pahar de Xeres și pipa de opiu, după care se instalase într-un fotoliu pe culoar, în caz că stăpânul ar fi avut nevoie de ceva. Avea somnul ușor, totuși n-a prins de veste că cineva trecuse pe lângă el, aproape atingându-l. Odată ajuns în odaie, Diego a apelat la autocontrolul mental al membrilor „Dreptății”, pentru că inima îi bătea nebunește și fruntea îi șiroia de sudoare. Dacă ar fi fost prins aici, se putea socoti mort. În temnițele din La Ciudadela prizonierii politici dispăreau fără urmă, mai bine să nu se gândească la poveștile de tortură care circulau. Amintirea tatălui l-a izbit ca un pumnal; dacă el murea, Alejandro de la Vega n-ar fi aflat niciodată de ce, doar că fiu-său fusese surprins ca un hoț de duzină într-o casă străină. A stat un minut să se liniștească, iar după ce-a fost sigur că n-avea să-i tremure nici voința, nici vocea, nici mâna, s-a apropiat de patul în care Duchamp dormea răpus de opiu. În ciuda drogului, francezul s-a trezit imediat, dar n-a apucat să strige, pentru că Diego i-a astupat gura cu mână înmănușată.

— Liniște, excelență, sau veți muri ca un șoarece.

Și i-a pus vârful spadei în piept. Chevalier s-a ridicat în capul oaselor cât îi permitea arma și a făcut semn că pricepuse. În șoaptă, Diego i-a spus ce dorea.

— Îmi atribuiți prea multă putere. Dacă cer eliberarea ostaticilor, mâine vor fi luați alții, a spus Chevalier tot în șoaptă.

— Ar fi mare păcat. Fiica voastră Agnes e o copilă adorabilă și nu dorim să sufere, dar după cum excelența voastră știe prea bine, la război mor mulți nevinovați.

Și-a dus mâna la piept, a scos batista brodată cu numele lui Agnes Duchamp, pe care Bernardo o recuperase de la gunoi și a fluturat-o în fața ochilor lui Chevalier, care a recunoscut-o mai ales din cauza parfumului inconfundabil de violete.

— Vă sugerez să nu chemați gărzile excelență, oamenii mei se află în camera fiicei voastre. Dacă mi se întâmplă ceva, n-o mai vedeți în viață. Vor pleca doar la semnalul meu, a spus Diego pe tonul cel mai amabil din lume, mirosind batista înainte de a o pune la loc în buzunar.

— Chiar dacă scapi cu viață acum, tot o să punem mâna pe tine și-o să-ți pară rău că te-ai născut. Știm noi cum să te găsim.

— Nu cred, excelență, nu sunt luptător din gherilă și nici n-am onoarea să vă fiu dușman personal, a zâmbit Diego.

— Dar cine ești?

— Șșt, nu ridicați glasul, nu uitați că Agnes e pe mâini bune... Numele meu e Zorro, la ordinele dumneavoastră.

Francezul a fost silit să se ducă la masă și să scrie un ordin scurt pe hârtiile cu antetul său, prin care cerea eliberarea ostaticilor.

— V-aș fi recunoscător dacă v-ați adăuga sigiliul oficial, excelență.

Fără nici un chef, Chevalier s-a executat, apoi și-a chemat valetul, care a băgat imediat capul pe ușă. În spatele ușii, Diego stătea cu sabia pregătită.

— Trimite un străjer cu hârtia asta la Ciudadela și spune-i că trebuie să mi-o aducă imediat înapoi contrasemnata de șeful garnizoanei, ca să fiu sigur că mi-a îndeplinit ordinul, ai priceput?

— Desigur, excelență.

Diego l-a sfătuit pe Chevalier să se întoarcă în pat, ca nu cumva să răcească; noaptea era rece și așteptarea putea fi lungă. Regreta că trebuia să se poarte astfel, însă se vedea

obligat să-i țină companie până la întoarcerea scrisorii. N-avea pe-aici un joc de șah sau niște cărți de joc, ca să treacă timpul mai ușor?

Furios, francezul n-a catadicsit să răspundă și s-a băgat în pat, păzit îndeaproape de omul mascat, care se așezase la capul patului, de parcă ar fi fost prieteni buni. Tăcuți, s-au suportat reciproc mai bine de două ore; exact când Diego începea să se teamă că ceva ieșise rău, valetul a bătut la ușă și a înmănat hârtia contrasemnată de un anume căpitan Furet.

— La revedere, excelență! Vă rog să transmiteți complimente frumoasei Agnes și-a luat rămas-bun Diego.

Era convins că Chevalier luase de bună amenințarea și n-avea să facă scandal mai devreme, dar din precauție l-a legat și i-a pus căluș. A trasat un Z cu vârful spadei pe perete, a făcut o reverență batjocoritoare și și-a dat drumul pe balcon. Jos îl aștepta calul, cu copitele învelite în cârpe ca să nu facă zgomot, exact acolo unde-l lăsase Bernardo. S-a făcut nevăzut fără zgomot, încă nu umbla nimeni pe străzile Barcelonei. A doua zi, soldații lipeau afișe pe clădirile publice prin care anunțau că, în semn de bunăvoință din partea autorităților, ostaticii fuseseră puși în libertate. În același timp s-a dezlănțuit o vânătoare secretă menită a-l prinde pe îndrăznețul care își zicea Zorro. Ultimul lucru la care se așteptau gherilele era grațierea ostaticilor; nedumerirea a fost atât de mare, că timp de o săptămână n-a mai avut loc nici un atentat împotriva francezilor din Catalonia.

Chevalier n-a putut evita zvonul, care a circulat mai întâi printre servitorii și paznicii casei, iar mai apoi pretutindeni, că un bandit insolent intrase chiar în odaia sa. Catalanii au râs în hohote de întâmplare, iar numele misteriosului Zorro a mers din gură în gură zile în șir, după care lumea s-a luat cu altele și povestea a fost dată uitării. Dar până atunci, Diego o auzise la Colegiul de Umamoare, la cârciumi și acasă la familia De Romeu. Își mușca limba ca să nu se laude în public și să nu-i mărturisească isprava Amaliei. Femeia credea că scăpase grație puterii magice a talismanelor și

amuletelor pe care le purta mereu, cât și intervenției oportune a spiritului răposatului ei soț.

PARTEA A TREIA – Barcelona, 1812-1814

Nu vă pot da mai multe amănunte despre relația lui Diego cu Amalia. Amorul carnal este un aspect al legendei lui Zorro pe care el nu m-a autorizat să-l fac public, nu atât din teamă de a fi luat în răs sau dezmințit, cât dintr-un minim de galanterie. Se știe doar că nici un bărbat cu succes la femei nu se laudă cu cuceririle sale. Iar cei care o fac mint. Pe de altă parte, nu-mi place să mă bag în intimitatea celorlalți.

Așa că dacă vă așteptați la oarece scene mai colorate, am să vă dezamăgesc. Pot doar să vă spun că în perioada în care Diego se zbenguia cu Amalia, inima lui era pe de-a-ntregul dăruită Julianei. Cum erau îmbrățișările țigăncii văduve? N-aveți decât să vă imaginați. Poate că ea închidea ochii și se gândea la bărbatul ei asasinat, în timp ce Diego se abandona unei plăceri fugare și nu se gândea la nimic. Întâlnirile clandestine nu-i tulburau sentimentul curat pe care i-l inspira casta Juliana; erau compartimente separate, linii paralele care nu se întâlnesc niciodată. Teamă mi-e că așa au stat lucrurile de-a lungul întregii sale vieți. L-am observat timp de treizeci de ani și-l cunosc aproape la fel de bine ca Bernardo, de aceea spun asta. Grație șarmului său personal – deloc neglijabil – și norocului său fenomenal, a fost iubit, chiar fără să și-o fi propus, de zeci de femei. O insinuaie vagă, o privire cu coada ochiului, un surâs radios erau de obicei de ajuns pentru ca până și cele cu faimă de virtuozitate să-l invite să se cațere pe balconul lor la orele enigmatice ale nopții. Cu toate astea, Zorro nu se îndrăgostește de ele, căci preferă idilele imposibile. Pot să jur că de cum coboară de pe balcon și ajunge cu picioarele pe pământ, a și uitat de doamna pe care doar cu câteva clipe mai devreme o strângea în brațe. Nici el nu mai știe de câte ori s-a bătut în duel cu vreun soț încornorat sau un tată ofensat, însă eu țin socoteala și nu din invidie sau gelozie, ci din minuțiozitate de

cronicar. Diego ține minte doar femeile care l-au chinuit cu indiferența lor, de exemplu incomparabila Juliana. Multe aventuri din anii aceia au fost încercări frenetice de a-i atrage atenția. De față cu ea nu se purta ca un mușunache sfios, așa cum făcea cu Agnes Duchamp, cu Chevalier și alte personaje; dimpotrivă, în prezența Julianei își întindea toate penele de păun. Pentru ea s-ar fi luptat cu un balaur, numai că așa ceva nu creștea la Barcelona și-a trebuit să se mulțumească cu Rafael Moncada. Și fiindcă veni vorba de el, mi se pare corect să dăm acestui personaj ceea ce merită.

În toate poveștile rolul răului e esențial, căci n-ar exista eroi dacă n-ar avea dușmani pe măsură. Zorro a avut imensul noroc de a se înfrunta cu Rafael Moncada, căci altfel n-aș prea avea ce vă povesti aici.

Juliana și Diego dormeau sub același acoperiș, dar duceau o viață separată și nu se prea vedeau în căsoiul cu atâtea încăperi pustii. Între patru ochi era și mai greu să se întâlnească: Nuria o veghea pe Juliana, iar Isabel îl spiona pe Diego.

Uneori, el aștepta ore întregi pe câte un culoar, în speranța de a merge câțiva pași cu ea fără martori. Se vedeau în sufragerie la cină, în salon la concertele de harpă, duminica la biserică și la teatru, când se dădea vreo piesă de Lope de Vega sau o comedie de Moliere, care îl încântau pe Tomás de Romeu. Dar și în biserică și la teatru, femeile și bărbații stăteau separat, drept care Diego se vedea silit să contemple de departe ceafa iubitei. A locuit în casa aceea mai bine de patru ani, urmărind-o cu o tenacitate de vânător și fără rezultate notabile, până când nenorocirea s-a abătut asupra acestei familii și balanța s-a înclinat în favoarea lui. Până atunci, Juliana reacționa atât de placid la atențiile sale, de parcă nici nu l-ar fi văzut, însă lui nu-i trebuia mult pentru a-și hrăni iluziile. Credea că indiferența ei era doar o stratagemă menită a-i ascunde adevăratele sentimente. Aflase că femeile obișnuiesc să se poarte așa. Dar suferea, săracul, de ți-era milă să te uiți la el. Ar fi fost mai bine dacă

Juliana l-ar fi urât; inima e un organ capricios care trece dintr-o extremă în alta, orice ar fi fost de preferat acestui sentiment călduț de soră.

Familia De Romeu pleca uneori la Santa Fe, unde avea o proprietate semipărăsită. Casa era o clădire pătrată cocoțată în vârful unei stânci, unde bunicii răposatei soții a lui Tomás trăiseră cu copiii și vasalii. Vederea era superbă. Înainte vreme, dealurile fuseseră acoperite de vii care produceau un vin la fel de bun precum cele mai bune vinuri din Franța, dar în anii războiului nimeni nu se ocupase de ele, astfel că butucii se uscaseră și mânaseră. Iar casa fusese năpădită de faimoșii șobolani de Santa Fe, niște jivine grase și rele, pe care în vremuri de restriște țăranii le mâncau; cu usturoi și praz erau chiar delicioși. Cu două săptămâni înainte de plecare, Tomás trimitea un escadron de servitori care trebuia să facă fumigații în odăi, singura formulă de a goni vremelnicele rozătoare. Excursiile s-au rărit pentru că drumurile erau tot mai nesigure. În plus, ura localnicilor se simțea în aer, ca o răsuflare grea care-ți zbârlea părul în cap.

La fel ca mulți proprietari de pământuri, Tomás n-avea curaj să părăsească orașul și cu atât mai puțin să-și încaseze dările, de frică să nu fie căsăpit. Acolo, Juliana citea, făcea muzică și încerca să se poarte cu țăranii ca o zână bună, dar fără rezultat. Nuria se lupta cu disconfortul și se văita întruna, iar Isabel picta peisaje în acuarelă și portrete. V-am zis că avea talent la desen? Cred că am uitat, o omisiune de neiertat, căci acesta era unicul ei talent. Oricum, cu desenele ei își câștiga mai repede simpatia celor nevoiași decât toate operele de caritate ale Julianei. Oamenii semănau perfect, dar Isabel își îmbunătățea modelele, le adăuga dinții lipsă, le ștergea din riduri și le conferea o expresie de demnitate pe care n-o prea aveau în realitate.

Dar să ne întoarcem la Barcelona, unde Diego își petrecea timpul cu școala, cu societatea „Dreptate”, prin tavernele în care se întâlneau studenții și cu aventurile lui „de capă și spadă”, cum le numea din spirit romantic. În timpul ăsta, Juliana ducea existența trândavă a domnișoarelor acelor ani.

Nici la spovedanie nu putea să se ducă fără guvernantă, Nuria era pur și simplu umbra ei. N-avea voie nici să stea de vorbă cu bărbați sub șaiszeci de ani. La baluri mergea însoțită de tatăl ei și uneori de Diego, pe care-l prezenta drept verișorul ei din Indii. Juliana nu se grăbea deloc să se mărite, deși претенdenții stăteau la coadă. Taică-său trebuia să-i aranjeze o căsătorie bună și nu știa cum să aleagă un ginere demn de minunata lui fiică. Peste doi ani ar fi împlinit douăzeci, care era limita de sus pentru a dobândi un logodnic; dacă nu-l avea până atunci, șansele de a se mărita scădeau cu fiecare lună. Cu optimismul lui invincibil, Diego își făcea aceleași calcule și-și spunea că timpul lucra în favoarea sa; când Juliana va vedea că începe să se ofilească, avea să-l aleagă pe el drept soț ca să nu rămână fată bătrână. Și cu argumentul ăsta bizar încerca să-l convingă și pe Bernardo, singurul care avea răbdare să-i asculte divagațiile pe seama amorului său disperat.

La finele anului 1812, Napoleon Bonaparte a fost înfrânt în Rusia. Împăratul invadase uriașa țară cu Marea Armată de aproape două sute de mii de oameni. Oștirile franceze aveau o disciplină de fier și se deplasau în marș forțat, mult mai repede decât dușmanul, căci aveau mai puține de cărat și trăiau de pe urma pământului cucerit. Pe măsură ce pătrundeau în interiorul Rusiei, așezările se goleau, locuitorii se făceau nevăzuți, iar țăranii își ardeau recoltele. Napoleon străbătea pământ pârjolit. Invadatorii au intrat triumfători în Moscova, unde-au fost întâmpinați de fumăraia unui uriaș incendiu și de tirurile izolate ale francțirilor ascunși printre ruine și gata să moară omorând. Imitând exemplul bravilor țărani, moscoviții își arseseră posesiunile înainte de a părăsi orașul. Nu rămăsese nimeni care să-i înmâneze lui Napoleon cheile orașului, nici soldați ruși care să fie umiliți, doar prostituatele rămase fără clienții obișnuiți și resemnate să se mulțumească cu invadatorii. Napoleon s-a pomenit izolat într-un morman de cenușă. A așteptat nu se știe ce și așa a trecut vara. Când s-a hotărât să se întoarcă în Franța, începuseră ploile, iar în curând pământul rusesc a fost

acoperit de o zăpadă tare ca piatra. Nu-și închipuise nicicând încercările cumplite pe care au trebuit să le suporte soldații săi. La hărțuielile cazacilor și ambuscadele țăranilor s-au adăugat foamea și un frig selenar, pe care soldații nu-l cunoscuseră încă. De-a lungul drumului de întoarcere au rămas mii de francezi, transformați în statui de gheață.

Au fost nevoiți să-și mănânce caii, cizmele, uneori chiar cadavrele tovarășilor. S-au întors în patrie doar zece mii de oameni, prăpădiți de lipsuri și descurajați. Văzându-și armata distrusă, Napoleon a știut că steaua care-i luminase ascensiunea prodigioasă începea să apună. A fost silit să-și replieze trupele, care ocupau o mare parte din Europa. Două treimi din trupele lăsate în Spania au fost retrase. Spaniolii întrezăreau în sfârșit un final victorios după ani de rezistență sălbatică, numai că acesta mai avea să întârzie șaisprezece luni.

În anul în care Napoleon își lingea rănila după dezastrul din Rusia, Eulalia de Callis și-a trimis nepotul, pe Rafael Moncada, în Antile, cu misiunea de a extinde afacerea cu cacao. Își propusese să vândă ciocolată, pastă de migdale, conserve de nuci și zahăr aromatizat cofetarilor și fabricantilor de bomboane fine din Europa și Statele Unite. Auzise ea că americanii se dădeau în vânt după dulciuri. Misiunea nepotului era să pună la punct o rețea de contacte comerciale în orașele cele mai importante, de la Washington până la Paris.

Moscova a rămas pe lista de așteptare, fiind în ruine, dar Eulalia avea credința că fumăraia războiului avea să se risipească în curând și capitala rusă reconstruită cu aceeași splendoare ca înainte. Rafael a pornit într-o călătorie de unsprezece luni, străbătând mai multe mări și zdruncinându-și rinichii în lungi drumuri călare, cu scopul de a pune pe picioare aromatică frăție a ciocolatei concepută de Eulalia.

Fără a-i sufla un cuvânt mătușii, Rafael i-a cerut o întrevedere lui Tomás de Romeu înainte de a porni la drum.

Acesta nu l-a primit acasă, ci pe terenul neutru al Societății de Geografie și Filozofie, al cărui membru era și care dispunea de un restaurant excelent la etaj. Admirația lui Tomás pentru Franța nu mergea și până la bucătăria ei rafinată; nici gând de limbi de canar, el prefera sățioasele preparate catalane: *escudella i carn d'olla*, o fiertură care te scula din morți, *estofat* de taur, o adevărată bombă de carne și incomparabilul salam episcopal, un fel de sângerete mai gros și mai negru decât toate celelalte. Așezat în fața unui munte de carne grasă, Rafael Moncada era cam palid. Abia s-a atins de mâncare, căci avea stomacul delicat și era și nervos. I-a expus tatălui Julianei situația sa personală, de la titluri până la situația financiară.

— Regret nespus, domnule De Romeu, că ne-am cunoscut în nefericita împrejurare a duelului cu Diego de la Vega. E un tânăr impulsiv și, recunosc, eu la fel. Ne-am certat și am ajuns pe câmpul luptei pentru onoare. Din fericire, fără consecințe grave. Sper ca asta să nu influențeze negativ părerea domniei voastre despre mine, a spus aspirantul la titlul de ginere.

— Deloc, cavaliere. Scopul unui duel este să curețe pata. După ce se luptă, nu rămâne loc de supărare între doi gentilomi, a răspuns amabil Tomás, care nu uitase însă amănuntele evenimentului.

La desert, un *menjar blanc* care aici se făcea atât de dulce că se lipea de dinți, Moncada a dat glas dorinței sale de a obține mâna Julianei la întoarcerea din călătorie. Tomás observase îndelung și fără a interveni relația ciudată pe care fiică-sa o avea cu tenacele pretendent. Nu se pricepea să vorbească despre sentimente și nu încercase să se apropie de fiicele sale, treburile femeiești îl intimidau și pentru asta exista Nuria. O văzuse pe Juliana mergând de-a bușilea pe recile coridoare de piatră ale casei, schimbându-și dinții, înălțându-se și trecând peste anii nesărați ai pubertății. Într-o bună zi a văzut-o cu codițe de fetiță și trup de femeie, cu rochia plesnită pe la cusături, iar atunci i-a poruncit Nuriei să-i facă rochii potrivite, să cheme un profesor de dans și să

n-o scape din ochi. Iar acum venea Rafael Moncada, printre alți cavaleri bine situați, s-o ceară de nevestă, iar el nu știa ce să spună. O astfel de alianță ar fi fost ideală, orice tată în situația sa ar fi fost mulțumit, dar Moncada nu-i era simpatic, nu atât pentru convingerile lor ideologice diferite, cât din cauza zvonurilor neliniștitoare care circulau pe seama firii acestuia. Părerea generală era că o căsătorie e o afacere socială și economică, în care sentimentele nu sunt esențiale, ele vin pe parcurs, dar nu era de acord. El se căsătorise din dragoste și fusese fericit, nu putuse s-o înlocuiască pe nevestă-sa. Juliana gândea la fel, în plus își umplea capul cu romane romantice. Îl oprea respectul pentru fiică-sa. Ar fi trebuit s-o silească să se căsătorească fără dragoste, iar el nu era în stare să-i ceară așa ceva; îi dorea să fie fericită și se îndoia că Moncada ar fi fost capabil. Trebuia să stea de vorbă cu Juliana, dar nu știa cum, căci era intimidat de frumusețea și calitățile ei. Era mai în largul lui cu Isabel, mult mai accesibilă din cauza imperfecțiunilor sale. Dar afacerea nu mai putea fi amânată, așa că seara i-a comunicat Julianei propunerea lui Moncada. Ea a ridicat din umeri și, fără a-și modifica ritmul împunsăturilor de ac, a comentat că multă lume murea de malarie în Antile, așa că nu era cazul să se grăbească să ia o decizie.

Diego era fericit. Călătoria rivalului periculos devenea o șansă unică pentru a câștiga teren. Dar fata nu s-a arătat afectată de absența lui Moncada și nici n-a luat în seamă avansurile lui Diego. Îl trata cu aceeași afecțiune tolerantă și distrată ca de obicei și n-avea nici cea mai mică curiozitate pentru activitățile lui misterioase. N-o impresionau nici poemele lui, în care el vorbea de dinți ca perlele, ochi de smarald și buze de rubin. Ca să stea mai mult cu ea, Diego a mers până acolo că a participat la lecțiile de dans, ajungând chiar un dansator elegant și plăcut. O convingea până și pe Nuria să-și scuture oasele în sunetele unui fandango, nu însă și să pună o vorbă bună pe lângă Juliana, aici buna femeie era la fel de insensibilă ca Isabel. Pentru a atrage atenția femeilor, Diego reteza lumânările cu floreta, atât de

precis încât flacăra nici nu se mișca, sau le stingea cu vârful harapnicului. Și-a perfecționat trucurile învățate de la Galileo Tempesta și făcea adevărate minuni cu cărțile de joc; făcea acrobații cu torțe aprinse, ieșea fără ajutor dintr-un cușar închis cu lacătul. Pe urmă a încercat să-și impresioneze iubita cu aventurile lui, inclusiv cele pe care promisese să nu le pomenească în ruptul capului. Într-un moment de slăbiciune, i-a spus de o societate secretă din care făceau parte doar aleșii. Ea l-a felicitat, crezând că e vorba de un grup studentesc care umbla pe străzi și cânta romane sentimentale. Atitudinea ei nu se explica prin răutate – era incapabilă de așa ceva – nici prin dispreț – îl aprecia mult – ci pur și simplu pentru că plutea în romanele ei. Îl aștepta pe eroul din cărți, cutezător și tragic, care-ar fi salvat-o din plictisul cotidian și nici nu-i trecea prin minte că acela ar fi putut fi Diego de la Vega. Cu atât mai puțin Rafael Moncada.

În Spania, situația politică începea să se schimbe. Zilnic era tot mai limpede că războiul se apropia de sfârșit. Eulalia de Callis se pregătea febril pentru acest moment, în timp ce nepotul își vedea de afaceri în străinătate. Malaria nu i-a venit de hac, astfel că în noiembrie 1813 el s-a întors și mai bogat, căci mătușa îi cedase un procent serios din negoțul cu bomboane. Avusese succes în saloanele din Europa și din Lumea Nouă, îl cunoscuse chiar și pe Thomas Jefferson, căruia i-a sugerat să planteze cacao în Virginia. Imediat ce s-a scuturat de colbul drumului, Moncada i-a trimis vorbă lui Tomás de Romeu că intenționa s-o curteze din nou pe Juliana. Aștepta de ani întregi și nu admitea încă un răspuns evaziv. Așa că Tomás și-a convocat fiica după două ore în bibliotecă, unde-și rezolva majoritatea treburilor și își lămuria problemele existențiale în fața unui pahar cu coniac și i-a transmis mesajul amozului.

— Ai ajuns la vârsta măritișului, fata mea. Timpul trece pentru toți. Rafael Moncada e un cavaler serios, iar după moartea mătușii lui va fi unul din oamenii cei mai bogați din Catalonia. Eu nu judec oamenii după situația lor financiară, știi doar, dar mă gândesc la siguranța ta.

— Căsătoria lipsită de dragoste e mai rea decât moartea pentru o femeie, domnule, căci nu există ieșire. Gândul de a asculta și de a sluji un bărbat e cumplit dacă nu există încredere și dragoste.

— Astea apar după căsătorie, Juliana.

— Nu mereu, domnule. În plus trebuie să ne gândim și la nevoile dumitale și la datoria mea. Cine o să te îngrijească la bătrânețe? Că pe Isabel n-o văd.

— Juliana, pentru Dumnezeu! N-am pretins niciodată că fiicele mele trebuie să aibă grijă de mine la bătrânețe. Eu îmi doresc nepoți și să vă văd aranjate. N-o să pot muri liniștit dacă nu vă las la adăpost de griji și de nevoi.

— Nu știu dacă Rafael Moncada e omul potrivit pentru mine, nu-mi imaginez nici un fel de intimitate cu el, a spus ea, înroșindu-se.

— Așa gândesc toate fetele, copilă. Ce fată cuminte își poate imagina așa ceva? a răspuns el, la fel de jenat.

Era un subiect pe care spera să nu-l discute niciodată cu fetele lui. La momentul potrivit, Nuria avea pesemne să le explice cele necesare, deși guvernanta era la fel de ignorantă în materie ca și ele. Habar n-avea că Juliana vorbea despre asta cu Agnes Duchamp și aflase destule amănunte din romanele ei de amor.

— Mai am nevoie de puțin timp ca să mă hotărâsc, domnule.

Tomás de Romeu și-a zis că niciodată n-avusese mai multă nevoie ca acum de răposata lui soție, care ar fi rezolvat lucrurile cu înțelepciune și fermitate, așa cum știu doar mamele.

Era sătul de confruntările astea. I-a spus lui Rafael Moncada că mai dorea o păsuire, iar acesta a acceptat, neavând încotro. După care i-a spus Julianei să mediteze bine, iar dacă nu-i dădea un răspuns în două săptămâni, îl accepta pe Moncada și basta. Era ultimul lui cuvânt, a spus, dar glasul îi cam tremura. Între timp, îndelungatul asediu al lui Moncada devenise un fel de pariu; atât în saloanele din lumea bună, cât și în curțile servitorilor se vorbea că fata

asta fără titluri sau avere umilea cea mai bună partidă din Barcelona. Dacă fiică-sa se mai lăsa mult rugată, Tomás de Romeu ar fi ajuns la o înfruntare serioasă cu Moncada; ar fi amânat însă în continuare lucrurile, în mod sigur, dacă o întâmplare ciudată n-ar fi grăbit deznodământul.

În ziua aceea cele două surori plecaseră cu Nuria să dea de pomană, așa cum făceau în prima vineri din lună. În oraș erau o mie cinci sute de cerșetori recunoscuți, plus câteva mii de săraci pe care nu se ostenise nimeni să-i contabilizeze. De cinci ani încoace, în aceeași zi și la aceeași oră, flancată de silueta țeapănă a guvernantei, Juliana făcea turul caselor de caritate. Din bună-cuviință și pentru a nu jigni prin ostentație, se acopereau din cap până-n picioare cu mantile închise la culoare și străbăteau cartierul pe jos; Jordi le aștepta cu trăsura într-o piață din apropiere, consolându-se cu sticla de băutură. Expediția le mânca toată seara, căci după ce ajutau săracii se duceau și la măicuțele care aveau grijă de spitale. Anul acesta începuse să vină și Isabel cu ele, care la cei cincisprezece ani ai ei era potrivită pentru practicarea milei, în loc să-l spioneze pe Diego și să se dueleze cu ea însăși în fața oglinzii, cum zicea Nuria. Erau silite să străbată străduțe înguste din cartiere atât de mizere, încât nici pisicile nu se jucau acolo, de teamă să nu fie vâdate și vândute pe post de iepuri. Juliana răbda cu stoicism și eroism, însă Isabel mai avea puțin și i se făcea rău, nu doar de groaza plăgilor și furunculelor, a zdrențelor și cârjelor, a gurilor edentate și a nărilor roase de sifilis ale gloatei nefericite, dar și pentru că forma asta de caritate i se părea o batjocură. Socotea că banii din punga Julianei erau o picătură într-un ocean pentru mizeria nesfârșită. „Dar e mai mult decât nimic”, replica soră-sa.

Își începuseră turul de jumătate de oră și fuseseră la un singur orfelinat când, ajungând la un colț de stradă, le-au ieșit în cale trei bărbați care arătau numai buni de spânzurat.

Nici ochii nu li se vedeau, căci purtau pălării mari trase până la sprâncene și fulare legate peste obraz. În ciuda interdicției oficiale de a nu purta mantie, cel mai înalt dintre ei era învăluit într-o capă. Era ceasul letargic al siestei, când pe străzi nu era mai nimeni. Pe de o parte, străduța era flancată de zidurile groase ale unei biserici și ale unei mănăstiri și nu aveau nici o ieșire. Nuria a început să țipe speriată, dar un pumn în plină figură a trântit-o la pământ și a amuțit-o. Juliana încerca să-și ascundă punga cu bani, în timp de Isabel se uita în toate părțile după ajutor. Unul dintre bandiți i-a smuls punga Julianei, altul se pregătea să-i rupă de la gât colierul de perle, când s-a auzit tropot de cal. Isabel a urlat cât o țineau plămânii după ajutor, iar o clipă mai târziu apărea în mod providențial nimeni altul decât Rafael Moncada. Într-un oraș atât de populat, apariția lui ținea de miracol. I-a fost de ajuns o privire ca să evalueze situația, să-și scoată sabia din teacă și să se repeadă la bandiți. Doi dintre ei aveau deja în mână pumnale încovoiate, dar hotărârea lui Moncada și două lovituri date cu ambele mâini i-au făcut să ezite. Călare pe armăsar, părea uriaș și nobil, cu cizmele negre cu pinteni de argint, cu pantalonii albi și strâmți, haina de catifea verde închis tivită cu astrahan și sabia strălucitoare cu gardă rotundă de aur. Ar fi putut să-i căsăpească el pe mai mulți, dar parcă prefera doar să-i intimideze. Cu un zâmbet crud pe buze și spada scânteind în aer, parcă era personajul central dintr-un tablou cu subiect războinic. Bandiții găfăiau, el îi împungea de sus nelăsându-i în pace. Calul, întărâtat de luptă, s-a ridicat în două picioare, gata să-și dea călărețul jos, dar Moncada s-a ținut bine. Parcă era un dans straniu și violent.

La mijloc între pumnale, bidiviul se răsucea în loc și necheza de frică, în timp ce Moncada cu o mână îl strunea, iar cu cealaltă mânuia arma, ținând bandiții la respect. Țipetelor lui Isabel li s-au adăugat cele ale Nunei, iar în curând pe stradă au apărut oameni care, văzând scânteierea armelor, au rămas la distanță. Un băietan a fugit să aducă garda, dar slabă speranță să ajungă la timp. Isabel a profitat

de zăpăceală ca să-i smulgă punga hoțului cu mantie, apoi a înșfăcat-o pe soră-sa de o aripă și pe Nuria de alta ca să fugă de acolo, dar n-a fost chip, cele două parcă erau stane de piatră. Înfruntarea n-a ținut mai mult de două minute, care au trecut încet ca un coșmar; în cele din urmă, Moncada i-a zburat pumnalul unuia, astfel că cei trei bandiți au ajuns la concluzia că fuga era mai sănătoasă. Cavalerul a schițat gestul de a-i urmări, însă văzând în ce stare erau femeile, a descălecat să le ajute. O pată roșie i se lățea pe albul pantalonului. Juliana a dat fuga să i se refugieze în brațe, tremurând ca un iepuraș.

— Sunteți rănit! a țipat, dând cu ochii de sângele de pe picior.

— A, e doar o zgârietură.

Erau prea multe emoții pentru biata fată. Privirea i s-a împăienjenit, genunchii i s-au muiat, dar brațele atente ale lui Moncada au prins-o înainte să cadă. Nerăbdătoare, Isabel a spus că asta mai lipsea, să leșine soră-sa. Moncada s-a făcut că n-aude și, șchiopătând ușor, a dus-o pe Juliana în brațe până în piață. În urma lui veneau Nuria și Isabel, ducând calul de căpăstru și înconjurate de mulțimea de gură-cască; fiecare avea o versiune personală asupra celor petrecute și voia să aibă ultimul cuvânt. Văzând procesiunea, Jordi a coborât de pe capră și l-a ajutat pe Moncada s-o pună pe Juliana în trăsură. Mulțimea adunată a izbucnit în aplauze; rar puteai vedea o scenă atât de donquijotescă și romantică pe străzile Barcelonei, aveau un subiect de discuție pentru mai multe zile. După douăzeci de minute, Jordi intra în curtea casei De Romeu, urmat de Moncada călare. Juliana plângea de nervi, Nuria își număra cu limba dinții rămași în gură, iar Isabel arunca scânteii ținând punga strâns.

Tomás de Romeu nu era omul care să se lase impresionat de titluri nobile, fiind de părere că nobilimea trebuia ștearsă de pe fața pământului și nici de averea lui Moncada, căci banii nu-l interesau din cale-afară, dar a fost mișcat până la lacrimi aflând că acest cavaler, pe care Juliana îl

tratase cu atâta indiferență, își riscase viața ca să apere fetele de un rău ireparabil. Deși ateu, a fost de acord cu Nuria că doar providența divină îl trimisese pe Moncada la timp ca să le salveze. A insistat ca eroul zilei să se odihnească și l-a trimis pe Jordi după doctor, dar eroul s-a retras discret. Nu părea să sufere de pe urma rănii, avea doar o respirație mai agitată.

Cu toții au fost de acord că sângele lui rece era la fel de admirabil ca și curajul de care dăduse dovadă în fața pericolului. Doar Isabel nu s-a arătat recunoscătoare. În loc să se alăture entuziasmului general al celorlalți și-a permis niște plescăituri disprețuitoare prost primite; tatăl ei i-a poruncit să se ducă la ea în cameră și să nu iasă de acolo până nu-și cerea iertare pentru nerușinarea ei.

Silindu-se să fie răbdător, Diego a trebuit să audă din gura Julianei relatarea amănunțită a atacului, plus speculațiile asupra celor ce s-ar fi putut întâmpla dacă salvatorul n-ar fi apărut la timp. Niciodată nu trecuse ea printr-un asemenea pericol, în ochii ei figura lui Rafael Moncada a crescut, împodobită cu virtuți nevăzute până atunci: era puternic și chipeș, avea mâini elegante și păr des și ondulat. Un bărbat cu păr frumos are multe de câștigat în viață. I s-a părut brusc că semăna cu toreadorul cel mai popular din Spania, un cordobez cu picioare lungi și ochi de foc. Nu era deloc rău ca pretendent, a conchis ea. Dar evenimentul cel cumplit îi urcase temperatura, așa că s-a dus la culcare. Doctorul a trebuit s-o sedeze, după ce i-a administrat extract de arnică Nuriei, căreia i se umflase capul precum un bostan.

Neavând prin urmare ocazia s-o vadă pe Juliana la cină, Diego s-a retras și el în odăile sale, unde-l aștepta Bernardo.

Din decență, fetele n-aveau voie să vină acolo – singura excepție fusese în perioada convalescenței după duel – însă Isabel nu prea lua în seamă interdicția, la fel cum nu asculta întru totul de pedepsele pe care i le impunea tatăl ei. Astfel că în loc să se închidă în camera ei, a apărut în dormitorul băieților, fără să bată la ușă, ca de obicei.

— De ce nu bați la ușă? Într-o zi, o să mă găsești în pielea goală, a certat-o Diego.

— Nu cred c-o să rămân cu o amintire de neșters.

S-a așezat pe marginea patului lui Diego, cu mutra cuiva care știe ceva și așteaptă să fie rugat să spună, însă el n-avea de gând să cedeze, iar Bernardo era ocupat să facă noduri la o sfoară. A trecut un minut lung, după care ea n-a mai rezistat și a declarat, în limbajul colorat pe care-l folosea când Nuria nu era de față, că dacă soră-sa nu-l bănuia pe Moncada, pesemne că era proastă ca un cur. Toată afacerea mirosea a pește stricat, căci unul dintre cei trei bandiți era Rodolfo, uriașul de la circ. Diego a sărit cât colo, Bernardo a lăsat din mână sfoara cu noduri.

— Ești sigură? Păi n-ai zis că ticăloșii aveau fețele acoperite?

— Ba da. Iar ăsta purta și o mantie, dar era enorm și când i-am smuls punga am văzut că avea brațele tatuate.

— Putea fi marinar. Mulți marinari au tatuaje, Isabel.

— Erau exact tatuajele uriașului de la circ, Diego, nu încapе nici o îndoială, așa c-ai face bine să mă crezi.

De aici și până la a deduce că țiganiі de la circ erau implicați nu era decât un pas, pe care băieții l-au făcut imediat.

Știau de mult că Pelayo și amicii lui făceau tot felul de treburi murdare pentru Moncada, dar nu puteau dovedi. Nu deschiseseră niciodată subiectul cu el, Pelayo era oricum un tip secretos și n-ar fi recunoscut nimic. Nici Amalia nu marșă la întrebările ocolitoare ale lui Diego; chiar și în clipele de intimitate, secretele familiei erau păstrate. Așa că, fără nici o dovadă concretă și fără a-și mărturisi legăturile ascunse cu tribul țigănesc, Diego nu-i putea spune nimic lui Tomás de Romeu, totuși s-a hotărât să intervină. Isabel avea dreptate; nu trebuia ca Juliana să se mărite cu Moncada dintr-o gratitudine neîntemeiată.

A doua zi, au convins-o pe Juliana să părăsească patul, să se potolească și să meargă cu ei în locul în care Amalia ghicea trecătorilor norocul în palmă. I-a însoțit și Nuria, era

doar de datoria ei, cu toate că arăta și mai rău; un obraz era vânat, iar pleoapele atât de umflate, c-ai fi zis că era o broască. Au găsit-o pe Amalia în mai puțin de jumătate de oră. În timp ce femeile așteptau în trăsură, Diego a implorat-o, cu o elocință pe care nu și-o cunoștea nici el, s-o salveze pe Juliana de la o soartă crudă.

— Doar un cuvânt de-al tău poate evita tragedia unei căsnicii fără dragoste între o fată inocentă și un om lipsit de inimă. Trebuie să-i spui adevărul.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ba știi. Atacatorii erau din șatra ta. Unul din ei era Rodolfo. Cred că Moncada a pregătit toată trădarea ca să apară în fața fetelor ca un erou. Era totul aranjat, așa-i?

— Ești îndrăgostit de ea? a întrebat Amalia fără răutate.

Ofuscat, Diego a recunoscut. Femeia i-a luat mâinile și le-a cercetat cu un zâmbet enigmatic, după care și-a udat un deget cu salivă și i-a trasat semnul crucii pe palme.

— Ce faci? Mă blestemi cumva?

— Fac o prevestire: n-ai să te căsătorești nicicând cu ea.

— Vrei să spui c-o să se mărite cu Moncada?

— Asta nu știu. Am să fac ce mi-ai cerut, dar să nu-ți faci iluzii; ea trebuie să-și urmeze soarta, ca și tine, iar nimic din ce-aș zice eu nu poate să schimbe ceea ce e scris în stele.

Amalia s-a urcat în trăsură, a salutat-o cu un gest pe Isabel, pe care o văzuse pe când venea cu băieții la circ și s-a așezat în fața Julianei. Nuria, îngrozită, își ținea respirația, convinsă că ȣiganii erau urmașii lui Cain și hoți profesioniști. Juliana le-a rugat pe cele două să coboare și s-o lase singură. Ele s-au dat jos cam fără chef, apoi cele două femei s-au observat o vreme reciproc. Amalia a cercetat-o atent; trăsături clasice încadrate de bucle negre, ochi verzi de pisică, gât fin, capă și pălărie de blană, botine elegante din piele de căprioară.

La rândul ei, Juliana o privea la fel de curios, căci n-o văzuse niciodată de aproape. Dacă l-ar fi iubit pe Diego, instinctul i-ar fi spus că era vorba de o rivală, numai că ideea asta nici nu-i trecuse prin minte. I-au plăcut mirosul ei de

fum, chipul cu pomeții marcați, fustele largi și brățările de argint zăngănitore. I se părea frumoasă. Într-un impuls și-a scos mânușile și i-a luat mâinile. „Îți mulțumesc că stai de vorbă cu mine”, a rostit cu simplitate.

Dezarmată de spontaneitatea ei, Amalia s-a hotărât să încalce legea fundamentală a poporului ei: să nu te încrezi niciodată într-un gadje, cu atât mai mult dacă asta poate pune în pericol viața clanului. Așa că în cuvinte puține i-a mărturisit că, într-adevăr, atacul fusese pus la cale, că nici ea, nici soră-sa nu fuseseră în pericol nici o clipă, că pata de pe pantalonul lui Moncada nu provenea de la o rană, ci de la un maș umplut cu sânge de găină. Că unii bărbați din trib făceau uneori diverse treburi pentru Moncada, de obicei nu era vorba de lucruri grave, arareori fusese vorba de ceva serios, de exemplu tâlhărirea contelui Orlov. „Nu suntem criminali”, a spus Amalia, adăugând că-i părea rău că rusul și Nuria fuseseră agresați, căci violența era interzisă în șatra ei. Lovitura de grație a fost că a informat-o că Pelayo era cel care cânta serenadele, pentru că Moncada era afon ca o rață. Juliana a ascultat toate astea fără un cuvânt. S-au despărțit cu un gest, Amalia s-a dat jos și atunci Juliana a izbucnit în plâns.

În aceeași seară, Tomás de Romeu îl primea formal pe Rafael Moncada, care-l anunțase printr-un bilet că-și revenise după sângele pierdut și dorea s-o salute pe Juliana. De dimineață, un lacheu adusese un buchet de flori pentru ea și o cutie cu alviță cu migdale pentru Isabel, atenții delicate și deloc ostentative, după cum a constatat Tomás plăcut impresionat.

Moncada s-a prezentat impecabil de elegant și sprijininându-se într-un baston. Tomás l-a primit în salonul principal, desprăfuit în cinstea viitorului ginere și i-a oferit un pahar de Xeres, după care i-a mulțumit încă o dată. Apoi a trimis după fiicele sale. Juliana a apărut palidă și îmbrăcată aproape monahal, deloc potrivit pentru o ocazie atât de importantă. Isabel, cu ochi arzători și un rictus batjocoritor, o ținea atât

de strâns de un braț că ai fi zis că o trage cu forța. Rafael Moncada a pus paloarea Julianei pe seama nervilor.

— E și normal, după agresiunea îngrozitoare..., a apucat să spună.

Dar ea l-a întrerupt ca să-l anunțe, cu glas tremurător dar voință de fier, că n-avea să se mărite cu el nici moartă.

După refuzul categoric al Julianei, Rafael Moncada s-a retras livid, dar nepierzându-și bunele maniere. În cei douăzeci și șapte de ani ai săi se lovise de câteva piedici, dar nicio dată de un eșec total. N-avea de gând să se dea bătut, mai avea atuuri în mânecă, doar de-aia avea poziție socială, avere și relații. N-o întrebase pe Juliana care-i erau motivele, căci intuiția îi spunea că ceva ieșise prost în strategia pusă la cale. Pesemne că ea știa ceva și el nu putea risca să fie dat în vileag. Dacă Juliana bănuia că atacul fusese o farsă, exista o singură explicație: Pelayo. Nu credea că omul îl trădase, n-ar fi câștigat nimic cu asta, dar poate făcuse o indiscreție. Secretele n-aveau viață lungă; servitorii constituiau o rețea informativă mult mai eficientă decât cea a spionilor francezi din La Ciudadela. Ar fi fost de ajuns un comentariu nelalocul său al cuiva implicat în afacere pentru a ajunge la urechile Julianei. Se folosisse de țigani în mai multe rânduri, tocmai pentru că erau nomazi, veneau și plecau fără să se lege de nimeni din afara șatrei, n-aveau prieteni și cunoștințe în Barcelona și erau discreți. Cât timp fusese plecat, pierduse contactul cu Pelayo și se simțea chiar ușurat; contactul cu acești oameni îl incomoda. La întoarcere, crezuse că putea face tabula rasa, să dea uitării micile păcate ale trecutului și s-o ia de la început, departe de lumea subterană a răutăților plătite, dar intenția de regenerare n-a durat decât câteva zile. Când Juliana i-a cerut încă o amânare de două săptămâni, Moncada a avut o reacție de panică, lucru rar la el, care se lăuda că poate stăpâni chiar și monștrii din coșmaruri. Cât fusese plecat, îi scrisese mai multe scrisori, la care nu primise răspuns. Își spusese că nu scria din timiditate, căci la o vârstă la care altele sunt de-acum mame, Juliana se

purta ca o novice. În ochii lui, inocența asta era calitatea cea mai mare a tinerei, avea garanția că, atunci când i s-ar fi dăruit, ar fi făcut-o fără rezerve. Însă siguranța asta s-a clătinat la noua amânare cerută de ea, iar atunci și-a zis că era cazul să facă presiuni. O acțiune romantică, exact ca în cărțile pe care le citea cu atâta plăcere, ar fi fost lucrul cel mai potrivit, dar nu putea aștepta o astfel de ocazie, trebuia s-o grăbească.

Ar fi obținut ce dorea fără să facă nimănui nici un rău; și nici nu era o păcăleală, căci dacă Juliana – sau orice doamnă – ar fi fost atacată de bandiți, i-ar fi sărit fără ezitare în ajutor. Firește, lui Pelayo nu i-a expus toate argumentele, i-a zis doar ce să facă, iar el i-a îndeplinit ordinele. Scena pusă la cale cu ȝiganii a durat mai puțin decât plănuiise, căci au luat-o la sănătoasa de frică să nu fie răniți. Așa că n-a avut ocazia să se împăuneze în toată splendoarea dramatică pe care o gândise, fapt pentru care s-a tocmnit cu Pelayo la preț. Până la urmă Pelayo a acceptat o plată mai mică, dar Moncada a rămas cu un gust amar; omul știa prea multe și poate-ar fi fost tentat să-l șantajeze. Ar fi fost mai bine ca unul de teapa lui, fără lege și morală, să nu-l poată avea la mână. Trebuia să scape urgent de el și de tot tribul.

La rândul său, Bernardo cunoștea bine genul de bârfe de care se temeau oamenii din clasa lui Moncada. Cu tăcerea lui de mut, cu aerul de indian demn și cu disponibilitatea de a-i ajuta pe alții, își câștigase multe prietenii: vânzători la piață, hamali din port, meșteșugari din mahalale, vizitii, lachei și servitori din casele celor bogați. Memoria sa prodigioasă și compartimentată ca o arhivă uriașă înmagazina informații, le păstra în ordine, gata pentru a sluji la momentul potrivit. Îl cunoscuse pe Joanet, unul din servitorii lui Moncada, în curtea conacului Eulalia de Callis, în seara în care Moncada îl lovise cu bastonul. Dar în arhiva sa, seara cu pricina nu era păstrată din cauza bății, ci din cauză că tot atunci fusese atacat contele Orlov. A rămas în legătură cu Joanet ca să-l țină sub observație pe Moncada. Omul era un nătărău care detesta orice om care nu era catalan, însă îl tolera pe

Bernardo pentru că nu-l întrerupea și pentru că era botezat. După ce Amalia recunoscuse legăturile lui Moncada cu țigani, Bernardo a vrut să afle mai multe despre el. I-a făcut o vizită lui Joanet, ducându-i în dar o sticlă din cel mai bun coniac al lui Tomás de Romeu, șterpelită de Isabel căreia îi spusese că era pentru o cauză bună. Omul n-avea nevoie de alcool ca să-și dea drumul la limbă, dar s-a arătat recunoscător și nu după mult timp îi povestea ultimele noutăți: tocmai dusesse o misivă de la stăpânul său șefului militar al Ciudadelei, prin care Moncada acuza tribul romilor că aduseseră arme de contrabandă în oraș și conspirau împotriva guvernului.

— Țigani sunt blestemați pe vecie, pentru că au făcut cuiele pentru crucea lui Christos. Merită să fie arși pe rug fără milă, părerea mea, a grăit Joanet.

Bernardo știa unde poate fi găsit Diego la ora aceea, drept care s-a îndreptat fără să stea pe gânduri spre periferia Barcelonei, acolo unde țigani își aveau corturile jerpelite și căruțele hodorogite. În cei trei ani de când stăteau acolo, tabăra ajunsese să fie un adevărat sat de cârpe. Diego de la Vega nu reînnodase amorul cu Amalia, pentru că ea se temea să nu-i piară norocul. Scăpase de execuția francezilor, dovadă clară că spiritul lui Ramon veghea de pe lumea cealaltă. N-avea de gând să-l supere culcându-se cu tânărul gadje. În plus, tânărul îi mărturisise că o iubea pe Juliana, așa că ambii ar fi înșelat pe cineva. Exact cum Bernardo se aștepta, Diego venise să-și ajute prietenii să pregătească marele cort pentru reprezentația de duminică, de data asta nu într-o piață, ci chiar acolo. Aveau un răgaz de câteva ceasuri, căci spectacolul începea la patru după-masa. L-a găsit împreună cu alții, întinzând frânghii și cântând un cântec învățat de la marinarii de pe *Madre de Dios*. Îl simțise de departe și-l aștepta.

Nici n-a fost nevoie să vadă expresia chipului tăcut al fratelui său de lapte ca să știe că era de rău. Zâmbetul etern i s-a șters aflând noutățile de la Joanet. Imediat, i-a adunat pe țigani.

— Dacă informația e sigură, sunteți într-un mare pericol, chiar mă întreb de ce n-au venit încă să vă aresteze.

— Precis c-or să vină la spectacol, când o să fim aici cu toții și-o să fie și public. Franțujilor le place să dea pedepse exemplare, asta ține lumea înfricoșată, iar noi suntem tocmai potriviți, a spus Rodolfo.

Au adunat copiii și animalele în tăcere, apoi, cu iuțeala care venea după secole de persecuții și viață rătăcitoare și-au strâns în boccele lucrurile necesare, s-au urcat pe cai și în mai puțin de jumătate de oră s-au făcut nevăzuți pe drumul care ducea în munți. La plecare, Diego le-a spus să trimită a doua zi pe cineva la catedrala din cartierul vechi. „O să am ceva pentru voi”, le-a spus, adăugând că va încerca să-i rețină cât mai mult pe soldați pentru ca ei să poată fugi. În urma lor au rămas tabăra pustie, cortul cercului, căruțele fără cai, sălașurile părăsite și o grămadă de saltele și zdrențe. Diego și Bernardo, cu pălării de paie pe cap și bătând toba, au parcurs străzile chemând lumea la circ. Nu după mult timp, se adunase destul public sub cort. Fluierături nerăbdătoare l-au întâmpinat pe Diego, care și-a făcut apariția în arenă costumat în Zorro, cu mască și mustăți, aruncând în sus trei torțe aprinse pe care le prindea în zbor și le trecea printre picioare sau peste umăr și le arunca iar. Publicul nu părea impresionat. Bernardo a luat torțele, iar Diego a cerut un voluntar pentru un truc senzațional, după cum a declarat. Un marinar zdravăn și sfidător s-a apropiat și, urmând instrucțiunile, s-a așezat la cinci pași de Diego cu o țigară de foi între buze. S-a auzit plesnitura harapnicului, apoi vârful și-a atins ținta. Auzindu-l atât de aproape, omul s-a înroșit de furie, dar apoi, când havana a zburat fără ca el să simtă vreo atingere, a izbucnit în râs repede imitat de spectatori.

Cineva și-a amintit atunci că auzise prin oraș vorbindu-se de un anume Zorro, îmbrăcat în negru și mascat.

Care Zorro...? Ce Zorro...? Zvonul s-a împrăștiat cât ai zice pește, cineva a arătat spre Diego, care a salutat cu o reverență, apoi s-a cățărat pe corzile trapezului. Exact când

Bernardo îi făcea semn, s-au auzit tropote de cai. Îi aștepta. S-a răsucit și a rămas atârnat doar de picioare, legându-se în aer deasupra capetelor spectatorilor.

După câteva minute, un grup de soldați francezi a intrat cu baioneta gata de atac în urma unui ofițer care urla amenințări. S-a făcut panică, lumea se înghesuia să iasă. Diego a profitat de momentul acela pentru a aluneca în jos pe frânghie. S-au auzit focuri de armă și s-a creat o hărmălaie grozavă, oamenii fugeau, împingând soldații. Diego s-a strecurat ca o nevăstuică și s-a apucat să taie împreună cu Bernardo corzile exterioare ale cortului, care s-a prăbușit peste cei rămași înăuntru. Zăpăceala produsă le-a dat timp să încalece și s-o ia la galop spre casa De Romeu. Pe drum, Diego și-a scos capa, masca și mustața. Și-a făcut socoteala că avea să treacă ceva timp până când soldații să iasă la lumină, să constate că ȣiganii fugiseră și să organizeze urmărirea. Mai știa că a doua zi numele lui Zorro avea să fie pe toate buzele.

De pe calul său, Bernardo i-a aruncat o privire încărcată de reproș, lăudăroșenia îl putea costa scump dacă francezii începeau să răstoarne pământul în căutarea misteriosului personaj. Au ajuns cu bine la destinație, au intrat pe o ușă de serviciu, iar după câteva minute luau ciocolata împreună cu Juliana și Isabel. Nu știau că exact atunci tabăra ȣiganilor dispărea în flăcări. Soldații aprinseseră paie din arenă, care ardeau ca iasca și focul s-a întins repede la prelată veche.

A doua zi la prânz, Diego s-a postat în catedrală. Zvonul celei de-a doua apariții a lui Zorro făcuse ocolul orașului și ajunsese și la urechile lui. Într-o singură zi enigmaticul erou captase imaginația populară. Litera Z a fost văzută pe mai multe ziduri; era opera entuziaștilor dispuși să-l imite pe Zorro. „Exact de asta avem nevoie, Bernardo, de mai mulți Zorro care să-i zăpăcească pe urmăritori”, a fost de părere Diego. Biserica era pustie, numai doi ȣărcovnici schimbau florile din altarul principal. Domnea o penumbră rece și calmă ca de mausoleu, aici nu pătrundea lumina soarelui și nici zgomotul străzii. Diego aștepta pe o bancă, înconjurat de

sfinți și inspirând mirosul metalic inconfundabil de tămâie care impregna pereții. Bătrânele vitralii filtrau reflexe colorate, care scăldau locul într-o lumină ireală. Liniștea acelui moment i-a amintit de mama lui. Nu mai știa nimic de ea, de parcă s-ar fi topit. Se mira că nici taică-său, nici părintele Mendoza n-o pomeneau în scrisorile lor și nici ea nu-i trimisese măcar câteva rânduri, dar nu era neliniștit. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău, ar fi simțit. După un ceas, când era gata să plece, sigur că n-avea să vină nimeni, Amalia a apărut ca o fantomă lângă el. S-au salutat din priviri, fără să se atingă.

— Ce-o să faceți acum? a întrebat-o în șoaptă.

— O să plecăm până se mai potolesc lucrurile, o să uite repede de noi.

— Au dat foc taberei, ați rămas fără nimic...

— Nu e ceva nou, Diego. Noi romii suntem obișnuiți să pierdem totul, am mai pățit-o și înainte, se va întâmpla și mai târziu.

— Am să te mai văd vreodată?

— Nu știu, n-am globul de sticlă la mine, a zâmbit femeia, ridicând din umeri.

Diego i-a dat ce reușise să adune: cea mai mare parte din banii trimiși de acasă, plus ce adunaseră fetele. De la Juliana, i-a dat un pachetel învelit într-o batistă.

— Zice Juliana că e o amintire de la ea.

Amalia a desfăcut batista; conținea o diademă de perle, aceeași pe care Diego i-o văzuse de multe ori, era bijuteria ei cea mai valoroasă.

— De ce? a întrebat uimită Amalia.

— Bănuiesc că din cauză că ai scăpat-o de la căsătoria cu Moncada.

— Nu e sigur, poate că soarta ei e să se mărite totuși cu el...

— Niciodată! Acum Juliana știe ce canalie e tipul.

— Inima e capricioasă, a răspuns ea. A pus bijuteria într-o pungă ascunsă în fustele largi și suprapuse, a făcut un gest de adio către Diego și s-a topit în umbra rece a catedralei.

După câteva clipe alerga pe străduțele care duceau la Ramblas.

Cu puțin timp înainte de fuga ȝiganilor și înainte de Crăciun a venit o scrisoare de la părintele Mendoza. Misionarul scria o dată la șase luni, dându-i vești de acasă și de la misiune. Spunea, de exemplu, că delfinii se întorseseră pe țărm, că vinul de anul ăsta ieșise acru, că soldații o arestaseră pe Bufnița Albă pentru că se repezise la ei cu bastonul în apărarea unui indian, dar că fusese eliberată la intervenția lui Alejandro de la Vega. De atunci, tămăduitoarea nu mai fusese zărită pe acolo. Cu stilul lui energic și precis, îl emoționa pe Diego mult mai mult decât misivele lui Alejandro de la Vega, un fel de predici presărate de sfaturi morale, nu foarte diferite de tonul cu care îi vorbea. De data asta însă, scurta scrisoare a părintelui Mendoza nu-i era adresată lui Diego, ci lui Bernardo și era pecetluită. Bernardo a spart sigiliul cu cuțitul și s-a dus la geam s-o citească. De la doi pași mai încolo, Diego l-a văzut schimbându-și culoarea feții pe măsură ce descifra scrisul ascuțit al misionarului. Bernardo a citit scrisoarea de două ori, apoi i-a întins-o fratelui său.

Ieri, doi august o mie opt sute treisprezece, m-a căutat la misiune o tânără indigenă din tribul Bufniței Albe. Era cu copilul ei, un băiețel de doi ani și ceva, căruia-i spunea simplu: Nifio⁴. M-am oferit să-l botez cum se cuvine, explicându-i că altminteri sufletul inocentului e în pericol, căci dacă Dumnezeu îl cheamă la el nu poate ajunge în cer, rămânând să rătăcească în limb. Indianca a refuzat botezul. A spus că așteaptă întoarcerea tatălui, el va alege numele. A refuzat să asculte cuvântul lui Christos și să rămână la misiune, unde ea și copilul ar duce o viață civilizată. Mi-a dat același argument: când se va întoarce tatăl copilului, va lua o decizie în privința asta.

⁴ Copil (sp.). (N. ed.)

N-am insistat, căci am învățat să aștept răbdător ca indienii să vină din propria lor voință, căci altfel convertirea lor la Credința Adevărată nu e decât o spoială. Numele femeii e Fulgerul Noptii. Dumnezeu să te binecuvânteze și să-ți îndrume pașii, fiule.

Te îmbrățișez în numele Domnului Nostru Isus Christos,

PĂRINTELE MENDOZA

Diego i-a restituit lui Bernardo scrisoarea și au rămas amândoi tăcuți, în timp ce lumina zilei scădea la fereastră.

Chipul atât de expresiv al lui Bernardo era parcă tăiat în piatră. Și-a luat flautul și a început să cânte o melodie tristă, ca să nu fie nevoit să dea explicații. Dar Diego nu i le cerea, căci simțea în piept bătăile inimii fratelui său de lapte. Venise clipa să se despartă. Bernardo nu mai putea trăi ca un băietan, îl chemau rădăcinile, trebuia să se întoarcă în California și să-și asume noile responsabilități. Nu se simțise niciodată în largul său departe de pământul lui. Petrecuse câțiva ani în orașul acesta de piatră cu ierni înghețate doar din lealitatea de oțel care-l lega de Diego, însă nu mai putea, golul din inimă crescuse cât o cavernă fără fund. Dragostea absolută pentru Fulgerul Noptii era acum pe primul loc, căci n-avea nici o îndoială că acel copil era fiul lui. Diego a acceptat argumentele tăcute cu o gheară în piept și a răspuns cu un adevărat discurs ieșit din inimă:

— Trebuie să pleci singur, frate, căci eu mai am câteva luni până să termin Colegiul de Umamoare și s-o conving pe Juliana să se mărite cu mine, dar înainte de a-mi declara sentimentele și a-i cere mâna de la don Tomás trebuie să aștept să se refacă după dezamăgirea pe care i-a produs-o Rafael Moncada. Iartă-mă, frate, știu că nu e cazul să te bat iarăși la cap cu visele mele de amor, ci să vorbesc despre tine. În anii ăștia m-am distrat ca un copil răsfățat, în timp ce tu erai bolnav de dor după Fulgerul Noptii, fără să știi că ți-a dat un fiu. Cum ai reușit să suporti? Nu vreau să pleci, dar locul tău e în California, asta e sigur. Acum pricep eu ce

și tata și tu mi-ați tot zis: că destinele noastre sunt diferite, că eu m-am născut cu o avere și niște privilegii pe care tu nu le ai. Nu e corect, pentru că suntem frați. Într-o bună zi voi fi stăpânul domeniului De la Vega și-atunci jumătate va fi a ta, dar până atunci am să-i scriu lui tata să-ți dea destui bani ca să te instalezi cu Fulgerul Noptii și cu copilul unde vrei, nu trebuie să stai la misiune. Îți promit că familia ta n-o să ducă lipsă de nimic. Nu știu de ce mă smiorcăi ca un plod, pesemne că deja mi-e dor de tine. Ce-am să mă fac fără tine? Nici nu-ți închipui câtă nevoie am de puterea și înțelepciunea ta, Bernardo.

S-au îmbrățișat, mai întâi emoționați, apoi râzând forțat, căci nu voiau să pară sentimentali. Se terminase o etapă din tinerețea lor.

Bernardo n-a putut pleca imediat, a trebuit să aștepte o fregată din marina comercială care să-l ducă în America. Avea foarte puțini bani, dar i s-a permis să-și plătească biletul muncind ca marinar. I-a lăsat lui Diego o scrisoare în care-i recomanda să nu se lase încălecat de Zorro, nu doar pentru că risca să fie descoperit, dar și pentru că personajul ar fi putut pune stăpânire pe el. „Nu uita că tu ești Diego de la Vega, un om în carne și oase, pe când Zorro e o creație a imaginației tale.” I-a fost greu să se despartă de Isabel, pe care o iubea ca pe o soră mai mică, temându-se că n-o va mai vedea niciodată, deși ea i-a promis de mii de ori că va veni în California imediat ce tatăl lor îi va da voie.

— Ne vom revedea, Bernardo, chiar dacă Diego n-o să se însoare cu Juliana. Pământul e rotund, dacă îl înconjoară, într-o zi o să ajung la tine acasă, l-a asigurat Isabel, trăgându-și nasul și ștergându-și lacrimile cu mâinile.

Anul 1814 s-a anunțat plin de speranță pentru spanioli. Napoleon era slăbit de înfrângerile din Europa și de situația internă din Franța. Tratatul de la Valençay i-a redat coroana lui Ferdinand al VII-lea, care se grăbea să revină în Spania. În ianuarie, Chevalier i-a poruncit majordomului să-i împacheteze lucrurile, sarcină deloc ușoară, căci căra după

el un adevărat avut princiar. Bănuia că Napoleon n-avea să mai stea prea mult la putere și-atunci soarta avea să-i fie periclitată, căci în calitate de om de încredere al împăratului n-ar fi avut nici un viitor, în orice guvern care ar fi urmat. Ca să nu-și sperie fiica, i-a prezentat călătoria ca pe o promovare; aveau în sfârșit să se întoarcă la Paris. Agnes i s-a aruncat de gât, încântată. Era sătulă de spaniolii sumbri, de clopotnițele mute, de străzile care se goleau când suna stingerea, dar mai ales de gunoaiele care i se aruncau în trăsură și de disprețul ce i se arăta. Ura războiul, privațiunile, frugalitatea catalană și Spania în general. S-a apucat cu frenezie de pregătiri. Acasă la Juliana, sporovăia voios despre viața mondenă și distracțiile din Franța. „Trebuie să vii în vizită la vară, e perioada cea mai bună la Paris. Până atunci tata și eu ne vom fi instalat cum se cuvine. O să stăm aproape de palatul Luvru.” În treacăt, i-a oferit ospitalitate și lui Diego; nu trebuia să se întoarcă în California fără să fi văzut Parisul.

Tot ce era important acolo se petrecea, moda, arta și ideile, a adăugat ea, chiar și revoluționarii americani se formaseră în Franța. California nu era oare o colonie a Spaniei? Aha. Atunci trebuia să-și dobândească independența. Și poate că la Paris lui Diego o să-i treacă mofturile și durerile de cap și-o să ajungă un militar faimos, precum acela căruia în America de Sud i se spunea Eliberatorul, parcă Simón Bolívar, sau cam așa ceva.

Între timp, în bibliotecă, Duchamp stătea la un ultim coniac cu Tomás de Romeu, omul cel mai apropiat de noțiunea de prieten pe care-l avusese în acești ani într-un oraș ostil.

Fără a-i divulga informații strategice, i-a prezentat situația politică și i-a sugerat să profite de acest moment pentru a călători în străinătate cu fetele. Aveau vârsta potrivită pentru a descoperi Florența și Veneția, orice iubitor de cultură trebuie să cunoască aceste orașe. Tomás a spus că o să se gândească; ideea nu era rea, poate la vară.

— Împăratul a autorizat întoarcerea lui Ferdinand al VII-lea în Spania. Asta se poate întâmpla dintr-un moment în altul. Cred că e mai bine să nu vă aflați aici atunci, a insinuat Chevalier.

— De ce, excelență? Știți cât mă bucur eu de influența franceză în Spania, dar cred că la întoarcerea Doritului se va termina cu gherila asta care ține de șase ani și țara se va reorganiza. Ferdinand al VII-lea va trebui să guverneze după Constituția liberală din 1812.

— Sper din toată inima, pentru binele Spaniei și al dumitale, prietene.

După puțin timp, Chevalier s-a întors în Franța împreună cu fiică-sa Agnes. Convoiul de trăsură a fost interceptat la poalele Pirineilor de o bandă formată din ultimii luptători aprigi din gherilă. Erau bine informați, cunoșteau identitatea elegantului călător, știau că era vorba de eminența cenușie a Ciudadelei, răspunzător de nenumăratele schingiuiri și execuții. N-au reușit să se răzbune cum doreau, căci Chevalier era apărat de un contingent bine înarmat. Prima salvă a lăsat mai mulți spanioli într-o baltă de sânge, restul au fost căsăpiți cu săbiile. Supraviețuitorii au fugit, lăsând în urmă răniții, care au fost lichidați fără milă. Totul durase mai puțin de zece minute. Chevalier, care nu s-a mișcat din trăsură și părea mai curând plictisit decât speriat, ar fi uitat lesne confruntarea dacă un glonț rătăcit n-ar fi rănit-o pe Agnes. I-a șters fața și i-a distrus un obraz și o parte din nas. Cicatricea oribilă i-a schimbat viața. S-a închis cu anii în casa lor de la țară de la Saint-Maurice. La început, adânc deprimată pentru că-și pierduse frumusețea, dar după o vreme a încetat să plângă și a început să citească altceva decât romanele sentimentale pe care le împărțea cu Juliana de Romeu. Treptat, a citit toate cărțile din biblioteca tatălui, apoi a cerut altele. În serile solitare ale tinereții ei întrerupte de glonțul fatidic a studiat filozofia, istoria și politica. Apoi a început să scrie sub un pseudonim masculin, iar astăzi, după mulți ani, opera ei e cunoscută în multe părți ale lumii;

dar asta e altă poveste. Să ne întoarcem în Spania și la perioada care ne interesează.

În ciuda sfaturilor lui Bernardo, în anul acela Diego de la Vega s-a pomenit amestecat în niște evenimente care-aveau să-l transforme definitiv în Zorro. Trupele franceze au părăsit Spania pe apă sau în marș forțat, avansând asemenea unui animal greoi sub insultele și pietrele aruncate de popor.

În luna martie s-a întors Ferdinand al VII-lea din exilul aurit din Franța. Cortegiul regal a trecut granița în aprilie și a intrat în Catalonia. Lupta îndelungată a poporului pentru a goni invadatorul lua sfârșit. Inițial, entuziasmul național a fost debordant și necondițional. De la nobil până la ultimul țăran, inclusiv majoritatea iluminiștilor de genul lui Tomás de Romeu, întoarcerea regelui a fost privită cu bucurie și toți erau gata să treacă cu vederea marile lui defecte care se vădiseră încă la o vârstă fragedă. Presupuneau că anii de exil îl maturizaseră pe acest principe mediocru, că-l vindecaseră de gelozie, meschinărie și de patima pentru intrigile de curte. Se înșelau. Ferdinand al VII-lea era același om fricos, care vedea dușmani peste tot și se înconjura de lingăi.

Un an mai târziu, Napoleon Bonaparte a fost obligat să abdice de pe tronul Franței. Monarhul cel mai puternic din Europa era înfrânt de o puternică conjugare de forțe politice și militare. La revolta țărilor subjugate, ca Spania, s-a adăugat alianța dintre Prusia, Austria, Anglia și Rusia. A fost deportat în insula Elba, dar i s-a permis să-și păstreze titlul, acum ironic, de împărat. A doua zi a încercat, fără succes, să se sinucidă.

În Spania, bucuria generală provocată de întoarcerea Doritului s-a transformat în violență după doar câteva săptămâni.

Sprijinit de clerul catolic și de forțele cele mai conservatoare ale nobilimii, armatei și administrației publice, proaspătul rege a revocat Constituția de la 1812 și reformele liberale, aruncând în doar câteva luni țara înapoi în feudalism. S-au reinstaurat Inchiziția, privilegiile nobilimii, ale clerului și ale militarilor, s-a dezlănțuit o urmărire

nemiloasă a disidenților și oponentilor, a liberalilor, franțuziților și foștilor colaboratori ai guvernului lui Joseph Bonaparte. Regenți, miniștri și deputați au fost arestați, douăsprezece mii de familii au fost nevoite să treacă granița pentru a se refugia în străinătate, opresiunea luase asemenea forme că nimeni nu era la adăpost; era de-ajuns o simplă bănuială sau o acuzație neîntemeiată pentru ca omul să fie arestat și executat fără proces.

Eulalia de Callis jubila. Așteptase mult întoarcerea regelui pentru a-și redobândi poziția de odinioară. Detesta insolența plebei și dezordinea, prefera absolutismul unui monarh, chiar mediocru. Deviza ei era „fiecare la locul său, un loc pentru fiecare”. Iar al ei era în vârf, firește. Spre deosebire de alți nobili, care-și pierduseră averile în anii revoluționari pentru că se cramponaseră de tradiții, ea nu avusese nici un scrupul pentru a apela la metodele burgheze de îmbogățire. Avea fler pentru afaceri. Era mai bogată ca oricând, era puternică, avea prieteni la curtea lui Ferdinand al VII-lea și era gata să asiste la distrugerea sistematică a ideilor liberale, care fuseseră pe punctul de a periclita o bună parte din ceea ce reprezenta viața ei. Totuși, ceva din vechea generozitate rămăsese ascuns în cărnurile ei mătăhăloase, căci văzând atâta suferință în jur își deschisese băierile pungii ca să ajute săracii, fără să-i întrebe din ce tabără politică făceau parte. Astfel, a ajuns să ascundă în casele ei de la țară sau chiar să trimită în Franța mai multe familii de refugiați.

Fără să fie neapărat nevoie, căci situația sa era oricum înfloritoare, Rafael Moncada a intrat imediat în corpul ofițeresc al armatei, unde titlurile și relațiile mătușă-sii îi asigurau o avansare rapidă. În plus, îi sporea prestigiul când putea să se laude în cele patru zări că, în sfârșit, slujea Spania într-o armată monarhică, tradițională și catolică. Mătușa a fost de acord, fiind de părere că și ultimului idiot îi stătea bine în uniformă.

Tomás de Romeu a înțeles atunci câtă dreptate avusese prietenul său, cavalerul Duchamp, când îl sfătuisese să plece cu fetele în străinătate. Și-a convocat contabilii pentru a

vedea cum stă cu veniturile, dar a descoperit că n-avea din ce trăi decent în altă țară. În plus, se temea că, dacă ar fi plecat, guvernarea lui Ferdinand al VII-lea i-ar fi confiscat și ce-i mai rămânea. După o viață de om în care-și arătase disprețul pentru aspectele materiale, iată că venise vremea să țină cu dinții de ce mai poseda. Sărăcia îl îngrozea. Nu-și prea făcuse griji în legătură cu diminuarea sistematică a averii moștenite de la soție, crezând c-o să ajungă să trăiască mai departe așa cum fusese obișnuit. Nu se gândise niciodată serios la ipoteza de a-și pierde poziția socială. Nu voia să-și imagineze ce-ar însemna ca fetele lui să se vadă lipsite de confortul în care crescuseră. Și-a zis deci că cel mai bine ar fi fost să plece undeva departe și să aștepte să treacă valul de violență și persecuție. La vârsta lui văzuse multe și știa că, mai devreme sau mai târziu, balanța politică se întoarce în direcția opusă; totul era să rămâi nevăzut până se normalizează situația. Nici nu se punea problema să plece la casa patriarhală de la Santa Fe, unde era prea cunoscut și urât, dar și-a amintit de niște pământuri ale nevesti-sii în drum spre Lérida, unde nu fusese niciodată. Proprietatea asta, care până acum nu-i adusese nici un venit, doar probleme, putea fi salvarea. Era vorba de niște dealuri plantate cu măslini, unde trăiau câteva familii de țărani săraci și înapoiți, care nu-și văzuseră stăpânii de atât amar de vreme, că nici nu mai credeau că aceștia există. Aveau acolo și o casă mare, urâtă și pe jumătate ruinată, ridicată pe la 1500, un cub masiv, ferecat precum un mormânt, cu scopul de a-i apăra pe locatari de năvălirile maurilor, soldaților și bandiților care devastaseră secole în șir regiunea; Tomás a socotit că, oricum, era preferabilă închisorii. Puteau rămâne acolo câteva luni. Așa că a concediat aproape toți servitorii, a închis casa pe jumătate, restul rămânând în grija majordomului și au pornit la drum cu mai multe trăsuri, pentru că trebuia dus și mobilierul strict necesar.

Diego a asistat la exodul familiei cuprins de presentimente rele, însă Tomás de Romeu l-a liniștit cu argumentul că nu

avusese funcții în administrația napoleoneană și că prea puțini fuseseră la curent cu prietenia care-l legase de Chevalier, drept care n-avea de ce să se teamă. „Uite că o dată mă bucur că nu sunt cineva”, a zâmbit în timp ce-și lua rămas-bun.

Juliana și Isabel habar n-aveau de situația în care se găseau, așa că au plecat ca în vacanță. Nu pricepeau de ce tatăl lor le duce așa departe de civilizație, dar erau ascultătoare și n-au pus întrebări. Diego a sărutat-o pe Juliana pe amândoi obraji și i-a șoptit să nu dispere, căci despărțirea avea să fie scurtă.

S-a uitat la el nedumerită. Ca multe alte fraze pe care i le insinua Diego și aceasta a rămas de neînțeles.

Nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere lui Diego decât să însoțească familia la țară, așa cum îi ceruse Tomás de Romeu.

Ideea de a petrece o perioadă departe de lume și în compania Julianei era tentantă, numai că nu putea părăsi Barcelona tocmai acum. Membrii „Dreptății” erau extrem de ocupați, trebuind să ajute masa de refugiați care încerca să plece din Spania. Era nevoie să fie ascunși, să li se facă rost de transport, să fie trecuți în Franța traversând Pirineii sau trimiși în alte țări europene. Anglia, care luptase cu zel împotriva lui Napoleon până la victorie, îl sprijinea acum pe Ferdinand al VII-lea și, cu rare excepții, nu oferea protecție dușmanilor regimului său. După spusele maestrului Escalante, niciodată „Dreptatea” nu riscase mai mult să fie descoperită.

Inchiziția devenise și mai puternică decât înainte, avea puteri depline pentru a apăra credința cu orice preț, însă cum linia care-i despărțea pe eretici de opozanți era neclară, oricine putea cădea în ghearele ei. În anii în care Inchiziția fusese abolită, membrii societății secrete neglijaseră măsurile de siguranță, convinși că într-o lume modernă nu mai era loc pentru fanatismul religios. Credeau că timpurile în care oamenii erau arși pe rug trecuseră definitiv. Acum plăteau

pentru optimismul exagerat. Diego era atât de absorbit în misiunile „Dreptății” încât nici nu se mai ducea la cursurile Colegiului de Umamoare, unde educația, ca peste tot în țară, era cenzurată. Mulți dintre profesorii și colegii lui fuseseră arestați pentru că-și exprimaseră părerea. Erau zilele în care umflatul rector al Universității din Cervera a pronunțat în fața regelui această frază, definitorie pentru viața academică din Spania: „Departa de noi obiceiul funest de a gândi”.

La începutul lunii septembrie a fost arestat un membru al „Dreptății” pe care maestrul Manuel Escalante îl ținuse ascuns acasă la el mai multe săptămâni. Inchiziția, ca braț al Bisericii, evita vărsarea de sânge. Metodele cele mai frecvente de interogatoriu erau instrumentul de tortură care scotea oasele din încheieturi și arderea cu fierul roșu. Nefericitul a mărturisit numele celor care-l ajutaseră și la puțin timp după aceea maestrul de scrimă a fost arestat. Înainte de a fi dus în sinistra trăsură a stăpânirii, a apucat să vorbească doar cu bătrânul servitor, care a fugit să-l anunțe pe Diego. După o zi, acesta a aflat că pe Escalante nu-l duseseră la Ciudadela, cum se proceda în cazul deținuților politici, ci la un fort din zona portului, urmând să fie transportat la Toledo, unde era centralizată sinistra birocrație a Inchiziției. Diego l-a căutat imediat pe Iulius Caesar, cel cu care se luptase în tabernaculul societății secrete în ziua inițiem.

— E grav – a spus acesta – pot să ne prindă pe toți.

— N-o să reușească niciodată să-i smulgă ceva maestrului Escalante.

— Au metode infailibile, pe care le-au pus la punct timp de secole. Au pus mâna pe mai mulți dintr-ai noștri, au deja destule informații. Cercul se strânge, trebuie să dizolvăm societatea o vreme.

— Bine, dar don Manuel Escalante?

— Sper, pentru binele tuturor, să apuce să-și ia viața înainte de a fi pus la cazne, a suspinat Iulius Caesar.

— Îl țin într-un fort din oraș, nu la Ciudadela, trebuie să-l salvăm...

— Să-l salvăm? Imposibil!

— E greu, dar nu imposibil. Am nevoie de ajutorul organizației. O vom face chiar în noaptea asta, a spus Diego și s-a apucat să-i expună planul.

— Mi se pare o nebunie, dar merită să încercăm. Te vom ajuta.

— Iar maestrul trebuie scos din oraș fără amânare.

— Firește. În port va aștepta o barcă. Vâslașul e de încredere, cred c-o să treacă de pază și-o să-l ducă pe maestru la un vapor care ridică mâine ancora pentru Neapole. Acolo va fi la adăpost.

Diego a suspinat la gândul că niciodată n-avusese mai multă nevoie de Bernardo ca acum. Treaba avea să fie mult mai serioasă decât a pătrunde în casa cavalerului Duchamp.

Nu era simplu să ataci o garnizoană, să anihilezi paza – câți or fi fost oare? – să eliberezi prizonierul și să-l duci nevătămat la barcă fără să fii prins.

S-a dus mai întâi la conacul Eulaliei de Callis, pe care-l studiasse atent la fiecare vizită a sa. Și-a lăsat calul pe stradă și, nevăzut, s-a strecurat prin grădină până în curtea de serviciu, plină de porci și păsări care-și așteptau rândul la tăiere, albi de spălat, cazane de fiert albiturile și frânghii pe care se uscau rufe. În fund erau șoproanele trăsurilor și grajdurile cailor. Locul mișuna de bucătari, servitori și lachei, ocupați toți cu treburile lor. Nu s-a uitat nimeni la el.

A intrat în șopron, a ales trăsura potrivită și a așteptat ghemuit în ea, sperând să nu fie descoperit de vreun rândaș. Știa de la Eulalia de Callis în persoană că la ora cinci suna un clopoțel care chema servitorimea la bucătărie. Era ceasul la care stăpâna locului oferea o gustare armatei de servitori; câte o cană cu ciocolată spumoasă cu lapte și pâine. După o jumătate de ceas a sunat clopoțelul și cât ai zice pește curtea s-a golit. Vântul i-a adus aroma plăcută de ciocolată și i-a plouat în gură. De când familia plecase la țară, se mânca tare prost în casa De Romeu. Grăbit, știind că nu dispune decât de zece sau cincisprezece minute, Diego a desprins blazonul de pe portiera trăsurii și a înșfăcat din cuier două tunici din eleganta uniformă a lacheilor. Erau niște livrele din catifea

albastră cu guler și căptușeală stacojie și nasturi și epoletă aurii.

Ținuta era completată cu gulere de dantelă, pantaloni albi, pantofi negri de lac cu cataramă de argint și un brâu roșu de brocart. Cum spunea Tomás de Romeu, nici Napoleon Bonaparte nu se îmbrăca atât de luxos ca servitorii Eulaliei.

După ce s-a asigurat că nu era nimeni în curte, Diego a ieșit cu prada, s-a strecurat printre arbuști, a încălecat și a luat-o la trap.

Acasă la Tomás de Romeu rămăsese trăsura cea hodorogită, prea veche și fragilă pentru a fi luată la țară. În comparație cu oricare dintre cele ale doinei Eulalia era o ruină, dar Diego socotea că pe întuneric și în grabă nimeni n-ar fi băgat de seamă în ce hal era. Trebuia să aștepte asfințitul soarelui și să-și măsoare timpul cu multă grijă, de asta depindea succesul acțiunii. După ce a bătut blazonul în cuie pe ușa trăsorii, s-a dus în pivnița cu băuturi, pe care majordomul o ținea sub cheie, o piedică neînsemnată pentru Diego, care învățase să deschidă orice închizătoare. A scos un butoiș cu vin și l-a scos fără probleme și sub ochii servitorilor, care nu s-au mirat, crezând că don Tomás îi lăsase cheia.

Mai bine de patru ani păstrase Diego flaconul cu sirop de adormit, primit de la bunica Bufnița Albă ca dar de plecare și cu promisiunea de a-l folosi doar pentru a salva o viață. Exact ceea ce-și propunea să facă acum. Acum mulți ani, cu ajutorul poțiunii părintele Mendoza amputase un picior și el amorsea un urs. Nu știa cât de puternic avea să fie drogul dizolvat în tot vinul din butoi și dacă avea să aibă efectul pe care-l spera, dar trebuia să încerce. A vărsat deci siropul în vin și l-a amestecat, rostogolind butoiul. Au sosit în curând și doi membri ai „Dreptății”, care și-au pus perucile albe de lacheu și livrelele de uniformă ale casei De Callis.

Diego s-a înveșmântat ca un prinț, cu ce avea mai bun: haină de catifea cafenie cu pasmanterii de aur și argint, guler de blană, cravată cu plastron prins într-un ac cu perle, pantalon de culoarea untului, încălțări cu cataramă aurite și

pălărie cu boruri largi. Așa au ajuns cu trăsura în fața garnizoanei.

Era noapte adâncă în clipa când a bătut în poarta slab luminată de niște felinare. Cu glasul puternic al cuiva obișnuit să poruncească, Diego le-a spus celor două santinele să cheme un superior. Acesta s-a prezentat în persoana unui june ofițeraș cu accent andaluz, care a fost impresionat de eleganța zdrobitoare a lui Diego și de blazonul de pe trăsură.

— Excelența sa dona Eulalia de Callis vă trimite un butoi cu cel mai bun vin din pivnițele sale ca să-l beți în cinstea ei împreună cu oamenii chiar în noaptea asta. E ziua ei, a anunțat Diego cu un aer superior.

— Mi se pare ciudat... s-a bâlbâit, mirat, omul.

— Ciudat? Pesemne că ești nou în Barcelona. Excelența sa a trimis mereu vin la garnizoană de ziua ei, mai cu seamă acum, când patria a scăpat de despotul ateu.

Intimidat, sublocotenentul le-a ordonat subalternilor săi să ia butoiul, ba chiar l-a invitat pe Diego să bea cu ei, dar el s-a scuzat; trebuia să împartă alte cadouri asemănătoare în toată Ciudadela.

— Ceva mai târziu, excelența sa o să vă trimită și mâncarea ei favorită, picioare de porc cu napi. Câte guri sunteți?

— Nouăsprezece.

— Bine. Noapte bună.

— Numele dumneavoastră, domnule, vă rog...

— Sunt Rafael Moncada, nepotul excelenței sale dona Eulalia de Callis, a răspuns Diego și, bătând cu bastonul în portieră, a ordonat falsului vizitiu s-o ia din loc.

La trei dimineața, pe când orașul dormea dus și străzile erau pustii, Diego s-a pregătit de cea de-a doua parte a planului său. Își făcuse socoteala că de-acum oamenii din garnizoană își băuseră vinul și, chiar dacă nu adormiseră, măcar erau amețiți bine. Era singurul său avantaj. Se schimbaseră, acum purta costumul lui Zorro, plus harapnicul, pistolul și sabia ascuțită ca briciul. A venit pe jos, copitele

calului ar fi fost prea zgomotoase. Mergând lipit de ziduri, a ajuns în apropierea garnizoanei și a văzut că sub felinare se aflau aceleași santinele, care căscău de zor. Pesemne că nu gustaseră din vin. Sub umbra unui pridvor îl așteptau Iulius Caesar și alți membri ai „Dreptății”, costumați în marinari, conform planului. Diego le-a spus să nu intervină în ajutorul lui, orice s-ar întâmpla. Fiecare trebuia să aibă grijă de sine însuși. Și-au urat noroc în numele Domnului și s-au despărțit.

Marinarii au înscenat o ceartă de bețivi chiar în fața garnizoanei, timp în care Diego aștepta la adăpostul întinericului. Cearta a scos din amorțeală santinelele, care și-au părăsit postul și s-au dus să vadă despre ce era vorba. S-au apropiat de așa-zișii bețivani și le-au spus să plece dacă nu voiau să fie arestați, însă ei continuau să-și care pumni de parcă nici n-ar fi auzit. Se mișcau atât de nesigur și spuneau atâtea măscări, că santinelele au început să râdă, dar când au vrut să-i gonească, bețivanii s-au trezit ca prin minune și au atacat. Luați prin surprindere, nici nu s-au apărut; au primit câte o lovitură în cap, care i-a amețit, au fost luați pe sus și duși fără menajamente într-o fundătură, unde se afla o portiță ascunsă. Au bătut de trei ori, s-a deschis un vizor, au dat parola și le-a deschis o femeie la vreo șaizeci de ani, îmbrăcată în negru. Aplecați, ca să nu se lovească de grinda joasă, au intrat și i-au închis pe cei doi într-o magazie de cărbuni, unde i-au lăsat legați, cu căluș la gură și dezbrăcați. Și-au pus uniformele lor și s-au întors la poarta garnizoanei, postându-se sub felinare. În puținele minute cât durase toată operațiunea, Diego pătrunsese în clădire, cu sabia și pistolul pregătite.

Locul părea pustiu, domnea o tăcere mormântală și nu se vedea mai nimic, căci jumătate din lămpi își arseseră uleiul până la capăt. Nevăzut ca o fantomă – doar sclipirea săbiei îi trăda prezența – Diego a străbătut vestibulul. A împins cu grijă ușa și s-a pomenit în pragul sălii mari, unde era limpede că se împărțise vinul; șase oameni, inclusiv sublocotenentul, sforăiau întinși pe jos. S-a asigurat că nici

unul nu era treaz, apoi a verificat butoiul; fusese golit până la ultima picătură.

— Sănătate, domnilor! a rostit mulțumit și, într-un impuls jucăuș, a trasat cu sabia un Z pe perete. Avertismentul lui Bernardo că până la urmă Zorro avea să pună stăpânire pe el i-a răsunit în minte, dar era prea târziu.

A adunat iute armele de foc și săbiile, le-a aruncat în lăzile din vestibul, apoi a mers mai departe, stingând lămpile pe măsură ce înainta. Umbra îi fusese dintotdeauna aliatul cel mai bun. A mai găsit trei oameni făcuți praf de siropul Bufniței Albe; dacă nu fusese mințit, mai rămâneau cam opt.

Spera să găsească celulele deținuților fără să fie nevoie să-i întâlnească, dar a auzit glasuri și-a trebuit să se ascundă rapid. Se găsea într-o încăpere mare și aproape goală, n-avea unde să se ascundă și nici nu ajungea destul de sus ca să stingă cele două torțe care ardeau la vreo cincisprezece pași mai departe. Se putea folosi doar de bârnele groase din tavan, prea sus pentru a ajunge la ele. Și-a pus sabia în teacă, a desfășurat harapnicul și l-a aruncat spre o bârnă, a tras de el să-l întindă și s-a cățarat așa cum făcuse de atâtea ori pe vapor sau la circ. Ajuns sus, l-a strâns la loc și s-a întins pe bârnă, liniștit, căci lumina nu bătea până acolo. Chiar atunci au intrat doi oameni, conversând destul de animat, semn că nu-și primiseră rația de vin.

Diego și-a dat seama că trebuia să-i oprească înainte de a ajunge în sala în care camarazii lor zăceau răscrăcărați dormind adânc. A așteptat să ajungă sub bârnă, s-a lăsat să cadă ca o mare pasăre neagră, cu capul deschis în evantai și harapnicul pregătit. Năuciți, n-au mai avut timp să scoată săbiile, în schimb el i-a pus în genunchi cu două lovituri de bici bine țintite, după care a făcut o reverență batjocoritoare:

— Seara bună, domnilor. Vă rog să lăsați cu multă grijă armele jos.

A plesnit amenințător din bici și și-a scos pistolul de la brâu. Cei doi s-au executat fără să crâcnească, iar el a împins cu piciorul săbiile într-un colț.

— Și-acum, domniile voastre, să vedem dacă mă ajutați. Presupun că nu vreți să muriți, iar eu n-am nici un chef să vă ucid. Unde vă pot închide ca să n-avem probleme?

Soldații l-au privit zăpăciți și nepricepând mare lucru.

Erau țărani simpli recrutați în armată, doi flăcăi care în scurta lor viață văzuseră multe grozăvii, supraviețuiseră războiului și făcuseră foamea. Nu le ardea de ghicitori. Zorro a subliniat întrebarea cu plesnituri de bici. Unul din ei, mult prea îngrozit ca să mai aibă și glas, a arătat spre ușa pe care intraseră. Mascatul le-a sugerat să-și spună rugăciunea, pentru că dacă-l păcăleau avea să-i omoare. Ușa dădea spre un culoar lung și pustiu, pe care l-au străbătut în șir indian, el mergând în urma prizonierilor. La capăt, coridorul se bifurca; la dreapta era o ușă destul de șubredă, la stânga, una în stare mai bună și cu încuietoare. Zorro le-a spus să deschidă ușa din dreapta. În fața ochilor i s-a arătat o latrină grețosă, formată din patru gropi săpate în pământ și pline de excremente, niște găleți cu apă și un felinar plin de muște.

Singura legătură cu exteriorul era o deschizătură mică prevăzută cu bare de fier.

— Perfect! Regret că parfumul nu e de gardenie. Poate că pe viitor aveți grijă să faceți curat și le-a indicat cu pistolul să intre.

Zorro a tras zăvorul pe dinafară și s-a dus la cealaltă ușă; Încuietoarea era simplă, a deschis-o în câteva secunde cu acul de oțel pe care-l purta în cusătura unei cizme ca să-i folosească la trucurile de magician. A deschis prudent și a coborât câteva trepte. Ducea pesemne la subsol, unde precis că erau celulele. Ajuns jos, s-a lipit de zid și a aruncat o privire. O singură torță lumina un vestibul lipsit de aerisire și păzit de un gardian care în mod sigur nu gustase din vinul adormitor, pentru că juca solitaire cu niște cărți soioase, stând pe jos cu picioarele încrucișate. Pușca era la îndemână, dar n-a apucat s-o ia, pentru că Zorro a apărut brusc în fața lui și l-a trântit pe spate cu un picior în bărbie, după care a împins arma cât colo. Locul putea îngrozitor, a fost gata să dea îndărăt, dar nu era timp de mofturi. A luat

torța și s-a apucat să se uite în celule, de fapt niște văgăuni insalubre, umede și pline de goange, unde prizonierii stăteau înghesuiți în întuneric. Erau câte trei sau patru în fiecare celulă; stăteau în picioare și stăteau jos cu rândul. Păreau schelete cu ochi de nebun. Aerul fetid vibra în ritmul respirației gâfâite a acestor nefericiți. Tânărul mascat l-a strigat pe Manuel Escalante și dintr-o văgăună i-a răspuns un glas. A ridicat torța și a zărit un om legat de gratii și atât de bătut, că fața-i devenise o masă diformă și vânătă pe care trăsăturile nu se mai distingeau.

— Dacă ești călăul, fii binevenit, a spus prizonierul și atunci i-a recunoscut glasul ferm și demn.

— Am venit să vă eliberez, maestre, sunt Zorro.

— Bună idee. Cheile stau atârinate lângă ușă. Și dacă tot te duci acolo, vezi că temnicerul dă semne de trezie, a rostit calm Manuel Escalante.

Discipolul său a luat legătura de chei și a deschis grilajul. Cei trei prizonieri cu care Escalante împărțea celula au dat năvală să iasă, împingându-se înnebuniți de frică și speranță. Zorro i-a ținut la respect cu pistolul:

— Nu chiar așa repede, domnilor, mai întâi trebuie să-i eliberați și pe ceilalți.

Pistolul amenințător a avut darul de a le reda ceva din omenia uitată. În timp ce ei se luptau cu cheile și zăvoarele, Diego a închis gardianul în celula goală, iar Escalante i-a luat pușca. Odată deschise toate celulele, cei doi au condus spre ieșire spectrele jalnice, în zdrențe, ciufulite, acoperite de sânge uscat, murdărie și vomă. Au urcat scările, au străbătut culoarul, au traversat încăperea goală unde Diego se cățăraseră pe bârănă și mai aveau puțin până la sala de arme, când le-a ieșit înaintea un grup de gardieni care auziseră zgomotul de la celule. Erau pregătiți, cu sabia în mână. Zorro a tras singurul glonț, nimerindu-l pe unul în plin, însă Escalante a văzut abia atunci că pușca lui era descărcată și nu mai era timp. A apucat-o de țeava și s-a repezit înaintea, lovind ca o morișcă în toate părțile. Zorro și-a scos sabia din teacă și s-a avântat și el, reușind să-i

oprească preț de câteva secunde pe atacatori, timp în care Escalante a pus mâna pe una dintre săbiile de care Diego îi ușurase pe cei pe care-i încuiase în latrină. Cei doi erau mai zgomotoși și mai eficienți decât un batalion întreg. Diego mânuiuse floreta zilnic încă din copilărie, dar niciodată nu luptase de-adevăratelea; singurul duel pe viață și pe moarte se purtase cu pistolul și fusese mult mai curat. Și-a dat seama că nu există nimic onorabil într-o luptă adevărată, unde regulile nu mai contează defel. Singura regulă e să învingi, cu orice preț. Armele nu se întâlneau într-o coregrafie elegantă, ca la lecțiile de scrimă, ci se îndreptau direct spre corpul adversarului ca să-l străpungă. Cavalerismul nu avea ce căuta aici, loviturile erau feroce și fără de milă. Senzația pe care o transmitea oțelul străpungând în carnea dușmanului era de nedescris. Îl cuprinse o stare în care se amestecau exaltarea nemiloasă, repulsia și triumful, își pierdu simțul realității și deveni o fiară. Urletele de durere și hainele pătate de sânge ale adversarilor l-au făcut să aprecieze tehnica de luptă a membrilor „Dreptății”, infailibilă atât în Cercul Maestrului, cât și în înfruntarea oarbă corp la corp. Mai târziu, când a fost în stare să gândească, a fost recunoscător lunilor de practică cu Bernardo, când oboseau în așa hal că nu-i mai țineau picioarele. Dobândise reflexe extrem de rapide și o vedere circulară, ghicea instinctiv ce se petrecea în spatele lui. Putea să prevină, într-o fracțiune de secundă, mișcările simultane ale mai multor dușmani, să evalueze distanțele, să calculeze viteza și direcția loviturilor, să pareze și să atace.

În ciuda vârstei și a bătăilor primite de la torționari, maestrul Escalante s-a dovedit tot atât de eficient ca discipolul său. N-avea agilitatea și forța lui Zorro, însă compensa din plin prin experiență și calm. În focul luptei tânărul transpira și gâfâia, în timp ce maestrul lupta la fel de hotărât, dar mult mai elegant. În câteva minute, adversarii au fost anihilați, dezarmați sau răniți. De-abia atunci prizonierii eliberați au îndrăznit să se apropie. Nici unul n-avusese curajul de a-și ajuta salvatorii, dar acum se

întreceau în a târî corpurile gardienilor în celulele pe care le ocupaseră până de curând şi a-i închide acolo, cu lovituri şi insulte. Atunci s-a trezit şi Zorro la realitate şi a aruncat o privire în jur; bălţi de sânge pe jos, sânge pe pereţi, sânge pe trupurile răniţilor care erau târâţi în celule, sânge pe sabie, sânge peste tot.

— Sfântă Fecioară, Maică Precistă! a strigat, îngrozit.

— Să mergem, nu e timp de comentarii, l-a potolit maestrul Escalante.

Au părăsit garnizoana fără probleme. Ceilalţi s-au împrăştiat pe străzile întunecate; o parte aveau să rămână în viaţă plecând din ţară sau stând ascunşi ani de zile, alţii aveau să fie prinşi din nou, torturaţi ca să spună cum au scăpat, apoi executaţi. Aceia nu vor şti să spună cine a fost curajosul mascat care le dăduse libertatea; nu ştiau. Îi auziseră doar numele, Zorro, ceea ce se potrivea cu litera Z de pe peretele sălii de arme.

Trecuseră în total patruzeci de minute între cearta de beţivani din faţa garnizoanei şi clipa în care Zorro îşi salvase maestrul. Pe stradă aşteptau cei din societatea secretă, încă îmbrăcaţi în uniforme de gardienilor, care aveau să-l conducă pe Escalante pe drumul exilului. La despărţire, Diego şi Manuel Escalante s-au îmbrăţişat pentru prima şi ultima oară.

Dimineaţa, când cei din garnizoană s-au trezit din efectele drogului şi-au fost în stare să vadă de răniţi, bietul sublocotenent a trebuit să dea seamă în faţa superiorilor de cele petrecute. Singurul element în favoarea sa era că nici unul din subalternii săi nu murise în cursul evenimentelor. A declarat că, din câte ştia, Eulalia de Callis şi Rafael Moncada fuseseră implicaţi, căci de la ei provenea blestematul butoi de vin care intoxicase trupa.

Pe seară, un căpitan escortat de patru gărzi înarmate s-a prezentat acasă la cei suspectaţi, însă destul de servil şi linguşitor. Eulalia şi Rafael l-au primit ca pe un servitor, obligându-l să-şi ceară scuze pentru că-i deranja cu asemenea prostii. Stăpâna casei l-a trimis la grajduri ca să

constate cu ochii lui că blazonul fusese smuls de pe o trăsură, ceea ce căpitanului nu i s-a părut a fi o dovadă suficientă, dar s-a abținut să facă vreun comentariu. Rafael Moncada, în uniforma de ofițer al regelui, era o prezență mult prea intimidantă.

Moncada n-avea alibi, dar nici n-avea nevoie la poziția lui socială. Cât ai zice pește, cele două înalte persoane s-au văzut libere de orice bănuială.

— Ofițerul care s-a lăsat păcălit astfel e un imbecil sadea și merită o pedeapsă exemplară. Vreau să aflu ce înseamnă litera Z gravată pe perete și cine e banditul care îndrăznește să se folosească de numele meu și de al nepotului meu pentru a comite astfel de ticăloșii. Ai înțeles?

— Fiți sigură că vom face tot posibilul ca să lămurim acest incident nefericit, excelență, a asigurat-o căpitanul, ieșind cu spatele și înclinându-se adânc.

În octombrie, Rafael Moncada și-a zis că venise timpul să-și demonstreze autoritatea față de Juliana, din moment ce nici diplomația, nici răbdarea n-avuseseră nici un rezultat. Poate că ea bănuia că atacul acela de pe stradă fusese opera lui, dar n-avea nici o dovadă, iar cei care i le-ar fi putut da, adică țiganii, erau departe și n-ar fi îndrăznit să se întoarcă la Barcelona. Între timp, se interesase și de situația economică a lui Tomás de Romeu – catastrofală. Vremurile se schimbaseră, familia nu mai era în situația de a se lăsa rugată. Or el avea o situație splendidă, doar Juliana mai lipsea pentru a se simți stăpân pe soartă. Sigur, Eulalia de Callis nu era de acord ca el s-o curteze pe fată, dar și-a zis că nu mai era la vârstă la care să se lase dominat de tiranica mătușă. Numai că scrisoarea prin care-și anunța vizita la casa De Romeu s-a întors nedesfăcută; acesta lipsea din oraș împreună cu fetele. N-au știut să-i spună unde plecase, el avea însă mijloacele de a afla. Printr-o coincidență, în aceeași zi Eulalia l-a convocat ca să stabilească o zi în care să-l prezinte fiicei ducilor de Medinaceli.

— Îmi pare rău, mătușă, oricât de convenabilă ar fi această uniune, nu mă simt în stare s-o duc la capăt. După cum știi, o iubesc pe Juliana de Romeu, i-a spus Rafael cu toată hotărârea de care a fost în stare.

— Scoate-ți-o din cap pe fata asta, Rafael. N-a fost niciodată o partidă bună, iar acum ar fi de-a dreptul o sinucidere socială. Crezi că o să fie primită la curte dacă se află că taică-său s-a dat cu francezii?

— Sunt gata să-mi asum riscul. E singura femeie care m-a interesat vreodată.

— Viața ta abia începe. O dorești pentru că te-a refuzat, nu de altceva. Dacă te-ar fi acceptat, de-acum ai fi sătul și prea sătul de ea. Tu ai nevoie de o soție de nivelul tău, de cineva care să te ajute în carieră. Fata lui Romeu abia dacă e bună de amantă.

— Nu vorbi așa de Juliana!

— Vorbesc cum am chef, mai ales dacă am dreptate, a răspuns matroana pe un ton tranșant. Cu titlul lui Medinaceli și cu averea mea poți ajunge departe. De când s-a prăpădit sărmanul meu fiu, tu ești singura mea familie, de aceea mă port ca o mamă cu tine, dar răbdarea mea are și ea o limită, Rafael.

— Din câte știu, răposatul dumitale soț, Pedro Fages, Dumnezeu să-l odihnească, n-avea nici el titluri sau avere când v-ați cunoscut.

— Deosebirea este că Pedro era viteaz, avea o situație impecabilă în armată și era gata să mănânce chiar și șopârle în Lumea Nouă ca să facă avere. Pe când Juliana e o mucoasă răsfățată și tat-su e un nimeni. Iar dacă vrei să-ți distrugi viața cu ea, pe mine să nu contezi, pricepi?

— Pricep, mătușă. Noapte bună.

Și, pocnindu-și călcâiele, Moncada s-a înclinat și a ieșit.

Era superb în uniformă de ofițer, cu cizmele lustruite și spada cu canaf la brâu. Dona Eulalia nu ți-a făcut probleme: cunoștea natura umană și avea încredere în victoria ambiției nemăsurate asupra amorului oricât de nebun. Cazul nepotului n-avea de ce să fie altfel.

După câteva zile, Juliana, Isabel și Nuria se întorceau la Barcelona în galopul trăsurii, însoțite doar de Jordi și de doi lachei. Zgomotul copitelor din curte l-a întors din drum pe Diego, care se pregătea să plece. Cele trei femei erau slăbite, pline de praf și aduceau vestea că Tomás de Romeu fusese arestat. Un detașament de soldați venise la casa de la țară, năvălise peste ei și-l luase fără să-l lase nici măcar să-și pună o haină pe el. Fetele știau doar că era acuzat de trădare și că-l duceau la temuta Ciudadela.

După arestarea lui Tomás de Romeu, Isabel a preluat frâiele casei, căci Juliana, deși cu patru ani mai mare, își pierduse capul cu totul. Cu o maturitate pe care până atunci n-o arătase niciodată, Isabel a dat ordin să fie luate bagajele indispensabile și să se închidă casa. În mai puțin de trei ore se îndreptau spre Barcelona. Pe drum, a avut timp să-și dea seama că n-aveau nici un aliat. Tatăl lor, despre care era convinsă că nu făcuse rău nimănui, n-avea acum decât dușmani.

Nimeni n-ar fi fost dispus să se compromită întinzând o mână de ajutor victimelor persecuției statului. Singura persoană la care puteau apela nu era un prieten, ci un dușman, dar n-a ezitat nici o clipă. Juliana trebuia să se prosterneze la picioarele lui Rafael Moncada; nici o umilință nu era de prisos când era vorba să-și salveze tatăl. Avea dreptate, oricât de melodramatic părea. Juliana a fost de acord, chiar și Diego a fost silit să admită, căci nici măcar o duzină de Zorro n-ar fi fost în stare să scoată pe cineva din Ciudadela; fortul era inexpugnabil. Una era să intri într-o garnizoană de cartier condusă de un sublocotenent imberb ca să-l eliberezi pe Escalante, cu totul altceva era să te înfrunți cu grosul trupelor regelui la Barcelona. Totuși, gândul că Juliana se ducea să-l implore pe Moncada îi era insuportabil. Voia să se ducă el.

— Nu fi naiv, Diego, singura persoană care poate obține ceva de la omul ăsta e Juliana. Tu n-ai ce să-i oferi, a rostit Isabel pe un ton categoric.

A scris chiar ea misiva în care anunța vizita soră-sii, a trimis-o printr-un servitor acasă la tenacele amarez, după care a trimis-o pe Juliana să se spele și să se îmbrace în hainele cele mai bune. Juliana a insistat să fie însoțită doar de Nuria pentru că Isabel își ieșea repede din țâțâni, iar Diego nu făcea parte din familie. În plus, el și Moncada se urau. Câteva ore mai târziu, încă încercănată de pe drum, Juliana bătea la poarta casei bărbatului pe care-l detesta, sfidând norma de discreție stabilită de secole. Numai o femeie cu o reputație mai mult decât îndoielnică ar fi cutezat să se ducă la un bărbat neînsurat, chiar însoțită de o guvernantă severă. Sub haina neagră era îmbrăcată ca de vară, deși vântul de toamnă începuse să bată; o rochie vaporosă de culoarea porumbului, cu jachetică tivită cu mărgelușe și o mantilă în ton cu rochia, legată cu o panglică de mătase verde și pene albe de struț.

De departe părea o pasăre exotică, de aproape era mai frumoasă ca niciodată. Nuria a rămas în vestibul, iar un servitor a condus-o pe Juliana în salon, unde o aștepta amarezul.

Rafael a văzut-o intrând ca o naiadă care plutea în aerul calm al după-amiezii și și-a dat seama că aștepta această clipă de patru ani. Dorința de a o face să plătească umilințele trecutului a fost gata să pună stăpânire pe el, dar și-a zis că nu trebuia să întindă coarda; porumbița fragilă era pesemne la limita rezistenței. Nu și-a imaginat că porumbița fragilă putea să se tocmească precum un turc din piață. Nimeni n-a aflat exact cum a decurs negocierea, mai târziu Juliana le-a spus doar esențialul târgului: el să obțină eliberarea lui Tomás de Romeu, în schimb ea se va mărita cu el. Nici un gest, nici un cuvânt în plus din care să răzbată sentimentele ei. După o jumătate de ceas, părăsea salonul perfect calmă, alături de Moncada, care o ținea delicat de braț. A chemat-o pe Nuria cu un gest poruncitor și s-a urcat în trăsură, unde Jordi adormise pe capră. A plecat fără măcar să-l privească pe bărbatul căruia îi promisese mâna.

Trei săptămâni întregi au așteptat fetele De Romeu rezultatul acțiunii lui Moncada. Nu ieșeau decât la biserică, unde se rugau Eulaliei, sfânta orașului, pentru ajutor. „Câtă nevoie am avea acum de Bernardo!”, se plânea Isabel, convinsă că el ar fi fost în stare să afle cum o ducea tatăl lor, sau chiar să facă să-i parvină un mesaj; adesea, ceea ce nu se putea rezolva de sus reușea el, grație relațiilor pe care și le făcuse.

— Da, tare bine ar fi să fie aici, dar mă bucur c-a plecat, că e în sfârșit alături de Fulgerul Noptii, așa cum a dorit mereu, a spus Diego.

— Ai primit vești de la el? O scrisoare?

— Nu, încă nu.

— Și-atunci, de unde știi?

Diego a ridicat din umeri. Nu putea să le explice în ce consta ceea ce albi din California numeau poșta indiană. Între ei doi funcționa perfect, încă de când erau copii erau în stare să comunice fără cuvinte și n-avea de ce da greș tocmai acum. Între ei nu era decât oceanul, dar continuau să fie permanent în legătură, ca de obicei.

Nuria a cumpărat o țesătură grosolană de lână cafenie și a transformat-o în straie de pelerin. Influența Sfintei Eulalia la curtea cerească trebuia întărită, drept care apelase și la Santiago din Compostela, promițându-i că dacă stăpânul scăpa va merge pe jos împreună cu fetele până la sanctuarul său.

N-avea idee câte leghe făcea drumul, dar dacă venea lume până și din Franța, nu puteau fi multe.

O duceau rău. Majordomul o ștersese fără explicații imediat ce aflate de arestarea stăpânului. Puținii servitori rămași făceau mutre și deveniseră obraznici, pentru că nu mai sperau să primească salariul din urmă. Nu plecau pentru că n-aveau unde se duce. Contabilii și avocații care se ocupaseră de averea lui don Tomás nici nu le-au primit pe fetele care veniseră să ceară ceva bani pentru traiul de zi cu zi.

Diego n-avea cum să le ajute pentru că-și dăduse aproape toți banii ȝiganilor; iar următorul mandat de acasă întârzia.

Până una-alta, recurgea la contacte mai pământești decât cele ale Nuriei pentru a afla cum o ducea prizonierul. „Dreptatea” nu-l mai putea ajuta, membrii ei se răspândiseră care încotro. Era prima dată de două secole încoace când societatea secretă, care funcționase chiar și în perioadele potrivnice, își suspenda activitatea. Unii fugiseră în străinătate, alții stăteau ascunși, cei mai puțin norocoși căzuseră în ghearele Inchiziției, care nu mai ardea oamenii pe rug, preferând să-i facă să dispară în mod discret.

La finele lunii octombrie, Moncada a venit la Juliana. Avea un aer distrus: în aceste trei săptămâni, a spus, constatase că puterile lui erau foarte limitate. Nu reușise mai nimic cu birocrăția greoaie a statului. Se dusesse valvârtej la Madrid ca să intervină chiar pe lângă rege, dar acesta îl dăduse pe mâna secretarului, unul dintre cei mai puternici oameni de la curte, sfătuindu-l să nu-l mai deranjeze cu prostii. Cu secretarul nu i-a mers cu vorba bună și n-a îndrăznit să-l mituiască; dacă nu ținea figura, asta putea să-l coste scump. I s-a spus că Tomás de Romeu, împreună cu alți trădători, avea să fie împușcat. Secretarul adăugase că n-avea de gând să riște apărând un trădător. Amenințarea era cât se poate de limpede. Întors la Barcelona, se oprise doar ca să se spele și venise imediat să le spună toate astea fetelor, care l-au primit palide, dar demne.

A adăugat că n-avea de gând să se dea bătut, că o să încerce prin toate mijloacele ca pedeapsa să fie comutată.

— Oricum, domniile voastre să știe că nu sunteți singure pe lume; conțați pe respectul și protecția mea, a mai spus el pe un ton întristat.

— Vom vedea, a răspuns Juliana, fără o lacrimă.

Aflând vestea tragică, Diego a hotărât că dacă Sfânta Eulalia nu fusese în stare de nimic, era cazul să apeleze la omonima ei.

— Cucoana asta e foarte puternică. Cunoaște o jumătate de lume și e temută. Ca să nu mai spun că în orașul ăsta

banul contează mai mult ca orice altceva. Să mergem tustrei să vorbim cu ea.

— Eulalia de Callis nu-l cunoaște pe tata și, din câte știu, n-o poate suferi pe soră-mea, l-a avertizat Isabel, dar el nu s-a lăsat convins, trebuia să încerce.

Contrastul dintre pălățelul supraîmpodobit, aidoma celor mai luxoase reședințe din perioada aurită a Mexicului și sobrietatea Barcelonei în general și a casei De Romeu în special, era năucitor. Diego, Juliana și Isabel au străbătut saloane uriașe cu pereți pictați alfresco sau acoperiți cu tapiserii de Flandra, portrete în ulei ale strămoșilor nobili și tablouri care înfățișau bătălii epice. În fața fiecărei uși erau postați lachei în livrea, iar slujnice gătite cu dantele din Olanda aveau grijă de oribilia căței chihuahua și-și plecau privirile la trecerea oricărei persoane de rang superior. Dona Eulalia și-a primit vizitatorii pe tronul ei cu baldachin din salonul principal, gătită ca de bal, deși în doliu riguros. Semăna cu un uriaș leu de mare plin de straturi suprapuse de grăsime, cu un cap mic și ochi frumoși cu gene lungi, strălucitori ca măslinile. Dacă bătrâna doamnă a vrut să-i intimideze, a reușit din plin. Tinerii se topeau de rușine în reședința luxoasă, niciodată nu se aflaseră într-o situație asemănătoare; se născuseră pentru a dăru, nu pentru a cere.

Eulalia n-o văzuse pe Juliana decât de departe și a fost curioasă s-o cerceteze îndeaproape. Nu putea nega că fata era frumoasă, ceea ce nu justifica prostiile pe care nepotusău voia să le facă pentru ea. Și-a amintit de anii tinereții și a ajuns la concluzia că și ea fusese la fel de frumoasă ca fata asta. În afară de pletele de foc, avusese și un corp de amazoană. Sub osânza care o împiedica la mers, păstra neschimbată amintirea femeii care fusese, senzuală, imaginativă și plină de energie. Nu degeaba Pedro Fages o iubise cu o patimă ineputabilă și fusese invidiat de atâția bărbați. În schimb, Juliana părea o gazelă rănită. Ce-o fi văzut Rafael la duduia asta palidă și delicată, care în pat

precis că s-ar fi purtat ca o călugăriță? Ce tâmpiți sunt bărbații și-a zis. Cealaltă fată De Romeu, cum o cheamă oare, i s-a părut mai interesantă pentru că nu părea să fie timidă, dar înfățișarea ei lăsa mult de dorit, mai ales prin comparație cu Juliana. Ce ghinion pe fata asta, să aibă o soră atât de frumoasă. În condiții normale, le-ar fi oferit măcar un Xeres și niște gustări, nimeni nu putea s-o acuze c-ar fi fost zgârcită, casa ei era celebră pentru bucătăria bună; dar nu voia ca ei să se simtă în largul lor, trebuia să-și păstreze avantajul pentru târguiala ce avea să urmeze.

Diego a luat cuvântul și i-a expus situația tatălui fetelor, fără să omită faptul că Rafael Moncada fusese la Madrid cu scopul de a interveni în favoarea lui. Eulalia asculta atent, observându-i pe toți cu privirea ei pătrunzătoare și ajungând la propriile concluzii. A ghicit târgul pe care Juliana îl făcuse cu nepotul, căci altminteri acesta nu și-ar fi riscat reputația pentru a ajuta un liberal acuzat de trădare. Mișcarea asta stângace putea să-l coste favoarea regală. Pentru o clipă, s-a bucurat că Rafael nu făcuse nimic, dar apoi a văzut lacrimile din ochii fetelor și inima a trădat-o din nou. I se întâmpla des ca mintea ei deschisă pentru afaceri și spiritul practic să se lovească de sentimentele ei. Ceea ce avea un preț, dar ea cheltuia cu plăcere, căci aceste crize spontane de compasiune erau ultimele vestigii ale trecutei tinereți. A urmat o lungă tăcere. Apoi matroana, înduioșată fără să vrea, le-a spus că aveau o părere exagerată despre puterea ei. Nu-l putea salva pe Tomás de Romeu. Nu putea face nimic peste ce făcuse nepotul ei, poate doar să-i mituiască pe temniceri ca să fie tratat mai bine până la execuție. Trebuia să fie limpede că Juliana și Isabel de Romeu n-aveau nici un viitor în Spania. Erau fiicele unui trădător, iar după moartea tatălui aveau să fie fiicele unui criminal și numele lor va fi dezonorat. Coroana le va confisca averea, vor rămâne în stradă, neavând din ce trăi, aici sau în altă țară din Europa.

Ce se va alege de ele? Să-și câștige pâinea brodând trusouri pentru mirese sau făcând pe institutoarele pentru copiii altora. Sigur, Juliana putea să facă efortul de a găsi un

naiv cu care să se mărite, poate chiar cu Rafael, însă era convinsă că la ceasul unei hotărâri atât de serioase nepotul ei, care nu era totuși ultimul cretin, avea să pună în balanță cariera și poziția socială. Juliana nu era de nivelul lui. În plus, nu există belea mai mare decât o femeie exagerat de frumoasă; bărbaților nu le convenea așa ceva, atrăgea tot felul de probleme. A mai spus că în Spania frumoasele fără avere ajungeau la teatru sau întreținute de un binefăcător, cum bine se știe. Dorea din tot sufletul ca Juliana să scape de așa ceva. Pe măsură ce Eulalia vorbea, Juliana – și pierdea controlul pe care-l păstrase cu mari eforturi de-a lungul teribilei întrevederi și un râu de lacrimi i se înnodea sub bărbie și în decolteu. Diego a socotit că auziseră destul; îi părea rău că dona Eulalia nu era bărbat, s-ar fi bătut în duel pe loc. A luat fetele de braț și le-a împins spre ușă, dar n-au ajuns acolo, căci glasul Eulaliei i-a oprit:

— Cum vă spuneam, nu pot face nimic pentru don Tomás de Romeu, dar pot face ceva pentru voi două.

Și s-a oferit să cumpere proprietățile familiei, de la conacul dărăpănat din Barcelona până la fermele părăsite din provincie, cu un preț bun și plătit imediat, astfel ca ele să dispună de capitalul necesar pentru a începe o viață nouă undeva departe, unde nu le cunoștea nimeni. Chiar a doua zi și-ar fi trimis notarul ca să verifice titlurile de proprietate și să întocmească actele necesare. În plus, o să-l convingă pe comandantul militar din Barcelona să le lase să-și vadă tatăl, ca să-și ia rămas-bun și să semneze actele de vânzare, operațiune care trebuia făcută repede, până să vină autoritățile să-i confişte averea.

— De fapt, excelența voastră vrea să scape de soră-mea ca să nu se căsătorească cu Rafael Moncada! a izbucnit Isabel, tremurând de furie.

Eulalia a primit insulta ca pe o palmă. Nu era obișnuită să fie contrazisă pe un ton ridicat, de la moartea bărbatului ei nimeni nu mai făcuse asta. I s-a tăiat respirația, dar învățase să-și stăpânească temperamentul exploziv și să aprecieze un

adevăr. A numărat în gând până la treizeci, înainte de a răspunde:

— Nu sunteți în situația de a-mi refuza oferta. Târgul e simplu și limpede: cum primiți banii, cum plecați.

— Nepotul dumneavoastră a silit-o pe soră-mea să se căsătorească cu el, iar acum o siliți să n-o facă!

— Gata, Isabel, ajunge, a șoptit Juliana ștergându-și lacrimile. M-am hotărât. Vă accept oferta și vă mulțumesc pentru generozitate, excelență. Când putem să-l vedem pe tata?

— În curând, fetelor. Vă anunț eu, i-a răspuns Eulalia, mulțumită.

— Măine la ora unsprezece îl primim pe contabilul dumneavoastră. Adio, doamnă.

Eulalia s-a ținut de cuvânt. A doua zi, la unsprezece fix, trei avocați se prezentau la casa De Romeu. Au căutat documente, au golit biroul, au revizuit contabilitatea care lăsa de dorit, au evaluat bunurile. Nu numai că avea mai puțin decât credeau, dar era și copleșit de datorii; în situația asta, renta fetelor ar fi fost total insuficientă. Dar notarul avea instrucțiuni precise. Când făcuse oferta, Eulalia nu se gândise la ce-ar fi putut dobândi, ci la cât aveau nevoie fetele ca să trăiască. Ceea ce le-a și dat. Lor nu li s-a părut nici mult, nici puțin, căci nu știau nici cât costă o pâine. Nici Diego nu se pricepea la finanțe și pe moment nici n-avea cu ce să le ajute. Fetele au primit suma, neștiind că era dublul valorii reale a bunurilor tatălui lor. De cum s-au întocmit actele, Eulalia le-a aranjat vizita la închisoare.

Fortul La Ciudadela era un pentagon monstruos din piatră, lemn și ciment, proiectat la 1715 de un inginer olandez. Fusese inima puterii militare a regilor Bourboni în Catalonia. Ziduri late, prevăzute cu bastioane în cele cinci colțuri, închideau o suprafață vastă. De acolo se vedea tot orașul. Pentru a ridica fortăreața inexpugnabilă, trupele regelui Filip al V-lea demolaseră cartiere întregi, spitale,

mănăstiri, o mie două sute de case și tăiaseră pădurile din zonă.

Construcția masivă și legenda sa lugubră apăsau Barcelona ca un nor negru. Era echivalentul Bastiliei din Franța; un simbol al opresiunii. Între zidurile ei trăiseră mai multe armate de ocupație, în celulele ei muriseră mii și mii de prizonieri.

Trupurile celor spânzurați erau atârinate de bastioane, în chip de luare-aminte pentru populație. Se zicea că e mai lesne să scapi din iad decât din Ciudadela.

Jordi i-a condus pe Diego, pe Juliana și pe Isabel până la poartă, unde au prezentat permisul de liberă trecere de care făcuse rost Eulalia de Callis. Vizitiul a rămas afară, tinerii au intrat, însoțiți de patru soldați înarmați și cu baionetele pregătite. Traseul s-a dovedit lugubru. Afară era o zi rece, dar frumoasă, cu cer limpede și aer curat, apa mării era ca o oglindă argintie, iar soarele arunca pete de lumină pe zidurile albe ale orașului. În fortăreață timpul încremenise parcă acum un secol și domnea un soi de asfințit de iarnă eternă. Au străbătut tăcuți drumul destul de lung până la clădirea centrală.

Au pătruns printr-o ușă laterală din stejar cu întărituri de fier, apoi au fost conduși pe niște culoare lungi care le întorceau ecoul pașilor. Era curent și se simțea mirosul tipic al garnizoanelor militare. Umezeala se strecura prin tavan, formând hărți verzui pe pereți. Au trecut multe praguri, de fiecare dată o poartă grea se zăvorea în urma lor. Parcă fiecare din ele îi depărta și mai mult de lumea celor liberi și de realitatea pe care o cunoșteau, silindu-i să se adâncească în măruntaiele unei fiare gigantice. Fetele tremurau, Diego se întreba dacă aveau să scape cu bine din locul ăsta nefast. Au ajuns într-un vestibul unde au așteptat îndelung, în picioare și înconjurați de soldați. În cele din urmă i-a primit un ofițer într-o săliță în care se găseau doar o masă grosolană și câteva scaune. Militarul a aruncat o privire asupra hârtiei, ca să verifice sigiliul și semnătura, dar precis că nu știa să citească, așa că a restituit-o fără nici un comentariu. Era un

om la vreo patruzeci de ani, cu chip curat, păr ca oțelul și niște ochi de o nuanță de albastru aproape violet. Le-a spus în catalană că dispuneau de cincisprezece minute pentru a vorbi cu prizonierul la o distanță de trei pași. Diego i-a explicat că domnul De Romeu trebuia să semneze niște acte și-ar fi avut nevoie de mai mult timp pentru a le citi.

— Vă rog, domnule ofițer! E ultima dată când ne vedem tatăl, lăsați-ne măcar să-l îmbrățișăm! a implorat Juliana, căzând în genunchi.

Omul s-a tras înapoi, jenat și fascinat în același timp, în vreme ce Diego și Isabel trăgeau de Juliana s-o ridice.

— Pentru Dumnezeu! Ridicați-vă, domnișoară, a zis el pe un ton poruncitor, dar s-a muiat repede și a ridicat-o, trăgând-o de mâini cu delicatețe. Nu sunt lipsit de inimă, fata mea. Sunt și eu tată, am mai mulți copii și înțeleg situația dureroasă. De acord, vă dau o jumătate de oră să stați cu tatăl vostru și să-i arătați actele.

Apoi a trimis un gardian să aducă prizonierul, timp în care Juliana a încercat să-și stăpânească emoțiile. După puțin timp a apărut Tomás de Romeu escortat de doi gardieni.

Era bărbos, murdar, slab, dar fără cătușe. Nu se bărbierise și nu se spălase de săptămâni întregi, duhnea ca un cerșetor și avea privirile rătăcite ale unui nebun. Mâncarea pe sponci îi topise burdihanul de om iubitor de viață, îi ascuțise trăsăturile, nasul acvilin părea enorm pe chipul verzui, iar obrajii altădată rubiconzi îi atârnavă ca niște piei acoperite de barba rară și cenușie. Fetele l-au recunoscut cu greu, apoi i s-au aruncat plângând în brațe. Ofițerul și gardienii s-au retras. Durerea acestei familii era atât de insuportabilă, încât Diego ar fi vrut să fie invizibil. S-a lipit de perete, cu privirile în pământ, copleșit.

— Gata, fetelor, nu mai plângeți, vă rog. Avem foarte puțin timp și multe de făcut. Mi s-a spus că am de semnat niște hârtii, a spus Tomás de Romeu, ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii.

Diego i-a relatat pe scurt oferta Eulaliei și i-a dat actele de vânzare, rugându-l să le semneze pentru ca fetele să-și salveze modesta moștenire.

— Asta-mi confirmă ceea ce știam. N-am să scap viu de aici, a murmurat prizonierul.

Diego i-a spus că, chiar dacă ar fi venit între timp o grațiere de la rege, fetele trebuiau oricum să părăsească țara, iar asta era posibil doar cu bani peșin. Tomás a luat pana și călimara aduse de Diego și a semnat trecerea tuturor posesiunilor sale pe numele Eulaliei de Callis. Apoi, liniștit, l-a rugat pe Diego să aibă grijă de fiicele lui, să le ducă departe, acolo unde nimeni nu știa că tatăl lor fusese executat ca un criminal.

— În toți anii ăștia am învățat să am încredere în tine, Diego, ca în fiul meu pe care nu l-am avut. Dacă fetele rămân în grija ta, pot să mor în pace. Du-le la casa ta din California și roagă-l pe prietenul meu Alejandro de la Vega să le considere ca pe fetele lui.

— Nu dispera, tată. Rafael Moncada ne-a asigurat că-și va pune în joc toată influența ca să-ți obțină eliberarea, a gemut Juliana.

— Execuția e fixată peste două zile, Juliana. Iar Moncada n-o să miște un deget în ajutorul meu pentru că el este cel care m-a denunțat.

— Tată! Ești sigur?

— Nu am dovezi, dar așa am auzit de la cei care m-au arestat.

— Dar Rafael s-a dus să ceară îndurare de la rege!

— Nu cred, fata mea. S-o fi dus la Madrid, dar nu pentru asta.

— Atunci e doar vina mea...

— Nu ești vinovată pentru răutatea altora. Nu ești răspunzătoare pentru moartea mea. Curaj! Nu mai vreau să văd lacrimi.

De Romeu credea că Moncada îl denunțase nu atât din motive politice sau ca să se răzbune pe refuzul Julianei, ci din calcul. După moartea sa fetele ar fi rămas pe drumuri și-

ar fi trebuit să accepte protecția primului venit. Iar el era acolo, așteptând ca Juliana să-i pice în brațe ca o turturică; de aceea era atât de important rolul lui Diego, a mai adăugat. Tânărul a fost gata să-i spună că fata n-avea să fie nicicând a lui Moncada, că el o adora și o cerea de nevastă în genunchi, dar și-a înghițit cuvintele. Juliana nu-i dăduse nici un motiv pentru a crede că îl iubea, nu era cazul să deschidă subiectul. În plus, se simțea ca ultimul milog, căci nu le putea oferi fetelor nici un pic de siguranță. Curajul, spada și amorul nu prea ajutau cu nimic. Fără susținerea averii tatălui nu putea face nimic pentru ele.

— Fiți liniștit, don Tomás. Mi-aș da viața pentru fetele dumneavoastră. Voi veghea mereu asupra lor, a rostit cu simplitate.

Două zile mai târziu, în zori, în timp ce ceața de pe mare acoperea orașul cu o pătură de mister și intimitate, unsprezece deținuți politici acuzați de colaborare cu francezii erau executați într-o curte a Ciudadelei. Cu o jumătate de ceas mai devreme, un preot le făcuse maslul, ca să plece pe lumea cealaltă curățați de păcate, precum nou-născuții, ca să-l cităm exact. Tomás de Romeu, care timp de cincizeci de ani tunase și fulgerase împotriva clerului și a dogmelor Bisericii, a primit sacramentul împreună cu ceilalți, ba chiar s-a împărtășit.

„Pentru orice eventualitate, părinte, nu se știe niciodată”, a spus în glumă. Fusese bolnav de frică încă de când auzise soldații năvălind în casa de la țară, dar acum era liniștit. Toată frica pierise în clipa când își luase rămas-bun de la fiicele sale. Dormise bine în nopțile care au urmat, iar ziua era bine dispus. S-a abandonat morții iminente cu o placiditate pe care n-o avusese toată viața. Începea să-i placă ideea de a-și sfârși zilele cu un glonț, în loc de a muri încetul cu încetul, tot mai decrepit. S-a gândit și la fetele lui, care aveau o soartă nouă, dorindu-și ca Diego de la Vega să se țină de cuvânt. În săptămânile de captivitate se eliberase de

toate amintirile și sentimentele, dobândind o libertate nouă; nu mai avea ce pierde.

Dacă se gândea la fiicele sale nu mai reușea să le vadă chipurile sau să-și amintească de sunetul glasurilor lor, erau două copile fără mamă care se jucau cu păpușile în saloanele întunecoase ale casei. Iar când veniseră să-l vadă cu două zile în urmă, se mirase să vadă două femei în locul fetițelor cu botoșei, șorțuleț și moațe. Uite cum trece timpul, șoptise atunci. Se despărțise de ele fără durere, mirat de propria sa indiferență. Juliana și Isabel își vor face viața fără el, nu le mai putea proteja. După care și-a savurat ultimele ore de viață și a observat curios ritualul propriei execuții.

În ziua morții, Tomás de Romeu a primit în celulă ultimul cadou de la Eulalia de Callis: un coș cu o gustare îmbelșugată, o sticlă din cel mai bun vin al ei și un platou cu cele mai fine bomboane de ciocolată din colecția ei. I s-a dat voie să se spele și să se bărbierească, a primit un pachet cu schimburi curate trimise de fetele lui. A mers vioi și neînfricat spre locul execuției, s-a așezat în fața stâlpului însângerat ca să fie legat, n-a permis să fie legat la ochi. Plutonul de execuție era condus de același ofițer cu ochi albaștri care le primise pe Juliana și pe Isabel. Lui i-a revenit misiunea de a-l lichida cu un glonț în tâmplă după ce constatase că era ciuruit de împușcăturile primite, dar încă în viață. Ultimul lucru pe care l-a văzut condamnatul înainte de tirul de grație a fost lumina aurie a răsăritului care învingea ceața.

Militarul, care nu era ușor impresionabil pentru că făcuse războiul și era obișnuit cu brutalitatea garnizoanei, nu putea uita chipul scâldat în lacrimi al feciorelnicei Juliana, ingenuncheată în fața lui. Încălcându-și principiul de a nu amesteca datoria cu emoția, a mers chiar el să le ducă vestea. Nu voia ca ele să afle pe alte căi.

— N-a suferit, domnișoarelor, le-a mințit.

Rafael Moncada a aflat în același timp de moartea lui Tomás de Romeu și de stratagama Eulaliei de a o scoate pe

Juliana din Spania. Dacă prima făcea parte din planurile lui, a doua i-a produs o criză de furie. A avut însă grijă să nu se confrunte cu mătușă-sa, căci nu renunțase încă la gândul de a pune mâna pe Juliana fără să-și piardă moștenirea. Păcat că mătușa era atât de sănătoasă; mai provenea și dintr-o familie longevivă, așa că nu era nici o speranță să moară repede și să-l lase bogat și stăpân pe soarta lui. Singura soluție era s-o convingă s-o accepte pe Juliana cu vorba bună. Nu se punea problema să-i anunțe căsătoria ca pe un fapt consumat, asta nu i-ar fi iertat-o niciodată, dar a urzit un plan, întemeiat pe legenda după care, în California, pe când era nevastă de guvernator, Eulalia transformase un periculos războinic indian într-o civilizată domnișoară creștină și spaniolă. Nu bănuia că era vorba de mama lui Diego de la Vega, dar auzise povestea chiar din gura Eulaliei, care avea viciul de a voi să controleze viețile altora și pe deasupra se și lăuda cu asta. Se gândise deci s-o roage să le primească pe fetele De Romeu la curtea ei, în calitate de protejate, pentru că-și pierduseră tatăl și rămăseseră singure pe lume. A le salva de la dezonoare și a le readuce în societate ar fi fost un pariu interesant pentru Eulalia, exact ca în cazul indiencei din California, de acum douăzeci și ceva de ani. Iar când matroana și-ar fi deschis inima către Juliana și Isabel, așa cum făcea cam cu toți până la urmă, i-ar fi pus și problema mariajului. Iar dacă planul cel complicat nu dădea roade, exista oricum alternativa pe care i-o sugerase tot mătușă-sa. Cuvintele ei îi lăsaseră o impresie de neșters: Juliana de Romeu putea să-i fie amantă. Fără un tată care să vegheze asupra ei, fata ar fi ajuns întreținuta unui protector. Nimeni mai nimerit decât el însuși. Ideea nu era rea. Asta i-ar permite să dobândească o soție de rangul său, poate chiar pe tânăra Medinaceli, fără să renunțe la Juliana. Totul se poate rezolva cu discreție și-a zis. Cu acest gând în minte s-a dus la casa De Romeu.

Clădirea, care era oricum dărăpănată, i s-a părut acum de-a dreptul o ruină. În doar câteva luni, de când se schimbaseră situația politică în Spania iar pe Tomás îl copleșiseră grijile și

datoriile, casa începuse să semene cu stăpânul ei, la fel de învinsă și de jalnică. Grădina fusese năpădită de buruieni, palmierii pitici și ferigile se uscau în hârdaie, curtea principală era plină de balebă de cal, gunoaie, găini și câini. Înăuntru se înstăpâniseră praful și întunericul, de luni de zile draperiile nu fuseseră trase și nici focul aprins în cămin. Fiorul rece al toamnei intrase în saloanele neospitaliere. Nici un majordom n-a ieșit să-l întâmpine, a venit Nuria, posacă și uscată ca de obicei și l-a condus în bibliotecă.

Guvernanta încercase să înlocuiască majordomul și să țină pe linia de plutire corabia gata să naufragieze, dar n-avea nici un pic de autoritate în fața servitorilor. Stăteau rău și cu banii, căci păstrau ultimul bănuț pentru viitor, era singura zestre de care aveau să aibă parte fetele. Diego dusese chitanțele Eulaliei de Callis la un bancher recomandat tot de ea, un om cinstit și scrupulos, care i-a înmănat echivalentul sumei în pietre prețioase și dubloni de aur, cu sfatul de a coase comoara în brâu și purtată tot timpul. Așa-și salvaseră bunurile evreii în secolele de persecuție, i-a explicat el, căci erau ușor de transportat și aveau aceeași valoare peste tot. Juliana și Isabel nu puteau crede că mâna asta de cristale colorate reprezenta tot ce posedase familia lor.

În timp ce Rafael Moncada aștepta în bibliotecă, între cărțile legate în piele care fuseseră lumea lui Tomás de Romeu, Nuria s-a dus s-o anunțe pe Juliana. Fata era în camera ei, epuizată de plâns și rugăciuni pentru sufletul tatălui.

— Nu ești obligată să vorbești cu ticălosul ăsta lipsit de inimă, fata mea. Dacă vrei, mă duc să-i spun să se ducă dracului.

— Dă-mi rochia de culoarea cireșei, Nuria și ajută-mă să mă pieptăn. Nu vreau să mă vadă în doliu și nici înfrântă.

După puțin timp, își făcea apariția în bibliotecă, la fel de strălucitoare ca în vremurile cele mai bune. La lumina tremurătoare a lumânărilor, Rafael nu i-a văzut ochii roșu de plâns și nici paloarea doliului. A sărit în picioare, cu inima bătându-i nebunește, constatând încă o dată efectul

incredibil pe care fata îl avea asupra lui. Se așteptase s-o găsească distrusă de durere, dar iată că stătea în fața lui la fel de frumoasă, de mândră și tulburătoare ca întotdeauna. Când i-a revenit glasul i-a spus cât de rău îi părea pentru tragedia care se abătuse asupra familiei și i-a repetat că făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-l ajuta pe don Tomás, dar fără nici un rezultat. Știa, a mai spus, că mătușa Eulalia o sfătuisese să plece din Spania împreună cu sora ei, însă el nu credea că era nevoie. Era sigur că peste puțin timp pumnul de fier cu care Ferdinand al VII-lea își strangula oponenții avea să se înmoaie. Țara era ruinată, poporul îndurase prea mulți ani de violență și-acum cerea pâine, muncă și pace. A sugerat ca de-acum înainte Juliana și Isabel să folosească doar numele mamei, căci cel al tatălui era pătat irevocabil și să nu iasă o vreme, până se vor potoli vorbele rele pe seama lui Tomás de Romeu. După aceea, își vor putea face apariția în societate. Iar până atunci erau sub protecția sa.

— Ce vreți să spuneți mai exact, domnule? a întrebat Juliana, în defensivă.

Moncada i-a repetat că nimic nu l-ar face mai fericit decât s-o ia de nevastă și că oferta rămânea în picioare, dar că în situația dată era nevoie să păstreze aparențele câteva luni.

Mai trebuia și să evite opoziția Eulaliei de Callis, dar asta nu era o problemă de nerezolvat. În momentul în care mătușa o va cunoaște mai bine, precis c-o să-și schimbe părerea.

Acum, după evenimentele grave, Juliana probabil că reflectase la viitorul ei, a mai spus. Deși n-o merita – nu se născuse bărbatul care s-o merite pe de-a-ntregul – el îi pune la picioare viața și averea. Alături de el n-avea să ducă lipsă de nimic. Chiar dacă se amâna căsătoria, el putea să-i ofere ei și surorii ei toată bunăstarea și siguranța. Era o ofertă serioasă și o rugă să se gândească bine.

— Nu vreau un răspuns pe loc. Înțeleg că ești în doliu și că nu e cazul să vorbim despre dragoste...

— Nu vom vorbi niciodată despre dragoste, domnule Moncada, dar putem vorbi despre afaceri. Mi-am pierdut tatăl în urma unui denunț al dumneavoastră.

Moncada a simțit tot sângele în cap și i s-a tăiat respirația.

— Nu mă poți acuza de o asemenea ticăloșie! Tatăl dumitale și-a săpat singur groapa, fără nici un ajutor. Te iert pentru jignire doar pentru că ești orbită de durere și nu mai știi ce spui.

— Cum considerați că ne puteți răsplăti pe sora mea și pe mine pentru moartea tatălui nostru? a insistat Juliana cu o furie rece.

Tonul era atât de disprețuitor, că Moncada și-a ieșit din pepeni și a hotărât că nu mai avea sens să mimeze un cavalerism inutil. Pesemne că ea făcea parte din femeile care răspund mai bine în fața autorității virile. A apucat-o de umeri și, scuturând-o cu putere, i-a șuierat că nu era în situația de a negocia, ci de a se arăta recunoscătoare; oare nu-și dădea seama că putea ajunge pe stradă sau în închisoare împreună cu soră-sa, așa cum pățise și trădătorul de tat-su; poliția era alertată și doar intervenția sa oportună făcuse să nu fie arestate, dar asta se putea întâmpla oricând, doar el putea să le scape de mizerie și de gherlă. Juliana a încercat să scape din strânsoare, în efortul de a se elibera i s-a sfâșiat o mânecă, lăsând vederii umărul, iar agrafele care-i țineau părul au căzut. Pletele negre au acoperit mâinile lui Moncada. Incapabil să se controleze, omul și-a înfipt mâinile în masa de păr parfumată, i-a împins capul înapoi și a sărutat-o apăsător.

Diego pândise din ușa întredeschisă, asistând la toată scena, în timp ce-și repeta ca pe o litanie sfatul pe care Escalante i-l dădese la prima lecție de scrimă: nu trebuie să lupți cu furie.

Dar când Moncada s-a repezit s-o sărute cu forța pe Juliana, n-a mai rezistat și a năvălit cu sabia ridicată, spumegând de indignare.

Moncada i-a dat drumul fetei, împingând-o spre perete și și-a scos spada. Cei doi s-au înfruntat, cu genunchii flexați, săbiile în mâna dreaptă la nouăzeci de grade față de corp și celălalt braț ridicat deasupra umărului, pentru echilibru. De cum a adoptat poziția clasică, lui Diego i-a trecut furia ca prin farmec. Absolut calm, a respirat adânc și a zâmbit mulțumit. Își controlase furia, exact cum dorise de la bun început maestrul Escalante. Nu trebuie să-ți pierzi suflul; spirit calm, gândire limpede, braț puternic. Senzația rece care-i cuprindea spinarea precum vântul iernii trebuia să preceadă euforia luptei. Atunci mintea înceta să gândească și corpul răspundea din reflex. Scopul severului antrenament de luptă al „Dreptății” era ca instinctul și dibăcia să-i conducă mișcările. Și-au încrucișat săbiile de vreo două ori, cercetându-se, apoi Moncada a încercat o lovitură din plin, pe care Diego a parat-o scurt. Încă de la primele fente Diego și-a dat seama de valoarea adversarului. Moncada era un spadasin bun, însă el era mai agil și avea mai multă practică; nu degeaba scrima fusese principala sa ocupație. În loc să întoarcă lovitura, a mimat o ezitare și s-a tras îndărăt, cu spatele la perete. Para loviturile cu efort aparent și disperare, dar de fapt nu se lăsa atins deloc.

Mult mai târziu, recapitulând cele petrecute, Diego și-a dat seama că, fără să și-o fi propus, reprezenta două personaje diferite, în funcție de împrejurări și de costumație. Astfel reușea el să anihileze inamicul. Știa că Rafael Moncada îl detesta, de asta avusese el însuși grijă atunci când făcuse pe caraghiosul manierat și răsfățat în prezența lui. O făcuse din același motiv ca și în cazul lui Chevalier și a lui Agnes: din precauție. Când se duelase cu pistolul cu Moncada, acesta își dăduse seama de vitejia sa, însă orgoliul rănit îl făcuse să dea totul uitării. După aceea se mai văzuseră de câteva ori, iar Diego a făcut tot posibilul să confirme proasta părere pe care rivalul lui și-o formase în ceea ce-l privea, intuind că avea de-a face cu un adversar lipsit de scrupule.

Se hotărâse să-l înfrunte cu viclenie, nu cu bravură. Pe domeniul tatălui său, vulpile dansau ca să atragă mieii, care

se apropiau curioși și, la primul semn de neatenție, erau devorați. Cu tactica asta de a face pe bufonul reușea să-l dezorienteze și pe Moncada. Până atunci nu fusese pe deplin conștient de dubla sa personalitate, pe de o parte Diego de la Vega, elegant, mofturos și ipohondru, iar pe de alta Zorro, îndrăzneț, cutezător, jucăuș. Bănuia că undeva la mijloc era și personalitatea lui adevărată, dar nu știa cum era aceea, nici una din cele două sau ambele la un loc. Se întreba cum îl vedeau oare Juliana și Isabel; habar n-avea, poate că exagerase cu teatrul și le făcuse să-l creadă un farsor. Dar n-avea timp de astfel de cugetări, căci viața devenise complicată și era nevoie de o acțiune imediată. A admis că în el existau doi oameni și s-a hotărât să transforme asta într-un avantaj.

Diego alerga printre mobile, prefăcându-se că fuge de atacurile lui Moncada, dar în același timp provocându-l cu comentarii ironice. A reușit să-l înfurie. Moncada și-a pierdut sângele rece de care era atât de mândru și a început să gâfâie. Sudoarea îi curgea pe frunte și-l orbea. Diego și-a zis că al lui era. Ca pe taurii din arenă, mai întâi trebuia să-l obosească.

— Atenție, excelență, să nu răniți pe careva cu spada aia!

Juliana își mai revenise și striga în gura mare să se potolească, pentru Dumnezeu, să lase armele jos din respect pentru memoria tatălui ei. Diego a mai făcut câteva fandări, apoi a aruncat spada și a ridicat mâinile deasupra capului, cerând îndurare. Era un risc, dar credea că Moncada n-ar fi ucis un om neînarmat în fața Julianei. Ei bine, adversarul s-a repezit la el cu un strigăt de victorie și cu toată forța. Diego abia a evitat tăișul care i-a trecut pe lângă șold și din două sărituri a ajuns la fereastră, refugiindu-se după draperia grea care atârna până la pământ. Spada lui Moncada a sfâșiat plușul, ridicând un nor de praf, dar a rămas încurcată și stăpânul ei s-a chinuit s-o scoată. Asta i-a dat timp lui Diego să-i arunce draperia în cap și să sară pe masa de mahon. A apucat un ceaslov legat în piele și i l-a aruncat în piept. Moncada a fost gata să cadă, dar s-a reechilibrat repede și s-

a repezit la el. Diego a eschivat mai multe lovituri, i-a mai azvârlit niște cărți în cap, după care a sărit jos și s-a ascuns sub masă.

— Îndurare, îndurare! Nu vreau să mor ca un pui de găină, se văita batjocoritor, ghemuit sub masă și apărându-se de loviturile date orbește de adversar cu o carte pe post de scut.

Sprijinit de fotoliu era bastonul cu mâner de fildeș pe care-l folosea Tomás de Romeu când îl apucau crizele de gută. Diego l-a folosit ca să-i agațe glezna lui Moncada, apoi a tras cu forță, făcându-l să cadă, dar condiția lui fizică bună l-a ajutat să se ridice imediat. Între timp, alertate de strigătele Julianei, veniseră și Isabel și Nuria. Isabel a măsurat situația dintr-o ochire și, crezând că Diego era pe ducă, a pus mâna pe spada lui, care zburase într-un colț și l-a înfruntat fără ezitare pe Moncada. Avea în fine ocazia să pună în practică dibăcia dobândită în patru ani de scrimă în fața oglinzii.

— *En garde!* l-a provocat, euforică.

Instinctiv, Moncada a îndreptat spada spre ea, convins c-o s-o dezarmeze rapid, dar s-a lovit de o rezistență plină de hotărâre. În ciuda furiei care îl stăpânea și-a dat seama ce nebunie însemna să te lupți cu o puștancă și-n plus chiar sora femeii pe care voia s-o cucerească. A aruncat arma pe covor.

— Și vrei să mă ucizi cu sânge rece, Isabel? o întrebă, ironic.

— Ridică spada, lașule!

Dar el și-a încrucișat mâinile pe piept, surâzând disprețuitor.

— Isabel, ce faci? a țipat speriată Juliana.

Soră-sa a ignorat întrebarea. A sprijinit vârful oțelului de gâtul lui Rafael Moncada, dar mai departe n-a știut ce să facă. Ridicolul scenei i s-a arătat în toată splendoarea.

— Dacă-i străpungi gâtulejul acestui cavaler, așa cum neîndoielnic merită, ar apărea oarece probleme legale, Isabel. Nu se face să omori oameni. Însă ceva tot trebuie să facem cu el, a intervenit Diego, scoțând o batistă din mânecă și fluturând-o cu un gest afectat înainte de a-și șterge fruntea.

Puținele secunde de neatenție i-au fost de ajuns lui Moncada pentru a apuca brațul lui Isabel și a-l răsuci, silind-o să dea drumul spadei, după care a împins-o cât colo cu asemenea forță, că fata a căzut și s-a lovit cu capul de masă.

Moncada și-a ridicat spada, gata să se bată cu Diego, care a trebuit să dea repede îndărăt, să evite loviturile și să caute modalitatea de a-l dezarma pentru a se lupta cu el corp la corp.

Isabel s-a dezmeticit repede, a apucat spada lui Moncada și cu un strigăt victorios i-a aruncat-o lui Diego, care a prins-o din zbor. Înarmat din nou și-a recăpătat aerul ironic cu care îl descumpănise mai devreme pe adversarul său. Cu o mișcare rapidă, l-a rănit ușor la brațul stâng, doar o zgârietură, în același loc în care fusese rănit el de glonțul din ziua duelului. Moncada a scos un țipăt de uimire și durere.

— Acum suntem chit, a spus Diego și l-a dezarmat cu un rever.

Dușmanul era la cheremul lui. Cu dreapta se ținea de brațul rănit, peste haina ruptă și pătată de sânge; amuțise mai mult de furie decât de teamă. Diego i-a pus sabia în piept, de parc-ar fi vrut să-l înjunghie și i-a zâmbit amabil.

— Pentru a doua oară am plăcerea să vă las în viață, domnule Moncada. Prima a fost cu ocazia memorabilului nostru duel. Sper să nu devină o obișnuință.

Apoi a coborât arma.

Nu era cazul să stea prea mult pe gânduri. Și Diego și fetele știau că amenințarea lui Moncada era adevărată și că zbirii regelui puteau veni dintr-o clipă în alta. Sosise ora plecării. Se pregătiseră pentru această eventualitate de când Eulalia cumpăraseră proprietățile familiei și Tomás de Romeu fusese executat, dar credeau că vor putea pleca pe ușa din față, nu să fugă ca niște răufăcători. Le-a luat o jumătate de oră să se pregătească; plecau cu hainele de pe ei și cu aurul și pietrele prețioase pe care, la sfatul bancherului, le cususeră în brăuri purtate pe sub haine. Nuria a propus ca Moncada să fie închis în odăița ascunsă în spatele bibliotecii.

A scos o carte, a tras de o pârghie și raftul s-a răsucit încet, lăsând vederii intrarea spre o încăpere de care fetele habar n-aveau.

— Tatăl vostru avea secretele lui, dar nici unul pe care să nu-l știu, a sunat explicația ei.

Era vorba de o odaie mică, fără ferestre și fără altă intrare decât ușița ascunsă. Aprinzând lampa, au descoperit lăzi cu coniac și havanele preferate ale stăpânului casei, alte rafturi cu cărți și câteva tablouri bizare atârinate pe pereți. Apropiindu-se, au constatat că era vorba de o serie de șase desene în tuș care înfățișau episoadele cele mai crude ale războiului, căsăpiri, violuri, până și canibalism, pe care Tomás de Romeu le ținuse ascunse de fiicele sale.

— Ce înfiorător! a exclamat Juliana.

— Sunt ale maestrului Goya! Valorează mult, putem să le vindem, a spus Isabel.

— Nu ne aparțin. Tot ce se găsește în casa asta e de-acum al Eulaliei de Callis, i-a reamintit sora ei.

Cărțile, în mai multe limbi, erau toate interzise, se aflau pe lista neagră a Bisericii sau a guvernului. Diego a luat una la întâmplare; era o istorie ilustrată a Inchiziției, cu desene foarte realiste despre metodele de tortură. A închis-o iute, ca să nu vadă Isabel, care-și ițise nasul pe după umărul lui. Exista și o serie dedicată erotismului, dar nu era timp să cerceteze.

Odaia ermetică era tocmai locul potrivit pentru a-l închide acolo pe Rafael Moncada.

— V-ați pierdut mințile? O să mor de inaniție sau sufocat din lipsă de aer! a strigat acesta dându-și seama de planul lor.

— Excelența sa are perfectă dreptate, Nuria. Un cavalier atât de distins nu poate subzista doar cu băutură și tutun. Adu-i, te rog, un jambon din bucătărie, ca să nu sufere de foame și un prosop ca să-și lege brațul, a hotărât Diego, împingându-l înăuntru.

— Cum am să ies de aici? a gemut Moncada, înspăimântat.

— Precis că există un mecanism secret care deschide ușa pe dinăuntru. Veți avea destul timp să-l descoperiți. Cu dibăcie și noroc o să ieșiți cât ai zice pește.

— O să vă lăsăm și o lampă, dar nu vă sfătuiesc s-o aprindeți pentru c-o să înghită tot aerul. Ia spune, Diego, cam cât timp poate trăi un om aici? a spus Isabel, entuziasmată de planul lor.

— Câteva zile. Suficient ca să reflecteze asupra înțeleptului proverb care zice că scopul nu scuză mijloacele.

După ce Nuria i-a spălat și i-a bandajat rana, l-au lăsat aprovizionat cu apă, pâine și jambon. Din păcate, n-o să se golească de sânge de la zgârietura asta ușoară, a fost de părere Isabel. I-au recomandat să nu-și irosească puterile și aerul strigând după ajutor, că n-o să-l audă nimeni; puținii servitori rămași nu veneau aici. Ultimele cuvinte pe care le-au auzit înainte de a închide odaia la loc, scufundând-o în tăcere și întuneric, au fost că vor vedea ei cine e Rafael Moncada, c-o să le pară rău că nu l-au omorât, c-o să iasă el din gaura asta și-o s-o găsească el pe Juliana odată și odată, chiar de-ar fi să-i urmeze în fundul iadului.

— N-o să fie nevoie să mergeți așa departe; plecăm în California, a spus Diego în chip de rămas-bun.

Îmi pare rău că trebuie să vă spun că nu mai pot continua, căci mi s-au terminat penele de gâscă pe care le folosesc la scris; dar am comandat altele, așa că povestea va merge mai departe. Nu-mi plac penele de păsări obișnuite, pentru că pătează hârtia și eleganța textului are de suferit. Am auzit că niște inventatori visează să născocască un aparat mecanic de scris, dar sunt sigură că o astfel de invenție fantezistă nu va avea succes niciodată. Anumite procese nu se pot mecaniza, căci au nevoie de dragoste, iar scrisul este unul din ele.

Mă tem că povestea s-a cam lungit, deși am omis mult.

În viața lui Zorro, ca și în viața oricui, există momente strălucitoare și altele întunecate, iar între cele două extreme sunt multe zone în tonuri neutre. De exemplu, veți fi

observat poate că în anul 1813 protagonistului nostru nu i s-a întâmplat mai nimic demn de menționat. Și-a văzut de-ale lui târâș-grăpiș și n-a avansat defel în cucerirea Julianei. A fost nevoie de întoarcerea lui Rafael Moncada din odiseea lui de ciocolată pentru ca istoria asta să redobândească oarece vioiciune.

Cum spuneam mai devreme, răii, atât de antipatici în viața reală, sunt indispensabili într-un roman, iar paginile astea sunt un roman. La început, mi-am propus să scriu o cronică sau o biografie, dar nu reușesc să relatez legenda lui Zorro fără a cădea în depreciatul gen al romanului. Între fiecare dintre aventurile lui au fost lungi perioade lipsite de interes, pe care le-am suprimat pentru ca posibili mei cititori să nu moară de plictiseală. Din același motiv, am împodobit episoadele memorabile, am folosit din plin adjectivele și am adăugat suspans isprăvilor sale, dar fără să-i exagerez prea mult lăudabilele lui virtuți. Chestia asta se cheamă licență literară și, din câte știu, e mai corectă decât o minciună gogonată.

Oricum, dragi prieteni, mai am destulă cerneală în călimară. În paginile următoare, pe care le calculez a fi în jur de o sută, am să vă povestesc călătoria lui Zorro cu fetele De Romeu și cu Nuria prin lume și pericolele cu care s-au luptat. Pot să vă spun de pe-acum, fără să stric finalul, că au scăpat cu viață și că, măcar o parte din ei, ajung în Alta California, unde, din păcate, nu toate merg ca unse. De fapt, de-abia acolo începe adevărata epopee a lui Zorro, cea care l-a făcut celebru în lumea întreagă. Așa că vă rog: puținică răbdare.

PARTEA A PATRA – Spania, sfârșitul lui 1814 – începutul lui 1815

Am făcut rost de penele de găscă pentru a continua cu tinerețea lui Zorro. Au făcut pe drum o lună întreagă ca să vină din Mexic și între timp mi-am ieșit din ritm. Să vedem dacă-l pot regăsi. Am rămas la momentul în care Diego de la Vega fugea de Rafael Moncada, împreună cu fetele De Romeu și cu Nuria, printr-o Spanie convulsionată de represiune politică, mizerie și violență. Personajele noastre se găseau la o răscruce, însă galantul Zorro nu suferea din cauza pericolelor exterioare, ci a inimii lui zbuciumate. Îndrăgostirea e o stare care tulbură rațiunea bărbaților, dar nu e grav, de obicei e de ajuns ca obiectul dorinței lor să le împărtășească sentimentele și își revin, începând să adulmece în căutarea altor victime.

În calitate de cronicar al acestei istorii, voi avea ceva probleme cu finalul clasic „s-au căsătorit și-au trăit fericiți”. În fine, mai bine să mă apuc de scris înainte să mă apuce deprimarea.

Rafael Moncada a rămas deci ferecat în odaia secretă din spatele bibliotecii. Strigătele nu i se auzeau afară, pentru că zidurile groase, cărțile, draperiile și covoarele înăbușeau zgomotul.

— Plecăm de cum se întunecă. Luăm cu noi doar strictul necesar, așa cum am vorbit, le-a spus Diego femeilor.

— Ești sigur că există un mecanism care deschide ușa din interior? a întrebat Juliana.

— Nu.

— Gluma a mers prea departe, Diego. Nu ne putem asuma moartea lui Rafael Moncada, cu atât mai puțin una lentă și cumplită în mormântul ăsta etanș.

— Dar nu uita ce ne-a făcut! a strigat Isabel.

— Nu putem să-i plătim cu aceeași monedă, pentru că noi suntem mai buni la inimă decât el.

— Nu-ți face griji, Juliana, amorezul tău n-o să piară asfixiat, a râs Diego.

— De ce nu? a sărit Isabel, dezamăgită.

Diego i-a tras un cot și a lămurit-o că înainte de plecare o să-i dea lui Jordi o misivă pentru Eulalia de Callis personal, pe care s-o primească după două zile. În plic vor fi cheile casei și instrucțiuni precise pentru a găsi și a deschide odaia secretă. Așa că dacă Rafael nu reușește să deschidă singur ușa, mătușă-sa sigur o să-l salveze. Conacul și restul bunurilor familiei De Romeu aparțineau acum acestei doamne, care va avea grijă să-și salveze nepotul preferat înainte ca acesta să bea tot coniacul. Pentru a fi sigur că Jordi o să ducă misiva, o să-i dea câțiva bănuți, cu speranța că dona Eulalia o să-i dea mai mult când va primi biletul.

Au plecat pe înnoptat într-una din trăsurile familiei, mânată de Diego. Femeile au aruncat o ultimă privire casei mari în care-și petrecuseră viața. În urmă rămăneau amintirile unei perioade sigure și fericite, ca și obiectele care dădeau seamă de trecerea lui Tomás de Romeu pe această lume.

Fiicele lui nu putuseră să-l înmormânteze creștinește, ajunsese într-o groapă comună, alături de alți prizonieri împușcați în Ciudadela. Tot ce păstrau era un portret în miniatură, pictat de un artist catalan, în care se vedea tânăr, slab, de nerecunoscut. Cele trei femei presimțeau că trec un prag definitiv dincolo de care începea o nouă etapă în viața lor. Erau tăcute, speriate și triste. Nuria s-a apucat să se roage încet; cadența dulce a rugăciunilor le-a acompaniat pe fete, până au adormit. Pe capră, Diego mâna caii și se gândea la Bernardo, așa cum făcea zilnic. Îi era atât de dor de el, că se pomenea vorbind singur, ca atunci când era cu el. Avea nevoie acum de prezența tăcută a fratelui său de lapte, de hotărârea de fier cu care îi ținea spatele și-l apăra de pericole. S-a întrebat dacă va fi în stare să le apere pe fetele

De Romeu sau dacă nu cumva le duce la pieire. Planul său de a traversa Spania era poate o nebunie, îndoiala asta îl chinuia. Era la fel de speriat ca și ele. Nu mai era vorba de frica delicioasă care precede pericolul unei lupte, nodul acela în stomac, frigul glacial în ceafă, ci de greutatea apăsătoare a unei responsabilități pentru care nu era pregătit. Dacă păteau ceva fetele, mai ales Juliana... Nu, mai bine să nu se gândească la așa ceva. A strigat după Bernardo și după bunica Bufnița Albă, să vină să-l ajute, iar glasul lui a fost înghițit de vânt și de zgomotul copitelor. Știa că Rafael Moncada avea să-i caute la Madrid și în alte orașe importante, avea să pună sub observație granița cu Franța și să controleze toate corăbiile care plecau din Barcelona sau din alte porturi la Mediterana, dar presupunea că n-o să-i treacă prin gând să-i urmărească până la celălalt țărm; avea să-l păcălească îmbarcându-se pentru America în portul de la Atlantic La Coruna, căci nimeni normal la cap n-ar fi plecat din Barcelona tocmai acolo. O să fie greu să convingă un căpitan de vas să riște cu niște oameni care fugeau de justiție, după cum remarcase Juliana, dar altă soluție nu vedea. Dar până să traverseze oceanul, aveau de înfruntat obstacolele de pe uscat.

Trebuia să meargă cât de mult puteau, apoi să scape de trăsură, în ipoteza că i-ar fi văzut cineva părăsind Barcelona.

După miezul nopții caii au dat semne de epuizare, iar Diego a socotit că erau destul de departe de oraș ca să se odihnească puțin. La lumina lunii, a părăsit drumul și a dus trăsura într-o pădure, unde a deshămat cai și i-a lăsat să pască. Noaptea era limpede și rece. Au dormit toți patru în trăsură, înveliți cu păturile, dar după două ore, când nici nu se luminase, Diego le-a trezit și au mâncat pâine cu cârnați.

Apoi Nuria le-a împărțit hainele pe care-aveau să le poarte mai departe, straietele de pelerin pe care le cususe pentru cazul în care Santiago din Compostela l-ar fi salvat pe Tomás de Romeu; tunici lungi, pălării largi, la care se adăugau niște prăjini de lemn cu vârful curbat de care atârnavu tîgve pentru apă. De frig se apărau purtând brăuri, ciorapi și mănuși de

lână groasă. Nuria mai avea și două sticle cu o băutură tare, tocmai bună pentru a uita de necazuri. Guvernanta nu-și imaginase niciodată că straietele grosolane aveau să le folosească ca să scape, cu atât mai puțin că avea să-și țină promisiunea făcută sfântului fără ca el să-și respecte partea de înțelegere, figură nedemnă de un apostol atât de serios ca Santiago; bănuia totuși că exista un scop ascuns care i se va arăta la momentul potrivit. Inițial, planul lui Diego i s-a părut isteț, dar aruncând o privire pe hartă a înțeles că era vorba să traverseze Spania pe unde e mai lată. Nu era o plimbare, ci o epopee. Îi așteptau cel puțin trei luni de marș sub cerul liber, mâncând ce-ar fi primit de pomană și dormind sub stele. Și erau în noiembrie, ploua întruna și curând se vor trezi cu zăpada. Nici unul nu era obișnuit să meargă mult și încă încălțat cu sandale de plugar. Nuria și-a permis să-l bombăne printre dinți pe Santiago și, în trecut, să-i comunice lui Diego părerea ei despre expediția asta descreierată.

Odată îmbrăcați în pelerini, după ce au mâncat, Diego a decis să abandoneze trăsura. Fiecare și-a luat lucrurile, le-a învelit într-o pătură legată în spate, iar restul l-au cărat cei doi cai. Isabel avea ascuns în haine pistolul tatălui. Diego își împachetase și ținuta de Zorro, de care nu se îndurase să se despartă, iar sub straie avea două pumnale de Vizcaya cu dublu tăiș, lungi de o palmă. Ca de obicei, harapnicul îl purta înfășurat în jurul taliei. Fusesse nevoit să lase spada pe care i-o dăruise tatăl său în California și de care nu se despărțise până atunci, pentru că nu putea fi ascunsă. Pelerinii nu umblau înarmați. Bandiții mișunau pe drumuri, dar îi lăseau în pace pe călătorii care mergeau la Compostela, căci aceștia făceau legământ de sărăcie pe timpul drumului. Nimeni nu putea bănuia că drumeții aceștia modești purtau cu ei o mică avere în pietre prețioase cusută în haine. Nu se deosebeau cu nimic de penitenții obișnuiți, care veneau să se prosterneze în fața celebrului Santiago, căruia i se atribuia miracolul de a fi salvat Spania de invaziile musulmane. Secole la rând arabii ieșeau victorioși în bătălii grație brațului

invincibil al lui Mahomed, care îi îndruma, până când un păstor a dat din întâmplare peste osemintele lui Santiago părăsite pe un câmp din Galitia. Cum ajunseseră aici din Țara Sfântă făcea parte din miracol. Relicva a reușit să unifice micile regate creștine din regiune și s-a dovedit atât de eficientă în luptă, că eroii Spaniei i-au expulzat pe mauri și au redobândit pământul pentru creștinism.

Santiago de Compostela a devenit locul de pelerinaj cel mai important din Europa. Cel puțin așa suna povestea Nuriei, doar că ceva mai înflorită. Capul apostolului rămăsese intact, credea guvernanta și în fiecare Vinere Mare vărsa lacrimi adevărate. Presupusele oseminte au stat într-o raclă de argint sub altarul catedralei, dar din dorința de a le păzi de incursiunile piratului Francis Drake, un episcop le ascunsese atât de bine, că mult timp n-au mai fost găsite. De aceea, cât și din cauza războiului și a lipsei de credință, numărul pelerinilor scăzuse, nu mai era vorba de sute de mii. Cei care veneau la sanctuar din Franța mergeau pe drumul nordului, tăind Țara Bascilor și pe aici au luat-o și prietenii noștri. De-a lungul secolelor, bisericele, mănăstirile, spitalele și chiar plugarii cei mai săraci le ofereau călătorilor mâncare și un acoperiș deasupra capului. Tradiție foarte potrivită pentru micul grup condus de Diego, căci astfel puteau călători fără să care provizii după ei. Deși pelerinii erau rari în acest anotimp – erau preferate primăvara și vara – sperau să nu atragă atenția, căci fervoarea religioasă era în creștere după plecarea francezilor din țară și mulți spanioli promiseseră să plece în pelerinaj după câștigarea războiului.

Se lumina de ziuă când au pornit-o la drum. În prima zi au făcut mai bine de cinci leghe, până când Juliana și Nuria s-au dat bătute; le sângerau picioarele și leșinau de foame.

Pe la patru după-amiaza, s-au oprit la o colibă, unde stătea o biată femeie care-și pierduse bărbatul în război. Le-a spus că nu murise de mâna francezilor, ci de a spaniolilor, care l-au acuzat că ascunde mâncarea în loc s-o dea celor din gherilă. Știa cine sunt asasinii, le văzuse bine fețele; erau țărani ca și ei, dar profitau de vremurile tulburi pentru a

comite ticăloșii. Nu erau luptători, ci delincvenți, care o violaseră pe biata ei fată, nebună din născare și care nu făcea nici un rău și îi luaseră animalele. Rămăsese doar o capră, care era tot timpul pe dealuri. Unul din ei avea nasul mâncat de sifilis, celălalt avea o cicatrice lungă pe obraz, îi ținea bine minte și nu trecea o zi fără să-i blesteme și să se roage pentru răzbunare. Era singură, doar cu fata, pe care o ținea legată de scaun ca să nu se rănească. În colibă, un cub de piatră și chirpici, scundă, puturoasă și fără ferestre, mama și fiica conviețuiau cu o haită de câini. Femeia n-avea multe de dat și era sătulă să tot primească cerșetori, dar nu i-a lăsat afară.

Pentru că Sfântul Iosif și Fecioara Maria n-au primit ospitalitate, Pruncul Isus s-a născut într-o iesle, a zis ea; era convinsă că dacă refuzi să primești un pelerin, plătești cu secole de suferință în purgatoriu. Pelerinii s-au așezat să se odihnească pe podeaua de pământ bătut, în mijlocul câinilor plini de purici, în timp ce femeia cocea niște cartofi pe jar și scotea câteva cepe din grădină.

— E tot ce am. De luni de zile, asta e tot ce mâncăm, dar poate că mâine reușesc să mulg capra.

— Dumnezeu să te răsplătească, doamnă, a murmurat Diego.

Singura lumină venea de la deschizătura ușii, care noaptea se acoperea cu o piele de cal și de la mica vatră pe care se coceau cartofii. În timp ce mâncau, țărancă îi cerceta cu ochii ei urduroși. A văzut mâini albe și moi, chipuri nobile, siluete zvelte și-a amintit că veniseră cu doi cai și a ajuns la niște concluzii. N-a vrut să știe mai multe; cu cât știi mai puține, cu atât ai mai puține probleme și-a zis. După ce oaspeții au terminat de mâncat, le-a dat niște blănițe de miel prost argășite și i-a condus în magazia în care ținea lemne de foc și coceni uscați. Nuria a constatat că acolo era mult mai plăcut decât în colibă, unde puțeau câinii și urla nebuna. Și-au împărțit locul și blănițele și s-au pregătit pentru noapte. Tocmai atunci a reapărut femeia. Le aducea un borcan cu grăsime pentru bășicile de la picioare. A stat uitându-se la

micul lor grup cu o privire în care se amestecau neîncrederea și curiozitatea:

— Numai pelerini nu sunteți voi, se vede că sunteți persoane fine. Nu vreau să știu de ce fugiți, dar vă dau un sfat gratis. Umblă mulți nemernici pe-aici. Să n-aveți încredere. Iar fetele, mai bine să nu fie văzute. Măcar să-și acopere fața.

Diego nu mai știa cum să facă situația suportabilă pentru femei, mai ales pentru Juliana, care-l interesa cel mai mult.

Tomás de Romeu îi încredințase fetele, dar trebuia să vezi în ce hal erau. Obișnuite cu saltele de puf și cearșafuri brodate, își întinseseră oasele pe o grămadă de coceni și se scărpinau de purici cu ambele mâini. Juliana era de admirat, nu se văitase deloc în toată ziua, ba chiar mâncase o ceapă crudă fără să facă mofturi. Ca să fie drept, trebuia să admită că nici Nuria, cât despre Isabel, părea de-a dreptul încântată de aventura asta. Diego le iubea și mai mult acum, văzându-le atât de vulnerabile și de curajoase. L-a cuprins o milă infinită pentru trupurile lor suferinde și o dorință uriașă de a le ușura oboseala, de a le apăra de frig și de pericole. Nu era neliniștit pentru Isabel, care avea o rezistență de mânz, nici pentru Nuria, care se consola trăgând din sticlă, ci pentru Juliana. Încălțările țărănești îi umpluseră picioarele de bășici, în ciuda ciorapilor groși de lână, haina aspră îi zgâriase pielea. Iar Juliana, la ce s-o fi gândind? Nu știu, dar îmi imaginez că în lumina slabă a asfințitului Diego i s-o fi părut drăguț. Nu se bărbierise de câteva zile și umbra întunecată a bărbii îi dădea un aer aspru și viril. Nu mai era băietanul stângaci, slab, numai zâmbet și urechi, care apăruse în casa lor în urmă cu patru ani. Era bărbat. Peste câteva luni împlinea douăzeci de ani, era puternic și sigur pe el. Nu era rău deloc, în plus o iubea cu o lealitate de câțel.

Ar fi trebuit să fie de piatră ca să nu se înmoaie. Sub pretextul grăsimii vindecătoare, Diego a mângâiat picioarele iubitei și i-au mai trecut gândurile negre. Natura lui optimistă a învins și era gata să urce cu masajul către pulpe. „Nu fi depravat, Diego”, l-a întrerupt Isabel, rupând vraja.

Surorile au adormit, el s-a întors la grijile lui. A conchis că singurul noroc în călătoria asta era Juliana, restul era doar efort și epuizare. Rafael Moncada și ceilalți posibili pretendenți ieșiseră din scenă, avea în sfârșit șansa s-o cucerească; săptămâni întregi de conviețuire apropiată. Era aici, la nici jumătate de metru de el, ruptă de oboseală, murdară, îndurerată și fragilă. Putea întinde mâna și atinge obrazul îmbujorat de somn, dar nu îndrăznea. Va dormi în fiecare noapte lângă ea, ca un soț cast, va fi alături de ea în fiecare clipă din zi. Era singurul ei protector pe lume, situație care-l favoriza enorm. N-ar fi profitat niciodată – doar era un cavaler – dar nu putea să nu observe că, într-o singură zi, ceva se schimbase la ea. Juliana îl privea cu alți ochi. Se culcase ghemuită, tremurând sub blănițele de miel, într-un colț al magaziei, dar s-a încălzit repede și a scos capul afară, căutându-și o poziție mai bună pe cocenii de porumb. Prin crăpăturile scândurilor pătrundea lumina albăstrie a lunii și-i lumina chipul desăvârșit și adormit. Diego și-a dorit ca pelerinajul lor să nu se mai termine. S-a tras cât mai aproape de ea, cât să-i ghicească răsuflarea și buclele negre și înmiresmate.

Țăranca avea dreptate, trebuia să-și ascundă frumusețea ca să nu aducă ghinion. Dacă erau atacați de o bandă, n-ar fi putut s-o apere, n-avea nici măcar sabia. Motive de îngrijorare erau din belșug; dar nu era nici un păcat să dea frâu liber fanteziei, drept care și-a imaginat-o în tot felul de pericole și salvată iar și iar de invincibilul Zorro. Dacă nici acum n-o fac să se îndrăgostească de mine înseamnă că sunt un dobitoc fără scăpare, a murmurat el.

Juliana și Isabel s-au trezit la cântatul cocoșului, scuturate de Nuria, care le adusese lapte de capră proaspăt muls.

Ea și Diego nu dormiseră la fel de bine ca fetele. Nuria se rugase ore în șir, înfricoșată de viitor, iar Diego dormise iepurește și cu pumnalul pregătit, gata s-o apere pe Juliana.

În dimineța timidă și iernatică, s-au pregătit apoi de drum, dar Juliana și Nuria abia se târau, picioarele nu le ascultau și trebuiau să se sprijine după câțiva pași ca să nu se prăbușească. În schimb, Isabel era în formă după orele interminabile petrecute duelându-se în fața oglinzii, ba chiar a făcut o serie de genuflexiuni. Diego le-a zis că mușchii se vor încălzi mergând, dar n-a fost așa; durerea sporea și până la urmă cele două au fost nevoite să se urce pe cai, în timp ce Diego și Isabel cărau bagajele. Mai avea să treacă o săptămână până să-și poată face norma de șase leghe pe zi, așa cum își propuseseră. I-au mulțumit țărăncii pentru ospitalitate și i-au lăsat câțiva bănuți, pe care i-a privit mirată, de parcă n-ar mai fi văzut monede niciodată.

Pe alocuri, drumul era o cărare pentru catări, în alte părți doar o cărăruie care șerpuia prin natură. Cei patru falși pelerini se purtau altfel acum; tăcerea și pacea din jur îi făcea să asculte, să privească munții și copacii cu alți ochi, să-și deschidă inima experienței inedite de a merge pe drumul pe care pășiseră mii de călători de-a lungul a nouă secole. Niște călugări i-au învățat să se orienteze după stele, cum făceau călătorii din Evul Mediu, ca și după pietrele de hotar marcate cu sigiliul în formă de scoică al lui Santiago, lăsate de drumetii de dinaintea lor. Au dat peste cuvinte gravate pe bucăți de lemn sau scrise pe pergamente decolorate, mesaje de speranță și urări de noroc. Drumul spre mormântul apostolului s-a transformat într-o călătorie spre propriul lor suflet. Pășeau încet, obosiți, cu picioarele îndurerate, dar erau mulțumiți. Le trecuse frica, în curând au uitat că de fapt erau fugari. Au auzit lupii urlând pe timp de noapte, se așteptau să dea peste bandiți la orice cotitură de drum, dar înaintau încrezători, ca și cum i-ar fi apărat o forță superioară. Nuria parcă începuse să se împace cu Santiago, pe care-l insultase când murise Tomás de Romeu. Au străbătut păduri, câmpii și munți, un peisaj schimbător și frumos. N-au dus lipsă de ospitalitate. Dormeau în case de plugari, în mănăstiri și schituri. N-au suferit de foame, oameni necunoscuți împărțeau cu ei pâine și supă. Într-o

noapte au dormit într-o biserică și s-au trezit în sunetul cântului gregorian, învăluți într-o ceață deasă și albastră, ca de pe altă lume. Altă dată s-au odihnit în ruinele unei mici capele în care-și făcuseră cuib mii de porumbei albi, trimiși, spunea Nuria, de Sfântul Duh. Urmând sfatul femeii care-i găzduise prima dată, fetele își acopereau chipul când se apropiau de locuri populate. În cătune și hanuri rămâneau în urmă, în timp ce Diego și Nuria intrau să ceară ospetie, dându-se mamă și fiu. Despre Juliana și Isabel ziceau că sunt băieți și explicau că-și acopereau fețele pentru că erau deformate de ciumă; astfel, nu trezeau suspiciunea bandiților, derbedeilor și dezertorilor din armată care bântuiau pe aici de când se terminase războiul.

Diego calcula distanța și timpul care îi despărțea de La Coruna, ca și progresele cu Juliana, deloc spectaculoase, dar cel puțin fata părea să fie mai sigură în prezența lui și se purta parcă mai cochet cu el; se sprijinea de brațul lui, îi dădea voie să-i mângâie picioarele, să-i facă patul și să-i dea supa cu lingura când era prea obosită. Noaptea, Diego aștepta ca toți să adoarmă, apoi se apropia de ea cât îi permitea decența. O visa și se trezea fericit și cu o mână pe talia ei.

Ea se prefăcea că nu vede intimitatea crescândă, iar pe timp de zi se purta ca și cum nici nu se atinseseră, dar în bezna nopții facilita apropierea, făcându-l să se întrebe dacă din cauza frigului sau din aceleași motive care-l mâneau pe el. Aștepta aceste clipe cu o neliniște nebună și profita de ele cât putea.

Isabel era la curent cu atingerile nocturne și nu ezita să glumească pe tema asta. Era o mare enigmă cum reușea fata asta să știe, căci adormea prima și se trezea ultima.

În ziua aceea merseseră ore întregi și la oboseala obișnuită se adăugase șchiopătatul unui cal care se rănise la un picior. Asfințise și mai aveau destul până la mănăstirea la care aveau de gând să petreacă noaptea. Au văzut fum ieșind de la o casă din apropiere și-au hotărât să se ducă acolo. Diego a luat-o înainte, convins că vor fi bine primiți; locul părea

prosper în comparație cu altele. Le-a spus fetelor să se acopere și a bătut la ușă. Fetele și-au pus pe față cârpele prevăzute cu două găuri pentru ochi, de-acum bine prăfuite, făcându-le să pară leproase. A deschis un bărbat pătrășos și masiv, ca un urangutan. Nu-i distingeau trăsăturile, dar din purtarea și tonul nepoliticos se vedea că nu se bucura de oaspeți. I-a refuzat din start; nu era obligat să ajute pelerini, asta era treaba călugărilor și a măicuțelor, de-aia erau bogați; în plus, călătoreau cu doi cai, asta însemna că nu făcuseră legământ de sărăcie și-și puteau plăti găzduirea.

Diego s-a tocmit puțin și omul a fost de acord să le dea casă și masă în schimbul unor bănuți care trebuiau plătiți pe loc.

I-a condus la grajd, unde mai erau o vacă și doi cai mari de povară, le-a arătat o grămadă de paie și le-a spus că se întoarce să le aducă ceva de mâncare. După vreo jumătate de oră, când nu mai sperau să-și potolească foamea, s-a întors împreună cu un alt bărbat și cu un felinar. Le-au pus pe jos blidele cu o supă țărănească sățioasă, un codru de pâine neagră și șase ouă. Abia atunci, la lumină, au observat ei că unul avea o cicatrice pe obraz, care mergea de la ochi la falcă, iar celuilalt îi lipsea nasul. Erau scunzi, îndesați, cu gâtul scurt, brațele ca buștenii, puternici și atât de respingători că Diego și-a pipăit pumnalele, iar Isabel pistolul. Sinistrele personaje nu s-au mișcat cât timp oaspeții mâncau, observându-le cu o curiozitate răuvoitoare pe Juliana și pe Isabel, care își vârau mâncarea în gură pe sub cârpele rămase pe față.

— Ce e cu astea? a întrebat unul, arătând spre fete.

— Au febră galbenă, a răspuns Nuria, care-l auzise pe Diego pomenind de boala asta, dar nebănuind ce era.

— E o febră tropicală care mănâncă pielea, ca un acid, face să putrezească limba și ochii. Trebuiau să fie moarte de mult, dar le-a salvat apostolul. De aceea mergem în pelerinaj la sanctuarul său, ca să-i mulțumim, a inventat Diego pe loc.

— Se ia?

— Numai prin atingere, nu și dacă nu le atingi.

Cei doi nu păreau foarte convinși, căci văzuseră că fetele aveau mâinile curate și corpurile în putere, straietele lăsau să se vadă asta. Au mai bănuț că pelerinii aveau bani destui la ei și-au pus ochii și pe cai. Chiar dacă unul șchiopăta, erau animale de rasă, precis că aveau preț bun. În cele din urmă au plecat, luând și felinarul și lăsându-i în beznă.

— Trebuie să plecăm, tipii ăștia sunt înfiorători, a șoptit Isabel.

— Nu putem călători noaptea, trebuie să ne odihnim, am să stau de strajă, a răspuns Diego, tot în șoaptă.

— Dorm două ore și te schimb, a propus Isabel.

Mai aveau ouăle crude; Nuria a găurit coaja a patru din ele, le-au băut și a pus bine cele două rămase.

— Ce păcat că mi-e frică de vaci, ce bun ar fi puțin lapte, a suspinat. Apoi i-a cerut lui Diego să iasă afară, pentru ca fetele să se poată spăla cu o cârpă udă.

În fine și-au întins păturile peste paie și au adormit. Să fi trecut trei sau patru ore, Diego picotea, mort de somn, cu mâna pe pumnal, chinuindu-se să țină ochii deschiși. Și-a dat seama că adormise auzind lătratul unui câine. Cât o fi dormit oare? Nu știa, dar somnul era o plăcere interzisă în asemenea împrejurări. Ca să se dezmeticească, a ieșit din grajd și a inspirat adânc aerul rece al nopții. Din casă tot mai ieșea fum pe coș și se vedea lumină pe ferestruica din zidul gros de piatră, ceea ce l-a făcut să spere că nu dormise prea mult. Apoi s-a dus mai încolo să-și facă nevoile.

Când s-a întors, a zărit siluete în mișcare; a ghicit că erau cei doi, care se duceau spre grajd. Aveau ceva în mână, arme sau băte. Pumnalele lui nu prea aveau să fie de folos și-a zis.

A desfășurat harapnicul de la brâu și a simțit imediat fiorul rece în ceafă care îl pregătea de luptă. Știa că Isabel avea pistolul la îndemână, dar o lăsase dormind; în plus, nu trăsese niciodată. Conta pe avantajul surprizei, dar nu putea face nimic pe beznă asta. Rugându-se să nu fie dat de gol de câini, i-a urmărit până la grajd. Au urmat câteva minute de tăcere, răufăcătorii se asigurau că oaspeții dormeau. Liniștiți, au aprins felinarul și s-au uitat la siluetele întinse pe paie.

Nu știau că unul lipsește, pătura lui Diego părea să ascundă un corp. Chiar atunci a nechezat un cal, iar Isabel s-a trezit brusc.

Mai întâi nu și-a dat seama unde se află, dar i-a recunoscut pe cei doi și a încercat să ia pistolul de sub pătură. N-a apucat, pentru că cei doi au mârâit amenințător și au ridicat bâtele. Se treziseră și Juliana și Nuria.

— Ce vreți? a țipat Juliana.

— Pe voi, târfelor și banii pe care-i aveți, a răspuns unul, înaintând cu bâta pregătită.

Atunci, la lumina tremurătoare a felinarului, ticăloșii și-au văzut victimele la față. Au scos un strigăt de groază și s-au tras repede înapoi, unde au dat de Diego. Până să se dezmeticească, harapnicul îl lovise pe cel mai apropiat, smulgându-i bâta și făcându-l să țipe de durere. Celălalt s-a repezit la Diego, care l-a evitat și i-a tras un picior în burtă, îndoindu-l. Dar primul își revenise și a sărit pe Diego ca un sac cu pietre și cu o agilitate neașteptată. Biciul era inutil în lupta corp la corp și omul îl apucase de mână cu pumnalul. L-a strivit de pământ, cu o mână îi căuta gâtul, cu cealaltă îi imobiliza brațul înarmat. Avea o răsuflare fetidă, l-a stropit cu saliva lui puturoasă, în timp ce Diego se apăra disperat, neputând să priceapă cum de reușise bestia asta să facă într-o clipă ceea ce nici expertul luptător Iulius Caesar nu reușise la examenul de intrare în societatea secretă „Dreptatea”. Cu coada ochiului a văzut că cel de-al doilea se ridicase și punea mâna pe bâta.

Era mai multă lumină, căci felinarul se răsturnase și aprinsese paie. S-a auzit un foc de armă și omul s-a prăbușit urlând ca un leu. Asta l-a făcut pe cel care-l strivea pe Diego să fie doar o clipă neatent, destul însă ca acesta să-i tragă un genunchi în vintre și să-l dea jos de pe el.

Reculul o făcuse pe Isabel să cadă în fund. Trăsese orbește, ținând arma cu ambele mâini și norocul făcuse să-l nimerească în genunchi. Nici nu-i venea să creadă, nu putea pricepe că o simplă mișcare cu degetul pe trăgaci avea un

asemenea efect. A scos-o din visare un ordin scurt al lui Diego, care-l ținea la respect pe celălalt:

— Afară! Arde grajdul, trebuie să scoatem animalele!

Femeile au salvat vaca și caii, care nechezau îngroziți, în timp ce Diego îi târa afară pe cei doi ticăloși, dintre care unul urla de durere, cu piciorul de cârpă și plin de sânge.

Grajdul ardea ca o torță, luminând noaptea. Atunci a văzut și Diego chipurile fetelor și a țipat și el înspăimântat: pielea, gălbuie și scorjită, ca pielea de crocodil, strălucea purulent pe alocuri, iar în altele se uscase ca o coajă, întinzând trăsăturile. Ochii erau altfel, buzele parcă dispăruseră, fetele erau doi monștri.

— Ce-i asta?

— Febră galbenă, a râs Isabel.

Fusese ideea Nunei. Bănuise că perfidele lor gazde le-ar fi putut ataca în timpul nopții; știa cât erau de răi de la femeia căreia-i omorâseră soțul. Și-a amintit o veche rețetă de înfrumusețare și curățare a tenului, pe bază de gălbenuș de ou, pe care spanioloaicele o învățaseră de la femeile musulmane și a folosit cele două ouă rămase de la cină pentru a unge fetele pe față. Uscându-se, se transformaseră în măștile scorjite și respingătoare.

— Iese cu apă și face bine la ten, a explicat mândră.

Au bandajat rana omului cu cicatrice, care urla ca sub cuțit, ca să nu se golească de sânge, deși erau slabe speranțe să-și poată salva piciorul distrus de glonț. Pe celălalt l-au lăsat legat de un scaun, fără căluș la gură, ca să strige după ajutor.

Casa nu era departe de drum, un trecător l-ar fi auzit lesne.

— Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, totul se plătește pe lumea asta sau în iad, a zis Nuria la plecare.

Au luat cu ei un jambon care atârna de o bârnă și cei doi cai, greoi și înceți, nepotriviti pentru călărie, dar tot era mai bine decât mersul pe jos; în plus, îi lăsau pe bandiți fără mijloc de transport ca să nu poată veni după ei.

Incidentul cu omul fără nas și cu tovarășul său cu cicatrice pe obraz le-a slujit călătorilor noștri ca să fie mai precauți. De-acum n-au mai cerut găzduire decât în locurile stabilite din vremuri imemorabile pentru primirea pelerinilor. După săptămâni de mers pe drumurile din nord, cei patru slăbiseră, dar își căliseră trupul și sufletul. Soarele le bronzase pielea, aerul uscat și gerurile o crăpaseră. Chipul Nunei devenise o hartă de riduri și anii îi căzuseră parcă dintr-odată în spate. Femeia asta care părea fără vârstă și zdravănă își târa acum pașii și se cocoșase, dar asta n-o urătea, dimpotrivă. Expresia posacă i se muiase, dovedea un umor ghiduș de bunică excentrică pe care până atunci nu-l manifestase. Îi stătea mai bine în straiile de pelerin decât în uniforma neagră și toca pe care le purtase o viață întreagă.

Rotunjimile Julianei se topiseră, părea mai mică și mai tânără, cu ochii ei mari și obrajii crăpați și roșu. Avea grijă să se ungă cu lanolină, ca să se apere de soare, dar degeaba. Isabel, subțire și puternică, a suferit cel mai puțin; trăsăturile i s-au definitivat, a căpătat un pas mare și sigur, ca de băiat. Nu fusese niciodată mai fericită, era făcută pentru libertate.

„Ce păcat că nu m-am născut băiat!”, a exclamat într-o zi.

Nuria a ciupit-o și a avertizat-o că o astfel de blasfemie putea s-o ducă direct în cazanele satanei, dar apoi a râs cu poftă și a comentat că, dacă ar fi fost băiat, Isabel ar fi semănat cu Napoleon, după cât era de războinică. Intraseră în rutina călătoriei. Diego își asumase firesc rolul conducător, lua deciziile și vorbea cu străinii. Încerca să lase femeile singure în anumite momente, dar nu le pierdea din ochi mai mult de câteva minute. Se spălau și beau apă din râuri, de aceea aveau tigvele cu ei, simbolul pelerinilor. Cu fiecare leghe parcursă uitau tot mai mult confortul trecut, o bucată de pâine era o fericire, o sorbitură de vin, o binecuvântare. La o mănăstire au primit căni cu ciocolată dulce și groasă, pe care au băut-o încet, pe o bancă în aer liber. Câteva zile numai la asta s-au gândit, nu-și aminteau să fi avut parte de o plăcere mai mare decât băutura aromată

și fierbinte savurată sub stele. În timpul zilei se țineau cu cele rămănea din mâncarea primită; pâine, brânză tare, o ceapă, o bucată de cârnăț. Diego ținea la îndemână ceva bani pentru urgențe, dar încerca să nu-i cheltuiască, pelerinii trăiau din caritate. Iar dacă n-avea încotro, se tocmea îndelung, ca să nu iște bănuieli, ieșind aproape gratis.

Iarna s-a abătut fără milă asupra lor când străbătuseră aproape jumătate din Țara Bascilor. Ploi reci în averse îi uda până la oase, tremurau sub ger înveliți în păături umede. Caii mergeau încet, vremea rea îi afecta și pe ei. Noapțile erau mai lungi, ceața mai deasă, marșul mai lent, bruma mai groasă și călătoria mai grea, însă peisajul era de o frumusețe copleșitoare. Numai nuanțe de verde; dealuri de catifea verde, păduri nesfârșite în toate tonurile de verde, râuri și pâraie cu apă cristalină ca smaraldul. Cărarea dispărea sub apă și reapărea mai departe printre copaci sau sub formă de lespezi vechi rămase de la un drum roman. Nuria l-a convins pe Diego să cumpere ceva băutură, doar așa reușeau să se încălzească noaptea. Se întâmpla să rămână mai multe zile în același loc, căci ploua prea tare și trebuiau să-și refacă forțele și-atunci ascultau poveștile altor pelerini și ale călugărilor care văzuseră trecând mulți păcătoși pe drumul spre Santiago.

Într-o zi, pe la jumătatea lui decembrie, se găseau departe de sat și nu se vedea nici o casă. La un moment dat, au zărit luminile tremurătoare ale unor focuri. S-au apropiat precaut, poate că erau dezertori din armată, mai periculoși decât bandiții. Aceștia rătăceau în cete, zdrențăroși, înarmați până-n dinți și gata de orice. În cel mai bun caz, acești veterani șomeri se vindeau ca mercenari ca să lupte pe bani; rezolvau certuri, răzbunări și alte lucruri nu prea cinstite, dar tot era mai bine decât să fie bandiți. Viața lor era lupta, nici nu le trecea prin gând să muncească. În Spania nu munceau decât țărani; cu sudoarea frunții, aceștia țineau în spate tot imperiul, de la rege până la ultimul zbir, avocatei, călugăr, cartofor, paj, cerșetor sau potlogar.

Diego a lăsat femeile sub niște copaci, apărute de pistolul pe care Isabel învățase în fine să-l folosească, iar el s-a dus să vadă ce e cu focurile alea. S-a apropiat și a fost sigur că nu erau nici bandiți, nici dezertori, căci la urechi i-a ajuns sunetul unei chitare. Inima i-a sărit în piept recunoscând melodia: un cântec pasionat de dor și jale pe care Amalia dansa, învărtindu-și fustele și pocnind castanietele, în timp ce restul șatrei ținea ritmul bătând din palme și dairele. Toți țigani cântau așa, nu era ceva original. A înaintat și a zărit corturi și focuri de tabără. „Slavă Domnului” și-a zis, gata să strige de bucurie, căci acolo erau prietenii săi. Nu era nici o îndoială, era familia Amaliei și a lui Pelayo. Câțiva bărbați au venit să vadă cine era intrusul; la lumina slabă a înserării au dat cu ochii de un fel de călugăr jerpelit și bărbos, călare pe un cal greoi de muncă. Nu l-au recunoscut până n-a sărit jos și a fugit spre ei; ultimul lucru la care se așteptau era să-l vadă pe Diego de la Vega în straie de pelerin.

— Ce naiba ai pățit, omule? a întrebat Pelayo, bătându-l prietenește pe umăr, iar Diego n-a știut dacă pe obraz îi curgeau lacrimi sau era ploaia.

A mers cu el să aducă femeile. Așezați în jurul focului, călătorii și-au povestit în linii mari peripețiile, de la execuția lui Tomás de Romeu până la întâmplarea cu Rafael Moncada, trecând peste alte lucruri neimportante.

— Cum vedeți, suntem fugari, nu pelerini. Trebuie să ajungem la „La Coruna” și să încercăm să ne imbarcăm pentru America, dar suntem abia la jumătatea drumului și iarna e grea. Putem să mergem cu voi? a întrebat Diego.

Șatra romilor nu primise niciodată o astfel de cerere de la un *gadje*. Prin tradiție, n-aveau încredere în străini, mai ales dacă păreau să aibă intenții bune, căci precis purtau o viperă ascunsă în mânecă, dar pe Diego apucaseră să-l cunoască bine și îl stimau. S-au dus să se sfătuiască, lăsându-i pe călătorii noștri să se usuce la foc, într-unul din corturile făcute din bucăți de pânză, zdrențuit și găurit, dar care-i apăra destul de bine de intemperii. Adunarea, numită *kris*, a ținut o bună parte din noapte. O conducea Rodolfo, care era

Rom baro, adică cel mai în vârstă, patriarhul, consilierul și judecătorul și cunoștea legile romilor. Aceste legi nu erau scrise sau codificate, treceau de la o generație la alta prin memoria acestor *Rom baro*, care le interpretau în funcție de condițiile epocii și ale locului. Numai bărbații luau parte la sfat, însă obiceiurile se relaxaseră în anii de restriște și femeile aveau și ele cuvânt, mai ales Amalia, care le-a reamintit că la Barcelona scăpaseră cu viață grație lui Diego, care le mai dăduse și bani cu care să fugă și să trăiască. Unii bărbați au votat împotriva, considerând că interdicția de a conviețui cu *gadji* era mai importantă decât orice formă de recunoștință; orice asociere necomercială cu ei n-aducea decât *marimé*, adică ghinion. În cele din urmă, Rodolfo a tranșat chestiunea cu un verdict fără drept de apel; văzuseră multă trădare și răutate în viața lor, dar trebuiau să aprecieze faptul că cineva le întinsese o mână de ajutor, ca să nu se spună că romii erau nerecunoscători.

Pelayo s-a dus să-i comunice rezultatul sfatului lui Diego.

L-a găsit dormind lipit de femei, cu toții încovrigați de frig în jurul focului stins. Parcă erau niște cățeluși.

— Adunarea a fost de acord să veniți cu noi până la mare, dacă sunteți în stare să trăiți ca romii și nu ne încălcați legile.

Țigani erau mai săraci ca oricând. Nu mai aveau căruțe, fuseseră arse de soldații francezi cu un an în urmă, iar corturile de acum erau și mai zdrențăroase, în schimb făcuseră rost de cai, de forje, de vase și de două șarete în care-și duceau lucrurile. O duseseră greu, dar rămăseseră sănătoși și nu lipsea nici măcar un plod. Doar Rodolfo nu arăta prea bine, uriașul care ridica un cal în brațe era acum atins de tuberculoză. Amalia era neschimbată, dar Petrina devenise o adolescentă superbă, care nu mai încăpea în chiupul de ulei, oricât s-ar fi contorsionat. Era logodită cu un văr de departe din altă șatră, pe care nu-l văzuse niciodată. Nunta avea să fie la vară, după ce familia băiatului avea să

plătească *darro*, adică banii care să compenseze pierderea Petrinei.

Juliana, Isabel și Nuria au fost instalate în cortul femeilor. La început, guvernanta era terorizată, credea că țigăncile voiau să fure fetele și să le vândă ca țiitoare maurilor din nordul Africii. A trecut o săptămână până să se poată uita și în altă parte decât la ele, apoi încă una până să îndrăznească să vorbească cu Amalia, care avea misiunea de a le învăța obiceiurile tribului ca să nu facă vreo gafă. Le-a dat fuste largi, bluze decoltate și șaluri cu franjuri, adică portul tipic al femeilor, totul vechi și murdar, dar foarte colorat și, oricum, mai comod decât ținuta aspră de pelerin. Romii considerau că femeile erau impure de la brâu în jos, așa că a-ți arăta picioarele era o ofensă gravă; trebuiau să se spele în josul râului, departe de bărbați, mai ales în zilele când erau la ciclu. Erau socotite inferioare bărbaților, căroră le datorau supunere. Argumentele furibunde ale lui Isabel n-au folosit la nimic, trebuia și ea să treacă prin spatele bărbaților, niciodată pe dinainte, n-avea voie să-i atingă, ca să nu-i contamineze. Amalia i-a mai spus că erau înconjurată de spirite, care trebuiau îmblânzite cu vrăji. Moartea era un eveniment nefiresc, care supăra victima, drept care trebuia să te ferești de răzbunarea defuncțiilor. Rodolfo părea bolnav și clanul era îngrijorat, mai ales că tocmai auziseră cucuveaua, care prevestește moartea. Trimiseseră veste rudelor de departe să vină și să-și ia rămas-bun cu respectul cuvenit înainte de plecarea lui în lumea spiritelor. Dacă Rodolfo pleca supărat sau prost dispus, avea să se întoarcă transformat în *muló*.

Pentru orice eventualitate, se pregătiseră de ceremonia funerară, deși Rodolfo râdea, convins c-o să mai trăiască niște ani buni. Amalia le-a învățat să ghicească în palmă, în frunze de ceai și în globul de sticlă, dar nici una din cele trei creștine n-a dovedit calități de *drabardi*. În schimb, au învățat să folosească ierburile medicinale și să gătească în stilul romilor. Rețetelor de bază ale tribului – fiertură de legume, iepure, cerb, mistreț, porc-spinos – Nuria le-a

adăugat cunoștințele ei de bucătărie catalană, cu rezultate excelente. Romii nu tratau animalele cu cruzime, le omorau doar dacă era nevoie. Erau și câini în tabără, dar nici o pisică; erau impure.

Diego s-a văzut obligat s-o privească pe Juliana de departe, căci era semn de proastă educație să te apropii de o femeie fără un scop anume. În timpul rămas liber, a profitat să învețe să călărească precum un rom adevărat. Crescuse galopând pe câmpiile întinse din Alta California și se lăuda că e un călăreț bun, asta până a văzut acrobațiile pe care le făceau Pelayo și ceilalți bărbați ai clanului. Atunci și-a dat seama că era un biet începător. Nimeni pe lume nu știa mai multe despre cai decât ei. Nu numai că-i creșteau, îi antrenau și îi îngrijeau dacă se îmbolnăveau, dar puteau și să comunice cu ei, exact ca Bernardo. Nu foloseau biciul, a lovi un animal era socotit un act de lașitate. După o săptămână, Diego era în stare să se lase în jos în plin galop, să facă un salt în aer și să se așeze invers pe spinarea calului; sau, tot în galop, să sară de pe un cal pe altul, să galopeze în picioare, cu un picior pe fiecare cal și ținându-se doar de dârlogi. Încerca să facă aceste acrobații în fața femeilor, mai bine zis, în fața Julianei, ca o compensație pentru faptul că erau despărțiți. Era îmbrăcat în haine de-ale lui Pelayo, pantalon până la genunchi, cizme înalte, cămașă cu mâneci largi, vestă de piele și un fel de basma pe cap – care, din nefericire, lăsa vederii urechile lui clăpăuge plus o muschetă pe umăr. Avea un aspect foarte bărbătesc cu perciunii care-i crescuseră și ochii de culoarea caramelului, până și Juliana îl admira de departe.

Tribul așeza tabăra pentru câteva zile la marginea unui sat; bărbații își ofereau serviciile pentru domesticirea cailor sau fierărie, femeile ghiceau viitorul și își vindeau alifiile și ierburile de leac. Când nu mai aveau de lucru, plecau în satul următor. Seara mâncau în jurul focului, după care spuneau povești, cântau și dansau. În timpul liber, Pelayo încingea focul sub mica forjă și lucra la sabia pe care i-o promisese lui Diego, o armă deosebită, mai bună decât o

spadă de Toledo, făcută dintr-un amestec de metale ținut secret de cinci sute de ani și originar din India.

— Pe vremuri, săbiile eroilor erau călite înfigând oțelul încins la roșu în trupul unui prizonier sau al unui sclav, i-a spus Pelayo.

— Pe asta o s-o călim în apa râului. E darul cel mai frumos pe care l-am primit. Am s-o numesc Justina, pentru că va sluji numai cauzele juste.

Așa au trăit și au călătorit prietenii noștri împreună cu țigani pînă în luna februarie. Între timp, au avut două scurte întâlniri cu gărzile, care s-au cam luat de ei, dar nu au băgat se seamă că printre romi erau și străini. Diego a ajuns la concluzia că nimeni nu-i căuta atît de departe de Barcelona și că ideea de a fugi pe coasta Atlanticului nu fusese deloc absurdă. Greul iernii l-au trecut apărați de frig și pericole de căldura șatrei, care-i primise așa cum nu primise niciodată vreun *gadje*. Diego nu trebuia să păzească fetele de bărbații tribului, căci ideea de a lua o străină nu le trecea acestora prin minte. Nu păreau defel impresionați de frumusețea Julianei; erau mai atenți la Isabel, care practica scrima și se străduia să încalcece bărbătește. Au străbătut ce mai rămăsese din Țara Bascilor, apoi Cantabria și Galitia, ajungând în cele din urmă la porțile orașului La Coruna. Din motive sentimentale, Nuria a cerut permisiunea să meargă la Compostela, să vadă catedrala și să se închine la mormântul lui Santiago; se împăcase definitiv cu sfântul după ce pricepuse că avea un simț al umorului mai sucit. A însoțit-o toată șatra.

Orașul, cu străduțele lui înguste, cu pasaje, case vechi, prăvălii meșteșugărești, hanuri, birturi, taverna, piețe și parohii, se întindea în straturi concentrice în jurul mormântului și reprezenta unul din centrele spirituale ale creștinătății. Au ajuns într-o zi senină și rece. Catedrala li s-a arătat în fața ochilor în toată splendoarea ei milenară, strălucitoare și superbă, cu arcurile și turlele înalte.

Romii au spart tăcerea strigându-și în gura mare marfa de vânzare, ghicitul în toate cele și leacurile pentru boli și

pentru sculat morții. Între timp, eroii noștri, la fel ca toți călătorii veniți la Compostela, îngenuncheau în centrul bazilicii și-și puneau mâinile pe soclul pietrei tombale. Ajunseseră la capătul pelerinajului, la capătul unui drum lung și greu. Au mulțumit apostolului pentru protecție și l-au rugat să nu-i lase și să-i ajute să treacă oceanul cu bine. Diego nu terminase bine rugăciunea, când a zărit la doi pași un om îngenuncheat care se ruga cu o fervoare deosebită. Îl vedea din profil, abia luminat de reflexele multicolore ale vitraliilor, dar l-a recunoscut pe dată, deși nu-l mai văzuse de cinci ani. Era Galileo Tempesta. A așteptat ca marinarul să se lovească în piept și să se închine, apoi s-a dus la el. Tempesta n-a înțeles ce căuta țiganul ăsta cu perciuni și mustăți.

— Sunt eu, domnule Tempesta, Diego de la Vega...

— *Porca miseria*, Diego! a exclamat bucătarul și l-a ridicat ca pe un fulg în brațele musculoase.

— Șșșt! Mai mult respect, vă rog, sunteți într-o catedrală, i-a făcut observație un călugăr.

Au ieșit afară, cărându-și pumni prietenești în spate, nevenindu-le să creadă, deși explicația era simplă: Galileo Tempesta era tot bucătar pe *Madre de Dios*, iar vasul era ancorat în port, încărcând arme ce aveau să fie duse în Mexic. Tempesta profitase de zilele de permisie pentru a veni să-l roage pe sfânt să-l vindece de un necaz mare. I-a mărturisit în șoaptă că se căptușise cu o boală rușinoasă în Caraibe, pedeapsă divină pentru păcatele sale, mai ales pentru lovitura de topor aplicată cu ani în urmă nefericitei sale soții, într-un regretabil acces de furie, e drept, dar și ea o merita. Acum, doar o minune îl putea vindeca.

— Mă îndoiesc că apostolul ar face asemenea minuni, domnule Tempesta, dar cred că Amalia v-ar putea ajuta.

— Cine e Amalia?

— O *drabardi*. S-a născut cu darul de a ghici soarta și a vindeca bolile. Leacurile ei sunt foarte eficiente.

— Binecuvântat fie Santiago că mi te-a scos în cale! Vezi cum funcționează minunile?

— Apropo de Santiago, ce mai face căpitanul Santiago de León?

— Conduce mai departe *Madre de Dios* și e mai ciudat ca oricând, dar o să se bucure tare mult auzind de dumneata.

— Nu sunt sigur, acum sunt un fugar, mă ascund de lege...

— Cu atât mai mult. La ce folosesc prietenii dacă nu pentru a îndeplini o mână de ajutor la necaz?

Diego l-a dus pe bucătar în piața în care ghiceau țigăncile și i-a prezentat-o pe Amalia, care l-a ascultat și i-a vândut un leac pentru boala lui la un preț destul de piperat. Două zile mai târziu, Tempesta stabilea o întâlnire între Diego și căpitanul Santiago de León într-o cârciumă din port. După ce-a fost sigur că țiganul acela era chiar puștiul pe care-l transportase în Spania pe nava sa, în 1810, i-a ascultat povestea.

Diego i-a făcut un rezumat al anilor petrecuți la Barcelona și i-a spus de fetele De Romeu.

— S-a emis un ordin de arest pentru bieteles fete; dacă sunt prinse, o să ajungă la închisoare sau o să fie deportate în colonii.

— Dar ce rău au făcut?

— Nici unul. Sunt victimele unui ticălos care a vrut să se răzbune. Cu limbă de moarte, don Tomás de Romeu, tatăl fetelor, m-a rugat să le duc în California și să le pun sub protecția tatălui meu, don Alejandro de la Vega. Ne puteți ajuta să ajungem în America?

— Lucrez pentru guvernul Spaniei, tinere De la Vega, nu pot transporta oameni certați cu legea.

— Știu că ați mai făcut-o și altădată, căpitane...

— Ce vrei să spui?

În loc de răspuns, Diego și-a desfăcut cămașa și i-a arătat medalionul „Dreptății” pe care-l purta tot timpul la gât.

Santiago de León s-a uitat atent, apoi Diego l-a văzut pentru prima dată zâmbind. Chipul lui de pasăre de pradă s-a îndulcit recunoscându-și un camarad. Deși societatea secretă își suspendase vremelnice activitatea, cei doi erau la

fel de legați de jurământul de a-i apăra pe cei urmăriți. De León i-a spus că ridicau ancora peste câteva zile. Iarna nu era anotimpul cel mai potrivit pentru a traversa oceanul, dar tot era mai bine decât vara, când se dezlănțuiau uraganele. Trebuia să transporte urgent o încărcătură de arme – trei tunuri dezmembrate, o mie de muschete și un milion de încărcături de plumb și praf de pușcă – pentru a fi folosite împotriva insurecției din Mexic. Căpitanul regreta că meseria și nevoile economice îl obligau să facă așa ceva, căci i se părea legitimă lupta popoarelor pentru independență. Hotărâtă să-și recupereze coloniile, Spania trimisese zece mii de soldați în America. Forțele regaliste recuceriseră Venezuela și Chile după lupte crâncene, soldate cu multe victime și atrocități. Fusesse înăbușită și insurecția mexicană. „Dacă n-ar exista credinciosul meu echipaj, care a fost alături de mine atâția ani și are nevoie să muncească, aş părăsi marea și m-aş ocupa doar de hărțile mele”, a mai spus căpitanul. Au stabilit ca Diego și femeile să urce la bord la adăpostul întinericului și să rămână ascunși până vor ieși în larg. În afară de el și de Galileo Tempesta, nimeni n-avea să fie la curent cu identitatea pasagerilor. Diego i-a mulțumit adânc mișcat, dar căpitanul a spus că nu-și făcea decât datoria; orice membru al „Dreptății” ar fi procedat la fel.

Zilele rămase au fost ocupate cu pregătirile de drum. Au discutat brăurile ca să scoată dublonii de aur, căci voiau să lase ceva romilor care se purtasera atât de bine cu ei, apoi aveau nevoie de haine potrivite și de alte lucruri necesare călătoriei. Din nou au ascuns pietrele prețioase în căptușeala lenjeriei. După cum spusese bancherul, aceasta era metoda cea mai bună pentru a transporta valori în timpuri grele. Fetele și-au cumpărat rochiile simple și practice, de culoare neagră, pentru că acum puteau în sfârșit să țină doliu după tatăl lor. Nu prea aveau ce alege din modestele prăvălii, dar au găsit haine și accesorii pe un vas englez ancorat în port. Nuria prinsese gustul cârpelor colorate țigănești, dar mai avea de purtat cel puțin un an doliu după stăpânul ei, așa că s-a îmbrăcat tot în negru.

Prietenii noștri și-au luat rămas-bun de la tribul romilor cu multă tristețe, dar fără efuziuni sentimentale, care n-ar fi fost bine primite de acești oameni căliți în suferință.

Pelayo i-a înmănat lui Diego spada pe care i-o făcuse, o armă perfectă, puternică, flexibilă și ușoară, atât de bine echilibrată, că puteai s-o arunci în sus și s-o prinzi de gardă fără efort.

În ultima clipă, Amalia a vrut să-i înapoieze Julianei diadema de perle, dar aceasta a refuzat, spunându-i s-o păstreze ca amintire. „N-am nevoie de asta ca să-mi aduc aminte de voi”, a răspuns femeia aproape supărată, dar a păstrat-o.

S-au imbarcat într-o noapte de la începutul lunii martie, la puțin timp după ce căpitania portului verificase încărcătura, permițând ridicarea ancorei. Galileo Tempesta și căpitanul i-au condus la cabinele lor. Nava fusese refăcută în ultimii ani, devenind mai comodă decât pe vremea călătoriei lui Diego; acum existau patru cabine individuale pentru pasageri lângă sala ofițerilor, la pupa. Fiecare avea un pat de lemn atârnat cu cabluri, o masă, un scaun, un cufăr și un dulăpior pentru haine. N-or fi fost ele comode, dar măcar ofereau intimitate, luxul cel mai mare pe un vapor. Femeile s-au închis în cabinele lor în primele douăzeci și patru de ore de navigație, fără să pună nimic în gură, verzi de rău de mare și convinse că n-aveau să reziste atâta timp legănate pe apă. Odată coastele Spaniei rămase în urmă, căpitanul le-a dat voie pasagerilor să iasă, dar le spuse fetelor să stea departe de marinari. N-a dat explicații echipajului, nici marinarii n-au pus întrebări, dar bombăneau pe la spate că aducerea femeilor la bord nu era o idee bună.

După încă o zi, fetele De Romeu și Nuria s-au trezit limpezite și fără grețuri în zgomotul surd al picioarelor desculțe ale marinarilor care schimbau cartul și în aroma cafelei.

Apucaseră de-acum să se obișnuiască cu clopotul care bătea la fiecare jumătate de oră. S-au spălat cu apă de mare

și s-au șters de sare cu o cârpă muiată în apă dulce, s-au îmbrăcat și au ieșit din cabine cu mers împleticit. În sala ofițerilor era o masă cu opt scaune, pe care Galileo Tempesta pusese micul dejun. Cafeaua, îndulcită cu melasă și întărită cu un strop de rom, a făcut să le vină sufletul la loc. Terciul de ovăz, aromat cu scorțișoară, a fost servit cu o exotică miere americană, o atenție din partea căpitanului. Prin ușa întredeschisă l-au văzut pe Santiago de León și pe cei doi tineri ofițeri care verificau listele de cart și registrele cu starea proviziilor, lemnului și apei, care trebuiau repartizate atent până la prima escală de aprovizionare. Pe perete erau compasul care indica direcția în care mergea nava și un barometru cu mercur.

Pe masă, într-o frumoasă cutie din mahon, era cronometrul, la care căpitanul ținea ca la sfintele moaște. I-a salutat cu un „bună ziua” scurt și nu s-a mirat de paloarea mortală a pasagerelor. Isabel a întrebat de Diego, iar căpitanul a făcut un gest vag către covertă.

— Dacă tânărul De la Vega nu s-a schimbat în anii ăștia, pesemne că e cățarat pe catargul cel mare sau călare pe mascaronul de provă. Nu cred c-o să se plictisească; în schimb, pentru domniile voastre călătoria o să fie tare lungă.

Dar n-a fost așa, căci fiecare și-a găsit repede o ocupație. Juliana s-a apucat să citească pe rând cărțile căpitanului.

I s-au părut cam plicticoase, dar după ce a adăugat în ele eroi și eroine, războaiele, revoluțiile și tratatele filozofice au dobândit romantism. Inventă amoruri arzătoare și complicate, hotăra singură finalul. Prefera finalurile tragice, la astea se plânge mai mult. Isabel s-a apucat să-l ajute pe căpitan la desenarea hărților, demonstrându-și talentul la desen. Apoi i-a cerut voie să facă portretele marinarilor; căpitanul a fost de acord, iar ea și-a câștigat respectul echipajului. A învățat și tainele navigației, de la folosirea sextantului până la modul de a ghici curenții submarini după schimbarea culorii apei sau comportamentul peștilor. A desenat și multiplele activități ce aveau loc pe vas; repararea crăpăturilor din lemn cu fibră de stejar și catran, pomparea

apei din cală, cârpirea velelor, îmbinarea capetelor rupte, unsul catargelor cu grăsime râncedă de la bucătărie, vopsitul, rașchetatul și spălatul punții. Marinarii munceau întruna, doar duminica rutina se mai relaxa și-atunci pescuiau, sculptau figurine din bucăți de lemn, își tăiau părul, își cârpeau hainele, se tatuau sau se căutau reciproc de păduchi. Duhneau a fiară, căci se schimbau rar de haine și socoteau că spălatul e ceva periculos. Nu-l înțelegeau pe căpitan, care făcea baie o dată pe săptămână, cu atât mai puțin pe cei patru pasageri care se spălau zilnic. Pe *Madre de Dios* nu domnea disciplina severă de pe vasele de război; Santiago de León se făcea ascultat fără a recurge la pedepse drastice. Permitea jocul de cărți și zarurile, interzise pe alte nave, cu condiția să nu se joace pe bani, le dubla rația de rom duminica, nu întârzia niciodată cu plata, iar când ajungeau într-un port organiza ture pentru ca toți să poată coborî pe uscat să se distreze. Deși la loc vizibil atârna un bici cu nouă cozi, într-un toc roșu, nu-l folosisese niciodată. Cel mult îi pedepsea pe infractori tăindu-le rația de rom timp de câteva zile.

Nuria și-a impus prezența în bucătărie, căci după părerea ei mâncărurile lui Galileo Tempesta lăsau mult de dorit.

Inovațiile ei culinare, pregătite cu ingredientele limitate care se găseau la bord, au fost celebrate unanim, de la căpitan până la ultimul mus. Guvernanta s-a obișnuit repede cu duhoarea grețoasă a proviziilor, mai ales brânza și carnea sărată, cu apa tulbure pentru gătit și mai ales cu peștii pe care Tempesta îi pune pe sacii cu pesmet, ca să nu facă gărgărițe. Schimba peștii după ce aceștia se umpleau de viermi, astfel pesmeții rămâneau aproape intacti. A învățat și să mulgă caprele. Mai erau la bord cotețe cu găini, rațe și găște, chiar și o scroafă cu purcei, plus mascotele marinarilor – maimuțe și papagali – și inevitabilele pisici, fără de care șoarecii ar fi fost stăpâni absoluți pe vapor. Nuria a multiplicat metodele de folosire a laptelui și a ouălor, astfel că acum aveau desert în fiecare zi. Galileo Tempesta n-a văzut cu ochi buni invadarea teritoriului său, însă femeia a

rezolvat problema extrem de simplu; când a ridicat glasul la ea, i-a tras una cu linguroiul de lemn drept în frunte, după care a continuat să amestece în stufat fără să se sinchisească. Șase ore mai târziu, genovezul o cerea în căsătorie; i-a spus că leacul Amaliei începea să dea rezultate și că economisise nouă sute de dolari americani, suficient ca să deschidă un restaurant în Cuba și să trăiască regește. Aștepta de unsprezece ani femeia potrivită, i-a spus și n-avea importanță că ea era ceva mai în vârstă de cât el. Nuria n-a catadicsit să-i răspundă.

Marinarii care fuseseră pe vas la prima călătorie a lui Diego nu l-au recunoscut decât după ce le-a câștigat un pumn de boabe la jocul de cărți. Pe mare, timpul are legile lui, anii trec fără să lase urme pe cer sau pe apă, așa că tare s-au mirat că băiețandru de ieri care-i speria cu poveștile sale cu morți-vii devenise bărbat. Când au trecut cinci ani?

Îi bucura faptul că, deși crescuse și se schimbase, se simțea la fel de bine în compania lor. O bună parte din zi, Diego lucra cot la cot cu ei, mai ales la vele, asta îl fascina. Doar pe seară se ducea la el în cabină să se spele și să se îmbrace ca un domn înainte de a apărea în fața Julianei. Marinarii s-au prins imediat că era îndrăgostit de ea; mai râdeau de el pe tema asta, deși îl priveau cu un amestec de nostalgie pentru ceva de care ei n-aveau să aibă niciodată parte și de curiozitate pentru deznodământ. Juliana li se părea la fel de ireală ca sirenele mitologice. Pielea ei imaculată, ochii translucizi, grația eterică nu făceau parte din lumea asta.

Împinsă de curenții oceanici și de vânt, *Madre de Dios* a coborât spre sud, ocolind coasta Africii, a trecut prin fața Insulelor Canare și s-a oprit în Insulele Capului Verde pentru a face provizii de apă și alimente proaspete, înainte de a începe traversarea Atlanticului, care putea dura mai bine de trei săptămâni, după cum erau vânturile. Au aflat acolo că Napoleon Bonaparte scăpase din exilul de pe insula Elba și intrase triumfător în Franța, unde trupele trimise pentru a-i împiedica drumul spre Paris trecuseră de partea sa. Își

reluase puterea fără a trage un singur glonț, în timp ce curtea regelui Ludovic al XVIII-lea se refugia la Gant și se pregătea să recucerească Europa. Autoritățile din Capul Verde au oferit un bal în onoarea fiicelor căpitanului, cum fuseseră prezentate fetele De Romeu. Santiago de León socotise că astfel erau în afara oricărei bănuieli, în ipoteza că ordinul de arestare ajunsese până aici. Mulți funcționari din administrație erau căsătoriți cu frumoase femei africane, înalte și mândre, care au venit la bal îmbrăcate într-un lux spectaculos. În comparație cu ele, Isabel semăna cu un câțel flocoș, chiar și Juliana părea neînsemnată. Impresie care s-a schimbat rapid în momentul în care, la îndemnul lui Diego, Juliana a acceptat să cânte la harpă. Există o orchestră întreagă, dar de cum a atins corzile s-a făcut liniște în marele salon. Câteva balade vechi au cucerit toată asistența. Apoi Diego a stat la coadă ca să danseze cu ea.

Puțin mai târziu, *Madre de Dios* a întins velele și a părăsit insula; atunci marinarii au adus în sala ofițerilor un colet voluminos învelit în pânză de cort, cadou din partea căpitanului pentru Juliana. „Ca să împlânzești furtunile și valurile”, a rostit acesta, desfăcând pachetul cu un gest elegant.

Era o harpă italienească în formă de lebădă. De-atunci, în fiecare seară scoteau instrumentul pe punte și marinarii plângeau ascultându-i melodiile. Avea ureche bună și putea să cânte orice melodie pe care i-o fredonau. Au apărut și chitare, un flaut și tobe improvizate pentru acompaniament.

Căpitanul avea în cabină o vioară cu care se consola în nopțile când laudandumul nu reușea să-i amortească durerea de la piciorul beteag; s-a alăturat grupului și corabia s-a umplut de muzică.

Erau în toiul unui concert când briza le-a adus o duhoare sinistră. După câteva clipe au zărit în depărtare silueta unui velier. Căpitanul s-a uitat cu luneta ca să-și confirme ceea ce bănuise; era o corabie cu sclavi. Negustorii de sclavi aveau două metode; încărcătura înghesuită și cea lejeră. Prima consta în transportul oamenilor unu peste alții, ca lemnele

de foc, într-o promiscuitate fioroasă, legați cu lanțuri, zăcând în mizerie și vomă, sănătoși cu bolnavi, muribunzi și cadavre. Jumătate murea pe drum, supraviețuitorii erau „puși la îngrășat” în portul de sosire și vânzarea lor scotea paguba; ajungeau la destinație doar cei mai rezistenți și erau vânduți la un preț bun. Cei care preferau încărcătura lejeră transportau mai puțini sclavi și în condiții ceva mai suportabile, ca să nu piardă prea mulți pe drum.

— Acolo e o încărcătură înghesuită, miroase de la câteva leghe, a spus căpitanul.

— Trebuie să-i ajutăm pe nefericiții ăștia, căpitane! a sărit Diego, îngrozit.

— Mă tem că aici „Dreptatea” n-are ce face, prietene.

— Dar suntem înarmați, avem patruzeci de oameni la bord, putem să abordăm corabia și să-i eliberăm.

— Traficul de sclavi e ilegal, încărcătura e de contrabandă. Dacă ne apropiem, o să arunce sclavi în mare, unde-o să se ducă imediat la fund. Și chiar dacă-i eliberăm; unde să se ducă? Au fost prinși în propria lor țară de traficanți africani. Negrii vând negri; nu știai?

În săptămânile petrecute pe mare, Diego s-a apucat să recupereze terenul pierdut în cucerirea Julianei în perioada în care fuseseră cu țiganii, când stătuseră despărțiți, fără un moment de intimitate. Tot așa era și pe vapor, dar aici mai era câte un apus de soare și alte lucruri noi la care te uitai privind peste bord, așa cum făceau îndrăgostiții din timpuri imemorabile. Atunci Diego îndrăznea s-o cuprindă pe Juliana pe după umeri sau pe după mijloc, cu multă delicatețe, ca să n-o sperie. Îi citea cu glas tare poezii de dragoste scrise de alți autori, căci ale lui erau atât de mediocre că-i era și rușine. Înainte de imbarcare, avusese grijă să cumpere din La Coruna două cărți, care s-au dovedit foarte utile. Metaforele dulci o înmuiau pe Juliana, pregătind-o pentru clipa când el îi lua mâna într-ale sale. Dar nimic mai mult, din păcate. De sărutări, nici vorbă și nu atât pentru că eroului nostru i-ar fi lipsit inițiativa, ci din cauză că Isabel,

Nuria, căpitanul și patruzeci de marinari nu-i scăpau din ochi. Iar ea nu era adepta întâlnirilor în spatele ușilor închise, pe de-o parte pentru că nu prea erau uși pe corabie, iar pe de alta pentru că nu era sigură de sentimentele ei, cu toate că era alături de Diego de luni de zile și nu era alt pretendent la orizont.

Îi spusese toate astea lui Isabel, în discuțiile șoptite pe care le aveau noaptea. Soră-sa nu spusese nimic; orice-ar fi spus ar fi putut înclina balanța în favoarea lui Diego, iar asta nu-i convenea. În felul ei, Isabel îl iubea pe Diego de când avea unsprezece ani, dar asta n-avea importanță, el nu bănuise niciodată. Continua s-o considere o mucoasă numai coate și păr, deși arăta mai bine acum, avea cincisprezece ani și se schimbase în bine.

Au zărit în câteva rânduri alte nave, pe care căpitanul avea prudența să le evite, căci marea era plină de dușmani, de la corsari până la bergantinele iuți americane, care i-ar fi înhățat încărcătura de arme. Americanii aveau nevoie de orice armă pentru războiul lor împotriva Angliei. Santiago de León nu prea era atent la drapelul de pe catarg, căci obișnuiau să-l schimbe ca să păcălească naivii, dar le cunoștea după alte semne; se lăuda că putea recunoaște orice navă care naviga pe această rută.

Madre de Dios a fost zguduită de mai multe furtuni, dar niciodată n-a fost luată prin surprindere; căpitanul le simțea înainte de a le anunța barometrul. Atunci ordona să se strângă velele, să se asigure cu frânghiile cele necesare și să fie închise animalele. După câteva minute, totul era pregătit, iar când începea să bată vântul și să se încrețească marea, totul era bine asigurat. Femeile trebuiau să stea în cabinele lor ca să nu se ude și să nu pățească ceva, pentru că valurile treceau peste bord și măturau totul; era ușor să fii luat pe sus și să ajungi în fundul Atlanticului. După furtună, corabia rămânea curată, proaspătă și mirosind a lemn, cerul și marea se înseninau, orizontul era ca de argint strecurat. La suprafață urcau pești de toate formele, dintre care unii ajungeau în tigăile lui Galileo și ale Nuriei. Căpitanul făcea

măsurătorile pentru a corecta direcția, echipajul dregea stricăciunile și rutina era reluată. Apa de ploaie strânsă în prelate era vărsată în butoaie, ceea ce le permitea luxul de a se spăla cu săpun, care nu făcea spumă în apa sărată.

Au ajuns în fine în apele caraibiene. Au văzut broaște țestoase uriașe, pești-spadă, meduze transparente cu tentacule lungi și caracatițe gigantice. Clima părea blândă, dar căpitanul era nervos; simțea în picior schimbarea de presiune. Scurtele furtuni de până atunci nu-i pregătiseră pe prietenii noștri pentru una adevărată. Tocmai se pregăteau să o ia spre Puerto Rico, iar de acolo spre Jamaica. Atunci căpitanul i-a anunțat că venea ceva grav. Cerul era limpede, marea nemișcată, dar în mai puțin de jumătate de oră nori negri au întunecat orizontul, aerul a devenit lipicios și s-a dezlănțuit o ploaie torențială.

Imediat a început să fulgere, iar valurile s-au ridicat, înspumate. Lemnul și catargele scârțâiau, gata să fie smulse din locașurile lor. Abia au avut timp să strângă pânzele. Căpitanul și timonierii se luptau din răspuțeri să controleze nava. Printre aceștia era și un negru zdravăn din Santo Domingo, tăbăcit de douăzeci de ani de mare, care se încheștase de timonă fără să se oprească din mestecatul tutunului, indiferent la apa care-l orbea. Corabia se legăna pe culmea valurilor uriașe, după care se prăbușea într-un abis lichid. S-a deschis una din cuștile animalelor, o capră a zburat prin aer ca o cometă și s-a făcut nevăzută. Marinarii încercau să se țină cum puteau, dacă alunecau, erau ca și morți. Cele trei femei tremurau în cabinele lor, bolnave de frică și rău de mare. Până și Diego, care se lăuda cu stomacul lui de fier, a vomitat; nu era singurul. Și-a zis că doar aroganța omenească are curajul de a înfrunta natura; *Madre de Dios* era o nucă ce se putea despica oricând.

Căpitanul a ordonat să fie asigurată încărcătura; dacă o pierdeau, asta însemna ruina lor economică. Au îndurat furtuna două zile întregi, iar când a dat semne că s-ar potoli, un trăsnet a lovit catargul principal. Impactul a fost resimțit ca o lovitură de bici. Catargul înalt și greu, lovit chiar la

mijloc, a oscilat preț de câteva minute, eterne pentru echipajul îngrozit, apoi a crăpat, a căzut cu velatură cu tot, târând după el doi marinari ce nu reușiseră să fugă. Corabia s-a înclinat într-o parte, gata să se scufunde. Căpitanul a dat repede un ordin. Câțiva marinari s-au repezit imediat cu topoarele să desprindă cablurile care legau catargul rupt de corpul navei, sarcină dificilă, căci puntea era înclinată și lunecoasă, vântul era puternic, ploaia îi orbea și valurile măturau puntea. Au reușit într-un târziu să desprindă catargul, care a rămas plutind în urmă, în timp ce corabia se îndrepta, legănându-se. Nu aveau cum salva marinarii, oceanul îi înghițise de mult.

Vântul și valurile s-au mai potolit, dar a plouat și a fulgerat toată noaptea. Dimineața, pe lumină, au făcut inventarul pagubelor. În afară de marinarii înecați, erau și unii care se loviseră sau se tăiaseră; Galileo Tempesta își rupsesse un braț alunecând, dar osul nu ieșise afară, așa că De León n-a socotit necesar să i-l amputeze. I-a dat o rație dublă de rom și, ajutat de Nuria, i-a pus oasele la loc și a legat brațul în atele. Echipajul s-a apucat să pompeze apa din cală și să reazeze încărcătura. Căpitanul a cercetat ambarcațiunea atent pentru a evalua situația; era atât de avariată, că reparația nu putea fi făcută pe mare. Furtuna îi deviasse, îndepărtându-i de Puerto Rico spre nord, prin urmare, căpitanul a hotărât că era posibil să ajungă în Cuba cu cele două catarge și velele rămase.

S-au târât încet, lipsiți de catargul principal și luând apă.

Bravii marinari mai trecuseră prin situații asemănătoare fără să-și piardă curajul, dar cineva a împrăștiat zvonul că nenorocirea îi lovise din cauza femeilor și oamenii au început să cârtească. De León le-a ținut un discurs și a împiedicat să se ajungă la revoltă, dar nemulțumirea persista. Nimeni nu mai voia concerte de harpă, refuzau să mănânce felurile gătite de Nuria și se uitau în altă parte dacă pasagerii ieșeau pe punte să ia aer. Noaptea abia se mișcau prin apele periculoase; curând au văzut rechini, delfini albaștri și broaște țestoase mari, apoi pescăruși, pelicani și pești

zburători, care cădeau pe punte precum pietrele, gata să fie puși în tigaie de Tempesta. Briza călduță și o aromă de fructe coapte i-au anunțat că pământul era aproape.

În zori, Diego a ieșit să ia aer. Cerul începea să se lumineze în nuanțe portocalii, o ceață fină ca un voal îndulcea conturul obiectelor. Felinarele aprinse aruncau o lumină estompată.

Navigau printre două insulițe pline de mangrove. Corabia se legăna ușor și se auzea doar scârțâitul lemnului. Diego s-a întins, a inspirat adânc ca să se trezească, l-a salutat pe timonierul care se ducea să-și ocupe postul, apoi a început să alerge, așa cum făcea zilnic, pentru a-și pune mușchii în funcțiune.

Patul era prea scurt pentru el și dormea încovrigat, așa că o alergare pe punte era tocmai bună. Ajuns la mascaronul de provă, s-a oprit să-l bată amical pe cap, scurt ritual zilnic de care se ținea cu o consecvență superstițioasă. Atunci a zărit o mogâldeată ascunsă în ceață. Putea fi un velier, nu era sigur. Dar era destul de aproape, așa că s-a dus să-l anunțe pe căpitan. După câteva clipe, Santiago de León ieșea cu luneta în mână. O privire a fost de ajuns ca să dea alarma și să bată clopotul, era însă prea târziu, pirații se cățarau deja pe ambele laturi ale corăbiei.

Diego a văzut cârligele de abordaj, dar nu era timp de ripostă; a fugit la cabinele de la pupa, strigându-le femeilor să rămână închise în cabinele lor, a înșfăcat sabia de la Pelayo și s-a pregătit să le apere. Primii atacatori, cu pumnalele în dinți, ajungeau pe punte. Marinarii ieșeau ca șoarecii de peste tot, înarmați cu ce apucaseră, în timp ce căpitanul lătra ordine inutile, căci se crease o învălmășeală grozavă și nu-l auzea nimeni. Diego și căpitanul se luptau unul lângă altul împotriva a șase atacatori cu mutre patibulare, plini de cicatrici oribile, pletoși, cu pumnale până și în cizme, două-trei pistoale la brâu și săbii scurte. Urlau precum tigrii, dar luptau mai ales cu zgomot și curaj decât cu tehnică. Nici unul nu-i putea ține singur piept lui Diego,

dar au venit mai mulți și l-au înconjurat. Diego a rupt cercul, a rănit vreo doi, apoi a sărit și s-a prins de vela catargului de mizenă, s-a cățărat pe scara de frânghie, a apucat un odgon și a traversat coverta în zbor, nepierzând din ochi cabinele femeilor. Ușile erau subțiri, le puteai deschide cu o lovitură de picior. Măcar să stea acolo și să nu scoată nasul afară. Legănându-se pe odgon și-a făcut vânt și a sărit exact în fața unui bărbat care-l aștepta liniștit, cu sabia pregătită. Spre deosebire de ceilalți, care erau o gloată de zdrențăroși, acesta era îmbrăcat ca un prinț, în negru de sus până jos, cu o eșarfă de mătase galbenă la brâu, guler și manșete de dantelă, cizme elegante, înalte și cu piteni de aur, un lanț din același metal la gât și inele pe degete. Avea o ținută perfectă, păr lung și strălucitor, chipul bărbierit, ochi negri expresivi și un surâs batjocoritor pe buzele fine sub care se vedeau dinții albi. Toate astea Diego le-a văzut dintr-o privire și n-a stat să-l întrebe de nume, căci bănuia că era șeful piratilor. Dichisitul personaj l-a salutat în franceză și a dat prima lovitură, pe care Diego a eschivat-o la mustață. Și-au încrucișat săbiile și după trei minute amândoi știau că erau din același aluat, făcuți unul pentru altul. Erau spadasini excelenți. În ciuda situației, simțeau plăcerea secretă de a se lupta cu un rival de nivelul lor; fără a se pune de acord, au hotărât că adversarul merita o luptă cinstită, chiar dacă pe viață și pe moarte. Duelul lor era ca o demonstrație artistică; l-ar fi umplut de mândrie pe maestrul Manuel Escalante.

Pe punte, fiecare lupta pentru viața lui. Santiago de León a cântărit rapid situația; piratii erau de două sau de trei ori mai numeroși, bine înarmați, buni la luptă și îi luaseră și prin surprindere. Oamenii lui erau marinari pașnici, mulți dintre ei nu mai erau tineri și visau să se retragă și să-și întemeieze o familie; nu era corect să-i lase să-și dea viața pentru a apăra o încărcătură care nu era a lor. Cu un efort, s-a desprins din bătălie și s-a repezit la clopotul pe care l-a tras în semn de predare. Echipajul l-a ascultat și a depus armele, în timp ce atacatorii urlau victorioși. Numai Diego și elegantul său adversar n-au luat în seamă clopotul și-au

continuat să se bată mai departe, până când primul a reușit să-l dezarmeze pe al doilea cu un rever. Victoria lui Diego a fost scurtă, căci imediat s-a pomenit într-un cerc de săbii puse în gât.

— Lăsați-l în pace, dar nu-l scăpați din ochi. Îl vreau viu, a poruncit adversarul său, după care l-a salutat pe Santiago de León într-o castiliană perfectă: Jean Laffite, la ordinele dumneavoastră, căpitane.

— Exact de ce mă temeam, domnule. Nu putea fi altul decât piratul Laffite, a răspuns De León, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

— Nu pirat, căpitane. Am certificat de corsar de la Cartagena, din Columbia.

— În condițiile date, e același lucru. La ce ne putem aștepta?

— La un tratament corect. Noi nu ucidem decât dacă e inevitabil, pentru că tuturor ne convine mai mult o înțelegere comercială. Propun să cădem la o înțelegere în mod elegant. Numele dumneavoastră, vă rog.

— Santiago de León, din marina comercială.

— Mă interesează doar încărcătura, căpitane De León, iar din câte știu eu este vorba de arme și muniție.

— Și cu echipajul meu, cum rămâne?

— Vă las bărcile; dacă aveți vânt bun, în două zile sunteți în Bahamas sau în Cuba, e chestie de noroc. Mai e ceva la bord, în afară de arme, care m-ar putea interesa?

— Cărți și hărți...

Tocmai atunci și-a găsit să iasă din cabină Isabel, în cămașă de noapte, desculță și cu pistolul tatălui ei în mână.

Stătuse închisă, ascultându-l pe Diego, cât rezistase, iar acum venea să vadă cum se terminase bătălia.

— *Pardieu!* O frumoasă doamnă! exclamă Laffite văzând-o.

Isabel a tresărit uimită și a lăsat arma jos; era prima dată când se folosea un asemenea calificativ în legătură cu persoana ei. Laffite s-a oprit la un pas de ea, a făcut o reverență, a întins mâna și fata i-a dat pistolul fără să crâcnească.

— Ei, asta complică un pic lucrurile... Câți pasageri sunt la bord?

— Două domnișoare și guvernanta lor, care călătoresc împreună cu don Diego de la Vega.

— Foarte interesant.

Cei doi căpitani s-au închis să negocieze predarea, în timp ce, pe punte, doi pirați îl țineau pe Diego în cătarea armei, iar ceilalți puneau stăpânire pe vas. Le-au poruncit celor învinși să se întindă cu fața în jos și mâinile la ceafă, au căutat prada de război, i-au alinat pe răniți cu rom și au aruncat morții în mare. Nu luau prizonieri, era prea complicat. Pe răniții lor i-au dus cu multă grijă la navă, transportându-i cu bărcile de abordaj. Diego se frământa, întrebându-se cum putea să le salveze pe fete; dușmanii erau o hoardă barbară, doar ideea că ar fi pus mâna pe ele îl înnebunea. Trebuia să se gândească la rece, era o situație în care era nevoie de iscusință și noroc, nu de cunoștințe de scrimă.

Santiago de León, cei doi ofițeri și echipajul supraviețuitor și-au cumpărat libertatea cu un sfert din salariul pe un an, conform uzanței. Marinarilor li s-a propus să intre în banda lui Laffite, unii au făcut-o. Corsarul știa că datoria avea să fie plătită, era o chestie de onoare; cine n-o făcea ajungea să fie disprețuit chiar și de prietenii săi cei mai buni. Tranzacția era simplă și limpede; Santiago de León trebuia să-i predea pe cei patru pasageri lui Jean Laffite, care voia să ceară răscumpărarea lor. I-a spus că fetele erau orfane și fără avere, dar asta nu părea să fie un impediment pentru corsar; era cerere mare de femei albe în stabilimentele vesele din New Orleans. Santiago de León l-a implorat să le respecte onoarea, suferiseră mult și nu meritau o astfel de soartă, dar asta nu era treaba lui Laffite; în plus, a mai zis el, să fii curtezană e o ocupație agreabilă pentru majoritatea femeilor. Căpitanul a părăsit cabina distrus. Nu-l deranja pierderea armelor, dimpotrivă, unul din motivele pentru care se predase atât de repede era că voia să scape de încărcătura cu pricina, însă îl îngrozea gândul că fetele De Romeu, de care prinsese drag, aveau să sfârșească într-un bordel. Și-a

informat pasagerii de soarta care-i aștepta, adăugând că singurul care putea spera să scape nevătămat era Diego, căci tatăl lui precis că ar fi făcut cele necesare pentru a-l salva.

— Tata va plăti răscumpărarea și pentru Juliana, Isabel și Nuria, pe care nimeni nu trebuie să le atingă nici cu un deget. O să-i trimit imediat o scrisoare în California – i-a spus lui Laffite, dar n-a terminat de rostit aceste cuvinte că a simțit o apăsare în piept, ca o prevestire rea.

— Poșta întârzie, așa că veți fi oaspeții mei câteva săptămâni sau chiar luni, până sosește răscumpărarea. Între timp, fetele vor fi respectate. Pentru binele tuturor, sper ca tatăl dumitale să nu se lase rugat, a răspuns corsarul, care nu-și putea dezlipi ochii de la Juliana.

Femeile, care abia avuseseră timp să se îmbrace, au fost gata să leșine dând cu ochii de banda nemiloasă, de sânge și răniți.

Totuși, Juliana nu tremura doar de groază, cum ar fi fost normal, ci și de efectul pe care-l aveau asupra ei privirile lui Jean Laffite.

Pirații au făcut o punte de scânduri între cele două vase și-au format un lanț uman care a transportat încărcătura ușoară, inclusiv animalele, butoaiile cu bere și jamboanele.

Căpitanul De León asista impasibil, dar i se rupea inima, căci își iubea corabia ca pe o amantă. Pe catargul inamic flutura, alături de drapelul columbian, unul roșu, așa numitul *jolie rouge*, care voia să spună că cei învinși erau lăsați liberi în schimbul unui preț. Lucru menit să-l mai liniștească; echipajul va fi salvat. Un steag negru, uneori cu hârca și oasele încrucișate pe el, ar fi însemnat o luptă pe viață și pe moarte și hotărârea de a-i masakra până la ultimul. Treaba odată terminată, corsarul s-a ținut de cuvânt și i-a dat voie căpitanului să pună în bărci apă dulce și provizii, să-și ia instrumentele de navigație, fără de care nu s-ar fi orientat și să se imbarce împreună cu oamenii lui. De-abia atunci a apărut și Galileo Tempesta, care stătuse ascuns cât durase lupta, că doar avea mâna ruptă și s-a urcat în barcă printre primii. Căpitanul și-a luat rămas-bun

de la pasagerii săi cu o strângere de mână și cu promisiunea că se vor revedea. Le-a urat noroc și a coborât în barcă fără să se uite înapoi. Nu voia să-și vadă vasul, care-i fusese singura casă mai bine de trei decenii, în mâna piraților.

Pe corabia piraților, supraîncărcată, nu puteai să te miști.

Laffite nu stătea niciodată în larg mai mult de două zile, iar acum se înghesuiau o sută cincizeci de suflete într-un spațiu care adăpostea de obicei doar treizeci. Cartierul lui general era în Grande Isle, aproape de New Orleans, o insuliță din zona mlăștinoasă Barataria. De acolo aștepta ca iscoadele să-l anunțe de apropierea unei prăzi. Pornea la atac profitând de ceață sau de noapte, când corăbiile își încetineau mersul sau se opreau și ataca rapid și discret. Surpriza era cel mai mare avantaj. Trăgea cu tunul mai mult ca să intimideze decât ca să scufunde nava; de regulă, aceasta ajungea să facă parte din flota sa, compusă din treisprezece bergantine, goelete, veliere mici și feluci.

Jean și fratele său Pierre erau corsarii cei mai temuți din perioada aceea, asta pe mare, căci pe uscat treceau drept oameni de afaceri. Guvernatorul din New Orleans, sătul de contrabanda, negoțul de sclavi și alte activități ilegale ale fraților Laffite, pusese un preț de cinci sute de dolari pe capetele lor.

Jean ripostase oferind unul de o mie cinci sute pe cel al guvernatorului. Ostilitățile au continuat. Jean a reușit să scape, dar Pierre a stat închis câteva luni, Grande Isle a fost atacată și li s-a rechiziționat toată marfa. Situația s-a schimbat când frații Laffite au devenit aliații trupelor americane. Generalul Jackson a sosit la New Orleans în fruntea unui contingent de sărăntoci bolnavi de malarie, cu misiunea de a apăra uriașul teritoriu al Louisianei în fața englezilor. Nu-și putea permite luxul de a refuza ajutorul piraților; bandiții aceștia, un amestec de negri, metiși și albi, s-au dovedit esențiali în luptă. Jackson s-a înfruntat cu dușmanul pe 8 ianuarie 1815, adică la trei luni după ce prietenii noștri ajungeau aici împotriva voinței lor. Războiul

dintre Anglia și fosta ei colonie se sfârșise de două săptămâni, dar asta n-o știa nici o tabără, nici alta. Cu o mână de oameni de toate rasele, care nici măcar nu vorbeau aceeași limbă, Jackson bătuse o armată organizată și bine înarmată de douăzeci de mii de englezi. În vreme ce bărbații se căsăpeau reciproc la Chalmette, la doar câteva leghe de New Orleans, femeile și copiii se rugau în Mănăstirea Ursulinelor. După bătălie, pe când s-au apucat să numere morții, s-a constatat că Anglia pierduse două mii de oameni, iar Jackson doar treisprezece. Cei mai viteji și mai feroce erau creolii – oameni de culoare, dar liberi – și pirații. După câteva zile, se serba victoria cu arcuri de flori și fete îmbrăcate în alb, reprezentând fiecare stat al Uniunii, care l-au încununat pe generalul Jackson cu frunze de laur. Erau de față și frații Laffite cu pirații lor; din proscriși deveniseră eroi.

În cele patruzeci de ore cât a făcut corabia lui Laffite până la Grande Isle, Diego de la Vega a fost ținut legat pe covertă, iar cele trei femei au stat închise într-o cabină mică situată lângă cea a căpitanului. Pierre Laffite, care nu luase parte la atac, rămânând la cârma navei pirat, s-a dovedit a fi un om foarte deosebit de fratele său; era mai grosolan, robust, brutal, cu părul deschis la culoare și jumătate de față paralizată în urma unui atac de apoplexie. Îi plăcea să mănânce și să bea în exces și nu rezista în fața femeilor, dar de Juliana și de Isabel nu s-a atins, pentru că Jean îi spusese că afacerile erau mai importante decât plăcerea; fetele astea aveau să le aducă niște bani frumoși.

Jean păstra mister în jurul originii sale, nimeni nu știa de unde vine, doar că avea treizeci și cinci de ani. Avea purtări rafinate și delicate, vorbea mai multe limbi, între care franceza, spaniola și engleza, îi plăcea muzica și lăsa mulți bani la opera din New Orleans. Deși avea succes la femei, nu se repezea la ele precum frate-său, preferând să le curteze răbdător; era galant, jovial, mare dansator și îi plăcea să spună glume, majoritatea inventate pe loc. Simpatia lui pentru cauza americană a devenit legendară, căpitanii săi

știau că „cine atacă un vas american, moare”. Cei trei mii de oameni care erau sub comanda sa îi spuneau *boss*. Manipula marfă de milioane care era transportată în bărci și pirogi pe canalele întortocheate din delta fluviului Mississippi. Nimeni nu cunoștea zona așa bine ca el și oamenii lui, autoritățile n-aveau cum să-i controleze sau hăituiască. Prada pirateriei era vândută la doi pași de New Orleans, într-un fost loc sacru al indienilor, numit Templul. Proprietari de plantații, creoli bogați sau mai puțin bogați, chiar și rudele guvernatorului cumpărau acolo tot ce voiau, fără să plătească impozite, la prețuri rezonabile și într-o ambianță veselă de sărbătoare. Tot acolo se făcea licitația de sclavi, pe care-i cumpăra ieftin în Cuba și-i vindea scump în statele americane, unde traficul de negri era interzis, nu și sclavia. Laffite puneaf afișe peste tot: VENIȚI CU TOȚII LA BAZARUL ȘI LA LICITAȚIA DE SCLAVI A LUI JEAN LAFFITE DE LA TEMPLU! ÎMBRĂCĂMIN-TE, BIJUTERII, MOBILĂ ȘI ALTE ARTICOLE DE PE ȘAPTE MĂRI!

Jean le-a invitat pe cele trei femei la o gustare, dar ele au refuzat să iasă din cabină. Le-a trimis atunci o tavă cu brânzeturi, răciturif și o sticlă cu vin spaniol, luată de pe *Madre de Dios*, împreună cu salutările lui respectuoase. Juliana nu și-l putea scoate din cap și murea de curiozitate să-l cunoască, dar a socotit mai înțelept să nu apară.

Diego a rămas deci patruzeci de ore sub cerul liber, legat ca un caltaboș, fără să primească mâncare. I s-a luat de la gât medalionul „Dreptății”, a fost ușurat de puținii bani din buzunar, iar când se agita prea tare primea puțină apă și lovituri de picior. Jean Laffite a venit de vreo două ori să-i spună că pe insulă o s-o ducă mai bine și să-i scuze pe oamenii lui; n-aveau educație și nu știauf să se poarte cu persoanele fine.

Diego a înghițit ironia, dar în sinea lui și-a spus că, mai devreme sau mai târziu, avea să-i arate el lui. Deocamdată trebuia să rămână în viață, fără el, fetele De Romeu ar fi fost pierdute. Auzise el de orgiile cu băutură, sex și sânge la care se dedau pirații în sălașul lor după ce reveneau victorioși

dintr-o expediție, auzise de chinurile la care erau supuse femeile, de trupurile violate, mutilate și îngropate în nisip. Încerca să nu se gândească la asta, ci doar la modalitatea de a scăpa, dar imaginile îl torturau. Și nici presimțirea cea rea nu-l părăsea; precis că era legată de tatăl său, nu era nici o îndoială. De câteva săptămâni nu mai reușise să comunice cu Bernardo, așa că încerca s-o facă acum. S-a concentrat, dar telepatia nu funcționa prin efort de voință, mesajele nu mai erau sub controlul lor. Tăcerea asta lungă, atât de rară între ei, era și ea de rău augur. Se întreba ce-o fi în Alta California, ce-or fi făcând Bernardo și părinții lui.

Grande Isle, în Barataria, unde frații Laffite își aveau imperiul, era întinsă, umedă, netedă și avea, la fel ca toată regiunea, o aură de mister și decadență. Natura capricioasă și caldă, care trecea de la un calm bucolic la uraganele devastatoare, îndemna la mari pasiuni. Totul se strica repede, de la vegetație și până la sufletul omenesc. În perioada cu vreme bună, ca atunci când au ajuns ei, o briză caldă aducea parfumul dulceag al florilor de portocal, dar cum înceta să bată vântul, cum se instaura o zăpușeală de plumb. Pirații au debarcat prizonierii și i-au escortat la locuința lui Jean Laffite, aflată pe un promontoriu și înconjurată de o pădure de palmieri și stejari răsuciți, cu frunzele arse de roua marină. Așezarea piraților, apărată de vânt de o perdea deasă de arboret, abia se vedea prin frunziș. Florile de leandru puneau pete de culoare. Casa lui Laffite avea două etaje, era în stil spaniol, cu storuri la ferestre și o mare terasă care dădea spre mare, făcută din cărămizi acoperite cu un amestec de ipsos și scoici mărunțite. Nici gând să semene cu o peșteră, așa cum își închipuisem prietenii noștri; era curată, bine organizată, ba chiar luxoasă. Odăile erau mari și răcoroase, vederea de pe balcon era spectaculoasă, dușumelele de lemn ca lămâia străluceau, pereții erau proaspăt zugrăviți, pe mese erau vase cu flori, tăvi cu fructe și carafe cu vin. Două slave negre au condus femeile la camerele lor. Diego a primit apă să se spele și cafea, apoi a fost condus la terasa unde Jean Laffite se

odihnea într-un hamac roșu, zdrăngănind la un instrument de coarde, cu ochii pierduți în depărtare și însoțit de doi papagali viu colorați. Diego a fost uimit de contrastul dintre reputația proastă a omului și aspectul său rafinat.

— Domnule De la Vega, puteți alege între a fi prizonierul sau oaspetele meu. Ca prizonier, aveți dreptul de a încerca să evadați, iar eu am dreptul să vă împiedic prin orice mijloc.

Ca oaspete, veți fi bine tratat până sosește răscumpărarea, însă legile ospitalității vă obligă să-mi respectați casa și să ascultați de mine. Ne-am înțeles?

— Înainte de a vă răspunde, domnule, trebuie să știu ce aveți de gând cu surorile De Romeu, care sunt în grija mea.

— Erau, domnule, nu mai sunt. Acum sunt în grija mea. Iar soarta lor depinde de răspunsul tatălui vostru.

— Dacă accept să vă fiu oaspete, de unde știți că n-o să încerc să fug?

— Pentru că n-o să vreți să plecați fără fetele De Romeu și pentru c-o să-mi dați cuvântul de onoare că n-o să încercați.

— Îl aveți, căpitane Laffite, a rostit Diego, resemnat.

— Perfect. Peste o oră, vă rog să veniți să cinăm împreună cu prietenele dumneavoastră. Cred că bucătarul meu n-o să vă dezamăgească.

În timpul ăsta, femeile treceau prin niște clipe cam ciudate. Mai întâi, niște bărbați le aduseseră în cameră niște căzi pe care le-au umplut cu apă, apoi trei sclave tinere au venit cu săpun și perii, sub ordinele unei femei înalte și frumoase, cu trăsături cizelate, gât lung și un turban mare pe cap, care o făcea să fie și mai înaltă. S-a prezentat în franceză ca madame Odilia și le-a dat de înțeles că ea conducea în casa Laffite. Le-a sugerat prizonierelor să lepede hainele și să facă o baie. Nici una din ele nu se dezbrăcase în viața ei, obișnuiau să se spele pudic pe sub o cămașă ușoară de bumbac.

Nazurile Nuriei le-au făcut pe sclave să pufnească în râs, iar pe doamna cea înaltă să spună că nu se moare dintr-o baie.

Lui Isabel i s-a părut logic și s-a despuiat pe dată, imitată de Juliana, care-și acoperea părțile rușinoase cu mâinile. Ceea ce le-a făcut din nou să râdă pe africane, care comparau acum pielea lor ca lemnul de abanos cu albeața de faianță a fetelor.

Pe Nuria, care urla de tremurau pereții, au dezbrăcat-o cu forța.

Au fost băgate în albi și săpunate din cap până-n picioare.

După primul șoc, experiența s-a dovedit chiar plăcută. Sclavele le-au luat hainele și le-au adus în schimb rochii somptuoase de brocart, nepotrivite pentru clima asta caldă. Erau în stare bună, deși se vedea că mai fuseseră purtate; una era pătată de sânge la poale. Ce soartă avusese oare cea care o purtase? Tot prizonieră să fi fost? Mai bine să nu se gândească la asta și nici la ce le aștepta pe ele. Isabel a dedus că graba cu care fuseseră despuiate se datora lui Laffite, care voia să fie sigur că n-ascund nimic în haine. Dar se pregătiseră pentru această eventualitate.

Până la cină, Diego și-a zis să profite de libertatea condiționată pe care i-o oferea corsarul și a ieșit să se plimbe.

Satul piraților era format din oameni veniți din toată lumea.

Unii locuiau împreună cu nevestele și copiii în colibe acoperite cu ramuri de palmier, cei care n-aveau familie rătăceau de colo-colo. Existau locuri unde puteai mânca bunătați franțuzești sau creole, erau baruri și bordeluri, dar și prăvălii și ateliere. Oamenii ăștia de diverse rase, limbi, religii și obiceiuri aveau în comun simțul feroce al libertății, dar se supuneau legilor din Barataria pentru că li se păreau potrivite, iar sistemul era democratic. Totul se decidea prin vot, aveau până și dreptul să-și aleagă și să-și destituie căpitani. Regulile erau clare; cine molesta o femeie străină era dus pe o insuliță pustie doar cu un ulcior cu apă și un pistol încărcat; furtul se pedepsea cu biciul; asasinatul, cu spânzurătoarea.

Nu exista supunere oarbă în fața unui șef, decât în larg, în timpul unei acțiuni războinice, dar trebuia să te supui legilor sau să plătești consecințele. Dacă pe vremuri fuseseră criminali, aventurieri sau dezertori de pe vasele de război și marginalizați, acum se mândreau că aparțin unei comunități. Se imbarcau doar cei mai apti pentru mare, ceilalți făceau fierărie, erau bucătari, creșteau animale, reparau ambarcațiunile, construiau case și pescuiau. Diego a văzut femei și copii, a văzut bolnavi sau bărbați cu câte un picior amputat, a aflat că veteranii, orfanii și vădulele primeau protecție. Dacă un marinăr își pierdea un picior sau o mână pe mare, era recompensat cu aur. Prada se împărțea cu dreptate între bărbați, se dădea ceva văduvelor, celelalte femei nu prea contau. Erau prostituate, sclave răpite în urma atacurilor; existau și femei libere, puține însă, care veniseră aici prin propria lor decizie.

Pe plajă, Diego a dat de vreo douăzeci de bețivani care, la lumina focurilor aprinse, se luptau din plăcere și alergau după femei. A recunoscut pe unu care asaltaseră *Madre de Dios* și și-a zis că era momentul să-și recupereze medalionul pe care unul dintre aceștia i-l smulsese de la gât.

— Domnilor, vă rog să mă ascultați!

Cei mai treji l-au auzit și au venit în jurul lui, în timp ce femeile profitau pentru a-și aduna Țoalele și a pleca. Diego s-a văzut înconjurat de mutre de bețivi, de ochi injectați și guri fără dinți, care începeau să-l insulte, de gheare care se îndreptau spre cuțit. Nu le-a dat timp să se organizeze.

— Am chef să mă distrez puțin. Vrea careva să se bată cu mine?

I-a răspuns un cor entuziast și cercul s-a strâns și mai mult, acum simțea mirosul lor de sudoare, alcool, tutun și usturoi.

— Unul câte unul, vă rog. Am să-ncep cu viteazul care mi-a luat medalionul, apoi am să vă bat pe toți, pe rând. Ce părere aveți?

Câțiva s-au trântit pe nisip, tăvălindu-se de răs. Ceilalți s-au sfătuit, în fine unul și-a deschis cămașa jengoasă sub care

era medalionul, gata să se bată cu acest muțunache cu mâini de muiere și care mai mirosea încă a lapte. Diego a vrut să se asigure că de medalionul lui era vorba, așa că acela și l-a scos și l-a fluturat în fața lui.

— Ai grijă de el, amice, că ți-l zbor când nici nu prinzi de veste, l-a provocat Diego.

Piratul a desprins de la brâu un pumnal încovoiat și s-a scuturat imediat de aburii băuturii, în timp ce oamenii le făceau loc. S-a repezit la Diego, care-l aștepta bine proțăpît în nisip. Nu degeaba învățase metoda secretă de luptă a „Dreptății”. L-a primit cu trei mișcări simultane; i-a deviat mîna în care ținea pumnalul, s-a tras într-o parte și s-a ghemuit, profitînd de elanul piratului. Acesta s-a dezechilibrat, iar Diego l-a ridicat cu ajutorul umărului, aruncîndu-l în sus și răsucindu-l. De cum l-a văzut căzut pe spate, i-a pus piciorul pe mîna și l-a dezarmat. Apoi s-a întors către spectatori și a făcut o mică reverență.

— Unde mi-e medalionul? a întrebat, privindu-i pe rînd.

S-a dus la cel mai corpulent și i-a spus că știa că-l ținea ascuns. Omul a vrut să scoată pumnalul, dar l-a oprit cu un gest și i-a cerut să-și scoată tichia. Dezorientat, piratul s-a supus, atunci Diego a vîrît mîna și a scos medalionul. Ceilalți au rămas mască, nu știau dacă să rîdă sau să-l atace, hotărînd în cele din urmă că obrăznicătura asta merita o lecție.

— Ce, toți contra unul? Nu vi se pare o lașitate? a zis Diego, care se învîrtea cu pumnalul pregătit, gata să sară.

— Domnul are dreptate, ar fi o lașitate nedemnă de voi, s-a auzit un glas.

Era Jean Laffite, amabil și surâzător, dar cu mîna pe pistol. L-a luat pe Diego de braț și-au plecat calmi, nederanjați de nimeni.

— Medalionul ăsta trebuie că e tare valoros, dacă ți-ai riscat viața pentru el.

— Mi l-a dat bunicuța pe patul de moarte. Cu el pot să-mi răscumpăr libertatea și pe cea a prietenelor mele, căpitane.

— Mă tem că nu valorează chiar atît.

— Poate că răscumpărarea noastră nici n-o să ajungă; California e departe, se poate întâmpla o nenorocire pe drum. Dacă-mi permiteți, am să mă duc la New Orleans să joc cărți. Pun medalionul în gaj și-am să câștig suficient ca să plătesc răscumpărarea.

— Și dacă pierzi?

— Atunci așteptăm răscumpărarea de la tata, dar să știți că eu nu pierd niciodată.

— Ești un tânăr original, cred că avem multe lucruri în comun, a râs piratul.

În aceeași seară Diego a primit înapoi sabia Justina și cufărul cu haine, salvat de la naufragiu de lăcomia unui pirat, care n-a putut să-l deschidă și a crezut că ascunde ceva de valoare. Cei trei ostatici au cinat în sufrageria lui Laffite, care venise extrem de elegant, în negru, proaspăt ras și cu părul numai inele. Diego și-a zis că, prin comparație, costumul lui de Zorro era cam jalnic; trebuia să copieze câteva idei ale corsarului, de pildă eșarfa de la brâu și mânecile largi ale cămășii. Cina a constat într-o defilare de feluri de influență africană, caribeană și cajună, cum li se spunea imigranților veniți din Canada; *gumbo* de raci, fasole roșie cu orez, scoici prăjite, curcan fript cu nuci și stafide, pește cu mirodenii și cele mai bune vinuri furate de pe galioanele franceze, din care amfitrionul abia a gustat. Un ventilator de pânză atârna de tavan și era pus în acțiune, ca să facă aer și să gonească muștele, de un negrișor care trăgea de o sfoară; pe balcon, trei muzicanți produceau un amestec irezistibil de ritmuri din Caraibe și cântece de sclavie. Tăcută ca o umbră, madame Odilia conducea din pragul ușii și doar din priviri sclavele care serveau.

Pentru prima oară, Juliana îl vedea pe Jean Laffite de aproape. Când acesta s-a aplecat să-i sărute mâna, ea a știut că periplusul interminabil care o adusese aici ajunsese la capăt. A descoperit de ce nu voise să se mărite cu nici unul din pretendenți, de ce-l respinsese pe Rafael Moncada, care aproape înnebunise și nu răspunsese avansurilor lui Diego timp de cinci ani. Se pregătise toată viața pentru ceva care în

romanele ei romantice se chema „săgeata lui Cupidon”. Căci cum altfel putea descrie amorul acela subit? Era o săgeată în piept, o durere ascuțită, o rană. (Iertați-mă, iubiți cititori, pentru limbajul ăsta ridicol, dar să știți că în spatele clișeele sunt mari adevăruri.) Privirea întunecată a lui Laffite s-a adâncit în apa verde a ochilor ei, mâna lui cu degete lungi i-a atins mâna. Juliana s-a clătinat, gata să cadă; nici o noutate, așa făcea când era pradă emoțiilor. Isabel și Nuria au crezut că era o reacție de teamă în fața corsarului, era plauzibil, dar Diego și-a dat seama că ceva iremediabil îi răsturna soarta.

În comparație cu Jean Laffite, Moncada și toți ceilalți erau neînsemnați. Madame Odilia a constatat și ea efectul pe care îl avea corsarul asupra fetei, ca și Diego și a intuit că era ceva grav.

Laffite i-a condus la masă și s-a așezat în capul mesei, începând o conversație amabilă. Juliana îl privea ca hipnotizată, însă el îi evita privirea dinadins, astfel că Isabel și-a pus întrebarea dacă nu cumva îi lipsea ceva corsarului. Poate că-și pierduse bărbăția într-o bătălie, se mai întâmplă, ajunge un glonț rătăcit sau o lovitură întâmplătoare și partea cea mai interesantă a unui bărbat rămâne un fel de smochină uscată. Nu altfel se explica indiferența cu care se purta cu soră-sa.

— Vă mulțumim pentru ospitalitate, domnule Laffite, chiar dacă e cu forța, totuși nu cred că această comunitate de pirați ar fi locul cel mai potrivit pentru domnișoarele De Romeu, a spus Diego, calculând că Juliana trebuia scoasă rapid de acolo.

— Și ce propui, domnule De la Vega?

— Am auzit de Mănăstirea Ursulinelor din New Orleans; domnișoarele ar putea aștepta acolo până sosesc veștile de la tata...

— Mai bine moartă decât cu călugărițele! De aici nu mă mișc! l-a întrerupt Juliana cu o vehemență neobișnuită.

Toți ochii s-au întors spre ea. Se înroșise, era înfierbântată și transpirată în rochia grea. Expresia de pe chip era neîndoielnică; era gata să-l ucidă pe cel care ar fi dus-o de

lângă piratul ei. Diego a deschis gura să spună ceva, n-a știut ce, a închis-o la loc. Jean Laffite a primit replica Julianei ca pe un mesaj dorit și temut, ca pe o mângâiere. Încercase s-o evite, repetându-și exact ce-i spunea dintotdeauna fratelui său Pierre, că afacerile sunt mai importante decât plăcerea, dar era limpede că fata era la fel de subjugată ca și el. Atracția devastatoare îl zăpăcea, căci se lăuda că știe să-și păstreze mintea limpede. Nu era impulsiv și era obișnuit cu compania femeilor frumoase. Prefera metisele, mulatrele faimoase pentru grația și frumusețea lor, antrenate pentru a satisface capriciile cele mai secrete ale unui bărbat. Albele i se păreau arogante și complicate, se îmbolnăveau des, nu știau să danseze și nu erau grozave la pat, pentru că nu voiau să-și strice coafura. Însă spaniolaica asta cu ochi de pisică era altfel. Putea rivaliza în frumusețe cu celebrele creole din New Orleans și, după cum se părea, nevinovăția ei curată nu era o piedică pentru inima ei pasională. A suspinat pe ascuns, încercând să nu se abandoneze capcanelor imaginației.

Restul serii s-a scurs de parcă ar fi stat cu toții pe ace. Conversația trena. Diego se uita la Juliana, aceasta la Laffite, iar ceilalți priveau în farfurie cu mare atenție. Căldura era sufocantă în casă, astfel că după masă corsarul i-a poftit pe terasă să bea ceva răcoritor. Acolo atârna un evantai din frunze de palmier, acționat de un sclav. Laffite și-a luat chitara și-a început să cânte cu glas plăcut, până când Diego a spus că erau obosiți și se duceau la culcare. Juliana l-a fulgerat cu o privire mortală, dar n-a avut curaj să refuze.

Nimeni n-a dormit. Noaptea, cu concertul ei de broaște și zgomotul îndepărtat al tobelor, trecea îngrozitor de încet.

Fără să se mai poată stăpâni, Juliana le-a mărturisit celorlalte secretul ei, în catalană, ca să nu priceapă sclava care avea grijă de ele.

— Acum știu ce e dragostea. Vreau să mă mărit cu Jean Laffite.

— Sfântă Fecioară, îndură-te de noi, s-a închinat Nuria.

— Deocamdată ești prizoniera, nu logodnica lui. Cum vei rezolva această mică dilemă? a vrut să știe Isabel, destul de geloasă, căci și pe ea o impresionase corsarul.

— Sunt gata de orice, nu pot trăi fără el, a răspuns sora ei, cu ochi de nebună.

— Asta n-o să-i placă lui Diego.

— Diego nici nu contează! Tata s-o fi răsucind în mormânt, dar nu-mi pasă!

Neputincios, Diego asista la transformarea iubitei sale. În cea de-a două zi de captivitate în Barataria, Juliana și-a făcut apariția mirosind a săpun, cu părul lăsat liber pe spate și într-o rochie ușoară pe care i-o dăduse o sclavă și care-i puneă nuni în valoare. Așa a venit la masa de prânz, pe care madame Odilia așezase o mâncare copioasă. Jean Laffite o aștepta și, după strălucirea din ochii lui, era limpede că prefera stilul informal modei europene, insuportabilă în această climă. A salutat-o din nou cu o sărutare de mână, de data asta mult mai apăsată decât cu o zi în urmă. Servitoarele au adus sucuri de fructe cu gheață transportată pe râu în lăzi cu rumeguș de pe munții din depărtare, un lux pe care doar cei bogați și-l puteau permite. Juliana, de obicei mofturoasă, a băut două pahare și a devorat lacom din tot ce era pe masă, însuflețită și vorbăreată. Lui Diego și lui Isabel li se frângea inima, în timp ce cei doi vorbeau aproape în șoaptă. Din ce-au reușit să audă și-au dat seama că Juliana tatona terenul și uza de armele seducției pe care nu le folosise niciodată până atunci. Îi explica, chicotind și clipind din gene, că ei și soră-sii nu le-ar fi prins rău anumite lucruri. Pentru început, o harpă, un pian și partituri muzicale, de asemenea cărți, de preferință romane și poezii, cât și haine ușoare. Pierduse tot ce avea – „și din a cui vină, oare?” – a întrebat făcând o mică strâmbătură. Mai voiau și libertate ca să se plimbe prin împrejurimi și o anumită intimitate, erau deranjate de supravegherea permanentă a sclavelor. „Și, apropo, domnule Laffite, țin să vă spun că urăsc sclavia, e ceva inuman.” El i-a răspuns că dacă se

plimbau singure pe insulă ar fi întâlnit lume vulgară, care nu știa să se poarte cu niște domnișoare atât de fine ca ea și sora ei. Iar rolul sclavelor nu era să le supravegheze, ci să aibă grijă de ele și să le ferească de țăntarii, șoarecii și viperele care se vârău prin colțuri.

— Dați-mi o mătură și rezolv eu problema asta, a replicat cu un zâmbet irezistibil, pe care Diego nu i-l văzuse niciodată.

— Cât despre celelalte lucruri pe care le cereți, domnișoară, toate se găsesc în bazarul meu. După siestă, când se mai răcorește un pic, o să mergem cu toții la Templu.

— Noi n-avem bani, dar bănuiesc c-o să plătiți dumneavoastră, că doar ne-ați adus aici cu forța, a mai spus ea cu cochetărie.

— Ar fi o onoare, domnișoară.

— Spuneți-mi Juliana.

Dintr-un colț, madame Odilia urmărea schimbul de galanterii la fel de atentă ca Diego și Isabel. Prezența ei i-a reamintit lui Jean că nu mai putea continua pe drumul ăsta, avea niște obligații. Cu un efort supraomenesc, a hotărât să pună cărțile pe masă cu Juliana. A chemat-o cu un gest pe frumoasa cu turban și i-a șoptit ceva la ureche. Aceasta a plecat și s-a reîntors după câteva minute, purtând ceva în brațe.

— Madame Odilia e soacra mea, iar acesta e fiul meu Pierre, a rostit Jean Laffite, palid.

Diego a slobozit un strigăt de bucurie, Juliana unul de groază. Isabel s-a ridicat și madame Odilia i-a arătat ce ținea în brațe. Spre deosebire de femeile normale, care se topesc la vederea plozilor, Isabel nu era încântată de copii, prefera câinii, dar ăsta mic era simpatic, a trebuit să recunoască. Avea nasul cârn și ochii tatălui său.

— Nu știam că sunteți căsătorit, domnule pirat, a spus Isabel.

— Corsar, nu pirat, a corectat-o Laffite.

— Bine, corsar. Putem s-o cunoaștem pe doamna?

— Mă tem că nu. Nici măcar eu n-am văzut-o de câteva săptămâni, e tare slăbită și nu vede pe nimeni.

— Cum se numește?

— Catherine Villars.

— Pe mine mă scuzați, nu mă simt bine, a bâiguit Juliana, gata să leșine.

Diego i-a tras scaunul și a însoțit-o cu un aer compătimitor, deși era încântat de întorsătura pe care o luau lucrurile. Ce noroc! Julianei nu-i mai rămânea decât să-și reevalueze sentimentele. Și-acum nu era vorba doar că Laffite era un moș de treizeci și cinci de ani, afemeiat, criminal, contrabandist și traficant de sclavi, ceea ce o copilă ca Juliana putea trece cu vederea, dar mai avea și nevastă și copil. Mulțumescu-Ți Ție, Doamne! Ce mai putea cere?

Pe seară, Nuria a rămas să-i pună comprese reci Julianei pe frunte, iar Diego și Isabel au mers cu Laffite la Templu.

Au mers cu o barcă cu patru vâslași, străbătând un labirint de canale puturoase, cu caimani pe maluri și șerpi în apă. Din cauza umezelii, părul creț al lui Isabel s-a umflat ca o pernă îndesată. Canalele păreau absolut identice, peisajul era plat, nu vedeai nici un loc mai înalt care să fie un punct de reper în vegetația crescută. Copacii stăteau cu rădăcinile în apă, pe crengi li se formaseră un fel de peruci de mușchi.

Pirații cunoșteau fiecare cotitură, fiecare arbore, fiecare stâncă din decorul coșmaresc și înaintau fără ezitare. La locul numit Templul, au văzut ambarcațiunile joase cu care pirații își transportau marfa și pirogile și bărcile unor clienți, deși majoritatea venea pe uscat, călare sau în trăsurile dichisite. Toată crema societății își dăduse întâlnire aici, de la aristocrați până la curtezanele de culoare. Sclavii întinseseră prelate sub care se odihneau stăpânii lor și îi serveau cu mâncare și vin, în timp ce doamnele umblau prin bazar, cercetând produsele. Pirații își strigau marfa, țesături din China, câni de argint din Peru, mobilă de la Viena, bijuterii de peste tot, dulciuri, articole de cosmetică – nimic nu lipsea din iarmarocul acela, iar tocmeala făcea parte din distracție.

Pierre Laffite era deja acolo, cu o lampă cu ciucuri de cristal în mână și anunțând în gura mare că tot stocul era în lichidare, prețurile erau mici, cumpărați, *messieurs et mesdames*, că n-o să mai găsiți o ocazie ca asta. Sosirea lui Jean și a însoțitorilor săi a trezit murmure de curiozitate. Câteva femei s-au apropiat de chipeșul corsar, ascunse pe jumătate sub umbreluțele vesele de soare, printre ele era și soția guvernatorului. Bărbații și-au ațintit ochii la Isabel, amuzați de părul ei rebel, asemănător mușchiului de pe copaci. În comunitatea albilor, bărbații erau de două ori mai numeroși decât femeile, astfel că orice chip nou era binevenit, chiar și unul mai neobișnuit precum cel al lui Isabel. Jean a făcut prezentările, fără nici un fel de amănunte asupra modului în care făcuse rost de noii săi „prieteni”, după care s-a apucat să caute obiectele cerute de Juliana, deși știa că nici un cadou nu putea s-o împace după lovitura primită atât de brutal când aflase de Catherine.

Dar n-avea încotro, atracția reciprocă trebuia retezată din rădăcină, înainte de a-i distruge pe amândoi.

În Barataria, Juliana zăcea în pat, topită de umilință și amor nebun. Laffite aprinsese în ea o flacără diabolică, iar acum lupta din răspuțeri împotriva tentației de a i-l sufla lui Catherinei Villars. Singura soluție care-i trecea prin minte era să intre ca novice la Mănăstirea Ursulinelor și să-și sfârșească zilele îngrijind bolnavii de variolă din New Orleans, așa cel puțin respira același aer ca Jean. Nu voia să vadă pe nimeni, era neliniștită și cuprinsă de rușine, avea senzația că pe sub piele i se plimbă un milion de furnici, se scula, se plimba, se culca iar, se zvârcolea între cearșafuri. Se gândea la copil, la micuțul Pierre și plângea și mai abitir. „Nici o supărare nu ține o sută de ani, fetiço, o să treacă și nebunia asta, nici o femeie normală la cap nu se amorezează de un pirat”, încerca s-o consoleze Nuria. Tocmai atunci a intrat madame Odilia. Venea să vadă cum se mai simte; aducea pe o tavă un pahar cu vin și niște biscuiți. Juliana și-a zis că avea ocazia să afle mai multe detalii, așa că și-a înghițit lacrimile și mândria și a început o conversație.

— Puteți să-mi spuneți, *madame*, vă rog, Catherine e sclavă?

— Fiica mea e la fel de liberă ca și mine. Mama mea e regină în Senegal, la fel cum aș fi și eu acolo. Tatăl meu și tatăl fiicelor mele erau albi, proprietari de plantații de zahăr din Santo Domingo. A trebuit să fugim în timpul răscoalei sclavilor, a răspuns madame Odilia plină de mândrie.

— Dar am înțeles că albi nu se pot căsători cu persoane de culoare...

— Albi se căsătoresc cu albe, dar adevăratele lor femei noi suntem. N-avem nevoie de binecuvântarea unui preot, ne ajunge dragostea. Jean și Catherine se iubesc.

Juliana a început să plângă din nou; Nuria a ciupit-o ca să se stăpânească, dar fără efect. A rugat-o pe madame Odilia să-i permită s-o vadă pe Catherine, poate că astfel ar fi putut rezista împunsăturilor dragostei.

— Asta nu se poate. Beți-vă vinul, domnișoară, o să vă facă bine.

După care a plecat. Însetată, Juliana a băut paharul din patru înghițituri; la scurt timp, a adormit buștean. Treizeci și șase de ore în șir. Vinul drogat n-a vindecat-o de patimă, dar i-a dat curaj să înfrunte viitorul. Madame Odilia intuise bine. S-a trezit cu dureri în oase, dar cu mintea limpede, hotărâtă să renunțe la Jean Laffite.

Corsarul se hotărâse și el să și-o scoată pe Juliana din inimă și să caute un loc în care s-o instaleze, cât mai departe de casa lui, ca să nu-l mai chinuiască. Fata îl evita, nu venea la masă, dar o ghicea în spatele pereților. I se părea că-i vede silueta pe un culoar, că-i aude glasul pe terasă, că-i simte parfumul, dar era doar o umbră, sau o pasăre, sau aroma mării adusă de vânt. O căuta instinctiv, ca un animal de pradă, cu toate simțurile în alertă. Mănăstirea Ursulinelor era o idee proastă, echivala cu a o condamna la închisoare. Dar el cunoștea câteva creole din New Orleans care-ar fi putut s-o găzduiască, însă exista riscul ca astfel să fie dată în vileag situația ei de ostatică, iar dacă prindeau de veste

autoritățile americane, ar fi avut probleme serioase. Sigur, putea mitui judecătorul, nu însă și guvernatorul; ar fi fost de ajuns o vorbă de-a lui și pe capul său iar s-ar fi pus un preț. I-a trecut prin minte să renunțe la răscumpărare și să-i trimită pe captivi în California; scăpa de necazuri, dar pentru asta avea nevoie de acordul fratelui său, al celorlalți căpitani și al piraiților; iată inconvenientele unei democrații. Se gândea la Juliana și o compara cu dulcea și supusa lui Catherine, care-i fusese soție de la paisprezece ani și acum era mama micuțului Pierre.

Catherine merita iubirea lui necondiționată. Îi era dor de ea.

Numai despărțirea lor îndelungată era de vină pentru că se îndrăgostise de Juliana, dacă ar fi dormit cu ea în pat, asta nu s-ar fi întâmplat. Dar după ce născuse băiatul, Catherine se topea pe picioare. Ca ultimă soluție, madame Odilia o dăduse în grija unor vindecătoare africane din New Orleans.

Laffite nu se opusese, căci doctorii nu-i mai dădeau nici o șansă. La o săptămână după naștere, când Catherine nu mai scăpa de febră, maică-sa spusese că fusese deocheată de o rivală geloasă și că singurul leac era magia. Au dus-o la Mane Laveau, mare preoteasă voodoo. Au ajuns într-o pădure deasă, departe de plantațiile de trestie de zahăr ale albilor, un loc ascuns între grinduri și mlaștini, unde spiritele erau chemate în sunetul tobelor. La lumina focurilor și a torțelor, oficianții dansau cu măști de animale și demoni, cu trupurile vopsite cu sânge de cocoș. Tobe mari vibrau, făcând să freamăte frunzișul și înfierbântând sângele sclavilor. O energie prodigioasă puneă în legătură oamenii, zeii și natura, participanții se topeau într-o singură ființă, nimeni nu scăpa de vrajă. În mijlocul cercului, pe o cutie în care se afla un șarpe sacru, dansa Mane Laveau, superbă, frumoasă, strălucind de sudoare, aproape goală și însărcinată în nouă luni, gata să nască. Era în transă, se agita lipsită de orice control, se răsucea, își legăna pântecul dintr-o parte în alta și bolborosea într-o limbă uitată. Cântecul se auzea când mai tare, când mai încet, precum

valurile, recipientul cu sânge de sacrificiu trecea din mână în mână, ca să bea toți. Tobele își accelerau bătaia, bărbații și femeile se prăbușeau în convulsii, se transformau în animale, pășteau, mușcau și zgâriau, unii leșinau, alții se pierdeau perechi-perechi în pădure. Madame Odilia i-a explicat lui Jean că în religia voodoo, ajunsă în Lumea Nouă în inima sclavilor aduși din Dahomey și Yoruba, erau trei zone legate între ele: a celor vii, a celor morți și a celor încă nenăscuți. Ceremoniile lor cinsteau pe strămoși, chemau zeii și cereau libertate. Preotesele făceau farmece, înfigeau ace cu gămălie în păpuși ca să provoace bolile și foloseau *gris-gris* și prafuri magice ca să vindece relele, dar nimic din toate astea nu i-a fost de ajutor lui Catherine.

Cu toate că era prizonierul și rivalul în amor al lui Laffite, Diego nu putea să nu-l admire. Corsarul era lipsit de scrupule și de milă, însă cavalerul era neîntrecut în purtări, cultură și farmec. Această dublă personalitate îl fascina pe Diego, căci și el dorea ceva asemănător cu Zorro. În plus, Laffite era unul dintre cei mai buni spadasi pe care-i cunoscuse, doar Manuel Escalante se putea compara cu el. Diego era onorat să exerseze cu Jean. În săptămânile petrecute acolo, tânărul nostru a văzut cum funcționează o democrație, un concept care până atunci fusese o noțiune abstractă pentru el. În noua națiune americană, bărbații albi controlau democrația, în Grande Isle o exercitau cu toții, în afară de femei, firește.

Ideile lui Laffite i se păreau demne de considerație. Susținea, de pildă, că cei puternici inventau legi care să le păstreze privilegiile și prin care să exercite controlul asupra celor săraci și nemulțumiți, drept care ar fi fost de-a dreptul stupid din partea lui să le respecte. Impozitele, de exemplu, pe care în cele din urmă tot săracii le plăteau, în timp ce bogații se descurcau și le evitau. Susținea că nimeni, cu atât mai puțin guvernul, nu putea să-i ia ceva din al său. Diego i-a atras atenția că existau oarece contradicții; Laffite pedepsea furtul cu biciul, însă imperiul său economic se baza pe piraterie, o formă de furt superioară. Corsarul i-a

replicat că nu lua niciodată de la săraci, doar de la bogați. Nu era un păcat, ci o virtute să ușurezi corăbiile imperiale de ceea ce furaseră cu prețul sângelui și al biciului din colonii. Pusese mâna pe armele pe care căpitanul Santiago de León le ducea trupelor regaliste din Mexic și-avea să le vândă la un preț rezonabil insurgenților din aceeași țară, operațiune care i se părea de o corectitudine ireproșabilă.

Laffite l-a luat pe Diego la New Orleans, un oraș croit pe măsura corsarului, mândru de decadența lui, aventuros, iubitor de viață, schimbător și furtunos. Peste el treceau războaiele cu englezii și indienii, uragane, inundații, incendii și epidemii, dar nimic nu-i clintea splendoarea. Era unul dintre principalele porturi ale Americii, de unde plecau tutun, cerneală și zahăr și veneau tot soiul de mărfuri. Populația cosmopolită conviețuia fără să ia în seamă zăpușeala, țăntării, mlaștinile și mai ales legile. Muzică, băutură, bordeluri, tripouri și case de joc, de toate găseai pe străzile unde viața începea la apusul soarelui. Diego se instala în Piața Armelor ca să observe mulțimea; negri cu coșuri cu portocale și banane, femei care ghiceau norocul și vindeau fetișuri voodoo, păpușari, dansatori, muzicanți. Vânzătoarele de dulciuri, cu turban și șorț albastru, purtau tăvi cu prăjituri cu ghimbir, miere și nuci. La tarabe puteau cumpăra bere, scoici proaspete, creveți. Nu lipseau bețivanii care făceau scandal, alături de cavaleri eleganți, stăpâni de plantații, comercianți și funcționari. Măicuțele și preoții se amestecau cu prostituatele, soldații, bandiții și sclavii. Faimoasele metise se lăsau admirate defilând în pas lent, provocând complimentele bărbaților și privirile ostile ale rivalelor. Nu purtau bijuterii și nici pălării, interzise prin lege ca să dea satisfacție albelor, care însă nu puteau rivaliza cu ele. Nici n-aveau nevoie de așa ceva, se spunea că sunt cele mai frumoase din lume, cu pielea lor aurie, trăsăturile fine, ochii mari și părul ondulat. Erau însoțite în permanență de mamele sau guvernantele lor, care nu le scăpau din ochi. Catherine Villars fusese una dintre aceste splendori creole. Laffite o cunoscuse la unul din balurile pe care le organizau

mamele pentru a-și prezenta fiicele bărbaților bogați, încă o modalitate de a-și bate joc de legile absurde, după cum i-a explicat corsarul lui Diego.

Femeile albe lipseau, cele de culoare prisoseau, nu trebuia să fii matematician ca să descoperi rezolvarea dilemei, cu toate astea, căsătoriile mixte erau interzise. Așa se păstra ordinea socială, se garanta puterea albilor și populația de culoare era ținută supusă, ceea ce nu-i împiedica pe albi să aibă concubine creole. Metisele găsiseră o soluție convenabilă pentru toți. Își creșteau fiicele experte în treburile casnice și în artele seducției, lucru nebănuit de femeile albe, reușind să le transforme într-o combinație rară de curtezană și femeie de casă. Le îmbrăcau luxos, dar le învățau să-și coasă singure rochiile. Erau elegante și harnice. La baluri, la care nu veneau decât bărbați albi, mamele le găseau acestor fiice pe cineva în stare să le țină așa cum trebuie. Să întreții o astfel de frumusețe era o mândrie pentru un domn; celibatul și abstenența nu erau considerate virtuți decât printre puritani, dar din aceștia nu prea găseai la New Orleans. Metisele trăiau în case lipsite de ostentație, însă confortabile și cu stil, aveau sclavi, își educau copiii în cele mai bune școli, iar acasă se îmbrăcau ca niște regine, deși în lume se purtau cu discreție. Aceste aranjamente se făceau după norme tacite, cu bună-cuviință și respectând o anume etichetă.

— Cu alte cuvinte, mamele își oferă fiicele bogaților, a rezumat Diego, scandalizat.

— Păi nu așa stau lucrurile mereu? Căsătoria e un aranjament prin care o femeie prestează servicii și face copii bărbatului care o ține. Aici, o albă are mai puțină libertate de a alege decât o creolă.

— Dar creola rămâne fără protecție în momentul când iubitul ei se căsătorește sau își alege altă concubină.

— Bărbatul îi lasă o casă și o pensie și se ocupă și de cheltuielile pentru copii. Uneori, ea își întemeiază o familie cu un alt creol. Mulți creoli, fii de metise, sunt profesioniști educați în Franța.

— Dar dumneata, căpitane Laffite, ai două familii? a întrebat Diego, cu gândul la Juliana și la Catherine.

— Viața e complicată, orice se poate întâmpla.

L-a dus pe Diego la cele mai bune restaurante, la teatru, la operă, prezentându-l prietenilor drept „amicul meu din California”. Majoritatea erau oameni de culoare, artizani, negustori, artiști sau de alte profesii. A cunoscut și americani, care trăiau separați de populația creolă și franceză printr-o linie imaginară care despărțea orașul.

Prefera să n-o încalce, căci dincolo era o atmosferă moralistă care nu-i convenea. L-a dus pe Diego la mai multe localuri de joc, așa cum fusese rugat. I s-a părut suspect că băiatul era atât de sigur că va câștiga și l-a avertizat să nu trișeze, căci asta se pedepsea cu un cuțit între coaste la New Orleans.

Diego nu l-a luat în seamă pentru că presimțirea cea rea nu-i dădea pace. Avea nevoie de bani. Nu-l auzea pe Bernardo atât de limpede ca altădată, însă știa că îl cheamă. Trebuia să se întoarcă în California, nu doar ca s-o salveze pe Juliana de Laffite, ci și pentru că era sigur că acolo se întâmplase ceva și era nevoie de el. Cu medalionul drept capital de pornire, juca în diverse locuri, ca să nu iște bănuieli cu câștigul său neobișnuit. Era ușor pentru el, antrenat în trucuri de iluzionist, să înlocuiască o carte cu alta sau s-o facă dispărută. În plus, avea memorie bună și talent la numărat; în doar câteva minute ghicea jocul adversarilor. Așa că nu a pierdut medalionul și și-a umplut buzunarele cu bani; în ritmul ăsta, avea să adune repede cei opt mii de dolari americani pentru răscumpărare. Avea și metodă. La început pierdea, pentru ca ceilalți să prindă curaj, apoi fixa o oră când termina Jocul și se apuca să câștige. Nu exagera niciodată; în clipa în care cineva devenea cârcotaș, schimba localul. Totuși, într-o zi n-a vrut să se retragă, căci avusese prea mare noroc.

Ceilalți jucători băuseră mult și abia distingeau cărțile, dar au avut atâta minte ca să priceapă că Diego trișa. S-a ajuns

la scandal, l-au scos în stradă, gata să-l ia la bătaie. Dar Diego le-a propus ceva ieșit din comun:

— Un moment, domnilor! Sunt gata să restitui banii, pe care l-am câștigat cinstit, celui care e în stare să spargă cu lovituri de cap ușa aia, a spus, arătând poarta groasă cu întărituri metalice ale prezbiteriului, o clădire colonială de lângă catedrală.

Bețivanii au fost de acord. Tocmai discutau condițiile competiției, când și-a făcut apariția un sergent, care în loc să facă ordine s-a oprit să privească scena. L-au rugat să facă pe arbitru, ceea ce omul a acceptat voios. Din localuri au ieșit muzicanți care au început să cânte melodii vesele; imediat, piața era plină de gură-cască. Se întuneca, sergentul a cerut niște felinare. Cartofoilor li s-au alăturat și alți trecători, căroră sportul cel nou li se părea ceva deosebit de amuzant. Diego a decis că fiecare trebuia să plătească cinci dolari, taxă de participare. Cât ai zice pește, sergentul a adunat patruzeci și cinci de dolari, apoi a stabilit ordinea. Muzicanții au bătut tobele și primul individ s-a repezit spre ușa prezbiteriului, cu capul înfășurat într-un tulpă. Impactul l-a lăsat lat. O salvă de aplauze, fluierături și râsete a salutat isprava. Două creole frumoase au venit să-l aline pe cel prăbușit la pământ cu un suc, în timp ce al doilea din șir se pregătea să-și spargă capul, cu același rezultat ca și primul. Unii s-au răzgândit în ultima clipă, dar n-au primit înapoi cei cinci dolari. Până la urmă, nimeni n-a reușit să spargă ușa, iar Diego a rămas cu banii câștigați la joc, plus treizeci și cinci de dolari. Sergentul a primit zece pentru osteneală și toată lumea a fost fericită.

Sclavii au fost aduși la proprietatea lui Laffite pe timp de noapte. Fuseseră debarcați pe furiș pe plajă și închiși într-un șopron de lemn; erau cinci bărbați tineri, doi mai în vârstă, două fete și o femeie cu un copil de șase ani care i se lipise de fuste și altul de câteva luni în brațe. Isabel ieșise pe terasă să se răcorească și a zărit siluetele care se mișcau în noapte, luminate de câteva torțe. Curioasă, s-a apropiat și a văzut

mai bine ceata jalnică de oameni în zdrențe. Fetele plâneau, mama pășea tăcută, cu privirile fixe, ca un zombi; cu toții își târau picioarele, extenuați și flămânzi. Erau păziți de trei pirați înarmați din subordinea lui Pierre Laffite, care lăsase „marfa” în șopron și dăduse fuga să-l anunțe pe Jean, în timp ce Isabel fugea să-i anunțe pe Diego, Juliana și Nuria. Diego văzuse afișele în oraș, știa că peste două zile avea loc o licitație de sclavi la Templu.

În decursul șederii lor în Barataria, prietenii noștri avuseseră timp din belșug să se informeze în legătură cu sclavia. Nu puteau fi aduși din Africa, dar tot se vindeau și „erau crescuți” în America. Primul impuls al lui Diego a fost să-i elibereze, dar femeile l-au făcut atent că și dac-ar fi reușit să pătrundă în șopron, să spargă lanțurile și să-i convingă să fugă, tot n-ar fi avut unde să se ducă; ar fi fost repede prinși cu câinii. Singura speranță era să ajungă în Canada, dar asta n-o puteau face singuri. Diego a vrut măcar să vadă în ce condiții stăteau prizonierii. Fără să le spună ce avea de gând, s-a dus și și-a pus costumul de Zorro, apoi s-a strecurat afară la adăpostul întunericului. Pe terasă erau frații Laffite, Pierre cu un pahar în mână, Jean fumând, dar dacă voia să audă ce vorbeau, risca să fie descoperit, așa că și-a continuat drumul. În fața șopronului ardea o singură torță și stătea de pază un singur om, cu pușca la umăr. Credea că-l va surprinde, dar cel surprins a fost chiar el, în clipa în care încă unul a apărut brusc în spatele lui.

— Bună seara, *boss*, l-a salutat acela.

Diego s-a întors, gata să se bată, dar omul era relaxat și amabil. Atunci și-a dat seama că, în întuneric, îl luase drept Jean Laffite, care se îmbrăca mereu în negru. S-a apropiat și celălalt pirat.

— Le-am dat să mănânce și-acum se odihnesc, *boss*. Măine îi spălăm și le dăm haine. Sunt sănătoși, doar bebelușul are febră. Nu cred s-o mai ducă mult.

— Deschideți ușa, vreau să-i văd, a poruncit Diego în franceză, imitând glasul corsarului.

A rămas în umbră, precauție inutilă, pentru că piratii nu bănuiau nimic. Le-a spus să rămână afară și a intrat. Înăuntru ardea un felinar atârnat într-un colț, luminând slab, dar destul pentru a distinge chipurile care-l priveau în tăcere, înspăimântați. Toți, cu excepția copilului și a bebelușului, aveau la gât niște cercuri de fier și lanțuri la picioare prinse de niște stâlpi. Diego s-a apropiat făcând gesturi liniștitoare, dar sclavii i-au văzut masca și au crezut că e un demon, drept care s-au tras cât de departe le permiteau lanțurile. N-a putut vorbi cu ei, nu-l înțelegeau. A dedus că fuseseră aduși de curând din Africa, era „marfă proaspătă”, cum ziceau negustorii de sclavi, nu apucaseră să învețe limba; pesemne că fuseseră aduși în Cuba, unde frații Laffite îi cumpăraseră ca să-i revândă la New Orleans. Suportaseră călătoria pe mare în condiții sinistre și fuseseră maltratați pe uscat. Or fi fost din același sat, din aceeași familie? La licitație aveau să fie despărțiți și n-aveau să se mai vadă nicicând. Suferința îi terminase, păreau nebuni. Diego a ieșit cu o piatră pe inimă. Exact sentimentul pe care-l avusese de mult, în California, când văzuse împreună cu Bernardo cum soldații atacau satul indienilor. Aceeași senzație de neputință.

S-a întors și-a schimbat hainele și le-a relatat femeilor ceea ce văzuse. Era disperat.

— Cât costă sclavii ăștia, Diego? a întrebat Juliana.

— Nu știu exact, dar am văzut listele de licitație la New Orleans și la un calcul aproximativ cred că frații Laffite pot lua cam o mie de dolari pe fiecare bărbat tânăr, opt sute pe ceilalți doi, șase sute pentru fiecare fată și în jur de o mie pentru mamă și copii. Nu știu dacă copiii se vând separat, au sub șapte ani.

— Cât ar fi în total?

— Cam opt mii opt sute de dolari.

— Ceva mai mult decât răscumpărarea noastră.

— Nu văd legătura.

— Avem bani. Isabel, Nuria și eu am decis să-i folosim pentru a cumpăra sclavii.

- Cum aveți bani? s-a mirat Diego.
- Avem pietrele prețioase, ai uitat?
- Credeam că vi le-au luat pirații!

Atunci fetele i-au povestit cum salvaseră modesta lor avere. În timp ce navigau pe corabia corsarilor, Nuria avusese ideea strălucită de a ascunde pietrele înainte ca pirații să prindă de veste. Le-au înghițit pe rând cu câte o gură de vin. Nu foarte târziu, diamantele, rubinele și smaraldele au ieșit intacte pe partea cealaltă a tubului digestiv, au trebuit doar să fie atente la conținutul oalelor de noapte ca să le recupereze.

Sigur, n-a fost tocmai plăcut, dar funcționase, iar acum pietrele, bine spălate, erau cusute din nou în brăuri.

- Dar cu asta puteți să vă răscumpărați libertatea!

— Desigur, dar preferăm să eliberăm sclavii, căci chiar dacă banii de la taică-tău nu ajung niciodată, știm că ești în stare să-i câștigi trișând la cărți, a replicat Isabel.

Jean Laffite stătea pe terasă, cu o cafea și o farfurie cu savuroasele *beignets* franțuzești în față și trecea cifre într-un registru de socoteli, când Juliana a venit la el cu o batistă înnodată în cele patru colțuri, pe care a pus-o pe masă. Corsarul a ridicat privirile și i-a sărit inima din piept văzând-o pe cea care îi tulbura nopțile. A deznodat batista și a scos un strigăt.

— Cât credeți că valorează astea? l-a întrebat ea, îmbujorată, după care i-a spus ce întrebuintare voia să le dea.

Prima surpriză a lui Laffite a fost să constate că surorile reușiseră să ascundă pietrele; a doua, că voiau să răscumpere sclavii în loc să se salveze pe ele. Ce-ar zice Pierre și căpitanii? Dar tot ce dorea acum era să șteargă impresia proastă pe care i-o făcuseră Julianei pirateria și treaba cu sclavii. Pentru prima dată îi era rușine de faptele sale. Nu pretindea să-i câștige inima, nu era liber, dar măcar respectul. Banii nu-l interesau nici cât negru sub unghie în

cazul de față, putea să-i recupereze și avea destui ca să le închidă gura asociaților săi.

— Valorează mult, Juliana. E destul ca să cumperi sclavii, să plătești răscumpărarea voastră și să ajungeți în California.

Ajunge și pentru zestrea amândurora.

Juliana nu-și imaginase că mâna de pietricele colorate avea să le folosească la atâtea lucruri. A făcut două grămăjoare, una mai mare și alta mai mică, pe prima a legat-o la loc în batistă și și-a băgat-o în decolteu, a doua a lăsat-o pe masă. A dat să plece, dar el s-a ridicat cuprins de tulburare și a apucat-o de braț.

— Ce ai de gând cu sclavii?

— În primul rând, să le scot lanțurile, pe urmă am să văd cum pot să-i ajut.

— Bine, Juliana, ești liberă. Am să mă ocup de plecarea voastră cât mai repede. Te rog să mă ierți pentru necazurile prin care ai trecut, nici nu știi cât îmi doresc să ne fi cunoscut în alte împrejurări. Te rog să primești astea ca un cadou din partea mea și i-a dat înapoi pietrele de pe masă.

Juliana avusese nevoie de toată puterea ei ca să vină să vorbească cu el, iar acum acest gest o dezarma total. Nu era sigură de semnificația lui, dar instinctul îi spunea că sentimentele ei erau împărtășite; darul era o declarație de dragoste. Corsarul i-a văzut ezitarea, a luat-o în brațe și a sărutat-o pe gură.

Era primul sărut de dragoste al Julianei și, cu siguranță, cel mai lung și mai intens din viața ei. Oricum, cel mai memorabil, așa cum se întâmplă mereu cu primul. Apropierea piratului, brațele care o strângeau, căldura lui, mirosul bărbătesc, limba pe care i-o simțea în gură au înfiorat-o până în măduva oaselor. Se pregătise pentru clipa asta cu sute de romane de amor, de ani de zile își imagina bărbatul predestinat.

Îl dorea pe Laffite cu o patimă nouă, dar cu o certitudine străveche și absolută. Niciodată nu va iubi un altul, dragostea aceasta interzisă era singura pe care o va avea vreodată.

S-a agățat de el cu ambele mâini, i-a întors sărutul cu aceeași pasiune, în timp ce i se frângea inima, căci știa că era un sărut de adio. Apoi și-a sprijinit capul de pieptul său, amețită și încercând să-și recapete respirația, în timp ce el îi repeta numele într-o șoaptă interminabilă.

— Trebuie să plec.

— Te iubesc din tot sufletul, Juliana, dar o iubesc și pe Catherine. N-am s-o părăsesc niciodată. Poți să înțelegi?

— Da, Jean. Ghinionul meu e că m-am îndrăgostit de dumneata și că n-o să fim niciodată împreună. Dar te iubesc și mai mult pentru că-i ești credincios lui Catherine. Deie Domnul să se facă bine și să fiți fericiți...

Jean Laffite a vrut s-o sărute din nou, dar ea a plecat în fugă. Nici unul, în tulburarea lor, n-o văzuse pe madame Odilia, care se uita la ei de la câțiva pași mai departe.

Juliana era convinsă că viața ei se terminase. N-avea rost să mai trăiască fără Jean. Prefera să moară, precum eroinele tragice din literatură, dar nu știa cum te puteai îmbolnăvi de tuberculoză sau de altă boală elegantă, căci un tifos i se părea nedemn; și nici să-și ia singură viața, căci ar fi însemnat să se condamne la infern și nici chiar Laffite nu merita acest sacrificiu. În plus, dacă se sinucidea, Isabel și Nuria aveau să fie tare mâhnite. Călugăria era singura opțiune, dar ideea de a purta rasă pe căldura din New Orleans nu prea era tentantă. Se întreba ce-ar fi zis răposatul ei tată, care din mila lui Dumnezeu fusese ateu toată viața, dacă i-ar fi aflat intențiile. Tomás de Romeu ar fi preferat s-o vadă măritată cu un pirat decât călugăriță. Cel mai bine ar fi să plece de aici cât mai repede și să-și sfârșească zilele îngrijind de indieni sub ordinele părintelui Mendoza, care părea să fie un om de treabă, din spusele lui Diego. Avea să păstreze ca pe o comoară amintirea sărutării, imaginea lui Jean Laffite, chipul său pătimăș, ochii lui negri ca jadul, pletele date pe spate, gâtul și pieptul care i se vedeau din cămașa de mătase neagră, lanțul de aur, mâinile lui puternice pe trupul ei. Nu mai avea nici măcar

mângâierea plânsului. I se uscaseră lacrimile, credea că n-o să mai plângă niciodată.

Și în timp ce privea plaja prin fereastră și îndura în tăcere durerea inimii ei sfâșiate, a simțit o prezență. Era madame Odilia, mai spectaculoasă ca niciodată, toată în alb, cu un turban de aceeași culoare, împodobită cu coliere de ambră, brățări și cercei de aur. O regină din Senegal, la fel ca mama ei.

— Te-ai îndrăgostit de Jean, i-a spus pe un ton neutru și tutuind-o.

— Nu vă faceți griji, madame, n-am să intervin între fiica și ginerele dumneavoastră. Am să plec de aici și mă va uita.

— De ce-ai cumpărat sclavii?

— Ca să le redau libertatea. Puteți să-i ajutați? Am auzit că quakerii protejează sclavii și îi duc în Canada, dar nu știu cum să iau legătura cu aceștia.

— La New Orleans trăiesc mulți negri liberi; o să-și găsească de lucru acolo, am eu grijă de asta, a spus regina.

Apoi a cercetat-o o vreme cu ochii ei de culoarea alunei, jucându-se cu boabele de chihlimbar, judecând, calculând. În cele din urmă, privirile i s-au împlânzit.

— Vrei s-o vezi pe Catherine?

— Da, madame. Și pe copil, ca să plec cu imaginea amândurora, așa o să-mi fie mai ușor să văd din California fericirea lui Jean.

Madame Odilia a condus-o în altă aripă a casei, la fel de curată și dichisită ca și restul, unde stătea nepoțelul. Parcă era odaia unui prinț european, minus fetișurile voodoo care-l apărau de deochi. Pierre dormea într-un leagăn de bronz acoperit cu dantele, vegheat de dădacă, o negresă cu sâni mari și ochi languroși și de o fetiță care puneă în mișcare ventilatorul. Bunica a dat dantelele la o parte și Juliana s-a aplecat să se uite la fiul bărbatului pe care-l adora. I s-a părut delicios. Nu văzuse ea mulți plozi ca să aibă termen de comparație, dar putea să jure că nu era altul mai frumos pe lume.

Avea pe el doar un scutec și dormea pe spate, cu brațele și picioarele desfăcute. Cu un semn, madame Odilia i-a dat de înțeles că poate să-l ia din leagăn. Când l-a ținut în brațe și i-a mirosit căpșorul aproape chel, i-a văzut zâmbetul știrb și i-a atins degețelele, pietroiul negru din inimă s-a micșorat, s-a fărâmițat, s-a topit. A început să-l sărute peste tot, pe piciorușele goale, pe burta cu buricul ieșit în afară, pe gâtul umed de transpirație și un râu cald de lacrimi i-a scăldat chipul și s-a scurs pe trupul micuțului. Nu mai plângea de gelozie pentru ceva ce n-avea să aibă nicicând, ci din pură duioșie. Bunica a așezat copilul la loc în leagăn și i-a făcut semn s-o urmeze.

Au trecut prin grădina cu portocali și oleandri, au lăsat în urmă casa și-au ajuns pe plajă, unde aștepta un vâslaș să le ducă la New Orleans. Acolo, au trecut repede prin centru și au traversat cimitirul. Din cauza inundațiilor, morții nu puteau fi îngropați sub pământ, astfel că cimitirul era un fel de orașel de mausolee, unele împodobite cu statui de marmură, altele cu grilaje de fier forjat, cupole și clopotnițe.

Ceva mai încolo era o stradă cu case înalte și înguste, identice, cu o ușă în mijloc și câte o fereastră de fiecare parte, supranumite „case de tir”, căci un glonț tras în ușă traversa toată casa și ieșea prin ușa din spate fără să se lovească de nici un zid. Madame Odilia a intrat fără să bată. Înăuntru erau mulți copilași de diferite vârste, supravegheați de două femei cu șorțuri de americană. Casa era ticsită de fetișuri, borcane cu poțiuni, ierburi care se uscau atârinate de grinzile tavanului, statuete de lemn în care era înfiptă o pădure de ace, măști și o mulțime de alte obiecte tipice religiei voodoo. Plutea o aromă dulceagă și lipicioasă, ca de melasă. Madame Odilia le-a salutat pe femei și a intrat într-o cameră mică. Juliana a dat cu ochii de o mulătră negricioasă și înaltă, cu ochi galbeni ca de panteră, lucind de sudoare, cu părul împletit în vreo cincizeci de codițe pline de panglici și mărgelile colorate, care tocmai alăpta un nou-născut. Era celebra Mane Laveau, preoteasa care dansa duminica

împreună cu sclavii în Piața Congo și care intra în transă și personifica zeii în ritualurile sacre din pădure.

— Ți-am adus-o ca să-mi spui dacă e ea, a spus madame Odilia.

Mărie Laveau s-a ridicat și s-a apropiat de Juliana, cu pruncul la sân. Își propusese să facă un copil în fiecare an, cât timp era tânără și-avea deja cinci. I-a atins fruntea cu trei degete, a privit-o îndelung în ochi. Juliana a simțit o energie formidabilă, ca o lovitură de bici care a scuturat-o din cap până-n picioare. A trecut un minut foarte lung.

— Ea e, a grăit Mărie Laveau.

— Dar e albă, a obiectat madame Odilia.

— Dacă-ți spun că e ea, a repetat preoteasa și cu asta întrevederea s-a terminat.

Regina din Senegal a dus-o pe Juliana înapoi, au trecut din nou prin cimitir și prin Piața Armelor, l-au găsit pe vâslașul care le așteptase răbdător, fumându-și pipa. Omul le-a dus pe alt drum în zona mlaștinilor, au intrat în labirintul de canale, grinduri, lacuri, lagune și insulițe. Pustietatea absolută, miasele mlaștinii, bruştele lovituri de coadă ale caimanilor, țipetele păsărilor, totul crea o atmosferă de mister și pericol. Juliana și-a amintit că nu anunțase pe nimeni de plecarea ei, probabil că Isabel și Nuria o căutau. Poate că femeia asta avea intenții rele, în definitiv era mama lui Catherine, dar a lepădat repede acest gând. Drumul i se părea prea lung, zăduful o adormea, îi era sete, se însera și aerul se umplea de țânțari. Dar n-a îndrăznit să întrebe încotro se duceau. Într-un târziu, când se întunecase de-acum, au tras la mal. Vâslașul a rămas acolo, madame Odilia a aprins un felinar, a luat-o pe Juliana de mână și a dus-o prin iarba înaltă în care nu se vedea nici o cărare. „Ai grijă să nu calci pe o viperă”, a fost tot ce i-a spus. Au mers o vreme, în fine regina a găsit locul.

O poiană înconjurată de copaci înalți, plină de mușchi și străjuită de două cruci. Nu erau cruci creștine, ci de tip voodoo, care simbolizau intersecția între două lumi, a viilor și a morților. Se mai găseau acolo măști și figurine de zei

africani, sculptate în lemn. La lumina lumi și a felinarului, scena era de-a dreptul înfricoșătoare.

— Acolo e fiica mea, a spus madame Odilia, arătând spre pământ.

Catherine Villars murise de febră puerperală cu cinci săptămâni în urmă. Nu reușiseră s-o salveze nici știința medicală, nici rugăciunile creștine, nici vrăjile și ierburile magiei africane. Mama ei împreună cu câteva femei îi înveliseră trupul mistuit de infecție și hemoragie și-l aduseseră în acest loc sacru din mlaștină, unde primise un mormânt temporar, până când tânăra moartă ar fi indicat persoana care trebuia s-o înlocuiască. Catherine nu putea permite ca fiul ei să ajungă pe mâinile oricărei femei pe care ar fi ales-o Jean Laffite, a lămurit-o regina din Senegal. Sarcina ei de mamă era să o ajute, de aceea îi ascunsese moartea. Catherine se găsea într-o regiune intermediară, se mișca între două lumi. Juliana nu-i auzise oare pașii în casa lui Laffite? Nu o zărise stând lângă patul ei noaptea? Mirosul de portocală de care era îmbibată insula era parfumul lui Catherine, care în noua ei condiție îl veghea pe micuțul Pierre și îi căuta o mamă vitregă potrivită.

Madame Odilia era mirată că fiică-sa străbătuse o jumătate de lume ca să dea de Juliana și nu-i plăcea că alesese o albă, dar cine era ea ca să se opună? Din regiunea spiritelor, Catherine era capabilă să hotărască mai bine ca oricine ce era mai potrivit, cum îi spusese și Mane Laveau. „Când va apărea femeia potrivită, am s-o recunosc”, îi promisese preoteasa. Prima intuiție că de Juliana putea fi vorba a avut-o madame Odilia când văzuse cât de mult îl iubea pe Jean Laffite și că era gata să renunțe la iubire din respect pentru Catherine, a doua, când fusese mișcată de soarta sclavilor. Acum era mulțumită, i-a spus, pentru că fiică-sa se va odihni împăcată în cer și va fi înmormântată în cimitir, unde creșterea apelor nu risca să-i târască trupul spre mare.

A fost nevoie să repete unele amănunte, căci Julianei nu-i venea să creadă. Nu pricepea cum fusese în stare să-i

ascundă lui Jean atâtea săptămâni adevărul; cum o să-i explice acum?

Madame Odilia i-a spus că nu era nevoie ca ginerele ei să afle toată povestea, n-avea importanță data exactă; avea să-i spună că murise ieri.

— Dar Jean va dori s-o vadă!

— Asta nu se poate. Doar femeile au voie să vadă cadavrele. Misiunea noastră pe pământ e să aducem copiii pe lume și să conducem morții. Jean va trebui să se supună. După funeraliile lui Catherine, îți aparține.

— Îmi aparține...?

— Tot ce contează aici e nepotul meu Pierre. Laffite nu e decât mijlocul de care s-a folosit Catherine pentru a-ți încredința copilul ei. Ea și cu mine vom avea grijă să-ți îndeplinești sarcina cum trebuie. Nu trebuie decât să rămâi lângă tatăl copilului și să-l păstrezi mulțumit și liniștit.

— Jean nu e genul de bărbat care să fie mulțumit și liniștit, e corsar, e un aventurier...

— Am să-ți dau poțiuni magice și am să-ți dezvălui secretele prin care să-l bucuri în pat, exact cum le-a primit Catherine când a împlinit doisprezece ani.

— Eu nu sunt o femeie dintr-alea, s-a înroșit Juliana.

— Nici o grijă, ai să fii, deși poate nu la fel de dibace ca fiică-mea, că ești cam bătrână ca să înveți și ai în cap tot felul de idei tâmpite, dar Jean n-o să bage de seamă. Bărbații sunt cam încuiați, îi orbește dorința, știu prea puține lucruri despre plăcere.

— Nu pot recurge la trucuri de curtezană și la poțiuni magice, madame!

— Îl iubești au ba pe Jean?

— Îl iubesc.

— Atunci trebuie să te pui pe treabă. Lasă asta în seama mea. Ai să-l faci fericit, e posibil să fii și tu, dar te previn că trebuie să-l consideri pe Pierre ca pe copilul tău, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine. Ai priceput?

Iubiți cititori, nu știu cum să vă zugrăvesc în dimensiunile ei reale reacția nefericitului Diego de la Vega la aflarea veștii. O corabie pleca din New Orleans spre Cuba peste două zile, cumpăraseră deja bilete și era gata să plece cât mai repede din rezervația de vânătoare a lui Jean Laffite luând-o pe Juliana pe sus. Până la urmă, tot avea să-și salveze iubita. Dar aflând că situația se răsturnase, că rivalul său era văduv, îi căzuse cerul în cap. S-a aruncat la picioarele ei – mă rog, asta-i o figură de stil – implorând-o să nu facă tâmpenia asta. De fapt, a rămas în picioare, umblând ca un leu în cușcă, gesticulând, trăgându-se de păr, strigând, timp în care ea-l privea netulburată și cu un zâmbet prostesc pe chipul de sirenă. Pas de convinge o muiere înamorată! Diego credea că în California, departe de corsarul ăsta, avea să-și bage mințile în cap, iar el va recupera terenul pierdut. Cum să iubească un tip care făcea trafic de sclavi? Până la urmă trebuia să aprecieze un bărbat ca el, la fel de drăguț și de viteaz ca Laffite, dar mult mai tânăr, cinstit, drept la inimă și plin de intenții frumoase, care putea să-i ofere o viață foarte comodă și fără să asasineze oameni nevinovați și să fure. El era aproape perfect și o adora. Ce mai cerea? Nimic n-o mulțumea! Era ca un sac fără fund! Fuseseră de-ajuns câteva săptămâni de căldură în Barataria ca să șteargă dintr-un foc tot ce reușise el în cinci ani de când îi făcea curte. Un altul în locul lui ar fi tras concluzia că Juliana avea o inimă ușuratică, nu și Diego. Vanitatea îl împiedica să vadă limpede.

Isabel asista la scenă uluită. În ultimele patruzeci și opt de ore se petrecuseră o grămadă de lucruri și nu era în stare să le pună în ordine. Să spunem că s-a întâmplat cam așa: după ce-au scos lanțurile sclavilor, i-au hrănit, i-au îmbrăcat și le-au explicat că erau liberi, au asistat la episodul sfâșietor al morții bebelușului, care intrase în agonie. A fost nevoie de trei bărbați ca să-l smulgă din brațele mamei, care nu s-a liniștit, se mai auzeau și acum urletele ei, la care se adăugau cele ale tuturor câinilor de pe insulă. Bieții sclavi nu pricepeau deosebirea între a fi sau a nu fi liberi, dacă tot

rămâneau în locul acela detestabil. Singura lor dorință era să se întoarcă în Africa. Cum să supraviețuiască în acest loc ostil și barbar? Negrul care făcea pe interpretul încerca să-i calmeze spunându-le că nu le vor lipsi mijloacele de trai, oricând va fi nevoie de pirați în plus pe insulă, cu un pic de noroc femeile își vor găsi soți, iar biata mamă ar putea lucra la o familie, o să învețe să gătească și va sta cu copilul. Degeaba, oamenii repetau întruna că voiau să fie trimiși înapoi în Africa.

Juliana s-a întors din lunga excursie cu madame Odilia transfigurată de o fericire imensă și cu o poveste de ridicat părul în cap. I-a pus pe Diego, Isabel și Nuria să jure că n-o să sufle o vorbă, apoi le-a trântit noutatea: Catherine Villars nu era bolnavă, ci un fel de zombi, în plus o alesese pe ea să fie mama micuțului Pierre. Avea să se mărite cu Jean Laffite, dar el nu știa încă, avea să afle după funeraliile lui Catherinei.

Avea de gând să-i ceară drept cadou de nuntă să renunțe definitiv la traficul de sclavi, era singurul lucru pe care nu-l suporta, celelalte potlogării o lăsau rece. Le-a mai mărturisit, cam rușinată, că madame Odilia avea s-o învețe să facă amor așa cum îi plăcea piratului. Atunci și-a ieșit Diego din țâțâni: Juliana o luase razna, nu încăpea nici o îndoială, probabil că o pișcase o muscă ce transmitea boala asta. Chiar credea că o s-o lase în mâinile acestui criminal? Oare nu-i promisese lui don Tomás de Romeu, odihnească-se în pace, că o s-o ducă cu bine în California? Avea să se țină de cuvânt, chiar dacă trebuia s-o ia pe sus.

La rândul său, Jean Laffite a trecut și el prin emoții mari.

Sărutul îl zăpăcise. Să renunțe la Juliana era încercarea cea mai grea prin care trecuse, avea nevoie de tot curajul lui, care nu era chiar neînsemnat, ca să depășească frustrarea asta.

S-a întâlnit apoi cu fratele său și cu căpitani și le-a dat partea lor din vânzarea sclavilor și răscumpărarea ostaticilor, pe care ei aveau s-o împartă corect cu ceilalți. Bani îi scosese din buzunarul propriu. Uluiți, căpitani au observat

că asta n-avea nici un sens din punct de vedere comercial; la ce dracu' mai aducea sclavi și ostatici, cu tot ce implica asta ca greutate și cheltuieli, dacă îi elibera gratis? Pierre Laffite a așteptat plecarea celorlalți, apoi i-a spus părerea sa; Jean își pierduse capacitatea de a conduce afacerile, se ramolise, poate că venise momentul să fie schimbat.

— De acord, Pierre. O să supunem la vot între bărbați, așa cum se face. Vrei să mă înlocuiești tu?

De parcă toate astea n-ar fi fost de ajuns, după câteva ore a venit soacră-sa să-i anunțe moartea lui Catherine. Nu, nu putea s-o vadă. Funeraliile vor fi peste două zile, la New Orleans, va asista toată comunitatea creolă. Va fi o scurtă slujbă creștină, ca să nu se supere preotul, apoi o ceremonie africană, cu masă, muzică și dans, cum se cuvine. Femeia era tristă, dar senină și l-a consolât când a izbucnit în plâns ca un copil. O adora pe Catherine, fusese alături de el, marea lui iubire, suspina Laffite. Madame Odilia i-a dat un rom și l-a bătut pe spate. Nu-l compătimea din cale-afară, știa că foarte curând avea s-o uite pe Catherine în alte brațe. Din bună cuviință, Jean nu putea s-o ceară acum de nevastă pe Juliana, trebuia să treacă un interval decent, dar gândul i se contura deja în minte și în inimă, deși încă nu-l formula în cuvinte. Moartea soției era năpraznică, dar îi dădea o libertate nesperată. Chiar și din mormânt, dulcea lui Catherine îi satisfăcea dorințele cele mai ascunse. Da, de dragul Julianei era dispus să-și schimbe soarta. Anii treceau repede, se săturase să trăiască cu pistolul la brâu, ca un proscris și cu pericolul ca în orice clipă pe capul lui să se pună un preț. În decursul anilor adunase o avere, Juliana și el și micuțul Pierre puteau pleca în Texas, acolo unde ajung de regulă bandiții și să se ocupe cu alte treburi mai puțin periculoase, dar tot ilegale. Nici gând de trafic de sclavi, desigur, doar văzuse cât o enerva asta pe Juliana. Nu tolerase niciodată ca o femeie să se bage în afacerile lui, nu era ea prima, dar nici n-avea de gând să-și periclitizeze căsnicia contrazicându-se pe subiectul ăsta. Da, vor merge în Texas, hotărât lucru. Locul acela oferea multe posibilități

unui bărbat cu morala flexibilă și spirit aventuros. Era gata să renunțe la piraterie, dar asta nu însemna că avea să devină un cetățean respectabil, să nu exagerăm.

PARTEA A CINCEA – Alta California, 1815

Diego, Isabel și Nuria s-au imbarcat pe o goeletă în portul New Orleans în primăvara lui 1815. Juliana a rămas. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, pentru că orice cititor de bună credință se așteaptă la un deznodământ fericit în favoarea eroului. Înțeleg că hotărârea Julianei dezamăgește, dar nu putea fi altfel, în locul ei majoritatea femeilor ar fi procedat la fel. Să readuci un păcătos pe drumul cel bun reprezintă un proiect irezistibil, iar Juliana a purces la el cu o fervoare religioasă. Isabel a întrebat-o de ce nu încercase același lucru cu Rafael Moncada, la care soră-sa i-a spus că nu merita osteneala, căci Moncada nu avea vicii remarcabile, precum Laffite, ci doar meschinării. „Iar astea, o știe toată lumea, n-au leac”, a adăugat frumoasa Juliana. Pe atunci Zorro mai avea mult până să merite ca o femeie să-și dea osteneala să-l schimbe.

Am ajuns la cea de a cincea și ultima parte a cărții. În curând ne vom lua rămas-bun, dragi cititori, pentru că povestea se termină atunci când eroul se întoarce de unde a plecat, transformat de aventurile și obstacolele prin care a trecut și pe care le-a învins. Asta e tipicul narațiunilor clasice, de la Odiseea până la poveștile cu zâne și n-o să mă apuc eu să fac inovații.

Teatrul pe care l-a făcut Diego aflând de hotărârea Julianei de a rămâne cu Laffite la New Orleans n-a avut nici un efect, căci ea s-a scuturat ca de o muscă; cine era Diego ca să-i dea ei ordine? Nici măcar nu erau rude de sânge. În plus, era destul de mare ca să știe ce era bun pentru ea. Diego mai avea o ultimă posibilitate; l-a provocat pe pirat la duel, „ca să apere onoarea domnișoarei De Romeu”, însă acela l-a informat că se căsătoriseră în aceeași dimineață într-o

parohie creolă, în cea mai strictă intimitate, martori fiindu-le doar fratele său Pierre și madame Odilia. Procedaseră astfel tocmai pentru a evita scenele pe care le-ar fi făcut cei care nu înțelegeau urgența amorului. Nu mai avea ce face, unirea lor era legală. Și astfel și-a pierdut Diego iubita și, pradă unei adânci deprimări, a jurat să rămână holtei tot restul vieții.

Nu l-a crezut nimeni. Isabel i-a sugerat că Laffite n-o să trăiască mult, având în vedere stilul lui de viață și că Juliana, odată rămasă văduvă, n-avea decât să încerce s-o recucerească până s-o plictisi, dar asta nu l-a consolat pe Diego.

Nuria și Isabel și-au luat rămas-bun de la Juliana plângând, în ciuda promisiunilor lui Jean că vor veni în curând să le vadă în California. Nuria, care le considera pe fetele De Romeu ca pe propriile sale fiice, ezita dacă să rămână cu Juliana ca s-o apere de voodoo și alte ciudățenii, sau să plece cu Isabel, care, deși mai mică, avea mai puțină nevoie de ea. Juliana a tranșat dilema spunându-i să plece, căci altminteri reputația lui Isabel călătorind singură cu Diego de la Vega ar fi avut de suferit. Ca dar de despărțire, Laffite i-a dat guvernantei un lanț de aur și o bucată de mătase din cea mai fină. Nuria a ales să fie neagră, din motive de doliu.

Goeleta a părăsit portul pe o ploaie torențială și caldă, era sezonul lor, iar Juliana a rămas privind în urma ei cu chipul ud de lacrimi și ploaie, cu micuțul Pierre în brațe, alături de inefabilul ei corsar și de regina din Senegal, care-i devenise instructor și paznic. Îmbrăcată simplu, pe gustul soțului ei, Juliana radia de o fericire atât de mare, că Diego a izbucnit în plâns. Niciodată n-o văzuse mai frumoasă ca acum, când o pierdea definitiv. Formau o pereche superbă, el tot în negru și cu un papagal pe umăr, ea în muselină albă, apărați de umbrelele ținute de două fete africane, foste sclave, acum libere. Nuria s-a închis în cabină ca să nu fie văzută plângând în hohote, în timp ce Diego și Isabel, dezolați, le-au făcut cu mâna până i-au pierdut din vedere. Diego se smiorcăia din motivele știute, iar Isabel pentru că se

despărțea de sora ei. Dar și pentru că, s-o spunem pe-a dreaptă își făcuse oarece iluzii în legătură cu Laffite, primul bărbat care spusese că era frumoasă. Așa e viața, ironie pură. Dar hai să ne întoarcem la povestea noastră.

Eroii noștri au ajuns în Cuba. Orașul istoric Havana, cu casele lui coloniale și faleza lungă, scăldat de o mare cristalină și de lumina imposibilă a Caraibelor, oferea o seamă de plăceri decadente de care n-a profitat nici unul, Diego din supărare, Nuria pentru că se simțea prea bătrână, iar Isabel pentru că nu și le putea permite. Flancată de cei doi, fata n-a intrat nici în cazinouri și nici n-a luat parte la petrecerile stradale. Săraci și bogați, albi și negri, lumea mânca în tavernele și cârciumile de pe stradă, bea rom cu nemiluita și dansa până-n zori. Dacă ar fi avut ocazia, Isabel ar fi renunțat la virtutea spaniolă care nu-i folosise până acum la mare lucru și s-ar fi scufundat în dezmățul caribeean, care i se părea mult mai interesant, dar a rămas doar cu pofta. Prin patronul hotelului au aflat vești de la Santiago de León. Căpitanul ajunsese cu bine în Cuba împreună cu cei care supraviețuiseră atacului corsarilor, iar după ce-i trecuseră insolația și spaima se imbarcase pentru Anglia. Avea de gând să-și scoată asigurarea și să se retragă la țară, continuând să deseneze hărți fantastice pentru colecționarii de ciudățenii.

Cei trei prieteni au rămas la Havana câteva zile, răgaz pe care Diego l-a folosit pentru a-și comanda câteva ținute complete de Zorro, copiate de la Jean Laffite. Admirându-se în oglinda croitoriei, a admis că rivalul său era de o eleganță incontestabilă. S-a privit din față și din profil și-a pus o mână în șold și cealaltă pe mânerul spadei, a ridicat bărbia și a zâmbit extrem de mulțumit, avea dinți perfecți și îi plăcea să și-i arate. A fost de părere că arăta senzational. Pentru prima dată i-a părut rău de chestia cu dubla personalitate, i-ar fi plăcut să rămână mereu îmbrăcat așa. „Eh, nu le poți avea pe toate în viața asta”, a suspinat. Nu-i mai lipsea decât masca menită a-i ascunde urechile clăpăuge și mustața falsă

pentru deghezare și Zorro era gata să apară acolo unde-ar fi fost nevoie de spada sa. „Apropo, frumușelule, ai nevoie de încă o spadă”, i-a spus imaginea din oglindă. Nu s-ar fi despărțit niciodată de adorata sa Justina, dar una singură nu era de-ajuns. Și-a trimis costumele la hotel și s-a dus la armurierii din port să caute o spadă asemănătoare celei dăruite de Pelayo.

A găsit ce căuta, a mai cumpărat și o pereche de pumnale maure, subțiri și flexibile, dar foarte eficiente. Banii câștigați la jocul de cărți din New Orleans s-au topit repede, astfel că după câteva zile, când s-au imbarcat pentru a ajunge la Portobelo, era la fel de lefter ca atunci când îl sechestraseră Laffite.

Lui Diego, care mai traversase o dată istmul Panama, această parte a drumului nu i s-a părut la fel de interesantă ca lui Isabel și Nuriei, care vedeau pentru prima dată broaște veninoase și mai ales indieni despuiați. Îngrozită, Nuria a stat cu ochii pironiți la râul Chagres, convinsă că i se confirmau temerile cele mai rele în legătură cu sălbăticia din America. În schimb, Isabel a profitat de defilarea de nudiști pentru a-și satisface o veche curiozitate. De ani de zile se tot întreba care e deosebirea între bărbați și femei. A fost cam dezamăgită, căci deosebirea intra lesne într-o poșetuță, după cum i-a declarat guvernantei. Oricum, grație rugăciunilor Nunei au scăpat de malarie sau de mușcăturile de șarpe și au ajuns fără probleme în portul Panama. Acolo au găsit un vas care să-i ducă în Alta California.

Corabia a lăsat ancora în micul port San Pedro, aproape de Los Angeles, iar călătorii noștri au ajuns la mal cu o barcă. N-a fost ușor pentru Nuria să coboare pe scara de frânghie; un marinar binevoitor și musculos a luat-o de mijloc fără să-i ceară voie și a luat-o în spinare ca pe un sac cu făină. Pe mal au zărit silueta unui indian care le făcea semne.

După câteva clipe, Diego și Isabel țipau de bucurie, recunoscându-l pe Bernardo.

— De unde știa că venim astăzi? a întrebat mirată Isabel.

— L-am anunțat eu, a zis Diego, fără alte explicații.

Bernardo așteptase de mai bine de o săptămână, căci presimțise că fratele său de lapte avea să vină curând. Nu se îndoise de mesajul telepatic și scrutase marea răbdător, convins că mai devreme sau mai târziu avea să vadă o corabie la orizont. Nu știa că Diego venea însoțit, credea însă că avea bagaj mult, așa că adusese mai mulți cai. Era atât de schimbat, că Nunei i-a fost greu să recunoască servitorul discret de la Barcelona în indianul cel zdravăn. Bernardo avea pe el doar un pantalon de pânză strâns la mijloc cu o centură de piele. Era ars de soare, avea părul lung și împletit în cozi. Purta un pumnal la brâu și o pușcă pe umăr.

— Ce fac ai mei? Dar Fulgerul Noptii și copilul? a întrebat imediat Diego.

Prin semne, Bernardo i-a dat de înțeles că avea vești rele și trebuiau să meargă direct la misiunea San Gabriel, unde părintele Mendoza avea să-i spună mai multe. El stătuse luni de zile cu indienii și nu era la curent cu amănuntele. Au pus o parte din bagaje pe un cal, restul l-au îngropat în nisip, marcând locul cu pietre, au încălecat și au plecat spre misiune. Diego a remarcat că Bernardo îi ducea pe o cale ocolită, evitând Drumul Regal și ferma De la Vega. Au mers în galop preț de mai multe leghe și, în sfârșit, au zărit terenurile misiunii. Diego nu și-a putut opri o exclamație de mirare constatând că grădinile de care părintele Mendoza se ocupase cu atâta trageră de inimă erau năpădite de bălării, că acoperișurile erau sparte, iar cabana neofiților părea părăsită. Acolo unde înainte vreme fusese o proprietate prosperă, domnea acum o atmosferă de mizerie. Auzind copitele cailor, au ieșit câteva indience cu plozii după ei, ceva mai târziu a ieșit în curte părintele Mendoza. Misionarul se schimbaseră mult în acești cinci ani, acum părea un moș plăpând, cu câteva smocuri rare pe cap, care nu-i mai ascundeau cicatricea de la urechea tăiată. Știa că Bernardo își aștepta fratele, nu pune la îndoială că presimțirea era corectă, dar tot a fost surprins de apariția lui Diego. A deschis larg brațele și tânărul s-a repezit să-l îmbrățișeze.

Diego era acum mai înalt cu un cap și i s-a strâns inima când a simțit mâna de oase care ajunsese preotul.

— Tânăra e Isabel, fiica lui don Tomás de Romeu, țină-l Domnul la dreapta sa, iar doamna e Nuria, guvernanta ei, le-a prezentat el.

— Bun venit la misiune, fiicele mele. Cred că drumul a fost greu. Puteți să vă spălați și să vă odihniți, în timp ce stau de vorbă cu Diego. Am să vă anunț când mergem la cină.

Veștile erau mai rele decât își imagina. Părinții lui se despărțiseră acum cinci ani; chiar în ziua plecării lui spre Spania, Regina părăsise casa doar cu hainele de pe ea. De atunci trăia în tribul Bufniței Albe și nimeni n-o mai văzuse în sat sau la misiune, se spunea că renunțase la purtările de doamnă spaniolă și redevenise aceeași indiană bravă care fusese în tinerețe. Bernardo, care trăia în același trib, a confirmat.

Mama lui Diego își reluase numele indigen, Toypurnia și se pregătea s-o înlocuiască la un moment dat pe Bufnița Albă în calitate de șaman și tămăduitoare. Faima de vizionare a celor două se răspândise dincolo de munți, indieni din alte triburi veneau de departe să le ceară sfatul. Între timp, Alejandro de la Vega interzisese chiar și pronunțarea numelui nevastă-sii, dar nu se obișnuise cu absența ei și îmbătrânise de tristețe. Ca să nu fie obligat să dea explicații meschinei comunități albe din colonie, a renunțat la postul de primar și s-a dedicat exclusiv proprietății și afacerilor, mărindu-și și mai mult avutul. Dar toată osteneala a fost în zadar, pentru că în urmă cu câteva luni, în timp ce Diego era cu ȣiganii în Spania, sosise Rafael Moncada, în calitate de trimis plenipotențiar al regelui Ferdinand al VII-lea, cu misiunea oficială de a-l informa despre starea politică și economică a coloniei. Puterea sa o întrecea pe cea a guvernatorului și al comandantului militar. Diego nu s-a îndoit că Moncada dobândise rangul grație influenței mătușii Eulalia de Callis și că singurul scop de a părăsi curtea spaniolă era speranța de a pune mâna pe Juliana. I-a împărtășit această părere părintelui Mendoza.

— Pesemne că a fost tare dezamăgit constatând că domnișoara De Romeu nu era aici.

— Dar a presupus că erați pe drum, drept care a rămas.

Între timp n-a pierdut timpul, se zvonește că se îmbogățește enorm, a spus misionarul.

— Omul ăsta mă urăște din mai multe motive, mai ales pentru c-am ajutat-o pe Juliana să scape de insistențele lui.

— Acum înțeleg mai bine, Diego. Lăcomia nu e singura motivație a lui Moncada, a vrut și să se răzbune pe tine...

Moncada și-a început mandatul în California confiscând domeniul De la Vega, arestându-l apoi pe stăpân, acuzat că fusese în fruntea unei insurecții menite a scoate California de sub stăpânirea regatului Spaniei. Nu exista o asemenea mișcare, l-a asigurat părintele Mendoza pe Diego, ideea asta nu le venise colonilor, deși germenul rebeliunii încolțise în unele țări din America de Sud și se răspândea ca praful de pușcă pe continent. Cu verdictul nedovedit de trădare, Alejandro de la Vega fusese aruncat în temuta închisoare El Diablo.

Moncada se instalase cu suita sa în casa lui, transformată în locuința și cartierul său general. I-a mai spus că în scurt timp făcuse multe rele. Era și el în vizorul lui Moncada, pentru că-i apăra pe indieni și nu avea gura legată, dar a plătit scump; misiunea era ruinată. Moncada îi tăiasse fondurile și îi luase oamenii, acum nu mai trăiau la misiune decât femeile, copiii și bătrânii, nu mai era mână de lucru. Familiile indiene erau dezmembrate, oamenii erau demoralizați. Umbla zvonul că Rafael Moncada pusese la cale o afacere cu perle, la care folosea munca forțată a indienilor. Perlele din California, mai valoroase ca aurul și argintul din alte colonii, contribuiseră la vistieria Spaniei secole la rând, dar la un moment dat exploatarea lor nesățioasă le epuizase. Nimeni nu și-a mai amintit de ele timp de cincizeci de ani, exact perioada de care aveau nevoie scoicile ca să producă alte perle. Autoritățile, ocupate cu alte treburi și paralizate de birocrație, n-aveau inițiativă să reînceapă căutarea. Se credea că noile bancuri de scoici erau acum mai la nord,

aproape de Los Angeles, dar nimeni nu se ostenise să cerceteze până la venirea lui Moncada, care aducea cu el niște hărți maritime. Părintele Mendoza bănuia că își propusese să pună mâna pe perle fără să informeze Spania, deși, în principiu, ele aparțineau Coroanei. Ca să le exploateze, avea nevoie de Carlos Alcazar, șeful închisorii El Diablo, care-i furniza sclavi pentru scufundări.

Ambii se îmbogățeau rapid și discret. Pe vremuri, culegătorii de perle erau indienii yaquis din Mexic, oameni foarte puternici, care se ocupau de generații cu asta și erau în stare să stea sub apă două minute întregi, dar a-i aduce în Alta California ar fi atras atenția. Ca alternativă, cei doi asociați au hotărât să folosească indienii din zonă, care nu erau înotători de mare clasă și nu făcuseră de bună voie această treabă. Dar asta nu era un impediment; îi arestau sub orice pretext și îi puneau la muncă până le plesneau plămânii. Îi îmbătau sau îi snopeau în bătaie, îi stropeau cu alcool, apoi îi arestau în fața judecătorului, care se făcea că nu vede. Astfel, nefericiții aceia ajungeau la El Diablo, în ciuda intervențiilor disperate ale misionarului. Diego l-a întrebat dacă tatăl lui era acolo, părintele Mendoza i-a confirmat. Don Alejandro era bolnav și slăbit și n-avea s-o mai ducă mult în condițiile acelea. Era cel mai bătrân și singurul alb, ceilalți prizonieri erau indieni sau metiși. Cine intra în infernul acela nu mai scăpa viu, deja muriseră destui în ultimele luni. Nimeni nu vorbea despre cele petrecute între zidurile închisorii, nici gardienii, nici deținuții, El Diablo era învăluit într-o tăcere de mormânt.

— Nu mai am voie nici măcar să le duc alinarea spirituală acestor nefericiți. Înainte mă duceam des să le țin slujba, dar am avut un schimb de cuvinte cu Carlos Alcazar și nu-mi mai dă voie să intru. În locul meu va veni în curând un preot din Baja California.

— Este vorba de același Carlos Alcazar care era marele bătăuș din copilăria noastră? a întrebat Diego.

— Același, fiule. Anii trecând, s-a înrăit și mai mult, a devenit un despot și un laș. În schimb, vară-sa Lolita e o

sfântă. Venea cu mine la închisoare și aducea medicamente, mâncare și păături pentru deținuți, dar, din păcate, n-are nici o influență asupra lui Carlos.

— O țin minte pe Lolita. Familia Pulido e nobilă și plină de virtuți. Francisco, fratele Lolitei, a studiat la Madrid. Am fost în corespondență cât timp eram la Barcelona.

— Așadar, fiule, situația lui don Alejandro e foarte gravă, tu ești singura lui speranță, trebuie să faci repede ceva, a conchis părintele Mendoza.

De o bună bucată de timp, Diego se plimba prin încăpere fierbând de indignare. Din scaunul lui, Bernardo urmărea conversația cu ochii ținți la fratele lui, căruia îi trimitea mesaje mentale. Primul impuls al lui Diego a fost să-l caute pe Moncada și să se lupte cu el, însă privirea lui Bernardo i-a dat de înțeles că, în aceste împrejurări, care cereau mai curând viclenie decât curaj, misiunea asta era pentru Zorro și era nevoie s-o pună la cale cu mult sânge rece. Și-a scos batista de dantelă și și-a șters fruntea cu un gest afectat, apoi a suspinat:

— Am să mă duc la Monterrey să vorbesc cu guvernatorul, e prieten cu tata.

— Am fost deja, Diego. Am vorbit personal cu guvernatorul când a fost arestat don Alejandro, dar mi-a spus că nu are nici o autoritate asupra lui Moncada. Nu m-a ascultat nici când i-am sugerat să cerceteze de ce mor atâți prizonieri de la El Diablo.

— Atunci va trebui să plec în Mexic, să vorbesc cu viceregele.

— Dar asta ar dura luni de zile!

Nu-i venea să creadă că băiatul curajos, pe care-l adusese pe lume și-l văzuse crescând, ajunsese un *dandy*. Spania îi muiase creierii și mușchii, era o adevărată rușine. Se rugase ca Diego să vină la timp ca să-și salveze tatăl, iar răspunsul era acest muțunache cu batistuță de dantelă. Îi era greu să-și ascundă disprețul.

Misionarul le-a anunțat pe Isabel și pe Nuria că masa era gata și s-au așezat tuspătru să mănânce. O indiană a adus

o cratiță de gresie cu o fiertură de porumb cu bucăți de carne fiartă, tare și ațoasă ca o talpă. Nu exista pâine, nici vin sau legume, lipsea chiar și cafeaua, singurul viciu pe care și-l permitea părintele Mendoza. Mâncau în tăcere când au auzit zgomot de copite și glasuri în curte, iar după câteva clipe a dat buzna un grup de bărbați în uniformă în fruntea cărora era Rafael Moncada.

— Excelență! Ce surpriză! a exclamat Diego fără să se ridice.

— Am aflat de sosirea voastră, a răspuns Moncada, căutând-o din priviri pe Juliana.

— Păi, aici suntem, așa cum v-am promis la Barcelona, domnule Moncada. Pot afla cum ați ieșit din odaia secretă? a întrebat Isabel pe un ton ironic.

— Unde e sora dumitale?

— A, soră-mea? E la New Orleans. Am plăcerea să vă anunț că e măritată și fericită.

— Măritată? Imposibil! Cu cine? a urlat pretendentul dezamăgit.

— Cu un om de afaceri plin de bani de care s-a îndrăgostit la prima vedere l-a lămurit Isabel cu cea mai nevinovată expresie din lume.

Rafael Moncada a dat cu pumnul în masă și și-a mușcat buzele ca să nu sloboadă un puhoi de injurături. Nu-i venea să creadă că Juliana îi scăpase încă o dată din mâini. Traversase lumea, își lăsase poziția de la Curte și-și amânase cariera pentru ea. Era atât de furios, că ar fi gătit-o cu mâinile lui.

Diego a profitat de pauză ca să se apropie de sergentul dolofan și transpirat care se uita la el cu o privire de câine blând.

— García?

— Don Diego de la Vega, câtă onoare, m-ați recunoscut! s-a bâlbâit fericit grasul.

— Cum să nu! Inconfundabilul García! l-a îmbrățișat Diego.

Demonstrația de afecțiune total nepotrivită între Diego și propriul său sergent l-a cam descumpănit pe Moncada.

— Profit de ocazie, excelență, ca să vă întreb de tata, a spus Diego.

— E un trădător și va plăti pentru asta, a scuipat cuvintele Moncada.

— Trădător? Nu puteți spune așa ceva despre domnul De la Vega, excelență. Sunteți nou pe aici și nu cunoașteți lumea. Dar eu m-am născut aici și vă pot spune că familia De la Vega e cea mai onorabilă și distinsă din toată California... – a intervenit sergentul García, speriat.

— Să taci, García! Nu ți-a cerut nimeni părerea! l-a pus la punct Moncada, fulgerându-l cu privirile.

Apoi a lătrat un ordin și sergentul cel transpirat n-a avut încotro și a salutat, lovindu-și călcâiele, după care a ieșit să retragă oamenii. În prag, a ezitat, s-a întors către Diego cu un gest neputincios, la care a primit ca răspuns o clipire din ochi.

— Îmi permit să vă reamintesc că tata, don Alejandro de la Vega, este un hidalgo spaniol și un erou din multe bătălii în serviciul regelui. Doar un tribunal spaniol calificat poate să-l judece.

— Cazul lui va fi cercetat de autoritățile competente din Mexic. Între timp, tatăl dumitale e sub pază bună, unde nu mai poate conspira împotriva Spaniei.

— Procesul se va târăgăna ani de zile, iar don Alejandro e bătrân, nu poate rămâne la El Diablo, a intervenit părintele Mendoza.

— Înainte de a încălca legea, De la Vega ar fi trebuit să se gândească că risca să-și piardă libertatea și averea. Imprudența lui a condamnat familia la mizerie, a replicat Mendoza, disprețuitor.

Dreapta lui Diego apucase mânerul spadei, dar Bernardo l-a apucat de braț și l-a ținut; trebuia să aibă răbdare.

Moncada i-a recomandat să-și găsească de lucru, căci acum nu mai dispunea de averea tatălui său, s-a răsucit și a plecat. Părintele Mendoza l-a bătut pe Diego pe umăr și a

repetat oferta de a le da găzduire. La misiune viața era austeră și anevoioasă, a spus, lipsea confortul cu care erau obișnuiți, dar cel puțin aveau un acoperiș deasupra capului.

— Mulțumesc, părinte. Într-o zi am să vă povestesc prin ce-am trecut după moartea bietului nostru tată, o să aflați cum am străbătut Spania pe jos, cum am trăit cu țiganii și am fost răpiți de pirați. Nu o dată am scăpat cu viață ca prin minune. Cât despre confort, vă asigur că suntem căliți, a zâmbit Isabel.

— Iar de mâine, părinte, am să mă ocup de bucătărie, pentru că văd că se mănâncă mai rău ca în timp de război, s-a strâmbat Nuria.

— Misiunea e foarte săracă, s-a scuzat părintele Mendoza.

— Cu aceleași ingrediente și ceva mai multă imaginație, o să mâncăm ca oamenii, nu s-a lăsat Nuria.

În noaptea aceea, în timp ce toți ceilalți dormeau, Diego și Bernardo s-au strecurat afară, au luat doi cai și, fără să se mai ostenească să le pună șeile, au pornit în galop spre peșterile indienilor unde se jucau în copilărie. Hotărâseră că prima acțiune era să-l scoată pe Alejandro de la Vega din închisoare și să-l ducă într-un loc sigur, unde Moncada și Alcazar nu puteau da de el, abia apoi ar fi urmat sarcina mai grea de a-i curăța numele de acuzația de trădare. În săptămâna asta era și ziua lor de naștere, se născuseră exact acum douăzeci de ani.

Lui Diego i s-a părut că era un moment important din viața lor, voia să-l marcheze cu ceva special, de aceea îl rugase pe Bernardo să meargă la peșteri. Iar dacă trecerea care le lega de casa De la Vega nu fusese distrusă de cutremure, poate că-l puteau spiona pe Rafael Moncada.

Diego abia mai recunoștea locurile, dar Bernardo l-a dus direct la intrarea ascunsă de niște arbuști deși. Înăuntru au aprins o lămpiță ca să se orienteze prin labirintul de coridoare și să ajungă în grota principală. Au tras în piept mirosul subteran greu de descris, care le plăcea atât de mult când erau copii. Diego și-a amintit ziua fatidică când casa le

fusese atacată de pirați și se ascunsese aici cu mama sa rănită.

I s-a părut că simte mirosul de atunci, un amestec de sânge, sudoare, frică și întuneric subpământean. Totul era cum îl lăsaseră, de la arcurile cu săgeți, lumânările și borcanele cu miere depozitate acolo în urmă cu cinci ani, până la Roata Magică făcută din pietre pe vremea când își doreau să ajungă la *Okahué*. Diego a luminat altarul circular cu două torțe și a pus în centru ce adusese, un pachet înfășurat în pânză neagră și legat cu o sfoară.

— Frate, aștept clipa asta de mult. Avem acum douăzeci de ani și suntem pregătiți pentru ce-am să-ți propun acum.

Îți amintești de virtuțile *Okahué*? Onoare, dreptate, respect, demnitate și curaj. M-am străduit ca ele să-mi îndrume viața și știu că și tu, a rostit el pe un ton neașteptat de solemn.

La lumina roșiatică a torțelor, Diego a desfăcut pachetul, în care era un costum complet de Zorro – pantaloni, capă, bluză, cizme, pălărie și mască – și i l-a dat lui Bernardo.

— Îmi doresc ca Zorro să fie scopul vieții mele, Bernardo.

Am să mă dedic luptei pentru dreptate și te invit să fii alături de mine. Împreună o să fim de o mie de ori mai puternici și-o să-i zăpăcim pe dușmani. Vor fi doi Zorro, tu și eu, care nu vor apărea niciodată împreună.

Vorbea atât de serios, că Bernardo n-a mai fost tentat să-l ia peste picior. Și-a dat seama că fratele lui de lapte se gândise serios la asta, nu era doar un impuls provocat de aflarea nenorocirii prin care trecea tatăl său, asta o dovedea costumele negru cu care venise din călătorie. Tânărul indian și-a lepădat pantalonii și, la fel de solemn ca Diego și-a pus pe rând celelalte haine, transformându-se într-o replică a lui Zorro. Atunci Diego și-a desprins de la sold spada cumpărată în Cuba și i-a dat-o, ținând-o cu ambele mâini.

— Jur să-i apăr pe cei slabi și să lupt pentru dreptate! a exclamat apoi.

Bernardo a luat arma și a repetat aceste cuvinte într-o șoaptă mută.

Tinerii au deschis cu multă precauție ușița secretă din spatele șemineului din salon, constatând că în ciuda trecerii anilor nu scârțâia defel. E drept, atunci avuseseră grijă să ungă balamalele și iată că efectul rezistase cinci ani. Trunchiurile groase din cămin erau aceleași de atunci, acum acoperite de un strat gros de praf. Nimeni nu făcuse focul în tot acest timp. Salonul era intact, aceleași mobile cumpărate de Alejandro de la Vega în Mexic, același candelabru cu o sută cincizeci de lumânări atârnată de tavan, aceeași masă de lemn cu scaune tapitate, aceleași tablouri pretențioase. Totul era neschimbat, dar casa li se părea mai mică și mai tristă față de cum și-o aminteau. O patină de uitare o urâtea, o tăcere de cimitir plutea în aer, un miros de închis și de mucegai impregna pereții. S-au strecurat ca pisicile pe coridoarele prost luminate de câteva felinare. Pe vremuri exista un bătrân servitor a cărui unică sarcină era să aibă grijă de lumină; omul dormea ziua, iar noaptea vedea de lumânări și de lămpile cu seu. S-au întrebat dacă el și ceilalți foști servitori mai trăiau acolo sau dacă fuseseră înlocuiți de oamenii aduși de Moncada.

La ora târzie, dormeau până și câinii; în curtea principală stătea de pază un singur om, cu arma la umăr și luptându-se să-și țină ochii deschiși. Au descoperit dormitorul soldaților, unde au numărat douăsprezece hamacuri suprapuse și atârinate la înălțimi diferite, din care doar opt ocupate. În altă cameră au dat de un arsenal de arme de foc, praf de pușcă și săbii. N-au cercetat mai departe, de frică să nu fie descoperiți, dar printr-o ușă întredeschisă l-au zărit pe Rafael Moncada care scria sau făcea socoteli în bibliotecă.

Diego și-a înăbușit un strigăt de revoltă văzându-și dușmanul instalat în fotoliul tatălui său și folosindu-i hârtia și cerneala. Bernardo i-a tras un cot; era cazul s-o șteargă, expediția devenea periculoasă. S-au retras în liniște pe același drum, după ce-au suflat peste praful gros din cămin ca să-și șteargă urmele.

Au ajuns la misiune pe când se crăpa de ziuă, oră la care pe Diego l-a lovit ca o măciucă oboseala acumulată din ziua precedentă, de când debarcase pe plajă. S-a prăbușit în pat și a dormit până a doua zi, când a venit Bernardo să-l trezească și să-i spună că avea caii pregătiți. Se gândise să meargă la Toypurnia și a-i cere ajutor pentru salvarea lui Alejandro de la Vega. Nu au dat ochii cu părintele Mendoza, care plecase devreme la Los Angeles, dar Nuria le-a servit un mic dejun copios, compus din fasole, orez și ouă prăjite. Isabel a venit la masă cu părul împletit într-o coadă, fustă de călătorie și bluză de neofit, anunțându-i că venea cu ei, căci voia s-o cunoască pe mama lui Diego și să vadă cum arată un sat de indieni.

— În cazul ăsta, trebuie să merg și eu, a bombănit Nuria, căreia perspectiva unui drum călare prin aceste ținuturi barbare nu-i surâdea defel.

— Nu. Părintele Mendoza are nevoie de dumneata aici. Ne întoarcem curând, a spus Isabel, împacând-o cu un pupic.

Cei trei au plecat pe cei mai buni cai albi de la misiune, plus unul pentru bagaje. Era de mers toată ziua, noaptea aveau s-o petreacă sub cerul liber, iar a doua zi de dimineață vor începe să urce munții. De frica soldaților, tribul se dusesse departe și își tot schimba locul, dar Bernardo știa să-i găsească. Isabel, care învățase să încalece bărbătește, dar nu era obișnuită cu drumuri lungi și-a urmat prietenii fără să se plângă. La primul popas, când s-au oprit să se răcorească la un izvor și să se înfrupte din merindele pregătite de Nuria și-a dat seama că era toată o vânătaie. Diego a râs de ea pentru că mergea ca o rață, dar Bernardo i-a dat o alifie făcută de Bufnița Albă pe bază de ierburi, ca să se ungă.

A doua zi la prânz, Bernardo le-a arătat niște semne pe copaci, care indicau apropierea tribului; erau semnele prin care dădeau de știre altor indieni că se mutaseră. După doar câteva clipe le-au venit în întâmpinare doi indieni aproape goi, cu trupurile vopsite și arcurile întinse, dar l-au recunoscut pe Bernardo și-au coborât arcurile și s-au apropiat.

Aflând despre ce era vorba, l-au condus printre copaci până în sat, o adunătură mizeră de colibe din paie printre care se învâртеau câțiva câini. Indienii au scos un șuierat, iar după puține minute au apărut ca din pământ locuitorii fantomaticii așezării, un grup jalnic de indieni goi sau acoperiți cu zdrențe. Oripilat, Diego și-a recunoscut bunica și mama; a trebuit să lupte cu șocul de a le vedea în halul ăsta, înainte de a descăleca și a merge să le îmbrățișeze. Uitase cât de săraci erau indienii, dar nu și aroma de fum și ierburi a buniciei, care i-a mers direct la inimă. Și maică-sa mirosea altfel; dacă Regina mirosea a săpun cu lapte și apă de flori, Toypurnia mirosea a salvie și a sudoare.

— Diego, ce-ai mai crescut...! – a murmurat mama lui.

Toypurnia îi vorbea în limba indigenă, prima pe care o cunoscuse Diego pe când era copil și pe care n-o uitase. În limba asta se mângâiau, în spaniolă se tratau formal și rezervat. Prima era pentru sentimente, a doua pentru idei. Măinile bătătorite ale Toypurniei l-au pipăit, i s-au plimbat pe brațe, pe piept și pe gât, măsurându-l, constatând schimbările. A fost rândul buniciei să-i ureze bun venit. Bufnița Albă i-a ridicat părul ca să-i cerceteze urechile, de parcă asta ar fi fost singura modalitate de a-l recunoaște fără greșală. Diego a prins a râde și a luat-o de mijloc, ridicând-o în aer. Cântărea foarte puțin, ca un copil, dar pe sub zdrențe și blănițele de iepure Diego a simțit un corp fibros și tare, ca de lemn. Nu era atât de bătrână și nici atât de fragilă cum i se păruse.

Bernardo n-avea ochi decât pentru Fulgerul Noptii și pentru copilul lor, micuțul Diego, un băiețel de cinci ani, de culoarea și tăria cărămizilor, cu ochi negri și răsul maică-sii, gol pușcă și înarmat cu un arc și săgeți în miniatură.

Diego, care o cunoscuse în copilărie, când venea în satul buniciei, din puținele referințe telepatiche de la Bernardo și dintr-o scrisoare a părintelui Mendoza, a rămas impresionat de frumusețea ei. Alături de ea și de copil, Bernardo era alt om, părea mai mare și chipul său avea o altă lumină.

După primele clipe de euforie, Diego și-a adus aminte de Isabel, care urmărea scena de la câțiva pași mai încolo. Din povestirile lui Diego și le imaginase pe mama și pe bunica lui ca pe niște personaje scoase din tablourile epopeice în care conquistadorii apar în armuri strălucitoare, iar indigenii americani seamănă cu niște semizeii plini de pene. Femeile astea numai piele și os, neșesălate și murdare nu semănau nici pe departe cu picturile din muzee, dar aveau aceeași demnitate. Cu bunica nu putea comunica, însă cu Toypurnia stabilise imediat o apropiere. Și-a propus s-o viziteze cât mai des, căci credea că are multe de învățat de la această femeie ciudată și înțeleaptă. „La fel de neîmblânzită aș vrea să fiu și eu” și-a spus în sinea ei. Simpatia a fost reciprocă și Toypurniei i-a plăcut tânăra spaniolă cu ochi sașii. Credea că asta înseamnă că poate vedea ceea ce nu văd alții.

Din trib rămăsese mulți copii, femei și bătrâni, însă doar cinci vânători, care erau siliți să meargă departe după pradă, pentru că albi iși împărțiseră pământul și-l apărau cu pușca. Uneori, foamea îi silea să fure vite, dar dacă erau prinși erau biciuiți sau trimiși la spânzurătoare. Majoritatea bărbaților munceau la ferme, dar clanul Bufniței Albe și al Toypurniei preferase libertatea, cu toate riscurile. Nu aveau probleme cu triburile războinice grație reputației de șamane și vindecătoare ale celor două femei. Necunoscuții veneau să ceară sfaturi și leacuri, pe care le plăteau cu alimente și blănuri. Supraviețuiseră, dar de când Rafael Moncada și Carlos Alcazar se apucaseră să aresteze bărbați tineri, nu puteau rămâne prea mult în același loc. Din cauza vieții nomade nu mai puteau cultiva porumb sau alte cereale, se mulțumeau cu ciuperci și fructe de pădure, pește și carne, când făceau rost.

Bernardo și Fulgerul Noptii au adus cadoul pregătit pentru Diego, un armăsar negru cu ochi mari și inteligenți. Era Tornado, mânzul fără mamă pe care Bernardo îl cunoscuse în timpul ritului de inițiere de-acum șapte ani și pe care Fulgerul Noptii îl domesticise și-l învățase să vină când era

fluierat. Era un animal cu aspect nobil și un camarad minunat.

Diego l-a mângâiat pe bot și și-a scufundat fața în coama lui, repetându-i numele.

— Va trebui să te ținem ascuns, Tornado. Te va încăleca doar Zorro, i-a spus, iar calul a răspuns nechezând vesel și dând din coadă.

În continuare, au fript niște urși-spălători și niște păsări pe care indienii reușiseră să le vâneze și s-au pus la curent cu veștile rele. Când s-a înserat, Isabel s-a învelit într-o pătură și a adormit lângă foc, sfârșită. În acest timp, Toypurnia asculta povestea tragediei lui Alejandro de la Vega. I-a mărturisit lui Diego că-i era dor de el, era singurul bărbat pe care-l iubise, dar nu mai rezistase să stea cu el. Prefera mizera existență nomadă a tribului ei luxului de la conac, unde se simțea prizonieră. Își petrecuse copilăria și tinerețea sub cerul liber, nu suporta apăsarea zidurilor și acoperișul deasupra capului, obiceiurile fudule, rochiile spaniolești incomode, povara creștinismului. Iar cu anii, Alejandro îi judeca pe ceilalți tot mai sever. Ajunseseră să aibă prea puține în comun, iar când băiatul plecase în Spania, i se răcise și pasiunea din tinerețe, nu mai rămăseseră cu nimic. Totuși, a fost mișcată auzind ce pățise bărbatul ei și a fost gata să-l ajute să evadeze din carceră și să-l ascundă în sânul naturii. California era întinsă, Toypurnia îi cunoștea aproape toate cărările. I-a mai confirmat că bănuielile părintelui Mendoza erau corecte:

— De vreo două luni au postat un barcaz mare la ancoră, în apropierea bancurilor de scoici, iar deținuții sunt transportați cu bărcile.

Luaseră și câțiva tineri din trib, pe care îi obligau să se scufunde din zori și până la asfințit. Îi coborau în fundul mării legați cu o frânghie de mijloc, cu un pietroi pe post de contragreutate și un coș în care adunau scoicile. Erau ridicați când trăgeau de frânghie. Recolta zilei se depozita pe barcaz, unde alți deținuți desfăceau scoicile și căutau perlele,

treabă care le distrugea mâinile. Toypurnia bănuia că printre aceștia era și Alejandro, prea bătrân ca să se scufunde.

I-a mai spus că deținuții dormeau pe plajă, pe nisip, înlănțuiți și flămânzi, căci nimeni nu poate trăi doar cu scoici.

— Nu prea văd cum ai putea să-ți salvezi tatăl din iadul ăla.

Ar fi fost imposibil cât timp erau pe vas, însă Diego știa de la părintele Mendoza că un preot urma să vină la închisoare. Moncada și Alcazar, care erau obligați să țină în secret afacerea cu perlele, suspendaseră pentru câteva zile toată operațiunea, pentru ca deținuții să fie la El Diablo când avea să vină preotul. Era singura șansă, i-a spus. Și-a dat seama că nu-i putea ascunde maică-sii și bunică-sii identitatea lui Zorro și planul pe care-l imaginase, avea nevoie de ajutorul lor. În timp ce vorbea, i s-a părut că vorbele lui sunau absolut nebunește, așa că a fost mirat să vadă că ele nu păreau defel impresionate, de parcă ideea de a-și pune o mască pe chip și a ataca El Diablo era ceva normal. Au promis să păstreze secretul. A rămas stabilit ca peste câteva zile Bernardo și încă trei bărbați din trib, cei mai puternici și îndrăzneți, să vină cu câțiva cai la Crucea cu Hârci, la câteva leghe de El Diablo, o încrucișare de drumuri unde fuseseră spânzurați doi bandiți. Hârcile lor, albite de ploi și soare, rămăseseră expuse pe o cruce de lemn. Indienii nu trebuia să știe toate amănuntele, cu cât știau mai puțin, cu atât mai bine, în cazul că ar fi fost prinși.

Diego și-a prezentat în linii generale planul de a-și elibera tatăl și, dacă era posibil și pe ceilalți. Majoritatea erau indigeni, cunoșteau perfect locurile și, dacă ar fi avut ceva timp, s-ar fi făcut nevăzuți în natură. Bufnița Albă i-a spus că mulți indieni munciseră la ridicarea închisorii El Diablo, între aceștia și fratele ei, pe care albi îl numeau Arsenio, deși numele lui adevărat era Ochii-care-văd-pe-întuneric. Era orb, iar indienii credeau că cei care se nasc fără să vadă lumina soarelui văd în schimb pe întuneric, precum liliecii, iar

Arsenio era un exemplu perfect. Era deosebit de îndemânatic, făcea tot felul de unelte și putea să repare orice mecanism.

Cunoștea închisoarea ca nimeni altul, se mișca în ea fără să se împiedice, căci fusese lumea lui de patruzeci de ani încoace. Lucra acolo cu mult înainte de venirea lui Carlos Alcazar și memoria lui prodigioasă stocase toți prizonierii care se perindaseră pe la El Diablo. Bunica i-a dat câteva pene de bufniță.

— Poate că fratele meu te ajută. Dacă-l vezi, spune-i că ești nepotul meu și dă-i penele, ca să știe că nu minți.

A doua zi, în zori, Diego a pornit pe drumul de întoarcere, după ce a stabilit cu Bernardo locul și ora la care urmau să se întâlnească. Bernardo a rămas cu tribul pentru a se pregăti cu ajutorul câtorva lucruri pe care le sustrăseseră de la misiune fără știința părintelui Mendoza. „Acesta e unul din rarele cazuri când scopul scuză mijloacele”, îl asigurase Diego, în timp ce șterpeleau din magazie o frânghie lungă, salpetru, pulbere de zinc și fitile.

Înainte de a pleca, a întrebat-o pe mama lui de ce-i dăduse numele Diego.

— Așa se numea tata, bunicul tău spaniol: Diego Salazar. Era un om viteaz și bun, care înțelegea sufletul indienilor. A dezertat de pe vas pentru că voia să fie liber, nu s-a împăcat niciodată cu ascultarea oarbă care se cere la bord. O respecta pe mama și s-a adaptat la obiceiurile tribului. M-a învățat multe, printre care și spaniola. Dar de ce întrebi?

— Pentru că am fost tot timpul curios. Știai că Diego vrea să spună „înlocuitor”?

— Nu. Cum adică?

— Cineva care ia locul altuia.

Diego și-a luat la revedere de la prietenii săi de la misiune, spunând că se duce la Monterrey. Avea să insiste pe lângă guvernator să facă dreptate în cazul tatălui său. Nu avea nevoie de însoțitor, drumul n-o să fie greu, avea să se oprească la misiunile de pe Drumul Regal. Părintele Mendoza l-a văzut plecând călare, ducând și alți cai legați, pe care

erau bagajele. Era sigur că se duce degeaba, că era o pierdere de vreme care putea să-l coste viața pe don Alejandro, căci fiecare zi în plus la El Diablo putea să fie ultima pentru el.

Dar argumentele lui n-avuseseră succes.

De cum a lăsat în urmă misiunea, Diego a părăsit drumul, a făcut un ocol și a luat-o spre sud. Era sigur că Bernardo se pregătise și-l aștepta la Crucea cu Hârci. După câteva ore, cu puțin înainte de locul cu pricina și-a schimbat hainele.

Și-a pus sutana cârpită pe care o sustrăsese de la bunul părinte Mendoza și-a lipit o barbă improvizată din câteva suvițe cărunte din părul Bufniței Albe și a completat deghizarea cu ochelarii Nunei. Probabil că guvernanta răscolea cerul și pământul căutându-i. A ajuns la locul unde craniile bandiților salutau bătute în cuie pe cruce și n-a așteptat mult; Bernardo și trei indieni tineri, doar cu o cârpă în jurul șalelor, înarmați cu arcuri și săgeți și vopsiți de război, au apărut ca din pământ. Bernardo nu le-a spus cine era drumetul și nici n-a dat explicații în timp ce-i înmâna presupusului preot desaga cu bombele și frânghia. Frații și-au făcut cu ochiul; totul era pregătit. Diego a observat că printre caii indienilor se afla și Tornado și n-a rezistat să nu se ducă să-l mângâie.

Diego a mers spre închisoare pe jos, în felul acesta părea mai inofensiv, era doar o siluetă destul de jalnică sub dogoarea soarelui. Un cal îi ducea bagajele, celălalt ducea cele pregătite de Bernardo, plus o cruce mare de lemn. Ajuns în vârful unui deal, a zărit în depărtare marea și pata neagră a clădirii sumbre a închisorii El Diablo, cățărata pe niște stânci.

Îi era sete și sutana i se lipise de spate, dar a grăbit pasul, nerăbdător să-și vadă tatăl și să înceapă aventura. După vreo douăzeci de minute, a auzit zgomot de copite și a văzut o trăsură care înainta într-un nor de praf. Nu și-a putut opri o exclamație de furie; asta-i încurca planurile, precis că aceia mergeau la fortăreața El Diablo. Și-a tras gluga pe cap și și-a controlat barba; sudoarea ar fi putut s-o dezlipească, deși folosise un lipici puternic, făcut cu rășina cea mai bună.

Trăsura s-a oprit în dreptul lui și, spre marea lui surpriză, o fată tânără și frumoasă și-a scos capul pe geam.

— Sunteți pesemne preotul care vine la închisoare, nu-i așa? Vă așteptam, părinte.

Zâmbetul ei era încântător și inima capricioasă a lui Diego i-a sărit în piept. Începea să-și revină după dezamăgirea cu Juliana, era în stare să admire alte femei, mai ales o frumusețe ca aceasta. A făcut un efort și și-a reintrat în rol.

— Într-adevăr, fiica mea, sunt părintele Aguilar, a rostit cu glas cât mai dogit posibil.

— Urcați în trăsură, părinte, ca să vă mai odihniți. Și eu mă duc la El Diablo, să-l văd pe vărul meu.

Deci frumoasa asta era Lolita Pulido! Slăbănoaga care-i trimitea bilete de amor când el avea cincisprezece ani. Ce noroc! Și chiar că era un noroc, pentru că ajungând la închisoare trăsura Lolitei, cu caii falsului preot legați în spate, Diego n-a mai avut de dat explicații. Vizitiul a anunțat pe cine aducea, iar gardienii au deschis porțile și l-au primit cu amabilitate. Lolita era cunoscută acolo, soldații au salutat-o spunându-i pe nume, i-au zâmbit până și doi deținuți care erau ținuti la butuc. „Dați-le apă acestor nefericiți, că se coc la soare”, i-a spus unui soldat, care a fugit să se execute.

Între timp, Diego cerceta clădirea și număra pe ascuns oamenii în uniformă. Cu ajutorul frânghiei putea să sară zidurile afară, dar cum să-l scoată pe tatăl său? Închisoarea părea inexpugnabilă și erau prea mulți gardieni.

Au fost conduși apoi în biroul lui Carlos Alcazar, o încăpere în care nu se afla decât o masă, câteva scaune și rafturi cu registrele închisorii. În terfeloagele astea se nota totul, de la nutrețul pentru cai până la moartea deținuților, cu excepția perlelor, care ajungeau din scoici direct în sipelele lui Moncada și lui Alcazar, fără să lase nici o urmă. Într-un colț se găsea o statueta din ipsos pictat a Maicii Domnului strivind cu piciorul diavolul.

— Bun venit, părinte, vă așteptam abia mâine, a salutat Carlos Alcazar, după ce și-a pupat pe obraz verișoara, de care era la fel de amorezat ca în copilărie.

Cu capul înclinat într-o parte, privirile plecate și glas mios, Diego a răspuns recitând primul lucru care i-a venit în minte în latinește, terminând cu un emfatic *sursum corda*, care n-avea nici o legătură, dar a avut un efect năucitor.

Carlos a rămas cu gura căscată, nu fusese niciodată bun la limbile moarte. Era tânăr, n-avea mai mult de douăzeci și trei sau douăzeci și patru de ani, dar părea mai în vârstă din cauza expresiei cinice. Buzele lui exprimau cruzime și avea ochi de șobolan. Lolita parcă nu era din aceeași familie, fata asta merita o soartă mai bună decât să fie rudă cu Carlos.

Înlocuitorul a acceptat un pahar cu apă și a spus că a doua zi va ține slujba, îi va spovedi și îi va împărtăși pe cei doritori. Era tare ostenit, a mai spus, dar dorea să-i vadă chiar acum pe deținuții bolnavi și pe cei puși la cazne, inclusiv pe cei doi care erau în butuci. Lolita s-a alăturat programului; printre altele, adusese o cutie cu medicamente pe care i-a pus-o la dispoziție părintelui Aguilar.

— Vară-mea e tare miloasă, părinte. I-am zis că El Diablo nu e un loc pentru domnișoare, dar nici nu vrea s-audă. Și nici nu înțelege că cei mai mulți de aici sunt niște bestii fără morală și sentimente, în stare să muște mâna care îi hrănește.

— Nu m-a mușcat încă nimeni, Carlos.

— În curând o să mergem la masă, părinte. Nu vă așteptați la un festin, aici trăim modest.

— Fiule, nu contează, eu mănânc foarte puțin și săptămâna asta țin post. Pâine și apă. Prefer să mănânc la mine în cameră, pentru că după ce văd bolnavii trebuie să mă rog.

— Arsenio! a strigat Alcazar.

Un indian a apărut ca din pământ. Stătuse tot timpul într-un colț, atât de tăcut și nemișcat, că nici Diego nu-și dăduse seama că era acolo. L-a recunoscut după descrierea făcută

de Bufnița Albă. Avea ochii acoperiți cu o pieleță albă, dar se deplasa cu precizie.

— Condu-l pe părintele în odaia sa, să se răcorească puțin. Să-i îndeplinești toate dorințele, ai înțeles? a ordonat Alcazar.

— Da, domnule.

— Poți să-l duci să vadă bolnava.

— Și pe Sebastian, domnule?

— Nu, nu și pe nenorocitul ăla.

— De ce? a întrebat Diego.

— Nu e bolnav. A fost nevoie să-i tragem câteva bice, nimic grav, nu vă faceți probleme, părinte.

Lolita a izbucnit în lacrimi; vărul ei îi promisese să înceteze asemenea pedepse. Diego i-a lăsat certându-se și l-a urmat pe Arsenio în camera care i se pregătise, unde îl așteptau toate bagajele, inclusiv crucea cea mare.

— Dumneata nu ești omul Bisericii, a spus Arsenio după ce-a închis ușa în urma lui.

Diego a tresărit speriat; dacă un orb putea să-i ghicească deghizarea, nici o speranță să-i păcălească pe văzători.

— Nu miroși a preot, a explicat Arsenio.

— Dar a ce? a întrebat Diego mirat, doar purta sutana părintelui Mendoza.

— A păr de indiancă și a clei de lipit lemnul.

Tânărul nostru și-a pipăit barba falsă și n-a putut să nu râdă. Acum era momentul, altă ocazie n-ar mai fi avut, așa că i-a mărturisit că venise cu un scop particular și avea nevoie de ajutorul lui. I-a pus în mână penele bunică-sii. Orbul le-a pipăit cu degetele lui clarvăzătoare și, recunoscându-le, emoția i s-a întipărit pe chip. Diego l-a lămurit că era nepotul Bufniței Albe și-atunci Arsenio și-a deschis sufletul; nu mai avea vești de la ea de ani de zile. I-a confirmat că, înainte de a fi închisoare, El Diablo fusese o fortăreață; ajutase la ridicarea ei, apoi rămăsese în slujba soldaților, iar acum a temnicerilor. Viața între aceste ziduri fusese dintotdeauna aspră, dar de la sosirea lui Carlos Alcazar aici era iadul, omul era de o lăcomie și o cruzime

inimaginabile. Impusese munca forțată și pedepse dure, fura din banii pentru mâncare și le dădea prizonierilor resturile de la masa soldaților. Acum unul era în agonie, alții aveau febră pentru că se atinseseră de meduze veninoase, mai mulți aveau plămânii distruși și le curgea sânge pe nas și din urechi.

— Și Alejandro de la Vega? a întrebat Diego cu inima cât un purice.

— N-o mai duce mult, nu mai are chef să trăiască, aproape că nu se mai mișcă. Munca i-o fac ceilalți, ca să nu fie pedepsit și-l hrănesc ca pe un copil.

— Te rog, Ochii-care-văd-pe-întuneric, du-mă la el.

Soarele încă nu apusese, dar înăuntru era întuneric. Zidurile groase și ferestrele înguste nu lăsau să intre decât un firicel de lumină. Arsenio însă n-avea nevoie de lumină, așa că l-a luat pe Diego de mânecă și l-a dus fără ezitare pe culoare și scări la celulele de la subsol, care fuseseră adăugate când fortăreața devenise închisoare. Se găseau sub nivelul mării, drept care fiecare maree înaltă le umplea de umezeală, pe pietre se așeza un mușchi verzui și se înstăpânea o duhoare grea. Gardianul de serviciu, un metis cu fața mâncată de vărsat și mustață de focă, a deschis grilajul de fier după care începea un culoar și i-a dat lui Arsenio o legătură de chei. Diego a fost mirat de tăcerea adâncă. Acolo erau pesemne mai mulți prizonieri, dar se pare că erau atât de epuizați și slăbiți că nu erau în stare să scoată nici un sunet.

Arsenio s-a dus la o celulă, a pipăit cheile, a ales-o pe cea potrivită și a descuiat grilajul. Diego a avut nevoie de câteva secunde ca să-și obișnuiască ochii cu bezna și să zărească trupurile întinse la perete și o mogâldeată pe jos. Arsenio a aprins o lumânare și-atunci el a îngenuncheat lângă tatăl său, amuțit de emoție. I-a ridicat capul și l-a sprijinit de pieptul său, dându-i la o parte părul de pe frunte. La lumina tremurătoare l-a văzut mai bine și nu l-a recunoscut. Nimic nu mai rămăsese din mândrul și chipeșul hidalgo, erou al atâtor vechi bătălii, primar de Los Angeles și fermier prosper.

Arăta jalnic, era scheletic, avea pielea crăpată și pământie, tremura de febră, ochii îi erau plini de urdori și pe bărbie i se scurgea saliva.

— Don Alejandro, mă auziți? Acesta e părintele Aguilar, a spus Arsenio.

— Am venit să vă ajutăm, domnule, o să vă scoatem de aici, a șoptit Diego.

Ceilalți trei din celulă au arătat o brumă de curiozitate, după care s-au întins la loc. Trecuseră dincolo de speranță.

— Dă-mi ultima împărtășanie, părinte. E prea târziu pentru mine, a murmurat bolnavul cu un firicel de voce.

— Nu e târziu. Vă rog, domnule, ridicăți-vă, l-a implorat Diego.

L-a așezat în capul oaselor, i-a dat apă, i-a curățat ochii cu marginea udă a sutanei.

— Faceți un efort să vă sculați în picioare, pentru că trebuie să mergeți ca să puteți ieși.

— Lasă-mă, părinte, nu mai scap eu viu de aici.

— Ba o să scăpați. Vă asigur că o să vă revedeți fiul, nu în cer, ci aici, pe pământ...

— Fiul meu, ai spus?

— Sunt eu, Diego, domnia ta nu mă recunoaște? i-a șoptit la ureche, încercând să nu fie auzit de ceilalți.

Alejandro de la Vega s-a uitat la el cu ochii încețoșați, fără să găsească imaginea cunoscută în călugărul hirsut și înglugat. Tot în șoaptă, Diego i-a explicat că era deghizat pentru ca nimeni să nu știe că se afla la El Diablo.

— Diego... Diego... Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile! M-am rugat atât de mult să te mai văd înainte de a muri, fiule!

— Ai fost mereu un om curajos și puternic. Te rog, rezistă. Trebuie să trăiești. Acum trebuie să plec, dar fii pregătit pentru că în curând va veni să te salveze un prieten de-al meu.

— Spune-i prietenului tău că nu pe mine trebuie să mă salveze, Diego, ci pe camarazii mei. Le datorez atâtea și-au luat pâinea de la gură ca să mi-o dea mie.

Diego s-a uitat mai bine la cei trei indieni la fel de murdari și slabi ca tatăl său, cu aceeași expresie de adâncă descurajare, însă tineri și încă sănătoși. După cum se vede, în câteva săptămâni reușiseră să schimbe atitudinea de superioritate care-l caracterizase pe hidalgoul spaniol o viață întreagă. S-a gândit la întorsăturile sortii. Și-a adus aminte de căpitanul Santiago de León, care-i spusese odată, pe când priveau stelele în larg, că dacă omul trăiește destul, apucă să-și mai schimbe din convingeri și să le corecteze pe unele.

— Vor ieși împreună cu domnia ta, îți promit, l-a asigurat la plecare.

Arsenio l-a lăsat pe falsul preot în odaia sa, apoi s-a întors cu mâncarea, niște pâine veche, o supă apoasă și un pahar cu vin prost. Diego și-a dat seama că avea o foame de lup și i-a părut rău că-i spusese lui Carlos Alcazar că era la post. N-ar fi trebuit să meargă atât de departe cu impostura. Probabil că acum Nuria pregătea un stufat de coadă de vacă la misiunea San Gabriel.

— Am venit doar ca să explorez terenul, Arsenio. Altcineva va elibera deținuții și-l va duce pe don Alejandro de la Vega la loc sigur. E vorba de Zorro, un cavaler viteaz, îmbrăcat în negru și mascat, care vine să facă dreptate.

Arsenio a crezut că-și bate joc de el. N-auzise de asemenea personaj, de cincizeci de ani vedea numai nedreptate în jur și nimeni nu știa de nici un mascat. Diego l-a asigurat că lucrurile erau pe cale să se schimbe în California. Vor vedea ei cine este Zorro! Cei slabi vor fi apărați, ticăloșii vor face cunoștință cu tăișul săbiei și cu biciul. Arsenio a prins a râde; acum era sigur că omul din fața lui nu era întreg la minte.

— Crezi că Bufnița Albă m-ar fi trimis la dumneata dac-ar fi fost o glumă? s-a supărat Diego.

Argumentul a avut efect asupra indianului, care l-a întrebat cum socotea Zorro c-avea să-i elibereze pe deținuți, căci până acum nimeni nu reușise să evadeze de la El Diablo. Nu se punea problema să ieși liniștit pe ușa din față. Diego i-

a spus că, oricât de magnific ar fi fost mascatul, fără ajutor nu putea face nimic. Arsenio a stat puțin pe gânduri, apoi i-a spus că mai exista o ieșire, dar nu știa în ce condiții era acum. Când se construise fortăreața, se săpase și un tunel drept cale de ieșire în caz de asediu. Pe atunci pirații atacau des și se zvonea că rușii aveau de gând să pună mâna pe California. Tunelul, care nu fusese folosit niciodată și de care nu-și mai amintea nimeni, avea ieșirea în mijlocul unei păduri dese, nu departe spre apus, chiar într-un vechi loc sacru al indienilor.

— Slavă Domnului! Exact de ce aveam nevoie, adică Zorro.

Unde e intrarea în tunel?

— Dacă vine Zorro, am să i-o arăt, a răspuns Arsenio pe un ton ironic.

Rămas singur, Diego și-a deschis bagajul, care conținea costumul negru, harapnicul și pistolul. În desaga lui Bernardo a găsit frânghia, o ancoră metalică și mai multe recipiente. Erau bombe de fum, preparate cu nitrat și pulbere de zinc, după instrucțiunile pe care le copiasse, alături de alte curiozități, din cărțile căpitanului Santiago de León. Avusese de gând să fabrice o asemenea bombă ca să-l sperie pe Bernardo, nu-și imaginase că aveau să-i servească la eliberarea tatălui său. Și-a scos barba falsă destul de anevoios, mușcându-și buzele să nu țipe de durere. Pielea i se iritase, de parcă ar fi fost opărită, așa că și-a zis că n-avea rost să-și pună și mustața, ajungea masca, oricum, mai devreme sau mai târziu, avea să-și lase mustăți. S-a spălat cu apa din cană și s-a îmbrăcat în Zorro. Apoi a demontat crucea mare din lemn și a scos spada. Și-a pus mânuși de piele și a făcut câteva fandări, verificând flexibilitatea lamei și elasticitatea propriilor săi mușchi. A zâmbit mulțumit.

S-a uitat pe geam, a constatat că se întunecase și a presupus că Alcazar și Lolita cinaseră și se găseau în odăile lor.

Închisoarea era tăcută, sosise clipa. Și-a pus harapnicul și pistolul la brâu, sabia în teacă și s-a pregătit să iasă. „Cu Dumnezeu înainte”, a șoptit închinându-se, pentru ca

puterea divină să-i aducă noroc. Ținuse minte planul clădirii și număraseră treptele fiecărei scări, pentru a se putea deplasa pe întuneric. Costumul negru îl făcea să fie nevăzut în beznă și spera ca paza să fie rară.

S-a strecurat în tăcere până la o terasă și a căutat un loc în care să ascundă bombele, pe care le aducea două câte două.

Erau grele și nu putea risca să-i cadă din mâini. La ultimul drum și-a pus pe umăr frânghia încolăcită și ancora de fier.

S-a mai asigurat o dată că bombele erau bine ascunse, a sărit de pe terasă pe zidul ieșit în afară ce înconjura clădirea, făcut din piatră și mortar, destul de lat pentru a permite patrularea santinelelor și luminat de torțe din cincizeci în cincizeci de pași. A văzut când a trecut o santinelă și a numărat minutele până a trecut a doua. După ce-a fost sigur că nu erau decât doi, a socotit că are timp pentru etapa următoare. A fugit aplecat spre aripa dinspre sud a închisorii, căci stabilise ca Bernardo să-l aștepte acolo, unde un mic promontoriu stâncos făcea mai ușoară coborârea. Ambii cunoșteau locurile, în copilărie le exploraseră nu o dată. Ajuns la locul cu pricina, a lăsat santinela să treacă, apoi a apucat o torță și a făcut semnul pentru Bernardo. A asigurat ancora de fier în zid și a aruncat în afară frânghia, rugându-se să ajungă până la sol și Bernardo s-o vadă. A trebuit să se ascundă iute, căci se apropia cea de-a doua santinelă, care s-a oprit să privească stelele la două palme de ancoră. I s-a oprit inima în loc și i s-a udat masca de transpirație văzând cât de aproape era.

Dacă descoperea ancora, ar fi fost obligat să-i dea un brânci și să-l arunce peste zid, dar acest gen de violență îi repugna.

Așa cum îi explicase fratelui său de lapte, pariul cel mare era să facă dreptate fără a-și mânji conștiința cu sângele altora.

Bernardo, mai cu picioarele pe pământ, îl făcuse atent că un astfel de ideal nu prea era posibil.

Gardianul și-a reînceput patrularea exact când Bernardo apuca frânghia, făcând să se miște ancora. Zgomotul i s-a părut asurzitor lui Zorro, dar santinela a ezitat doar o clipă, apoi și-a îndreptat pușca pe umăr și-a mers mai departe. Cu un suspin de ușurare, mascatul s-a aplecat peste zid. Nu-i vedea, dar din tensiunea corzii și-a dat seama că se cățarau.

Cei patru au ajuns sus la timp ca să se ascundă înainte să apară cealaltă santinelă. Zorro le-a spus unde era capătul tunelului, după cum aflate de la Arsenio și le-a cerut ca doi dintre ei să coboare în curtea închisorii și să sperie caii, pentru ca soldații să nu poată veni după ei. După care fiecare s-a dus la treaba lui.

Zorro s-a întors pe terasa unde pitise bombele; l-a făcut atent pe Bernardo cu un lătrat scurt de coiote și le-a aruncat pe rând spre zid. A păstrat două, pe care avea să le folosească înăuntru. Bernardo a aprins fitilele celorlalte, le-a pasat indianului care era cu el, apoi au luat-o la fugă de-a lungul zidului, tăcuți și rapizi, de parcă ar fi mers la vânatoare. S-au plasat în locuri diferite, iar când fitilul era pe terminate, le-au aruncat spre obiectivele stabilite: grajdul cailor, depozitul de arme, sălașul soldaților, curtea. În timp ce fumul alb și gros învăluia închisoarea, Zorro le-a aprins pe ale sale la primul și al doilea nivel al clădirii principale. Panica s-a înstăpânit pe dată. La strigătul „Foc!”, soldații au ieșit bulucindu-se, punându-și din mers pantalonii și cizmele, în timp ce bătea clopotul de alarmă. Fugeau să salveze ce puteau, unii își treceau din mână în mână găleți cu apă și le vărsau orbește, sufocați, alții deschideau grajdurile ca să iasă caii. Locul s-a umplut de animalele îngrozite, ceea ce contribuia la învălmășeală. Cei doi indieni trimiși de Toypurnia, care alunecaseră pe zid în jos și așteptau ascunși, au profitat de situație ca să deschidă poarta fortăreței și să sperie caii, care au luat-o la goană. Erau animale domestice, nu s-au dus departe, grupându-se într-un loc unde indienii i-au ajuns repede. Au încălecat pe doi dintre ei, ceilalți i-au urmat la locul de întâlnire indicat de Zorro, aproape de ieșirea din tunel.

Carlos Alcazar a fost trezit de bătaia clopotului și a ieșit să vadă ce e cu zarva asta. A încercat să-și liniștească oamenii, spunându-le că piatra nu arde, dar nimeni nu l-a luat în seamă, căci indienii aruncaseră săgeți aprinse în paie din grajd și se vedeau și flăcări, nu numai fum. Între timp, clădirea se umpluse de fum și pe dinăuntru, așa că Alcazar a fugit după iubita sa verișoară, cu care s-a întâlnit la mijlocul culoarului.

— Prizonierii! Trebuie să salvăm prizonierii! a strigat Lolita, cuprinsă de disperare.

Numai că el avea alte priorități. Nu putea permite ca incendiul să-i distrugă prețioasele perle.

În cele două luni, deținuții scosese mii de scoici, iar Moncada și Alcazar aveau de-acum câțiva pumni de perle.

Convenția era ca două treimi să-i revină lui Moncada, care finanța operațiunea, iar o treime era pentru Alcazar, care o realiza. N-aveau un registru, căci afacerea era ilegală, însă inventaseră un sistem de contabilitate. Introduceau perlele printr-o găurică într-un mic sipet sigilat, fixat de dușumea prin două bare de metal și care se deschidea cu două chei.

Fiecare dintre asociați era în posesia unei chei, iar la sfârșit l-ar fi deschis și și-ar fi împărțit conținutul. Moncada desemnase un om de încredere pentru a păzi recolta pe barcaz, iar cel care introducea perlele în sipet era Arsenio. Orbul, cu fantastica sa memorie tactilă, era singurul în stare să țină minte numărul exact de perle și, dacă ar fi fost necesar, chiar să le descrie după formă și dimensiune. Carlos Alcazar îl detesta pentru memoria asta și pentru că se dovedise incoruptibil. Nu-i făcea nici un rău, căci era protejatul lui Moncada, dar nu pierdea nici un prilej ca să-l umilească. În schimb, îl mituise pe paznic, care, pentru o plată rezonabilă, îi dădea voie să sustragă perlele cele mai rotunde, mai mari și mai strălucitoare, care nu mai treceau prin mâinile lui Arsenio și nu ajungeau în sipet. Rafael Moncada n-avea să afle niciodată.

În timp ce indienii din tribul Toypurniei semănau haos și plecau cu caii, Bernardo s-a strecurat în clădire, unde-l aștepta Zorro, care l-a condus la celulele deținuților. Făcuseră de-acum câțiva pași pe culoar, acoperindu-și fețele cu batiste ude ca să se apere de fum, când Zorro s-a simțit apucat de braț.

— Părinte Aguilar, urmați-mă, e mai scurt pe aici.

Era Arsenio, care n-avea cum ști că umilul misionar se transformase în inefabilul Zorro, dar îl recunoscuse după glas.

Nu era obligatoriu să-l lămurească. Cei doi frați se pregăteau să-l urmeze, dar tocmai atunci a apărut Carlos Alcazar, oprindu-le trecerea. Văzându-i pe cei doi necunoscuți, dintre care unul costumat cât se poate de bizar, șeful închisorii a pus mâna pe pistol și a tras. Un strigăt de durere a răsunat între ziduri și glonțul s-a înfipt într-o grindă din tavan; Zorro îi zburase pistolul cu o plesnitură de harapnic pe mână chiar în timp ce apăsa pe trăgaci. Bernardo și Arsenio și-au urmat drumul spre celulele carcerei, în timp ce Diego, cu spada scoasă, fugea după Alcazar în sus pe scări. Îi venise o idee cu care să rezolve problemele părintelui Mendoza și, în treacăt, să-i coacă una lui Rafael Moncada. „Sunt genial, ce mai” și-a zis alergând mai departe.

Alcazar apucase să ajungă la biroul lui și să încuie ușa fără ca celălalt să-l prindă din urmă. Fumul nu intrase acolo. Zorro a tras un glonț în broască și a împins-o, dar ușa n-a cedat, era asigurată pe dinăuntru cu un zăvor. Pierduse singurul glonț, nu mai avea timp să reîncarce pistolul și fiecare minut conta. Ținea minte că ferestrele încăperii dădeau spre balconul exterior. Era limpede că nu putea să sară până acolo, căci risca să-și spargă capul de pietrele din curte, dar la etaj se găsea un gargui decorativ sculptat în piatră. Și-a prins harapnicul de el, a tras ca să-l asigure și, rugându-se ca mica sculptură să reziste la greutatea lui, s-a legănat, aterizând pe balcon. În birou, Carlos Alcazar își încărca pistolul pentru a distruge închizătorile sipetului și n-

a văzut umbra lui Zorro pe geam. Acesta a așteptat ca acela să tragă, distrugând unul din lacăte, apoi a năvălit înăuntru pe fereastra deschisă. Mantia i s-a încurcat și l-a făcut să piardă câteva clipe, suficient pentru ca Alcazar să arunce pistolul, acum inutil și să pună mâna pe sabie. Acest om, atât de crud cu cei slabi, era un laș în fața unui adversar de nivelul său, în plus, era un spadasin foarte prost; în mai puțin de trei minute, arma îi zburase în aer, iar el stătea cu mâinile ridicate și cu vârful spadei lui Zorro în piept.

— Aș putea să te ucid, dar nu vreau să mă mânjesc cu sânge de câine. Sunt Zorro și am venit să-mi dai perlele.

— Perlele aparțin domnului Moncada...

— Aparțineau. Acum sunt ale mele. Deschide sipetul.

— E nevoie de două chei, iar eu n-am decât una.

— Folosește pistolul. Atenție, la prima mișcare suspectă îți străpung gâtul fără milă. Zorro e generos, te lasă în viață dacă te supui.

Tremurând, Alcazar a reîncărcat pistolul și a rupt și lacătul celălalt. A ridicat capacul de lemn și a descoperit comoara, atât de albă și strălucitoare, că n-a rezistat să-și afunde mâinile printre perle și să și le prefire printre degete. La rândul lui, Zorro nu mai văzuse niciodată ceva atât de valoros.

Prin comparație, pietrele prețioase obținute în schimbul bunurilor lui Tomás de Romeu păreau modeste. Acolo era o avere. I-a poruncit să le răstoarne într-o pungă pe care o ținea la brâu.

— Focul o să ajungă la depozitul de muniție dintr-un moment în altul și El Diablo o să sară în aer. Mă țin de cuvânt, îți las viața să-ți priască.

Omul n-a răspuns. În loc să se repeadă spre ieșire, cum era de așteptat, a rămas în birou. Zorro observase că arunca priviri fugare spre capătul opus al încăperii, acolo unde era statueta Fecioarei Maria pe pedestalul ei de piatră. Pesemne că asta-l interesa mai mult decât viața. Și-a luat punga cu perle, a tras zăvorul și a ieșit afară, dar n-a mers mult și s-a

întors tiptil. Alcazar tot nu ieşea, astfel că l-a prins spărgând capul statuetei cu patul pistolului.

— Urât mod de a te purta cu Madona! a remarcat.

Mut de furie, Carlos Alcazar s-a răsucit şi a aruncat în el cu pistolul, ratându-l la mustaţă, apoi a apucat sabia care zăcea pe jos. N-a apucat să se ridice bine, că mascatul era în faţa lui, în timp ce fumul alb invada încăperea. S-au dueltat preţ de câteva minute, încându-se cu fum şi tuşind. Alcazar s-a tras înapoi către masă şi după ce s-a văzut dezarmat pentru a doua oară, a scos din sertar un pistol încărcat. N-a avut timp să tragă, pentru că o lovitură zdrăvăună de picior i-a aruncat pistolul cât colo, iar Zorro i-a însemnat obrazul cu trei tăieturi rapide care au format litera Z. Alcazar a scos un urlet, a căzut în genunchi şi şi-a dus mâinile la rană.

— Nu e mortală, omule, e doar semnul lui Zorro, ca să nu uiţi.

Pe jos, printre fragmentele statuetei sparte, era o pungă din piele de căprioară, pe care Zorro a ridicat-o din zbor înainte de a ieşi în fugă. De-abia mai târziu, când i-a cercetat conţinutul, a constatat că era vorba de cinci perle magnifice, mai valoroase decât toate celelalte din sipet.

Zorro ţinuse minte drumul, astfel că a ajuns repede la celulele prizonierilor. Subsolul era singurul loc din El Diablo unde n-ajunsese fumul, nici hărmălaia creată de bătăile de clopot, alergături şi tipete. Deţinuţii nu ştiau ce se petrece afară, alarma a dat-o Lolita. Fata coborâse în cămaşă de noapte şi desculţă să-i roage pe gardieni să elibereze deţinuţii. Speriaţi de incendiu, aceştia luaseră torţa din perete şi-o şterseseră în grabă, nepăsându-le defel de prizonieri. Auzind că era vorba de un incendiu, nefericiţii strigau şi scuturau zăbrelele, încercând să iasă. Atunci au venit Arsenio şi Bernardo. Primul s-a îndreptat calm spre dulăpiorul în care se ţineau lumânările şi cheile celulelor, pe care le recunoştea după pipăit, al doilea făcea lumină şi încerca să liniştească oamenii.

Ceva mai târziu a venit și Zorro. Lolita a scos un strigăt la vederea mascatului în negru care agita o sabie însângărată, dar spaima i s-a preschimbat în curiozitate în momentul în care acesta și-a vârât sabia în teacă și s-a aplecat să-i sărute mâna. Bernardo a intervenit dându-i o palmă în spate; nu era timp de galanterii.

— Nu vă speriați, nu e decât fum. Urmați-l pe Arsenio, știe el o ieșire, le-a spus Zorro deținuților care începeau să iasă din celule.

Și-a întins mantia pe jos, pentru Alejandro de la Vega.

Cei patru indieni au înnodat capetele, ca un hamac și l-au luat cu ei. Alții îl ajutau pe cel ce fusese biciuit, apoi cu toții, inclusiv Lolita, l-au urmat pe Arsenio spre tunel, cu Bernardo și Zorro ca ariergardă pentru protecție. Intrarea se afla în spatele unui morman de butoaie și vechituri, nu pentru a fi ascunsă, ci pentru că nu fusese folosită niciodată, iar cu timpul se adunaseră acolo toate lucrurile astea. Era limpede că nu fusese observată. Au eliberat ușița și au intrat pe rând în culoarul subteran. Zorro i-a spus Lolitei că nu era nici un pericol de incendiu, fumul nu era decât o stratagemă pentru a salva oamenii, majoritatea nevinovați. Ea nu înțelegea mare lucru, dar îl asculta hipnotizată. Cine era acest tânăr atât de atrăgător? Poate că era un bandit, de-aia își ascundea figura, dar această ipoteză, departe de a o speria, îi sporea și mai mult exaltarea. Era gata să-l urmeze până la capătul lumii, dar el nu i-a cerut așa ceva, ci doar să se întoarcă și să așeze butoaiele la loc în fața ușii și să aprindă paiele din celule, ca să aibă timp să fugă. Absolut pierdută, Lolita a încuviințat cu un surâs prostesc, dar cu privirile arzătoare.

— Vă mulțumesc, domnișoară, a spus el.

— Cine sunteți?

— Numele meu e Zorro.

— Ce glumă e asta, domnule?

— Nu e nici o glumă, vă asigur. Acum nu vă pot spune mai multe, căci timpul presează, dar ne vom revedea.

— Când?

— În curând. Lăsați-vă balconul deschis și într-o noapte voi veni să vă vizitez.

O asemenea propunere echivala cu o insultă, dar tonul necunoscutului era galant și dinții lui foarte albi. N-a știut ce să răspundă, iar când brațul puternic a luat-o de mijloc, n-a încercat să scape, dimpotrivă, a închis ochii și i-a întins buzele. Oarecum surprins de iuțea cu care progresa, Zorro a sărutat-o fără urmă din timiditatea de care era cuprins în fața Julianei. Ascuns după masca lui Zorro, putea da frâu liber galanteriei. În condițiile date, sărutul a fost destul de reușit. Dacă n-ar fi tușit amândoi din cauza fumului ar fi fost perfect. Zorro s-a despărțit de ea cu părere de rău și a intrat în tunel după ceilalți. Lolita a avut nevoie de trei minute întregi ca să-și recapete uzul rațiunii, apoi s-a grăbit să ducă la îndeplinire rugămințile fascinantului mascat, cu care avea de gând să se mărite cât mai repede, asta era sigur. Era o fată dezghețată.

La o jumătate de oră după explozia bombelor, fumul a început să se risipească; între timp, soldații stinseseră focul din grajd și se luptau cu cel din celule, iar Carlos Alcazar își oprise sângele de pe obraz cu o cârpă și controla din nou situația. Încă nu pricepea ce se întâmplase. Soldații găsiseră săgețile de la care pornise focul, dar nu și pe făptași. Nu credea că fusese un atac al indienilor, așa ceva nu se mai pomenise de douăzeci și cinci de ani, pesemne că era o șmecherie a lui Zorro ăsta ca să-i fure perlele. Iar de dispariția prizonierilor n-a aflat decât mult mai târziu.

Tunelul, întărit ca să nu se surpe pământul, era îngust, dar un om putea trece destul de bine. Aerul era rarefiat, căci gurile de aerisire se astupaseră cu timpul, astfel că Zorro a hotărât că n-avea sens să consume puținul oxigen cu flacăra lumânărilor, trebuia mers pe întuneric. Arsenio, care n-avea nevoie de lumină, mergea în frunte, ducând singura lumânare lăsată aprinsă, ca să poată veni ceilalți. Senzația că erau îngropați de vii și gândul că ar fi putut fi prinși pentru totdeauna dacă s-ar fi prăbușit pământul peste ei erau înspăimântătoare. Bernardo rareori își pierdea

cumpătul, dar era obișnuit cu spațiile largi și aici se simțea ca o cârțiță; îl cuprindea panica. Nu putea grăbi pasul, nici da înapoi, n-avea aer, avea impresia că nimerea peste șobolani și șerpi, era sigur că tunelul se îngusta și n-aveau să mai iasă la lumină.

Dar mâna fermă a fratelui său de lapte i se așeza pe umăr, iar glasul lui calm îi dădea curaj. Zorro era singurul care nu suferea de clausturare, pentru că mintea îi stătea la Lolita. În plus, așa cum îi spusese Bufnița Albă în timpul inițierii, peșterile și noaptea erau elementele predilecte ale vulpilor.

Drumul prin tunel li s-a părut foarte lung, deși ieșirea nu era departe de închisoare. Pe timp de zi, gardienii i-ar fi văzut, dar așa, în plină noapte, fugarii au ieșit din tunel sub copaci, neriscând să fie văzuți. Au ieșit plini de țărână, însetați, doritori de aer curat. Indienii au lepădat zdrențele de prizonieri, s-au scuturat de pământ, au ridicat brațele și ochii spre cer mulțumind pentru clipa de libertate. Aflând că era un loc sacru, s-au simțit încurajați; era un semn bun. Bernardo a tras un fluierat, i s-a răspuns și imediat au apărut indienii Toypurniei cu cai furati și cu cei ai lor, între care era Tornado. Fugarii au încălecat câte doi și s-au împrăștiat în direcția munților. Erau oameni ai locului și-aveau să ajungă la triburile lor înainte ca soldații să organizeze urmărirea. Aveau de gând să stea cât mai mult departe de albi, până când situația avea să revină la normal în California.

Zorro s-a scuturat de țărână, supărat că noul său costum comandat în Cuba era făcut praf, dar s-a felicitat că planul lui ieșise peste așteptări. Arsenio l-a luat pe cal pe cel care fusese biciuit, Bernardo l-a pus pe Alejandro de la Vega pe calul său și a încălecat și el ca să-l susțină. Drumul pe munte era accidentat și-avea să dureze toată noaptea. Aerul rece îl dezmeticise pe bătrân, iar bucuria că-și văzuse fiul îi readusese speranța. Bernardo l-a asigurat că Toypurnia și Bufnița Albă îl vor îngriji până la întoarcerea sa acasă.

Iar Zorro galopa pe Tornado spre misiunea San Gabriel.

Părintele Mendoza petrecuse nopțile astea zvârcolindu-se în pat și neputând să pună geană peste geană. Citise și se rugase fără a-și găsi liniștea sufletească după ce descoperise că lipseau lucruri din magazie, plus sutana de schimb. N-avea decât două, pe care le spăla din trei în trei săptămâni și erau atât de vechi și de cârpite, că nu-și putea imagina cine-ar fi vrut să-i fure una. Voise să-i dea hoțului posibilitatea de a înapoia cele furate, dar acum nu mai putea amâna. Gândul că trebuia să-i adune pe neofiți, să le țină o predică despre porunca a treia și să descopere vinovatul nu-l lăsa să doarmă. Știa că oamenii erau tare nevoiași și nu era cazul să-i pedepsească, dar peste greșeala asta nu putea trece. Nu pricepea de ce în loc să fure alimente șterpeliseră frânghii, nitrat, zinc și sutana sa; n-avea nici o noimă. Era obosit de atâta luptă, muncă și singurătate, îl dureau oasele și sufletul. Vremurile se schimbaseră, nu mai recunoștea lumea de azi, domnea lăcomia, nimeni nu mai ținea minte învățăturile lui Christos, nimeni nu-l mai respecta, nu-și putea apăra neofiții de abuzurile albilor. Uneori se întreba dacă indienilor nu le fusese mai bine înainte, pe când erau stăpânii Californiei și trăiau în legea lor, cu obiceiurile și zeii lor, dar imediat se închina și-i cerea iertare lui Dumnezeu pentru o asemenea erezie. „Unde-o să ajungem dacă până și eu mă îndoiesc de creștinism?!”, suspina el, căindu-se.

Situația se înrăutățise substanțial cu venirea lui Rafael Moncada, care reprezenta partea cea mai rea a colonizării; venise să se îmbogățească rapid și să plece cât mai repede.

Pentru el, indienii erau animale de povară. De mai bine de douăzeci de ani de când trăia la San Gabriel, misionarul trecuse prin multe momente critice – cutremure, epidemii, secetă, chiar și un atac al indienilor – dar nu se descurajase, căci știa că îndeplinește o poruncă divină. Acum se simțea părăsit de Dumnezeu.

Se întunecase și se aprinseseră torțele din curte. La capătul unei zile de muncă dură, părintele Mendoza, cu mânecele suflecate și transpirat, spârgea lemne pentru bucătărie.

Ridica toporul anevoie, în fiecare zi parcă era tot mai greu, iar lemnele mai tari. Exact atunci a auzit venirea unui călăreț. S-a oprit și și-a ascuțit privirile, care nu mai erau nici ele ca odinioară, întrebându-se cine venea atât de grăbit și la ceas târziu. A văzut apropiindu-se un bărbat îmbrăcat în negru, cu fața acoperită de o mască, precis că era un bandit. A dat alarma, pentru ca femeile și copiii să se ascundă, apoi l-a înfruntat cu toporul în mână și o rugăciune pe buze; nu avusese timp să-și ia pușca. Necunoscutul a sărit de pe cal din mers și l-a strigat pe nume:

— Părinte Mendoza, nu vă temeți, sunt un prieten!

— Atunci masca e de prisos. Cum te cheamă, fiule?

— Zorro. Știu că sună ciudat, dar și mai ciudat e ce am să vă spun. Să mergem înăuntru, părinte, vă rog.

Misionarul l-a dus pe necunoscut în capelă, unde conta pe protecția celestă și unde omul s-ar fi convins că nu era nimic de valoare. Individul era de temut, avea spadă, pistol și harapnic, era înarmat ca pentru război, dar avea un aer vag familiar. Unde mai auzise glasul ăsta? Zorro l-a asigurat că nu era un bandit, apoi i-a confirmat bănuielile în legătură cu afacerea cu perle pe care o puseseră la cale Moncada și Alcazar. În mod legal, numai zece la sută ar fi fost al lor, restul aparținea Spaniei. Îi foloseau pe indieni ca sclavi, convinși că nimeni, în afară de părintele Mendoza, n-ar fi ridicat un deget în apărarea lor.

— N-am la cine apela, fiule. Noul guvernator e un om slab și se teme de Moncada.

— Atunci trebuie să apelați la autoritățile din Mexic și din Spania, părinte.

— Cu ce dovezi? N-o să mă creadă nimeni, am faimă de om fanatic, obsedat de bunăstarea indienilor.

— Iată dovada, a spus Zorro, punându-i în mâini o pungă grea.

Misionarul a privit înăuntru și a scos o exclamație de mirare dând cu ochii de mormanul de perle.

— Pentru Dumnezeu, fiule, cum le-ai obținut?

— N-are importanță.

I-a sugerat să ducă prada episcopului din Mexic și să denunțe afacerea, era singura modalitate de a evita ca neofiții să fie luați ca sclavi. Dacă Spania voia să exploateze bancurile de scoici, n-avea decât să angajeze indienii yaquis, ca pe vremuri. L-a mai rugat să-i spună lui Diego de la Vega că tatăl său era liber și la adăpost. Misionarul a mărturisit că tânărul îl dezamăgise, parcă nu era fiul lui Alejandro și al Reginei, n-avea sânge. Apoi l-a rugat din nou pe necunoscut să-și descopere chipul, pentru a avea încredere; putea fi o cursă. Dar celălalt i-a spus că identitatea sa trebuia să rămână secretă, însă i-a promis că nu mai era singur în efortul de a-i apăra pe săraci, căci de-acum înainte Zorro va lupta pentru dreptate. Părintele Mendoza a râs nervos; omul părea sonat de-a binelea.

— Încă ceva, părinte. Punguța asta de piele de căprioară conține cinci perle mult mai valoroase decât celelalte, o adevărată avere. Sunt ale dumneavoastră. Nu trebuie să spuneți nimănui, vă asigur că singurul om care știe de existența lor n-o să îndrăznească să întrebe de ele.

— Îmi închipui că sunt furate.

— Așa e, dar ele aparțin de drept celor care le-au smuls mării cu ultima lor suflare. Veți ști să le dați folosința potrivită.

— Dacă sunt furate, nu vreau să știu de ele, fiule.

— Cum vreți, dar păstrați-le, i-a făcut Zorro cu ochiul.

Misionarul a ascuns punga în faldurile sutanei și și-a condus musafirul în curte, unde bidiviul cel negru aștepta înconjurat de copii. Necunoscutul a încălecat pe armăsar și, ca să-i distreze pe cei mici, l-a făcut să sară berbecește, apoi și-a scos spada, făcând-o să strălucească la lumina torțelor și a cântat o povestioară în versuri, compusă în lunile de plictis de la New Orleans, în care era vorba de un călăreț viteaz care apare în nopțile cu lună să apere dreptatea, să-i pedepsească pe ticăloși și să-i cresteze cu litera Z. Cântecelul i-a încântat de copii, dar părintelui Mendoza i-a întărit convingerea că tipul era plecat cu pluta. Isabel și Nuria, care-și petreceau cea mai mare parte a timpului în camerele lor,

cosând, au ieșit în curte și-au apucat să zărească silueta elegantă pe calul negru tocmai când pleca. Au întrebat cine era personajul acela pitoresc, la care părintele Mendoza a spus că, dacă nu era un diavol, precis era un înger trimis de Dumnezeu ca să-i întărească credința.

În aceeași noapte, Diego de la Vega s-a întors la misiune, plin de praf, spunând că trebuise să-și scurteze drumul ca să nu fie prins de bandiți. Zărise de departe doi tipi suspecti și, ca să nu se întâlnească cu ei, ieșise de pe Drumul Regal și galopase spre păduri, unde se rătăcise. Își petrecuse noaptea ghemuit sub un copac, la adăpost de bandiți, dar nu și de urși și lupi. În zori se hotărâse să se întoarcă la misiune, căci ar fi fost imprudent să-și continue drumul de unul singur. Călărise toată ziua fără să mănânce nimic, era mort de oboseală și-l durea capul. Avea să plece la Monterrey peste câteva zile, de data asta bine înarmat și cu escortă. Părintele Mendoza l-a informat că nu mai era nevoie să-l viziteze pe guvernator, pentru că don Alejandro de la Vega fusese eliberat din închisoare de un necunoscut plin de curaj. Lui Diego nu-i mai rămânea decât să recupereze bunurile familiei. N-a mai spus că nu vedea cum ar fi fost în stare s-o facă țafundachele ăsta ipohondru.

— Cine l-a salvat pe tata?

— I se spune Zorro și era mascat.

— Mascat? Poate vreun bandit, nu?

— L-am văzut și eu, Diego și pentru un bandit nu era rău deloc. Nu-ți mai spun ce chipeș și elegant era! Și-avea un cal care trebuie că a costat o avere, a intervenit Isabel, însuflețită foarte.

— Tu ai avut mereu o imaginație peste măsură, i-a replicat Diego.

Nuria a venit să le spună că masa era gata. Diego a onorat cina cu o voracitate care n-avea nici o legătură cu migrena, iar la sfârșit a felicitat-o pe guvernanta pentru faptul că îmbunătățise dieta de la misiune. Isabel l-a chestionat fără milă, voia să știe de ce caii nu erau obosiți, cum arătau

bandiții, cât timp făcuse de colo până dincolo și de ce nu trăsesese la vreo misiune, după o singură zi de drum. Părintele Mendoza, scufundat în cugetări, n-a observat răspunsurile vagi. Cu dreapta mânca, iar cu stânga pipăia punguța din piele de căprioară din buzunar, calculând că putea reda misiunii bunăstarea de odinioară. Păcătuisese oare acceptând perlele pătate de suferință și lăcomie? Nu, nu era un păcat, dar dacă erau cu ghinion... A zâmbit, constatând că devenise mai superstițios cu vârsta.

Două zile mai târziu, când părintele Mendoza apucase să trimită scrisoarea despre perle în Mexic și-și făcea bagajele pentru a-l însoți pe Diego, au venit Rafael Moncada și Carlos Alcazar în fruntea unor soldați, printre care și obezul sergent García. Alcazar avea o cicatrice urâtă, care-i deforma obrazul și era neliniștit pentru că nu reușise să-și convingă asociatul de felul în care dispăruseră perlele. Adevărul nu i-ar fi folosit în cazul de față, căci ar fi pus în evidență rolul său jalnic în apărarea închisorii și a prăzii.

Preferase să-i spună că vreo cincizeci de indieni puseseră foc la El Diablo în timp ce o bandă de bandiți, la ordinele unui mascat în negru care-și spunea Zorro, pătrunsese în clădire. La capătul unei bătălii crunte, în care el însuși fusese rănit, atacanții ieșiseră învingători și furaseră perlele.

În toată zarva, scăpaseră și deținuții. Știa că Moncada n-avea să-și găsească liniștea până nu va afla adevărul și va da de urma perlelor. Prizonierii care fugiseră nici nu contau, mâna de lucru indigenă prisosea.

Crestătura ciudată de pe falca lui Alcazar – un Z perfect – i-a reamintit lui Moncada de alt mascat, a cărui descriere corespundea cu cea a lui Zorro, care lăsase un semn asemănător în reședința cavalerului Duchamp și într-o garnizoană din Barcelona. În ambele ocazii, pretextul fusese eliberarea unor deținuți, exact ca la El Diablo. Iar a doua oară avusese chiar îndrăzneala să se folosească de numele său și de al mătușă-sii Eulalia. Jurase să se răzbune, dar n-avusese ocazia să-l provoace. A ajuns repede la singura concluzie posibilă: Diego de la Vega se găsea la Barcelona în

perioada când cineva făcea un Z pe pereți și de-abia revenise în California când același semn apărea pe mutra lui Alcazar. Nu era o simplă coincidență. Numitul Zorro nu putea fi decât Diego. Greu de crezut, dar orice pretext era bun ca să-l facă să plătească necazurile produse. Ajunsese la misiune în goana calului, de teamă ca omul să nu fi plecat și dăduse de Diego, care ședea sub un umbrar, bea limonadă și citea poezii. I-a poruncit sergentului García să-l aresteze pe loc; bietul grăsan, care avea în continuare aceeași admirație necondiționată pentru Diego ca în copilărie, se pregătea să execute fără chef ordinul, dar părintele Mendoza a declarat că mascatul care-și spunea Zorro nu semăna nici pe departe cu Diego de la Vega. Isabel a confirmat; numai un prost ar fi putut să-i confunde pe cei doi, îl cunoștea pe Diego ca pe un frate, hălăduiseră cinci ani împreună, era băiat bun, inofensiv, sentimental și bolnăvicios, nici gând să fie bandit, cu atât mai puțin un erou.

— Mersi, i-a tăiat-o Diego, jignit, dar a observat că ochiul sașiu al prietenei sale se învârtea ca un titirez.

— Zorro îi ajută pe indieni pentru că sunt nevinovați, știți la fel de bine ca mine, domnule Moncada. N-a furat perlele, le-a luat drept dovadă pentru ce se petrece la El Diablo, a spus misionarul.

— Despre ce perle vorbiți? a sărit Carlos Alcazar, extrem de nervos, căci până atunci nimeni nu pomenise de așa ceva și nu știa în ce măsură era la curent preotul cu afacerile lui murdare.

Părintele Mendoza a admis că Zorro îi dăduse punga cu perle pentru a fi trimise la tribunalul din Mexic. Rafael Moncada și-a ascuns un suspin de ușurare; recuperarea comorii se dovedea mai ușoară decât își imaginase. Moșul ăsta caraghios nu era o problemă, putea să scape de el cât ai zice pește, se întâmplau atâtea accidente regretabile. Cu o expresie îngrijorată, i-a mulțumit pentru că avusese grijă de perle, apoi i le-a cerut, avea să se ocupe chiar el de această treabă. Dacă, în calitatea sa de șef al închisorii, Carlos Alcazar făcuse anumite nereguli, avea să ia măsurile care se

impun, n-avea sens să deranjeze pe cineva din Mexic. Misionarul a trebuit să se supună. N-a îndrăznit să-l acuze de complicitate cu Alcazar, ar fi fost un pas greșit, în stare să-l coste ce avea mai scump pe lume: misiunea. A adus punga și a pus-o pe masă.

— Perlele aparțin Spaniei. Am trimis o scrisoare superiorilor mei și va avea loc o investigație.

— O scrisoare? Dar vaporul n-a sosit încă..., s-a bâlbâit Alcazar.

— Dispun de alte mijloace, mai rapide și mai sigure decât vaporul.

— Sunt aici toate perlele? a întrebat Moncada, supărat.

— De unde să știu? Nu eram de față când au fost sustrase, nu știu câte erau la început. Numai Carlos poate răspunde la această întrebare.

Cuvintele misionarului au avut darul să sporească bănuielile lui Moncada în legătură cu asociatul său. L-a apucat pe părintele Mendoza de braț și l-a târât în fața crucifixului din perete.

— Jurați înaintea crucii Domnului Nostru Isus că n-ați văzut alte perle. Dacă mințiți, vă condamnați la iad, i-a poruncit.

S-a lăsat o tăcere, nu mai respira nimeni, parcă și aerul încremenise. Livid, misionarul a izbucnit:

— Cum îndrăznești?

— Jurați!

Diego și Isabel au făcut un pas înainte ca să spună ceva, dar părintele Mendoza i-a oprit cu un gest, a pus un genunchi la pământ, mâna dreaptă pe piept și ochii pe Christul cioplit în lemn de o mână de indian. Tremura de indignare și furie, dar nu se temea c-o să ajungă în iad, cel puțin nu pentru asta.

— Jur în fața Crucii că n-am văzut alte perle. Să-mi fie sufletul osândit dacă mint, a rostit cu glas puternic.

O vreme nimeni n-a spus nimic, nu se auzea decât răsuflarea de ușurare a lui Carlos Alcazar, a cărui viață nu valora nici cât o ceapă degerată dacă Rafael Moncada ar fi

aflat că-și păstrase cea mai valoroasă parte a prăzii. Bănuia că pungața din piele de căprioară rămăsese la mascat, dar nu pricepea de ce îi dăduse celelalte perle preotului și nu păstrase totul. Diego i-a ghicit raționamentul și i-a zâmbit sfidător.

Moncada a trebuit să accepte jurământul părintelui Mendoza, însă le-a spus tuturor că afacerea avea să se termine abia când vinovatul va fi spânzurat. Pe urmă a repetat:

— García! Arestează-l pe De la Vega!

Grasul și-a șters fruntea cu mâneca uniformei și s-a executat mâhnit.

— Îmi pare rău, i-a spus, făcându-le semn soldaților să-l ia.

Isabel a sărit în fața lui Moncada, argumentând că n-aveau nici o dovadă împotriva lui, dar el a împins-o brutal.

Diego de la Vega și-a petrecut noaptea închis într-una din fostele odăi de servitori din conacul în care se născuse. Își amintea până și de cea care o locuise pe vremea când el stătea acolo cu părinții, o indiancă mexicană pe nume Roberta, care avea un obraz ars în urma unui accident cu o oală de ciocolată fierbinte. Ce-o mai fi făcând? Uitase însă că aceste cămăruțe erau atât de mizere, un fel de văgăuni fără ferestre, cu dușumea de pământ bătătorit și pereți nezugrăviți, doar cu un mindir de paie, un scaun și o lasă de lemn. Și-a zis că astfel trăise în copilărie Bernardo, în timp ce, la câțiva metri mai încolo, el dormea într-un pat de bronz cu perdele de tul contra păianjenilor, într-o odaie ticsită de jucării.

Cum de nu observase asta atunci? Casa era despărțită de o linie invizibilă, care separa ambianța familiei de universul complex al servitorilor. Prima, vastă și luxoasă, decorată în stil colonial, era o minune de ordine, calm și curățenie, mirosea a flori și a tutunul pe care-l fuma tata. Al doilea clocotea de viață; era o trâncâneală permanentă, erau animalele domestice, erau certuri și muncă, mirosea a ardei

iute măcinat, a pâine proaspătă, a rufe spălate cu leșie, a gunoi.

Terasele familiei, îmbrăcate în faianță pictată, cu panseluțele și fântânile arteziene, erau un paradis de prospețime, în timp ce curțile din dos se umpleau vara de praf și iarna de noroi.

Nenumărate ore a petrecut Diego pe mindirul de pe jos, asudând în căldura de mai și fără să vadă lumina zilei. Îi lipsea aerul, îl ardea pieptul. Nu putea măsura timpul, dar credea că trecuseră mai multe zile. Avea gura uscată și începuse să se teamă că Moncada avea de gând să-l termine prin însetare și înfometare. Mai încerca din când în când să doarmă, dar era mult prea incomod. N-aveai loc să faci nici doi pași, înțepenise de-a binelea. Cercetase cămăruța palmă cu palmă, căutase o modalitate de a ieși, dar în zadar. Ușa era închisă pe dinafară cu un drug de fier; nici chiar Galileo Tempesta n-ar fi putut s-o deschidă dinăuntru. Încercase să desprindă scândurile din tavan, dar erau întărite, era limpede că odăița era folosită ca închisoare. Într-un târziu, ușa mormântului s-a deschis și figura rubicondă a sergentului García s-a arătat în prag. În ciuda slăbiciunii, lui Diego i-a trecut prin minte că poate l-ar fi putut scoate din joc pe bunul sergent cu un minimum de violență, cu o apăsare pe gât învățată de la maestrul Escalante pe când îl antrena în metoda de luptă a membrilor societății „Dreptate”; totuși, nu voia să-i creeze vechiului amic probleme cu Moncada. În plus, poate c-ar fi reușit să iasă din celulă, dar nu și din casă; mai bine să aștepte. Grasul i-a pus pe jos o cană cu apă și un blid cu fasole și orez.

— Cât e ceasul, prietene? l-a întrebat, simulând o bună dispoziție pe care era departe de a o avea.

García i-a răspuns prin semne și întinzându-și degetele.

— E nouă dimineăța și e marți, zici? Asta înseamnă că sunt aici de două nopți și o zi. Vai ce bine am dormit! Știi ceva de intențiile lui Moncada?

García a dat din cap a negație.

— Ce-ai pățit? Ai ordin să nu vorbești cu mine? Bun, dar nu ți-a zis nimeni că n-ai voie să mă ascuți, așa-i?

— Îhâmm, a admis acela.

Diego s-a întins, a căscat, a băut apa și a savurat alene mâncarea, care i se părea delicioasă, după cum l-a informat pe García, după care s-a apucat să trâncânească despre vremurile trecute: aventurile minunate din copilărie, curajul pe care l-a dovedit García când l-a înfruntat pe Alcazar și a prins un urs viu. Nu degeaba îl admirau toți bătaușii de la școală. Nu prea se potrivea cu amintirile sergentului, dar cuvintele au fost ca un balsam pe sufletul lui chinuit.

— În numele vechii noastre prietenii, García, trebuie să mă ajuți să scap de aici.

— Aș face-o cu dragă inimă, dar sunt soldat și datoria e înainte de toate, i-a răspuns în șoaptă, uitându-se peste umăr să nu audă careva.

— N-am să-ți cer niciodată să nu-ți faci datoria sau să comiți vreo ilegalitate, dar nimeni n-o să te învinuiască dacă ușa nu se închide bine...

N-a avut timp să termine; a venit un soldat care i-a spus sergentului că don Rafael Moncada aștepta prizonierul.

García și-a tras haina, a scos pieptul înainte și și-a lovit călcâiele cu un aer marțial, dar i-a făcut lui Diego cu ochiul.

L-au luat de brațe și, până i s-au dezmoșit picioarele de atâta nemișcare, l-au dus în salonul principal mai mult pe sus.

Cu părere de rău, Diego a constatat încă o dată schimbările; căminul său semăna cu o garnizoană. L-au așezat pe un scaun în salon și l-au legat peste piept și de glezne. Și-a dat seama că García nu se omora cu treaba, legăturile erau destul de slabe, cu un pic de îndemânare ar fi scăpat de ele, dar erau soldați peste tot. „Am nevoie de o sabie”, i-a șoptit la ureche, profitând că celălalt soldat se depărtase puțin. Grasul aproape că s-a sufocat de spaimă; Diego exagera, cum să-i aducă o armă în condițiile astea? L-ar fi costat mai multe zile la butuc și cariera militară. L-a bătut drăgăstos pe umăr și a ieșit cu capul plecat și târându-

și picioarele, în timp ce gardianul se așeza într-un colț pentru a-l ține sub observație.

Diego a stat pe scaun mai bine de două ore, timp în care și-a eliberat pe ascuns mâinile din frânghie. Nu putea să-și dezlege și picioarele fără ca soldatul, un metis nemișcat ca o statuie aztecă, să prindă de veste. A încercat să-l atragă simulând un acces de tuse, apoi l-a rugat să-i dea o țigară, un pahar cu apă, o batistă, dar n-a fost chip să-l facă să se miște. Drept unic răspuns, ridică arma și-l atîntea cu ochii lui mici ca de piatră, de peste pomeții proeminenți. Diego și-a zis că dacă asta era strategia lui Moncada pentru a-l umili și a-i frânge voința, apoi chiar că era eficientă.

În fine, pe la jumătatea după-amiezii, Rafael Moncada și-a făcut apariția, cerându-și scuze pentru inconfortul la care fusese obligată o persoană atât de fină precum Diego.

Departe de el gândul de a-l face să treacă prin momente grele, dar date fiind împrejurările, n-avusese încotro. Știa oare Diego cât timp stătuse închis în odaia de servitori? Tot atâtea ore câte petrecuse el însuși în odaia secretă a lui Tomás de Romeu, până să vină mătușă-sa să-l scoată. Ciudată coincidență. Se lăuda el că avea simțul umorului, dar gluma asta fusese cam grosolană. Oricum, îi era recunoscător că-l scăpase de Juliana; o căsătorie cu o femeie de condiție inferioară i-ar fi distrus cariera, după cum îl prevenise de atâtea ori mătușa, dar nu erau aici ca să vorbească de Juliana, acela era un capitol închis. Bănuia că Diego – sau trebuia să-i spună Zorro? – Voia să știe ce soartă-l aștepta. Păi, era un delincvent de aceeași speță ca taică-său, Alejandro de la Vega; așchia nu sare departe de trunchi. Bătrânul o să fie prins, nu era nici o îndoială și-avea să-și sfârșească zilele în carceră.

Nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să-l spânzure pe Zorro cu mâna lui, a mai spus, dar nu era rolul său. Îl va trimite în Spania, în lanțuri și bine păzit, ca să fie judecat acolo unde-și începuse cariera criminală și unde lăsase destule urme pentru a fi condamnat. Sub guvernarea lui

Ferdinand al VII-lea legea era aplicată așa cum se cuvine, nu ca în colonii, unde autoritatea era o glumă. Delictelor comise în Spania se adăugau cele din California; atacase închisoarea El Diablo, provocase un incendiu, distrusese proprietatea regatului, rănisese un militar și pusese la cale evadarea prizonierilor.

— Înțeleg că autorul acestor fapte reprobabile este un anumit Zorro. Și mai cred că a pus mâna și pe niște perle. Sau excelența voastră nu dorește să abordeze tema asta?

— Zorro ești tu, De la Vega!

— Aș vrea eu, omul pare fascinant, dar sănătatea mea subredă nu-mi permite asemenea aventuri. Sufăr de astm, de dureri de cap și palpitații la inimă.

Rafael Moncada i-a pus sub nas un document scris de el însuși, în lipsa unui funcționar și i-a cerut să-l semneze. Prizonierul a obiectat că ar fi imprudent să semneze ceva fără să fie la curent cu conținutul. Acum nu putea citi, căci n-avea ochelarii la el și era miop, altă deosebire față de Zorro, despre care se spunea că ochește perfect cu harapnicul și are mare iuțeală de spadă. Un ochelarist n-avea astfel de talente.

— Ajunge!, a urlat Moncada, dându-i o palmă zdravănă.

Diego se aștepta la o reacție violentă, dar tot a trebuit să facă un efort uriaș ca să nu riposteze. Nu era încă momentul. Și-a ținut mâinile la spate, peste frânghie, în timp ce sângele care-i curgea din nas și din gură îi păta cămașa. Exact atunci a dat buzna sergentul García, care văzându-și prietenul din copilărie în asemenea hal, s-a oprit brusc, neștiind ce să facă. Glasul de comandă al lui Moncada l-a dezmeticit:

— Nu te-am chemat, García.

— Excelență... Diego de la Vega e nevinovat. V-am spus eu că nu putea fi Zorro! Tocmai l-am văzut pe adevăratul Zorro afară.

— Ce naiba spui acolo, omule?

— E adevărat, excelență, l-am văzut cu toții.

Moncada a ieșit ca din pușcă, urmat de sergent, dar gardianul a rămas în salon, cu pușca îndreptată spre Diego. În grădină, Moncada l-a zărit pentru prima dată pe Zorro,

care se profila limpede pe fundalul cerului violet al înserării. Uluit, a amuțit preț de câteva clipe.

— Urmăriți-l, idiotilor! a strigat apoi, scoțându-și pistolul și trăgând fără să ochească.

Câțiva soldați au fugit să-și ia caii, alții trăgeau, dar călărețul se depărta la galop. Sergentul, mai curios decât alții să descopere cine era Zorro, a sărit în sa cu o agilitate neobișnuită și-a înfipt pintenii în burta animalului și a pornit în urmărirea lui întovărășit de șase oameni. S-au făcut nevăzuți spre sud, printre dealuri și păduri. Mascatul avea avantaj și cunoștea terenul, dar și așa distanța dintre el și soldați se tot scurta. După o jumătate de oră de galop, când caii erau albi de spumă, soarele asfințise și soldații erau gata să-l ajungă din urmă, ajunseseră la faleză; Zorro era prins în capcană, de o parte marea, de cealaltă parte erau ei.

În acest timp, în salon, Diego a avut impresia că se deschide ușa din spatele căminului. Nu putea fi decât Bernardo, care pesemne reușise să se întoarcă. Nu știa ce se petrecuse afară, însă din înjurăturile lui Moncada, strigătele, focurile de armă și agitația cailor, bănuia că fratele său de lapte îi păcălise. Ca să-i distragă atenția paznicului, a mai simulat un atac de tuse spectaculos și-a răsturnat scaunul și a rămas întins pe o parte. Omul a venit lângă el și i-a zis să stea liniștit sau îi zboară creierii, dar Diego i-a perceput ezitarea din glas, poate că instrucțiunile statuii aztece nu includeau uciderea lui. Cu coada ochiului, a zărit o umbră care se desprindea din cămin și se apropia. A tușit din nou, zvârcolindu-se de parcă s-ar fi sufocat, în timp ce omul îl ținea în cătarea puștii și nu știa ce să facă. Diego și-a eliberat mâinile și i-a tras una în picioare, dar omul era ca de piatră, nici nu s-a clintit. Dar imediat a simțit țeava unui pistol în tâmplă și-a dat cu ochii de un mascat care-i zâmbea tăcut.

— Predă-te, om bun, că te împușcă Zorro, l-a sfătuit Diego, dezlegându-și repede picioarele.

Celălalt Zorro a dezarmat paznicul, i-a aruncat pușca lui Diego, care a prins-o din zbor și a luat-o iute înapoi spre cămin, clipind complice din ochi. Diego l-a culcat pe paznic

cu o lovitură aplicată la gât, nelăsându-l să vadă ce se petrecea. Omul a stat leșinat câteva minute, timp în care Diego l-a legat cu aceeași frânghie cu care-l legaseră pe el, după care a spart geamul, având grijă să nu rămână cioburi tăioase pe margini, căci avea de gând să se întoarcă tot pe aici și s-a strecurat pe ușița secretă care ducea în peșteri.

Când a revenit în salon, Rafael Moncada a constatat că De la Vega se topise, iar în locul lui stătea cel însărcinat să-l păzească. Geamul era spart, iar gardianul zăpăcit nu-și amintea decât de o siluetă în negru și de răceala de gheață a pistolului în tâmplă. „Imbecili, idioți fără scăpare”, a sunat concluzia lui Moncada. Jumătate din oamenii lui galopau după o fantomă, iar prizonierul evadase chiar sub nasul lui. În ciuda evidențelor, tot mai era convins că Zorro și Diego de la Vega erau una și aceeași persoană.

În peșteră, Diego nu l-a găsit pe Bernardo, cum se aștepta, însă acesta îi lăsase mai multe lumânări de seu aprinse, costumul, spada și calul. Tornado pufnea nerăbdător, scuturându-și coama deasă și lovind pământul cu copitele.

„O să te obișnuiești cu locul ăsta, prietene”, i-a spus Diego și l-a mângâiat pe gâtul mătăsos. A mai găsit și o ploscă cu vin, pâine, brânză și miere, ca să se întremeze după clipele neplăcute prin care trecuse. După cum se vede, fratele nu pierdea din vedere nici un amănunt. Era de admirat și dibăcia cu care scăpase de urmărire și apăruse ca prin minune exact la timp ca să-l salveze. Și cât de elegant acționase! Bernardo era un Zorro la fel de bun ca și el, împreună aveau să fie de neînfrânt.

Pentru următorul pas nu era grabă, trebuia să aștepte noaptea, când agitația se va fi potolit. După ce-a mâncat, a făcut câteva flexiuni de dezmorțire, apoi s-a întins să doarmă la câțiva pași de Tornado, cu conștiința datoriei împlinite.

S-a trezit după câteva ceasuri odihnit și vioi. S-a spălat și și-a schimbat hainele și-a pus masca, chiar și mustața falsă. „Am nevoie de o oglindă, e greu s-o lipești pe nevăzute. Hotărât lucru, îmi las să crească mustața, e musai. Peștera

asta are nevoie de oarece îmbunătățiri care să ne ușureze aventurile, nu crezi?”, i-a vorbit el calului Tornado. Și-a frecat mâinile plin de încântare la perspectiva uriașelor posibilități pe care le aducea viitorul; cât va fi sănătos și în putere n-o să se plictisească nicicând. S-a gândit la Lolita și a simțit o gâdilătură în stomac, la fel cu cele pe care i le provoca Juliana, dar nu le-a pus în legătură. Atracția pentru Lolita era proaspătă de parcă ar fi fost prima și singura din viața lui. Dar, atenție! Nu trebuia să uite că era verișoara lui Carlos Alcazar, așa că nu putea să-i fie logodnică.

Logodnică? A râs vesel; nu se va căsători niciodată, vulpea e un animal singuratic.

A constatat că sabia Justina aluneca ușor în teacă și-a pus pălăria și-a fost gata de acțiune. L-a dus pe Tornado la ieșirea din peșteră, pe care Bernardo avusese prevederea s-o ascundă bine cu pietre și crengi, a încălecat și-a pornit-o spre casă.

Nu voia să riște ca trecerea secretă din șemineu să fie descoperită. A socotit că dormise niște ore bune, pesemne că trecuse de miezul nopții și toți, cu excepția santinelor, dormeau.

L-a lăsat pe Tornado cu hățurile slăbite sub niște copaci, convins că n-avea să se miște de acolo până nu va fi chemat; fusese bine dresat de Fulgerul Noptii. Cu toate că dublaseră paza, nu i-a fost greu să se apropie de casă și să tragă cu ochiul pe fereastra din salon, singura luminată. Pe masă era un sfeșnic cu trei lumânări, dar restul încăperii era cufundat în beznă.

Și-a trecut atent picioarele peste geamul spart, a intrat, s-a strecurat pe lângă mobila trasă la perete până la șemineu, unde s-a pitit printre trunchiurile mari. În capătul opus al salonului Rafael Moncada se plimba fumând, iar sergentul García, în poziție de drepti, încerca să-i explice cele petrecute. Îl urmăriseră pe Zorro în galop până la faleză, dar când erau gata să pună mâna pe el, banditul a ales să sară în mare în loc să se predea. Era deja destul de întuneric și era cu neputință să te apropii de buza falezei, puteau

aluneca pe pietre. Deși nu se vedea până în fund și-au descărcat armele, așa că dacă nu-și frânsese grumazul în cădere, precis că Zorro fusese lovit de gloanțe.

— Imbecilule! a repetat pentru a nu știu câta oară Moncada. Individul a reușit să vă păcălească și-ntre timp a scăpat și De la Vega.

O expresie inocentă de ușurare a trecut repede pe chipul înroșit al lui García, dispărând imediat sub privirile tăioase ale superiorului.

— Măine iei un detașament de opt oameni înarmați și te duci la misiune. Dacă De la Vega e acolo, îl arestezi imediat; dacă se opune, îl ucizi. Dacă nu e acolo, mi-i aduci pe părintele Mendoza și pe Isabel de Romeu. Îi iau ca ostatici până se predă banditul. Ai priceput?

— Dar cum să-i facem așa ceva părintelui? Mă gândesc că...

— Nu gândi, García! Creierul tău nu e făcut pentru asta. Ascultă și închide gura.

— Da, excelență.

Din ascunzătoarea lui, Diego se întreba cum făcuse Bernardo pentru a fi în două locuri în același timp. Moncada l-a expedit pe sergent după ce l-a insultat copios, după care și-a turnat din coniacul lui Alejandro de la Vega și s-a așezat să mediteze, legănându-se în balansoar și cu picioarele pe masă. Lucrurile se complicasera, erau lucruri rămase în aer, trebuia să scape de niște oameni, altminteri povestea cu perlele n-ar fi rămas secretă. A sorbit fără grabă băutura, a revăzut documentul pe care-l scrisese ca să fie semnat de Diego, apoi s-a dus la dulapul greoi și a scos punga. O lumânare se arsesese complet, ceara s-a scurs pe masă când nu terminase încă de numărat perlele. Zorro a mai așteptat o clipă, apoi a ieșit tiptil din ascunzătoare. Făcuse deja câțiva pași, lipit de perete, când Moncada s-a simțit observat și s-a întors. Privirile i s-au îndreptat către silueta topită în întuneric, fără să-l vadă, dar instinctul l-a avertizat de pericol.

A pus mâna pe sabie cu mâner de argint și canaf de mătase roșie, care era atârnată de fotoliu.

— Cine-i acolo?

— Zorro. Cred că avem niște problemețe nerezolvate, a răspuns Diego, ieșind la lumină.

Moncada nu l-a lăsat să continue, s-a repezit spre el cu un strigăt plin de ură, hotărât să-l străpungă. Zorro a eschivat spada cu o piruetă de toreador, inclusiv o mișcare elegantă de capă și s-a depărtat din două salturi la fel de grațioase, cu mâna dreaptă înmănușată pe spadă, cu stânga în șold, privirile atente și un surâs plin de dinți albi sub mustăcioara răsucită. La al doilea atac pe care l-a eschivat și-a scos sabia din teacă fără grabă, de parcă insistența cu care celălalt voia să-l ucidă l-ar fi agasat.

— Nu e bine deloc să te lupți cu furie, l-a sfătuit.

A parat fără efort trei lovituri date cu ambele mâini și un rever, apoi a dat înapoi, pentru ca adversarul să prindă curaj și să atace din nou. Dintr-un singur salt s-a urcat pe masă, de unde s-a apărat aproape dansând de loviturile de sabie ale lui Moncada. Peste unele sărea, pe altele le eschiva cu câte o piruetă sau le para atât de puternic, că săreau scânteii. S-a dat jos de pe masă și a țopăit peste scaune, urmat de un Moncada tot mai frenetic. „Nu vă obosiți, nu face bine la inimă”, l-a enervat iarăși. Din când în când, Zorro dispărea în locurile în care lumina slabă a lumânărilor nu bătea, însă nu profita de întuneric pentru a ataca pe furiș, ci apărea în altă parte, chemându-și adversarul cu o fluierătură.

Moncada era un spadasin bun și într-o luptă sportivă i-ar fi dat de furcă oricărui adversar, dar îl orbea o furie fanatică. Nu-l suferea pe obraznicul ăsta care sfida autoritățile, își bătea joc de ordine și de legi. Trebuia să-l ucidă înainte să distrugă ceea ce prețuia mai presus de orice: privilegiile pe care le avea din naștere.

Duelul a continuat în același mod, unul atacând cu disperare, celălalt eschivând cu o lejeritate ironică. Când Moncada credea că-l poate lipi de perete și străpunge, Zorro se arunca pe jos și apărea, făcând o piruetă elegantă, câțiva

pași mai încolo. Când în sfârșit a înțeles că în loc să câștige teren, îl pierdea, Moncada și-a strigat oamenii și atunci Zorro a pus capăt jocului. Din trei salturi a ajuns la ușă și a încuiat-o de două ori, în timp ce cu mâna cealaltă își ținea dușmanul la distanță. Apoi și-a trecut spada în stânga, un truc ce reușea să nedumerească, măcar pentru câteva secunde, adversarul. A sărit din nou pe masă, de acolo s-a agățat de candelabrul mare din fier, care atârna de tavan de la reconstrucția casei, s-a balansat și a aterizat în spatele lui Moncada, într-o ploaie de o sută cincizeci de lumânări pline de praf. Până să apuce să se dezmeticească, Moncada s-a pomenit dezarmat și cu vârful spadei în ceafă. Manevra durase doar câteva secunde, dar deja vreo șase soldați spărgeau ușa cu paturile puștilor și năvăleau în salon gata să tragă. (Cel puțin așa a povestit Zorro episodul în repetate rânduri și cum nimeni nu l-a contrazis, trebuie să-l cred, deși tinde să-și exagereze isprăvile. Scuzați paranteza, să ne întoarcem în salon.) Ziceam deci că soldații năvăliseră înăuntru sub comanda sergentului García, tocmai sculat din pat și numai în izmene, dar cu chipiul peste părul unsuros. Oamenii au călcat pe lumânări, unii au alunecat pe jos. Unui soldat i-a scăpat un glonț, care a trecut aproape atingând capul lui Moncada și s-a înfipt în tabloul de deasupra șemineului, perforând un ochi al reginei Isabela Catolica.

— Atenție, imbecililor! a mugit Moncada.

— Ascultați-l pe șeful vostru, prietenii! le-a recomandat plin de amabilitate și Zorro.

Sergentul García nu-și credea ochilor. Ar fi jurat că Zorro zăcea făcut praf pe stâncile de la poalele falezei, dar iată-l înviat precum Lazăr și înțepându-i ceafa excelenței sale. Situația era foarte gravă, dar de ce simțea oare o fâlfăire plăcută ca de aripi de fluturi în burdihanul lui de mândăcios? Le-a spus soldaților să se retragă, ceea ce n-a fost ușor, că alunecau pe lumânări, iar după ce-au ieșit, a închis ușa și a rămas înăuntru.

— Sabia și pușca dumitale, domnule sergent, dacă sunteți amabil, a poruncit Zorro pe același ton prietenesc.

García și-a lepădat armele cu o viteză suspectă, după care s-a postat la ușă cu brațele încrucișate, impunător în ciuda izmenelor. Nu era sigur dacă veghea la integritatea fizică a superiorului său sau se pregătea să savureze spectacolul.

Zorro i-a spus lui Rafael Moncada să se așeze la masă și să citească documentul cu glas tare. Era o mărturisire cum că îndemnase colonii la răscoală împotriva regelui și la declararea independenței Californiei. Trădarea se pedepsea cu moartea, iar familia acuzatului își pierdea averea și onoarea. Hârtia nu era semnată; Alejandro de la Vega refuzase să semneze, de aici insistența lui Moncada ca s-o semneze fiul.

— Bine gândit, Moncada. După cum se vede, mai e spațiu în josul paginii. Luați pana și scrieți ce-am să vă dictez.

Rafael Moncada s-a văzut obligat să adauge și afacerea cu perlele și faptul că folosiseră indienii ca sclavi.

— Acum semnați.

— Niciodată!

— De ce nu? Doar e scris de mâna voastră! Semnați! i-a ordonat mascatul.

Rafael Moncada a lăsat pana pe masă și a dat să se ridice, dar din trei mișcări rapide spada lui Zorro i-a crestat un Z pe gât, sub urechea stângă. Un muget de durere și furie a tășnit din rărunchii lui Moncada. Și-a dus mâna la rană și a retras-o însângerată. Vârful de oțel i s-a proptit în jugulară și glasul ferm al lui Zorro l-a informat că va număra până la trei, iar dacă nu semnează, îl va ucide cu multă plăcere. Unu... doi... și... Moncada a semnat în josul paginii, apoi a topit la flacăra lumânării ceară de sigiliu, a lăsat să cadă câteva picături pe document și și-a întipărit inelul cu sigiliul familiei.

Zorro a așteptat să se usuce cerneala și ceara, l-a chemat pe García și i-a poruncit să semneze în calitate de martor. Grasul și-a scris numele cu o încetineală dureroasă, a rulat documentul și, fără a-și putea ascunde un zâmbet de satisfacție, i l-a înmănat mascatului, care l-a ascuns la piept.

— Foarte bine, Moncada. Vă veți imbarca peste două zile și veți pleca de aici pentru totdeauna. Voi păstra declarația cu

multă grijă, iar dacă vă întoarceți, o voi data și-o voi duce justiției; dacă nu, n-o s-o vadă nimeni. Doar sergentul și cu mine știm de existența ei.

— Nu mă amestecați pe mine în povestea asta, vă rog, domnule Zorro, a bâiguit speriat Garcíá.

— Cât despre perle, nu vă faceți griji, am să mă ocup eu.

Dacă autoritățile o să întrebe de ele, sergentul Garcíá o să spună adevărul: le-a luat Zorro.

A luat punga, s-a dus la geamul spart și a tras un fluierat. Imediat s-au auzit copitele lui Tornado. A salutat cu un gest și a sărit afară. Moncada și sergentul Garcíá au fugit să cheme soldații. Au mai apucat să zărească conturate pe luna plină siluetele misteriosului mascat și a armăsarului său superb.

— La bună vedere, domnilor! le-a spus Zorro, neluând în seamă gloanțele care-i şuierau pe la urechi.

Două zile mai târziu, Rafael Moncada se imbarca pe nava *Santa Lucía* cu numeroasele bagaje și servitorii cu care venise din Spania. Diego, Isabel și părintele Mendoza l-au însoțit până la plajă, pe de o parte ca să fie siguri că pleacă, pe de alta din plăcerea de a-i vedea mutra furioasă. Diego l-a întrebat pe un ton nevinovat de ce pleca așa, dintr-odată și de ce era bandajat la gât. Moncada nu putea suprapune imaginea tânărului spilcuit, care sugera pastile de anason pentru durerea de cap și folosea batiste de dantelă, peste cea a lui Zorro, dar tot mai bănuia că cei doi erau una și aceeași persoană. Ultimul lucru pe care l-a spus înainte de a urca la bord a fost că n-avea să aibă odihnă până nu-l va demasca pe Zorro și se va răzbuna.

În aceeași seară, Diego și Bernardo s-au întâlnit în peșteră. Nu se mai văzuseră de când Bernardo apăruse în mod oportun ca să-l salveze pe Zorro. Au intrat prin căminul din salonul conacului, pe care Diego îl recuperase și începuse să-l repare după ravagiile făcute de soldați, în ideea că, imediat ce-ar fi fost gata, Alejandro de la Vega să vină acasă. Deocamdată, era în convalescență sub îngrijirile Toypurniei

și ale Bufniței Albe, în timp ce fiul său lămurea aspectele legale. În absența lui Rafael Moncada n-avea să fie greu ca guvernatorul să ridice sechestrul. Iar frații de lapte pregăteau peștera pentru a o transforma în cartierul general al lui Zorro.

Diego a vrut să știe cum făcuse Bernardo să intre în conac, să plece la galop urmărit de trupă, să sară în gol de pe faleză și să reapară în același timp pe ușița din șemineu. A fost nevoie să repete întrebarea, pentru că Bernardo nu pricepea ce voia să spună. Nu fusese deloc în casă, l-a asigurat prin gesturi, pesemne că Diego visase. Sărise în mare cu calul, căci cunoștea bine terenul și știa exact unde va ateriza.

Era în toiul nopții, dar ieșise luna luminând apa, așa că a ajuns pe plajă fără probleme. Acolo și-a dat seama că nu-i mai putea cere nimic calului istovit, așa că l-a lăsat liber. A mărșăluit ore în șir și dimineața a ajuns la misiunea San Gabriel.

Pe Tornado îl lăsase în peșteră cu mult înainte, ca să-l găsească Diego, pentru că era convins că va reuși să scape într-un moment de neatenție al celor care-l păzeau.

— Dacă-ți spun că Zorro a venit la conac ca să mă ajute! Dacă n-ai fost tu, atunci cine? Că doar l-am văzut cu ochii mei.

Atunci Bernardo a fluierat și din întuneric s-a desprins Zorro, cu splendidul său costum negru, cu pălăria, masca și mustața, cu capa aruncată pe un umăr și dreapta pe mânerul săbiei. Nimic nu-i lipsea eroului impecabil, avea până și harapnicul încolăcit la brâu. Era acolo, în carne și oase, la lumina zecilor de lumânări de seu și a două torțe, superb, elegant, inconfundabil.

Diego a rămas înmărmurit, în timp ce Bernardo și Zorro se străduiau să nu râdă și savurau scena. Misterul a ținut mai puțin decât se așteptau ei, căci Diego a observat că mascatul avea ochii sașii.

— Isabel! Numai tu puteai fi! a exclamat Diego și a pufnit în râs.

Fata îl urmărise când se dusesese cu Bernardo la peșteră chiar în noaptea în care ajunseseră în California. Văzuse cum Diego îi dăduse lui Bernardo costumul negru și auzise planul lor de a fi doi Zorro în loc de unul singur. Și-a zis atunci că și mai bine ar fi să fie trei. Nu i-a fost greu să câștige complicitatea lui Bernardo, care îi făcea pe plac în toate cele. Cu ajutorul Nuriei, croise taftaua neagră primită în dar de la Laffite și cususe costumul. Diego a remarcat că asta era o treabă pentru bărbați, la care ea i-a reamintit că-l scăpase din mâinile lui Moncada.

— E nevoie de mai mulți justițieri, pentru că e multă răutate pe lumea asta, Diego. Tu ai să fii Zorro, iar Bernardo și cu mine te vom ajuta, a hotărât Isabel.

Frații de lapte și-au pus costumele și cei trei Zorro s-au așezat roată în mijlocul vechiului Cerc Magic pe care-l făcuseră cu pietre pe când erau copii. Cu cuțitul lui Bernardo s-au crestat la mână stângă. „Pentru dreptate!”, au strigat într-un glas Diego și Isabel, iar Bernardo spunea același lucru în limbajul semnelor. Și atunci, în timp ce sângele amestecat al celor trei prieteni picura în mijlocul cercului, li s-a părut că din pământ ieșea o lumină incandescentă, care a dansat câteva clipe în aer. Era semnul lui *Okahué*, promis de bunica Bufnița Albă.

SCURT EPILOG ȘI SFÂRȘIT - Alta California,

1840

Dacă n-ați fost foarte distrați, ați ghicit fără doar și poate că eu, I.d.R., sunt Isabel de Romeu, cronicarul acestei istorii. Scriu la treizeci de ani după ce l-am cunoscut pe Diego de la Vega în casa mea părintească, în 1810, iar de-atunci s-au întâmplat multe. În ciuda trecerii timpului, nu mă tem că v-am spus mari inexactități, pentru că de-a lungul vieții am luat notițe, iar dacă memoria mă lasă apelez la Bernardo. În episoadele în care e de față, mă simt obligată la mai multă rigoare, căci nu mă lasă să interpretez lucrurile în felul meu.

În celelalte am avut mai multă libertate. Câteodată chiar mă enervează acest prieten al meu. Se zice că anii îl fac pe om mai maleabil, dar nu e cazul lui; are patruzeci și cinci de ani și a rămas la fel de inflexibil. Degeaba i-am explicat eu că nu există adevăr absolut și totul trece prin filtrul celui care observă. Memoria e fragilă și capricioasă, fiecare-și amintește și uită ceea ce-i convine. Trecutul e un caiet cu multe file, în care notăm viața cu o cerneală care-și schimbă culoarea după starea de spirit. În cazul meu, caietul seamănă cu hărțile fantastice ale căpitanului Santiago de León și merită să fie inclus în *Enciclopedia Dorințelor*, versiune integrală. În cazul lui Bernardo, caietul e ceva tare plicticos. Dar, mă rog, exactitatea asta măcar i-a servit ca să crească mai mulți copii și să administreze cu talent ferma De la Vega. I-a sporit avuția și pe cea a lui Diego, care se ocupă mai departe cu împărțirea dreptății, pe de o parte pentru că e bun la inimă, dar mai ales pentru că nimic nu-i place mai mult decât să se îmbrace în Zorro și să intre în aventuri de capă și spadă.

Nu și de pistol, pentru că a renunțat repede să îl folosească; consideră că armele de foc nu sunt precise și-n plus nu sunt demne de un bărbat viteaz. Ca să se bată n-are

nevoie decât de Justina, spada pe care o iubește ca pe o femeie.

Nu mai e la vârsta potrivită pentru astfel de copilării, dar după cum se vede, prietenului meu n-o să-i vină niciodată mintea la cap.

Presupun că vreți să știți ce s-a întâmplat și cu alte personaje, nimănui nu-i place să rămână cu întrebări după ce-a citit atâtea pagini, nu-i așa? Nimic nu e mai enervant decât un final în coadă de pește, tendința asta modernă de a lăsa cărțile la jumătate. Nuria a albit de tot, s-a micșorat cât un pitic și răsuflă greu, ca leul de mare, dar e sănătoasă. N-are de gând să moară, zice că va trebui s-o omorâm cu bățul. De curând am îngropat-o pe Toypurnia, cu care mă împrietenisem la cataramă. Nu s-a întors să trăiască printre albi, a rămas cu tribul ei, dar mai venea să-l vadă pe bărbatul ei la conac. Erau buni prieteni. Acum nouă am i-am înmormântat pe Alejandro de la Vega și pe părintele Mendoza, care s-au prăpădit în timpul epidemiei de gripă. Don Alejandro nu și-a revenit niciodată complet după experiența de la El Diablo, dar până-n ultima zi din viață și-a condus ferma călare. A fost un adevărat patriarh, nu se mai nasc oameni ca el.

Poșta indiană a răspândit vestea că părintele Mendoza era pe moarte și triburi întregi au venit să-și ia rămas-bun. Au venit din Alta și Baja California, din Arizona și Colorado, indieni *chumash*, *shoshone* și mulți alții. Zile și nopți la rând au dansat și au intonat cântece funerare, iar la plecare i-au pus pe mormânt daruri din scoici, pene și oase. Cei mai bătrâni povesteau legenda perlelor, cum le găsisese misionarul pe plajă, aduse de delfini de pe fundul mării ca să-i ajute pe indieni.

Despre Juliana și Laffite puteți afla vești din alte surse, căci aici nu mai am loc. Ziarele au scris despre corsar, deși locul unde se află acum e un mister. A dispărut după ce americanii, pe care-i apăraseră în mai multe bătălii, i-au distrus imperiul din Grande Isle. Pot să vă spun doar că Juliana, care a devenit o matroană robustă, a avut

originalitatea de a rămâne amorezată de bărbatul ei. Jean Laffite și-a schimbat numele și-a cumpărat o fermă în Texas și pozează în om respectabil, deși cu ajutorul Domnului și-n fundul sufletului va rămâne mereu un bandit. Au opt copii și au pierdut socoteala nepoților.

Despre Rafael Moncada prefer să nu vorbesc, ticălosul ăsta n-o să ne dea pace în veci, dar Carlos Alcazar a murit de glonț într-o tavernă din San Diego, la puțin timp după prima intervenție a lui Zorro. Făptașii n-au fost prinși, dar se spune că erau ucigași plătiți. Cine i-a angajat? Mi-ar plăcea să spun că Moncada, pentru că aflase că asociatul său îl păcălise în afacerea cu perlele, dar ar fi doar un truc literar care să dea bine în poveste, pentru că Moncada era în Spania când s-a întâmplat târășenia. Moartea lui Alcazar, binemeritată de altfel, i-a lăsat cale liberă lui Diego de la Vega ca s-o curteze pe Lolita, căreia a trebuit în prealabil să-i mărturisească identitatea lui Zorro. Au fost căsătoriți numai doi ani, ea și-a rupt gâtul căzând de pe cal. Ghinion. După niște ani, Diego s-a însurat cu altă fată, pe nume Esperanza, care a murit și ea în mod tragic, dar nici povestea ei nu mai încapă în aceste pagini.

Dacă m-ați vedea, prieteni, cred că m-ați recunoaște, pentru că nu m-am schimbat mult. Femeile frumoase se urățesc cu vârsta. Cele ca mine doar îmbătrânesc, unele chiar încep să arate mai bine. Cu anii, aspectul meu s-a îndulcit. Părul meu are meșe argintii, dar nu mi-a căzut, ca lui Zorro; tot mai ajunge pentru două capete. Am câteva riduri de expresie, mi-au rămas aproape toți dinții, sunt puternică, ciolănoasă și sașie. N-arăt rău pentru anii mei bine trăiți. A, port câteva cicatrici de sabie și glonț, cu care m-am câptușit în timp ce-l ajutam pe Zorro în misiunile lui justițiare.

Precis c-o să mă întrebați dacă tot mai sunt îndrăgostită de el; am să vă răspund că da, dar nu sufăr din cauza asta. Îmi amintesc că l-am văzut prima oară când el avea cincisprezece ani, iar eu unsprezece, eram doi mucoși. Eu purtam o rochie galbenă în care semănăm cu un canar ud.

Atunci m-am amoretat de el și a fost singura mea dragoste, asta dacă nu punem la socoteală o scurtă perioadă când mi s-a pus pata pe Jean Laffite, dar mi l-a suflat soră-mea, după cum știți.

Asta nu-nseamnă că sunt fecioară, nici gând; nu mi-au lipsit iubirii, unul mai bun ca altul, însă nici unul memorabil.

Din fericire, nu m-am îndrăgostit nebunește de Zorro, așa cum li se întâmplă celor mai multe femei care-l cunosc; mi-am păstrat mereu capul limpede. Mi-am dat seama la timp că eroul nostru nu poate iubi decât femei care nu-i împărtășesc dragostea și-am hotărât să fiu una din ele. A vrut să se însoare cu mine de fiecare dată când una îl lăsa cu buzele umflate sau când rămânea văduv – s-a întâmplat de două ori până acum – dar am refuzat. Poate de-asta mă visează când mănâncă ceva greu. Dacă l-aș accepta ca soț, foarte repede s-ar simți prins în plasă și-ar trebui să mor ca să-i redau libertatea, cum au făcut primele lui neveste. Prefer să-mi aștept bătrânețea cu o răbdare de beduin. Știu că vom fi împreună atunci când el va fi un moș cu genunchi tremurători și cam ramolit la cap, când alți vulpoi mai tineri îl vor fi înlocuit, sau în ipoteza improbabilă că o doamnă i-ar deschide balconul și el n-ar fi în stare să se cațere. Atunci o să mă răzbun pentru toate necazurile pe care mi le-a făcut Zorro!

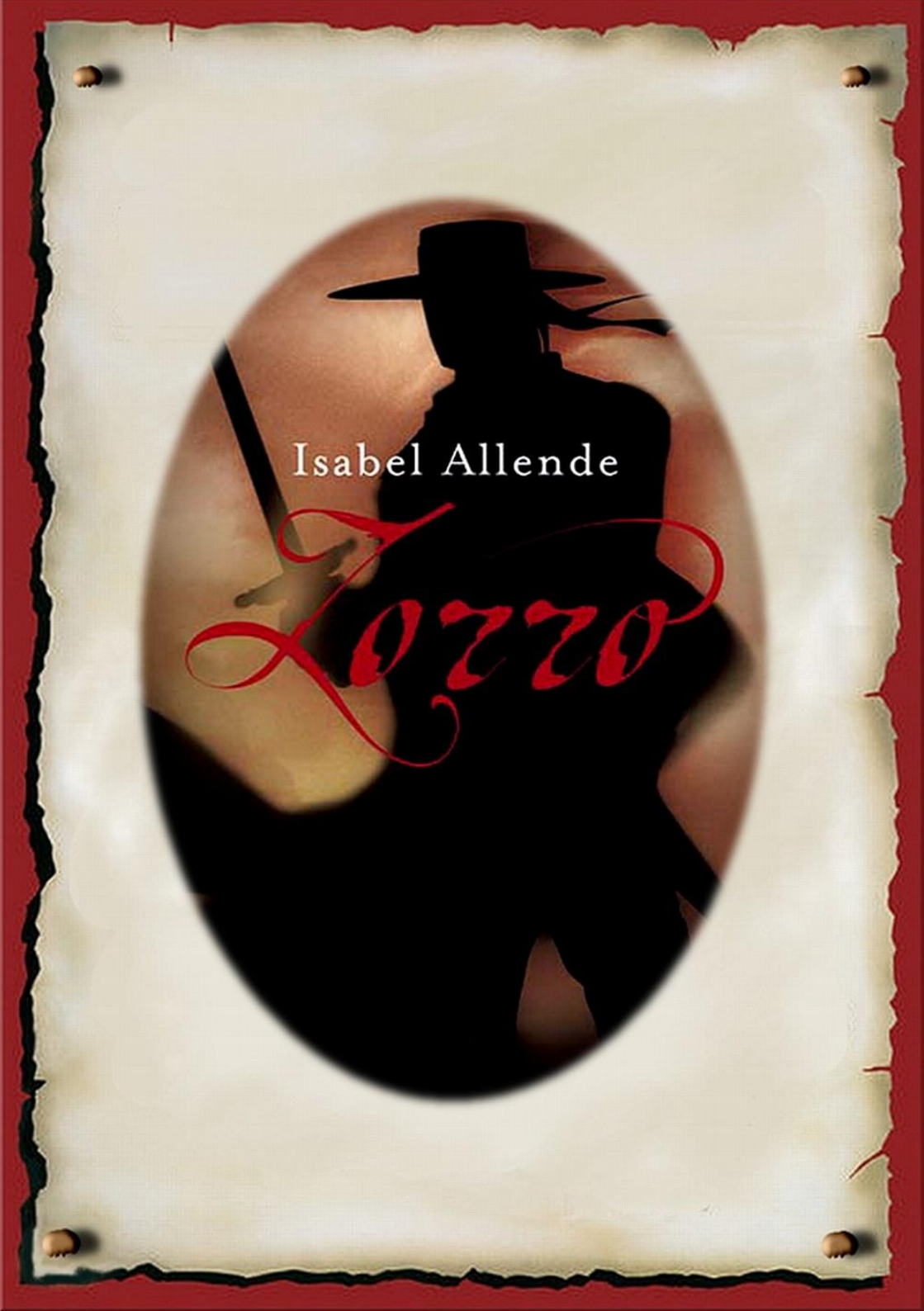
Și aici se termină povestea mea, dragi cititori. V-am promis să vă istorisesc originile legendei și m-am ținut de cuvânt, acum pot să-mi văd de-ale mele. De Zorro m-am plictisit și cred c-a venit clipa să pun punct.

Sfârșit

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI – California, 1790 – 1810	4
PARTEA A DOUA – Barcelona, 1810-1812.....	88
PARTEA A TREIA – Barcelona, 1812-1814.....	158
PARTEA A PATRA – Spania, sfârșitul lui 1814 – începutul lui 1815	225
PARTEA A CINCEA – Alta California, 1815	299
SCURT EPILOG ȘI SFÂRȘIT - Alta California, 1840	358

The book cover features a central oval vignette with a dark silhouette of a person wearing a wide-brimmed hat and holding a long, thin object, possibly a sword or a staff. The background within the oval is a warm, reddish-brown gradient. The author's name, 'Isabel Allende', is printed in a white serif font across the middle of the oval. The title, 'Luz', is written in a large, flowing, red cursive script that overlaps the silhouette. The entire oval is set against a cream-colored background with a torn, parchment-like edge. This background is framed by a solid red border, which has four small, dark, circular elements at the corners, resembling rivets or decorative studs.

Isabel Allende

Luz